

EN MUSIKHANDLARES BEKÄNNELSER

EN MUSIKHANDLARES BEKÄNNELSER

Jerker Antoni

ISBN 978-91-519-6084-5
En musikhandlares bekännelser
© Jerker Antoni 2020
Omslag: Jerker Antoni
Inlaga: Eiworth Publishing
Tryckorten:
Jerker Antoni Konsult AB
www.jerkerantoni.se

*Plats för kort (centreras) eller flerradig dedikation
(marginaljustering)*

Rubriker

Barndomen	Piano köpes
Jultomten hade bruna skor	Fender Rhodes pianon i
Sommar	varje dansband
Mitt efternamn	Orange
Räcksta	Cliff kom tillbaka!
Ensamkommande	Musikbrösten
flyktingbarn 1958	USA-resan 1980
Rällså	Rokkoman
Saltsjö-Duvnäs	Hyss i hiss
Sommarjobb	Underground
Radio Öst	EV-horn till Turkiet
Schartau	Nöjesbörsen
handelsgymnasium	Studio S:t Eriksplan
Frisedel	Luftgitarr
Hamnarbetare	Rock Machine
Statistiska Centralbyrån	Kronprinsen i Malmö
Raili	Nära döden på Tunneln i
Afro-Scandia, Slims Blues	Malmö
Band	Åre-Storlien-Trondheim-
Kompositör	Röros
Annecy	Hassela
Hagström	Semester på Gotland
Tords	Fontainebleu
instrumentverkstad	S:t Eriksgatan 80
Gyllene Cirkeln	Kukgitarren
Prudence	Jackson Browne
Ragg på Lord Nilsson	Telex
Orgellärare	Classic Car
Dean	Jesus Christ Superstar
New Generation	CAAD, LJ Ljudkonsult
S:t Eriksplan	Tillbaka till Schweiz
Segling	Svensk hälsning
Enarmad bandit	Mera Taipei
Skurkar är skurkar	Tillbaka till Taipei, Taiwan
Tomas Danko	Ännu mer Taipei, Taiwan
Guild, Hoyer, Dynelectro	Stockis
Musikbörsen 10 år	Atarispecialisten och
Fjordmotiv!	Desktop Center
S:t Eriksgatan 80	Sno en Londontaxi
Sinusit	Lenin-Museo i Tampere
Calle Gerdhem	Commodore

Parti&Megabyte
Ctrl+Alt+Del
Svenska PC-fabriken
Partaj&Megabar
Diskettfabrik
Ian Wachmeister
Joppe
Elallergi
Stulen sampler
Flygäventyr
Ola
Vanadisplan
IBM OS/2 och USA
Jerker i USA
Det bittra slutet
JAM.se
Gula Tidningen
Roslagsgatan
Gitarrer
Janne Holmgren
JAM LL&T
NAMM 2003, 2004
JAM Akustiskt
Ukulelefeber
Bosse Hansson
Oscar Björklund
Organ Battle
Roslagsgatan 12

Midnattsloppet NAMM
Show 2016 och 2018
Kräftskiva på gatan
Happy Mandy
Örjan Jacobsson
Eagle Instruments
Marjatta
Lövåsvägen i Ulvsunda
Pinsamt minne
Fride Johan Antoni
Surströmming mot knark
Uddgränd iHässelby
Vässarö
Vi bygger till huset
Marmaris
Marjatta är turist i
verkligheten
Nyårsfest med
hembygdsföreningen
Ny lägenhet nere vid
stranden
Härliga vägar längs
kusten
Turkiska för invandrare
Tack Corona!
Till sist: MIN EGEN
BEGRAVNING

Band: John Max & The Heartbreakers New Generation

Bolag: Musikkbörsen AB Buller&Bång AB Förstärkardoktorn
AB J&J AB Musikkbörsen Göteborg AB Musikkbörsen
Linköping AB Musikkbörsen Malmö AB Musikkbörsen
Sandviken AB Musikkbörsen Södertälje AB CAAD AB
Musikkbörsen Sundsvall ABEV Svensk ljuduthyrning AB
Parti&Megabyte AB Svenska PC-fabriken AB Eagle
Instruments AB LJ Ljudkonsult AB Atarispecialisten
AB DTC Desktop Center AB Studio S:t Eriksplan HB
Parti&Megabyte AB Classic Car HB Jerker Antoni Musik AB
JAM Malmö AB JAM Mälardalen AB JAM Enköping AB
JAM Göteborg AB JAM Linköping AB JAM Akustiskt AB
JAM Söder AB Ljud, ljus och trummor i Stockholm AB

Varumärken: Musikkbörsen Eagle Instruments SSDN
Svenska PC-fabriken Jlabs Redco CAAD

Barndomen

Jag föddes på Pro Patria BB vid Thorildsplan i Stockholm i oktober 1945 och döptes till Fride Eric Nils Antoni.

Min far Fride jobbade på DN:s annonsavdelning och min mor Kate från den Strömbergska släkten i Lidköping var utbildad på Textilinstitutet i Borås. Hon blev hemma med mig utan att hinna med att utöva sitt yrke som textilkonstnär mer än något år. Dom hade träffats när Fride hyrde ett rum i Malmö hos min mormor Nanny Strömberg och hennes man Ebbe som var banktjänsteman och väldigt tråkig tyckte Nanny.

Efter något år flyttade den lilla familjen till en 3:a på Stopvägen 116 vid Brommaplan. Man åkte dit med blå spårvagn från stan. Vi bodde på tredje våningen utan hiss i en nybyggd lägenhet i det fina huset i rött tegel. Det fanns balkong på baksidan där man tittade ut över en liten lekplats med sandlåda och en stor gran som vi lekte under och gömde oss när vi lekte kurragömma. I källaren fanns en firma så sålde papper i parti. Jag brukade tjata till mig papper dom kasserade som jag kunde rita på.

1949 föddes min syster Elisabeth och 1951 min bror Hans.

Vi skaffade en släthårig svart tax som vi döpte till Max - en fantastisk vän som försvarade mig i alla lägen. Och konstigt nog gillade han pannkakor kommer jag ihåg.

En dag när jag var ute med Max lyckades han slingra sig ur kopplet och bara försvann. Hela familjen var ute och letade efter honom, vi gick hela vägen upp till krönet på Stopvägen och ropade på honom men han var bara borta. Senare gick min far ut och letade och ropade och då kom han. Han hade ett hundöra i munnen som han stolt visade upp, och en hel del blodiga märken på kroppen och nosen. Några dagar senare var jag återigen ute och gick med Max när vi mötte en Cocker Spaniel med bara ett öra...

Min far hade spelat trummor i sin ungdom och var en stor jazzälskare. Vi hade en jättelik radiogrammofon i vardagsrummet och jag satt framför den långa stunder medan nya skivor trillade ner i skivväxlaren. Det var Artie Shaw, Benny Goodman, Charlie Norman, Povel Ramel, Charlie Parker, Louis Armstrong, Billie Holiday och en och annan klassisk 78-varvare, 90% var jazz.

Min mor berättade att jag gungade till den svängiga musiken redan när jag var något år gammal och satt på golvet framför grammofonen.

Jultomten hade bruna skor som min far!

Jag var kanske 3-4 år gammal och trodde fortfarande på Jultomten. Det var julafton och min pappa hade gått ut för att köpa Expressen. Min syster Elisabeth och jag satt med mamma Kate i vardagsrummet, mätta och belåtna efter att vi ätit av den goda julmaten när det knackade på dörren. Min mamma gick och öppnade och där stod Jultomten i röd dräkt. Han hade vitt stort skägg och mustascher och röd luva med vita kanter och vit tofs.

Tomten skrockade och frågade om det fanns några snälla barn och vi barn svarade med en mun - JAAAAA!

Då gick Tomten in genom dörren. Han hade med sig en stor säck som han släpade in i vardagsrummet där vi satt. Han öppnade säcken och började ta fram julklappspaketet. Det här är till dig Elisabeth sade han och gav det första paketet till min syster. Det här är till dig Jerker sade han sedan och gav mig ett paket. Och så var det förstås flera paket, några till min mor Kate, och även några till min far som ju inte var på plats som min mor lade vid soffan - han hade ju gått ut att köpa kvällstidningen.

När säcken började bli tom råkade jag tittade ner, och blev alldeles paff! Tomten hade ju precis likadana bruna skor som min pappa brukade gå i. Konstigt!

När tomten delat ut alla klapparna sade han Hejdå! och så gick han ut genom ytterdörren igen medan han skrockade.

Efter en liten stund kom min far tillbaka med tidningen i handen och vi berättade att han precis hade missat Jultomten.

Jag tittade ner på hans skor - och det var ju precis samma skor som Tomten hade haft på sig.

Sedan dess har jag inte trott på något utan bevis. Min fru retar sig på det hela tiden, jag vill ju alltid bilda mig en egen uppfattning.

Sommar

De första somrarna jag kommer ihåg lite vagt hyrde vi ett torp i Lindholmen uppe i Roslagen. Det ligger kvar fortfarande alldeles vid stora vägen, jag åkte förbi där nyligen och jag tror att jag vet vilket torp det var - på vänster om vägen när man åker norrut. Rött med vita knutar. Det var där jag började kallas Jerker.

Jag heter egentligen Eric men där blev det Erk-Jerk-Jerker. Jerker och Jerka var tydligen vanligt namn på dom som hette Erik i Roslagen runt 1950 har jag förstått senare. Och det namnet hängde med. Jag har faktiskt funderat på att byta förnamn till Jerker men har tvekat. Det är rätt kul att skoja med dom som ringer och frågar efter mitt officiella namn Eric. Jag brukar fråga om det är från Kronofogden eller Skatteverket. Det är ju dom enda som vet att jag heter Eric. Plus kanske en och annan telefonförsäljare.

Min far hyrde ett nytt sommarställe som hette Kullbacka, en vitputsad liten stuga med vedbod med gästrum som min

far och en kompis byggde till. Det låg nära Grillby i skogsbrynet vid vägen som gick mot Fånöö gård. Det var stora åkrar framför och en bit bort fanns en lanthandel också. Körde man vidare på vägen kom man till Fånöö gård och innan dess fanns en fin badplats med klippor på vänster sida.

Jag kollade på Googlemaps nu när jag skriver detta och hittade till slut när jag växlade till satellitläge det gamla torpet mitt uppe i skogen, på den tiden var det fri utsikt och ett gärde framför ner till vägen.

Det fanns massor med huggorm på tomten och i ett stenröse i backen ner mot vägen nedanför kryllade det med orm. Jag lyckades cykla över en orm med min mors damcykel när jag var 6-7 år - det var lite pirrigt men vi var faktiskt aldrig riktigt rädda för att bli ormbitna. Vi tre barn var ju där med Kate hela sommaren medan Fride jobbade i veckorna och kom ut över helgen. Det var en trevlig bilfärd när vi körde dit längs gamla Enköpingsvägen.

Vår första hund Max hade blivit sjuk i någon sorts astma och veterinären såg till att han fick en ny ägare ute på landet via någon bekant. Familjen saknade verkligen en hund, så när vi blev bekanta med grevinnan på Fånö som hade hundar av rasen Welsh Corgi, likadana som engelska drottningens med kuperad svans, började jag tjata om att vi skulle skaffa hund igen så det blev en Welsh Corgi som hette Lucky. Han blev min trogna vän och försvarare under många många år.

Jag har många sommarminnen från Fånö. En äldre kompis sköt råttor med luftgevär när dom kröp fram under ladugården på Fånö - underhållande tyckte jag som bara fick vara med och se på.

Ägarinnan var en barsk dam som hette Tamm och hon hade en pojkvän eller anställd - jag fattade aldrig vilket, som bodde på godset, han hette Avishus. Det ryktades att han hade flytt från Tyskland i slutet av kriget, han hade varit flygare i Luftwaffe. Han var duktig på att rida och gick alltid i ridstövlar och ridbyxor. Hela stället luktade Hillman-deckare tänker jag nu.

Vi trivdes utmärkt där på somrarna men min far var rastlös och letade vidare och hittade ett gammalt härbre från Dalar-na som flyttats till en tomt utanför Järna. Då var jag 9-10 år. Jag fick äran att hjälpa till att isolera golvet, kommer ihåg att stenullen stacks ordentligt när jag kröp under stugan.

I Järna rann en liten å via ett lite kraftverk och jag hade en uppblåsbar båt jag paddade med där.

En kväll var det skogsbrand. Läskigt! Hela trakten hjälpte till att hugga brandgata och rädda vad som räddas kunde. Jag minns hur alla djur kom ut ur skogen, även ormar.

Jag gick första klass i Abrahamsbergsskolan 1952 och triv-des utmärkt. Det var trevligt att gå en alternativ väg längs spårvägslinjen genom skogen och den andra vägen via Stop-vägen hemåt igen eller tvärsom.

På vintrarna var det snöbollskrig med bröderna Sandström (som senare blev kändisar på radion) som bodde i huset på andra sidan Stopvägen. Vi byggde snögrottor och gjorde en del bus på vintrarna. På sommaren lyckades jag sätta eld på en stor gran som Brandkåren släckte medan jag stod i fönst-ret på 3:e våningen och tittade på. Jag glömmer heller aldrig när jag fastnade med tungan när jag fick idén att slicka på räcket upp till tunnelbaneperrongen. En vänlig expedit från kiosken kom upp med ett glas vatten och hällde så jag loss-nade. Det var riktigt läskigt.

Jag och en kompis brukade åka tunnelbana gratis in till Fridhemsplan och prova dom långa rulltrapporna första året tunnelbanan gick.

När jag var 7 år köpte min far en fabriksny Mercedes 170S cabriolet. Snacka om lyxbil. Fast den var rätt slö - inte många hästkrafter, men mysig på något sätt och det var härligt att åka nercabbat. Jag älskade den bilen och på somrarna åkte vi i den till landstället utanför Järna. Det var långa bilköer förbi kyrkan i Södertälje på söndagskvällarna där halva stan satt på muren för att kolla när dom rika stockholmarnas fina bilar svepte förbi i långsam mak hem till Stockholm igen.

Det är nog tack vare den bilen som jag senare i livet haft så

många cabrioletter. Min far var ju biltokig också - precis som jag blev senare i livet, och bara under några år bytte han till bl a en Nash Rambler, en stor Dodge Coronet med hel soffa fram, och flra Mercedes-modeller och senare till Jaguar, Van den Plas Princess 4L R och en Lancia Fulvia Coupé. Min mor fick en Austin Van den Plas Princess 1300 som hon åkte och lyxhandlade med hos Martin Ohlsson vid Stureplan.

Mitt efternamn

Först lite om mitt efternamn som många tror är italienskt - kanske för att jag nu på ålderns höst säljer digitala kyrkorglar från Viscount i Italien.

Min farfars farfar kom från Färila i Hälsingland och hette Antonsson. Han flyttade till Stockholm och utbildade sig till läkare och sedan vidareutbildade han sig hos Louis Pasteur i Wien. Det sägs att när han kom hem till Sverige igen införde han den moderna bakteriologin där man skulle tvätta händerna innan man gick från obduktionen till att förlösa barn eller utföra kirurgiska ingrepp. Sanslöst egentligen.

På den tiden var det vanligt att läkarna latinisera sina namn, så Antonsson blev Antoni, Olsson blev Olani och Pettersson blev Petrini osv. Så blev dom mer som fint folk.

Han blev mycket populär som läkare och tog emot mindre bemedlade gratis på sin mottagning en kväll i veckan. Han öppnade senare ett bakteriologiskt laboratorium på Hamngatan ungefär där NK ligger idag.

Min fars mor var firad skådespelerska på Svenska Teatern i Vasa när hon träffade min farfar Rudolf Antoni - en riktig äventyrare av den gamla stammen som då var överste löjtnant i finska armén - han var kartspecialist.

Dom hade lägenhet på Tomtebogatan och min far berättade att han brukade plocka porslin på Rörstrands område, han

lyckades plocka ihop till en hel servis av deras blåa serie från det som var kasserat men helt OK.

Min farmor dog i leukemi när min far var bara 11 år. Farfars bror professor Nils Antoni tog hand om honom några år tills han gjorde värnplikten i Skåne och flyttade till Malmö efter att ha gjort värnplikten där. Han träffade min mor Kate hos min mormor Nanny Strömberg som var gift med en banktjänsteman som hette Ebbe. Dom hyrde ut ett rum till

Fride och så träffades min mor och Fride

Min farfar Rudolf Antoni som jag heller aldrig träffat men läst mycket om var militär, regissör och producent av en film om Karl XII med Gösta Ekman i huvudrollen, kartspecialist och löjtnant i Svenska Armén samt överstelöjtnant i Finska Armén under finska befrielsekriget och ingick i general Mannerheims stab. En riktig äventyrare som även var spion för Sverige i Ryssland på 10-talet och var borta i flera år efter att han vunnit 30.000 på kasinot i Monte Carlo. Han skrev en mycket intressant bok som heter I Hemlig Tjänst under pseudonymen Lennart Mark. Det ryktas att han hjälpte Turkiet att få ordning på landet när Atatürk tagit över också under dom där åren.

Rudolf Antoni var senare krigskorrespondent för The Times under spanska inbördeskriget. Han dog av en hjärtinfarkt under en resa till Tyskland 1936 bara 52 år gammal när min far var bara 16 år. Det sägs att dom hittade 5 kulor i hans kropp när dom obducerade honom. Min far åkte ensam ner till Tyskland för att hämta hem urnan.

Farfar Rudolf hade lagt handpenning på ett stort skogsområde i Hälsingland, en hel kvadratmil, och gjort upp en affär med en trävaruhandlare Müller i Hamburg som skulle köpa hela skogen på rot. En jätteaffär som gick om intet och handpenningen han lagt gjorde att hans dödsbo gick i konkurs om jag förstått det rätt, och min far blev helt utblottad men hamnade som tur var hos min farfars bror professor Nils Antoni. En riktig hedersknyffel som tillsammans med professor Olivekrona drog igång den neurologiska kliniken på nya Karolinska sjukhuset i Solna, innan dess hade han arbetat på Serafen.

Nils räknade ut kirurgen Olivekrona skulle skära sades det. Jag gillade Nils Antoni jättemycket, en äkta humanist som lyssnade på mig och gärna diskuterade även med mig trots min ungdom.

Professor Nils Antoni har bl a uppfunnit Antoni-Zeiss-nålen samt skrivit flera böcker, bl a om Göthe och släkthistoria. Hans byst fanns på KS, gamla Karolinska Sjukhuset - vet inte om den kommit med till NKS, Nya Karolinska Sjukhuset.

Julen 1952 fick jag flyga första gången och besökte min mormor i Malmö. Min mor följde mig till Bromma flygfält och jag fick ensam flyga med i en DC3:a. Vilket äventyr! Framme på Bulltofta hämtades jag av mormor Nanny.

Mormor Nanny och morfar Ebbe Strömberg bodde på Monbijougatan 10 i ett vackert hus i tegel - huset står kvar.

Det var på 3:e våningen utan hiss. Utanför dörren stod ett par jättelika kängor, storlek 47. Dom hade hon ställt där för att avskräcka inbrottstjuvar.

När man öppnade balkongdörren som vette mot baksidan luktade det jättegott från Pålhlssons bageri som låg på gården, dom bytte senare namn till Pågens.

Nanny spelade piano och var kul att umgås med. Hon berättade en massa historier om när hon var ung och killarna jagade henne. Hon hade några gånger stämt möte med två uppvaktande kavaljerer på samma tid och samma plats, en bänk i Pildammsparken. Bakom bänken var det ett tätt buskage och hon brukade gömma sig där och lyssna vad dom sade när dom hade suttit ett tag på samma bänk. Haha!

På juldagsmorgonen gick vi till S:t Pauli kyrka. Jag sjöng Hosianna Davids son så tanterna omkring grinade för jag sjöng så vackert. Det du! Fast i skallen hörde jag Var är han? Efter varje Välsignad vare han. Sitter kvar fortfarande när jag hör den.

Min mormor lirade alltid samma låt på pianot - den enda hon lirade riktigt bra tror jag, den heter La Petite Valse av Joe Heyne - ett mäkta populärt pianostycke på den tiden när

alla fina flickor skulle kunna spela piano. Några somrar fick jag åka till Nannys sommarställe utanför Lidköping också och stanna hos dom en hel månad. Det var en liten skranglig oisolerad stuga med en veranda med stora fönster. Den låg på stora klippor 10 meter från Vänern på hyrd tomt i närheten av Sjölunda gård. Ett härligt ställe! Det låt en liten ö precis utanför som man kunde simma över till.

Nanny brukade sätta en papperslapp i nyckelhålet med texten "Nyckeln ligger under blomkrukan". Haha!

Vi cyklade varje lördag till torget i Lidköping för där det var marknad. Fride var med ibland också när han skulle hämta hem mig för att åka hem igen till Stockholm. Jag kommer väl ihåg ostarna som vi köpte av Ost-Karlsson, dom var inte att leka med. Och dom var billigare ju äldre dom blev så min far som älskade vällagrade ostar köpte alltid med sig några stora bitar. Nu får man ju betala mer för lagrad ost - där var det rea.

Lidköping var en riktig idyll och jag har varit där många många gånger sedan dess och lördagsmarknaden på torget var kvar senast också.

Vi besökte Läckö Slott varje sommar - ett härligt utflyktsställe fortfarande. Närmaste granne var en familj i en gammal villa där det brukade stå en gammal A-ford utanför. Där bodde Björn Axén hos sina föräldrar på sommaren. Jag minns att mormor varnade mig för honom - bögar var ju farliga för barn på den tiden.

Råcksta

Min fars annonsbyrå gick bra och vi flyttade till ett nybyggt radhus på Långseleringen 76 i Råcksta 1953. Jag fick en egen cykel, en Apollo, och brukade cykla ner till Kanaanbadet eller bara till Råcksta träsk och däromkring. Det fanns en

musikskola i Vällingbyskolan men man fick inte välja själv vad man ville spela. Eftersom jag sjöng rent så tyckte dom att jag skulle lära mig spela fiol. Fy tusan säger jag. Svårt och tråkigt. Jag härdade ut en termin eller kanske två. Men det blev inget mer - och tur är nog det.

Efter något år i radhuset fick min mor ett nytt engelskt piano av fabrikat Knight i blank mahogny som placerades i matrummet. Min mor hade spelat piano som ung, men kunde inte ta ut låtar på gehör utan det var noter som gällde och några låtar hon repat in men det var inte så många.

Jag hade hört Povel Ramel och Charlie Norman på grammfon och i radion och ville förstås också spela boogie-piano som dom.

En dag när min mor och jag gick förbi Konserthuset tittade vi in i Svala & Söderlunds butik och letade pianonoter. Där hittade jag Charlie Normans Boogie-Woogieskola som min mor köpte åt mig.

Jag kunde ju inte noter så min mor fick spela först, och så försökte jag memorera och ta ut låtarna själv vartefter. Det gick hur bra som helst och på några år blev jag så pass bra på piano att jag brukade spela för mina klasskamrater i Vällingby skola när det var roliga timmen på lördagarna. Jag brydde mig aldrig om att lära mig att spela efter noter på riktigt - allt gick på gehör. Och jag improviserade mycket.

Jag skickades på pianolektioner. En barsk äldre dam försökte få mig att spela efter noter. Det gick inget vidare, jag gillade ju musik som svängde och brukade göra om stycken jag hört till boogie-woogie.

Jag fick med mig noterna till Für Elise som hemläxa till nästa lektion och övade in låten, inledningen som den skulle vara men en bit in gick jag över till en snabbare variant med boogie-woogie-komp i vänsterhanden.

På nästa lektion när lärarinnan tog fram noterna till Für Elise kunde jag ju inte hålla mig utan körde min egen version i en jädrans fart. Det blev inga fler pianolektioner.

Men det blev en hel del musik de kommande åren. Och en hel del schack.

En granne som heter Ulf Rathsmann, kallad Ratte, som bodde på Ramselegatan 3 i Råcksta konstruerade senare en schackdator. Han spöade mig hela tiden i schack.

Jag hade en kompis i samma radhuslänga på Ramselegatan 5 som som hette Sten Ekhult. Och så var det en annan kille i samma område som också hette Sten. Så vi döpte vår kompis Sten till Grus. Hans storebror hette Mats och lillebrorsan hette Björn som är den enda som lever fick jag höra efter att han blev min Facebookvän via Nysse.

En tjej som bodde högst uppe på kullen vid vändplatsen kallades för Babsan. Hon förförde mig i blindkällaren som gick under radhuset, jag var kanske 10 och hon 11. Det gick förstås inget vidare men det var lite spännande att sitta på en madrass inne i en blindkällare med lågt i tak med ingång via cykelgaraget och fingra på varandra till skenet av några levande ljus.

Jag och en kompis som heter Bert som bodde bredvid infarten till baksidan av Råckstatvätten på Långseleringen 7, lyssnade mycket på Povel Ramel och vi kunde många låtar utantill, allt från Var är tvålen broder till Självplågare-ee från Indien. En dag när Bert och jag rotade igenom grovsoporna som folk lämnat i den stora boxen på hörnan bredvid tvätten hittade vi en sliten resväska som såg intressant ut. Vi öppnade den och den var fullproppade med porrtidningar!!! Pinup, Piff, Cocktail osv. hette dom. Undrar vad den fullproppade väskan hade varit värd nu? Vem vet - den kanske fortfarande ligger i blindkällaren? Haha!

Vi kunde ju inte släpa hem dom till våra hem så vi tog med hela väskan ner till blindkällaren där vi runkade ikapp ibland.

Många år senare stod jag bakom disken på Musikkbörsen på S:t Eriksgatan när en tjej kom ner för trappen. Jag tyckte jag kände igen henne men kunde inte placera henne. Hon hade med sig en amerikansk kille som skulle köpa en gitarr om jag minns rätt och hon skulle ställa upp för avbetalningskontraktet. Och nu kände jag igen henne - det var ju Babsan från Råcksta. En snygg tjej i sina bästa år. Jag sade "Hej Babsan!" och nu kände hon igen mig också.

Jag frågade om hon kom ihåg vad vi gjorde i blindkällaren under Långseleringens radhus, haha! Och hon rodnade sött! Haha!

Bert och jag anmälde oss till en kurs i folkdans på Vällingbyskolan. Det var verkligen toppen. Tänk dig 51 brudar på 2 killar, Bert och jag. Brudarna fick förstås dansa med varandra men Bert och jag fick känna på 51 brudar!!!

Vi lärde oss dansa Hambo, Vals, Polka och Schottis osv. samt förstås den obligatoriska pardansen för män, Oxdansen. Jag har melodin i huvudet fortfarande.

Jag och några kompisar hade lyssnat på Robbans Skiffle Group och vi bildade ett eget litet band som övade i garaget i bottenvåningen på vårt radhus. Jag spelade bas med ett kvastskäft och ett snöre ner till en trälåda, min granne spelade på morsans tvättbräda och en annan grannpojke lirade gitarr och ukulele. Det gick inget vidare men vi hade kul i garaget.

Jag tjuvlyssnade under täcket på Radio Luxemburg på nätterna som alla andra. Där fick man höra Frogman Henry, Little Richard, Bill Haley och alla dom artister som nästan aldrig spelades på den svenska radion, även Tommy Steele och Elvis spelades förstås.

Under dom där åren hade jag förstås hört en massa ny musik, och framförallt gillade jag Elvis som min far sett live under en resa till USA 1957. Han kom hem med flera Elvis EP. Glömmer nog aldrig piano-introt till Lawdy Miss Clawdy. Och alla möjliga och omöjliga varianter på boogie-komp för vänsterhanden som jag sög i mig från EP-skivor han tagit med sig som jag försökte bemästra, och höjdpunkter som när jag hörde den otroligt duktiga pianisten i Benny Goodmans band i låten Boy Meets Girl Snacka om sväng!!! Den gick varm på min fars nya fina grammofon från DUX i vardagsrummet. Finns på Youtube - kolla där och lyssna! Att vi hade det senaste inom Hifi och Stereo berodde mycket på att min fars annonsbyrå jobbade mycket med Philips och Dux.

Tyvärr fuskade jag mycket, hade inget tålamod och, lärde mig aldrig transponera så jag klarade inte alla tonarter när jag skulle improvisera. Vilket gjorde det extra krångligt när jag skulle skriva arr för blås till mitt Soulband John Max & The Heartbreakers på 60-talet. Men det är en annan story.

Jag gick i Vällingbyskolan upp till 6:an och fortsatte spela Boogie-Woogie på piano - och fortsatte att underhålla klassen på roliga timmen på lördagarna ibland.

Efter 6:an gick jag på St Görans Realskola vid Fridhemsplan. Där hade dom en piporgel som jag fick spela på ibland, det brukade bli Baby Elephant Walk och en egen variant av Für Elise i boogie-version.

Det där med att jag fick smak för Practical Jokes började med att min farsa hade en kompis på reklambyrån som brukade ha ett par damtrosor i fickan berättade han för mig.

När kompisen fick se en snygg tjej i sällskap med en kille roade han sig med att gå fram till henne, överlämna trosorna och säga ”bra att jag fick tag på dig - du glömde dom här hos mig igår morse.

Jag tror han bara var avundsjuk för att han inte fick tag i någon snygging själv. Samma kille lärde en kille som var från USA hur man bjuder upp på dansbanan. Gå bara fram till tjejen och säg ”Ja-aag micket schnoorig” så får du ragg. Konstigt nog så lyckades det ofta påstod min farsa.

Ensamkommande flyktingbarn 1958

Jag var 12 år den sommar min far Fride köpte en gammal gård strax söder om Hedemora, någon kilometer nedanför bron - det stod Grådö på skylten vid stora vägen som pekade dit.

Tomten gick ända ner till Dalälven med några hundra meter strand och det var en ordentlig brant ner till älven. På vägen dit stod en gammal lada 50 meter från boningshuset.

Min far renoverade huset, satte in en norsk täljstenskamin, renoverade köket men behöll förstas vedspisen. Jag hjälpte till att gräva för en trekammars infiltrationsbrunn i veckorna medan han jobbade i Stockholm på sin annonsbyrå Antoni

& Gehlin. Han pendlade dit som en dåre i upp till 170 km/tim på den beryktade Sala-rakan med sin nya sexcylindiga Mercedes 219. Om jag minns rätt hade **Jocke Bonnier** slagit hastighetsrekordet på den långa rakan med en Mercedes 300 SLR något år tidigare.

I gården bredvid bodde ett äldre par som hade adopterat ett finskt krigsbarn. Han hette **Reijo**, såg lite senig ut, inte så storvuxen som jag, en mycket trevlig grabb på 11-13 år med emaljöga sedan han hade haft tuberkulos. Och massor med humor.

Vi umgicks mycket några somrar och vi matade hans kani-ner som blev mat på hösten. Det var ingen som tyckte det var något konstigt med det. Apropå det jag skrev om kaninstuv-ning. Och det smakade jättegott.

Vi fiskade förstås mycket i Dalälven också, ofta tillsam-mans med min lillebror Hans, och det fanns massor med abborre och gädda plus ake som vi tog med en en lakstrut som hängdes från stockarna på flottningsrännan. Min mor brukade flå Laken och vi tog med den hem i bilen men dom var inte lätta att ta död på - hoppade och skuttade i påsen hela vägen hem till radhuset i Råcksta. I köpet av gården in-gick även en gammal flatbottnad eka som låg nere vid älven och såg taskig ut. Vi köpte tjära och jag tjärade båten och vi slängde i den. Den sjönk på en kvart, hade ju inte legat i vatt-net på många år. Efter någon dag drog vi upp den och sedan var den tät. Och vilken fantastiskt bra båt att ro!

Jag rodde ofta drag med den ända upp till Hovran, jag och min bror hans hade ett spö var. Och ibland rodde vi andra vägen förbi mejeriet upp mot Hedemora där det fanns feta fina ålar men det var sällan vi lyckades fånga någon ål.

Fride hade köpt en grön fin kravellbyggd Roslagseka och en Seagull bakpå som man drog igång med ett snöre, och med den for vi ofta upp till den sjön någon kilometer upp-ströms där Dalälven delade sig, för att fiska. Det ingick

även lite land och en byggnad i deltat för att torka hö i. På den tiden kallades sjön för Hovran och var känd för sina

stora gäddor. Nu står det Stora Holmsjön när jag klickar på den i Googlemaps.

Vi fick massor av fisk - en dag när det nappade extra bra fick vi 50 fiskar, de flesta abborrar.

Reijo var en fin vän och som sagt hade han mycket humor och vi hittade på många spratt. Bl a fick vi min lillebror Hans att äta en levande mask mot betalning - haha.

Ett riktigt bravurnummer som Reijo körde med många gånger när vi träffade några tjejer. Då brukade han vända sig om så dom inte såg vad han gjorde och stoppa emaljögat i munnen och hålla det mellan tänderna. Sedan vände han sig om igen. Det såg verkligen hemskt ut. Ett rött håll där ögat suttit kunde ju skrämma vem som helst men när han öppnade läpparna och ögat stirrade från munnen hände det att tjejerna svimmade.

Reijo var också en hejare på att leta stora feta daggmaskar. Vi tog på oss gummistövlar och Reijo tog med en koppar-kabel och ett järnspekt ut till en elstolpe som stod på åkern. Ner med spektet som han snurrade ihop med kabeln och in-koppling till ett stort uttag som satt på stolpen. Det kändes konstigt i fötterna som vibrerade lite om man kom för nära spektet, men jädrans vad mycket mask det kom upp upp på bara några minuter, massor! Och stora!

I Reijos fosterföräldrars lada stod också en gammal epa-traktor med järnhjul, från början en T-Ford tror jag idag. Den hade använts under krigsåren men vi fick tyvärr aldrig fart på den även om vi hade hållt i bensin och fyllt på olja.

Jag fick betalt av min far för jobbet med att gräva infiltrationsbrunnen till det nya avloppet som stugan fått. Det var mycket jobb men man blev i fin form och ingen bråkade med mig längre efter den sommaren, jag hade börjat växa och bli lång och stark.

För pengarna Fride gav mig för grävjobbet köpte jag ett nytt fiskespö och nya fiskedrag i järnaffären i Hedemora.

Ibland tänker jag på Reijo och undrar hur han har det.

Rällså

Några år när jag var 12-13 hyrde vi en stor gård i Rällså i Bergslagen mellan Guldsmidshyttan och Kopparberg. Vi hyrde av en släkting till min mor som var storbonde i trakten, Cecil Strömberg.

Cecil hade en gård nere vid Rällssjön och stället vi hyrde låg högt upp på berget ovanför. Nere i byn gick järnvägen och det var en liten järnvägsstation och en brandstation bredvid där Billy Gson senare bosatte sig.

Jag och min bror Hans brukade gå ner och fiska i Rällsjön som var känd för sina stora gäddor. Rällså gick under en bro under stora vägen och just där den mynnade ut i sjön hade vi en eka som jag rodde ut och fiskade från.

En dag lämnade vi våra två metspön i båten med flötena agnade med stora daggmaskar medan vi skulle gå upp att äta lunch.0

När vi kom tillbaka till båten för att fortsätta fiska låg bara det ena spöt kvar. Vi letade efter det andra spöt men kunde inte se det. Så jag rodde ut med båten och 100 meter bort i vassen låg spöt och guppade. Min bror tog tag i spöt och drog in det mot båten men det var trögt. Jag försökte hjälpa honom och tog över och drog. Jag såg en jättelik gädda under båten. Jag menar verkligen jättestor. Min bror tog fram håven och jag försökte lirka så att gäddan skulle gå att ta med håven men den var på tok för stor och min bror lyckades inte lirka in den. Vi hade inget annat att dra upp den med så vi lutade båten så mycket vi vågade, det var inte så läskigt för det var grunt inne i vassen, och vi fortsatte att dra och fick nästan gäddan över relingen när den plötsligt ryckte till och sakta försvann ut på djupt vatten. Kvar på kroken satt en stor abborre.

När vi kom upp till Rällén, som gården vi hyrde kallades, berättade vi om vårt lilla äventyr men min mor var glad att

vi inte fått upp gäddan. Hon sade att stora gäddor hade träigt kött och inget att äta, kunde bara duga till gäddfärs.

Vid midsommar var det stor fest i byn på ett fält i närheten av brandstationen. Det var dans runt stängen och levande musik och man hade ställt dit en vagn med torrdass också. Jag och Cecils son som var något år äldre än mig var med och dansade runt stängen och lyssnade på musiken.

Sedan tog han med mig bakom en länga med torrdass. Vi tyckte det var spännande och kröp in från baksidan till tunnorna där vi kunde titta upp på dom som satt och gjorde sina behov. Jag kommer väl ihåg att vi viskade till varandra vilken tants röda buske vi såg. Haha! Tänk vad man kommer ihåg.

Vi hade en grannfamilj från Stockholm som bodde 200 meter bort i ett tjugigt hus med glasveranda. Det var familjen Kai-Larsen med söner Peder och Torsten som var bara något år, och söta dottern Eva som jag hade lite erotiska äventyr med på höskullen och i vedboden - fast vi var ju bara 12-14 år. Min bror blev bra vän med Peder och vi hittade på en del bus förstås. Peders pappa Sven Kai-Larsen var välkänd inredningsarkitekt med egen firma i Stockholm. Han åkte i en Citroen DS19 och vi fick åka med ibland. En riktig drömbil för mig.

En dag fick vi höra att han hade kört i diket med bilen och glasfibertaket hade flugit av och alla hade kastats ut ur bilen. Pappan hade brutit benen och Peder hade slagit huvudet och blivit opererad i ansiktet.

Det skulle bli kräftskiva i Rällsån och den skulle ske på övervåningen i en av ladorna på gården vi hyrde.

Cecils son **Christer** visste hur man skulle få in lite extra pengar och vi tog hans kanadensare uppströms en bit i Rällsån där det hängde massor med kräfthåvar och mjärdar från åkanten. Det var mycket lövträd utöver ån och man kunde smyga med kanoten utan att bli sedd. Man fick lägga ut redskapen vid 6-tiden tror jag det var, men inte hämta upp fångsten förrän efter klockan 12. Men det var ju redan bra

mörkt vid 9-tiden och vi kollade i burarna, mjårdarna och håvarna. Det var massor med kräftor. Och det skulle säkert bli mera också så vi räknade med att det inte skulle göra så mycket skillnad att vi tog första skörden.

Vi lassade in dom i kanadensaren mellan oss, vartefter vi paddlade vidare längs ån. Det blev massor, halva kanadensaren full med kräftor! Och nu gällde det att hålla dom vid liv så vi kunde sälja dom i Kopparberg där det var marknad varje lördag.

En del tog vi förstås till kräftsivan på Rällen också.

Lite senare i livet träffades våra familjer igen när vi flyttat ut till Saltsjö-Duvnäs, Kai-Larsens hade en mycket fin stor villa i Storängen med en liten swimmingpool och vi blev bjudna några gånger på fest där.

Pappa Sven lät mig köra hans vita MGC en gång när det var fest där - en himmelsk upplevelse för mig. Bra tryck i motorn och bra väghållning. Jag ville ha en egen cab!!!

En gång var det fest och jag, Marjatta som jag just träffat och Kisa var inbjudna, mina syskon Hans och Elisabeth också samt en riktig snygging som heter Monica Jonsson som bodde på samma gata som vår familj på Saltängsvägen som Elisabeth hade åkt med till Annecy 5 år innan.

Det blev en blöt tillställning, alla badade näck i poolen - Kisa var först att slänga sig i. Sedan var det samkväm inne i det stora vardagsrummet och musiken spelade högt.

Monica och jag snackade lite medan vi drack varsin drink och efter en stund drog vi iväg från resten av sällskapet och Monica drog in mig i en garderob. **Marjatta** var upptagen med Peder tror jag. Jag gjorde förstås inget motstånd. Vi var rätt packade allihop. Monica tog av sig trosorna och drog upp kjolen och jag drog ner brallorna och just när vi skulle köra igång - vem öppnade dörren? Marjatta förstås!!! Så det blev aldrig något mellan Monica och mig. Men vi har ju träffats några gånger efter det, bl a i Sandhamn när jag varit där för att kappsegla, och då snackar vi om vad som hände den där gången hos Kai-Larsens. Haha!

Tänk att det är just dom där pinsamma minnena som poppar upp när man börjar skriva memoarer.

Saltsjö-Duvnäs

Familjen flyttade till en nybyggd villa på Saltängsvägen 10 i Saltsjö-Duvnäs 1960 och jag fick några nya hobbies.

Det blev en mycket rolig tid. Jag skulle fylla 15 på hösten.

Jag var ju motorintresserad och blev med tiden rätt bra på att trimma moppar. Det var inte så komplicerat. Man ökade kompressionen genom att skruva loss topplocket och slipa ner det några millimeter, det gjorde jag genom att dra det mot cementgolvet i garaget. Men första steget var förstås att jag slog ur pluggen i insuget som ju var pluggat på nästan alla modeller för dom var tillverkade för den tyska marknaden där dom fick gå i 60 km/tim. Det räckte med en skruvmejsel och en hammare så var det fixat på några minuter.

Jag bytte ibland till större insug och även förgasare någon gång, och när motorn blev starkare drevade jag upp moppen genom att löda på ett annat större kugghjul utanpå originalet.

Jag glassade själv runt på traktens snabbaste moppe, en trimmad Vicky 55:a som jag korkat nog körde om min egen farsa med i 90 knutar på Värmdövägen i backen ner mot rondellen vid Ektorp. Jag fick världens utskällning förstås.

Jag ställde undan den ett tag hos en kompis som hade plats i garaget. Den blev senare ganska så skev i ramen av trycket från den starka motorn och det var svårt att fixa.

Sommarjobb

Jag jobbade somrarna 1960 och 1961 på min fars firma Antoni & Gehlin Annonsbyrå på Klara Västra Kyrkogata 7. Min far och jag och hans kompanjon och anställda brukade äta lunch tillsammans på W6 eller Santa Clara som låg närmast.

Jag sprang ärenden till Postgirot på Vasagatan, intressant ställe med paternosterhissar. Jag jobbade i annonsbyråns fotolabb och i fotostudion och även bland klisterprinsarna i ateljén som färdigställde originalen till tidningsannonserna. Det var mycket intressant och lärorikt.

Jag sparade ihop till en riktigt bra egen kamera, köpte en Mamiyaflex i formatet 6X7 som jag fotograferade mycket med och hade till slut också fått ihop till ett eget svartvit enkellare fotolabb som jag fick ha i tvättstugan i källaren hemma i villan i Saltsjö-Duvnäs.

När vi flyttat till Saltsjö-Duvnäs hamnade jag i Nacka Realskola på Handelslinjen och tog ”Handels-Realen”. Jag har fortfarande nytta av att jag lärde mig bokföring, lite tyska, maskinskrivning förstås och en del om ekonomi också.

Jag blev bäst i klassen på att skriva maskin - jag hade ju tränat på piano och är fortfarande väldigt snabb att skriva på tangentbord. Då var det alfabetet på 3.8 sekunder - klassrekord.

När jag tyckte att mina maskinskrivningskunskaper var tillräckliga gick jag inte längre på dom lektionerna och fick förstås underkänt, betyget C i ämnet maskinskrivning.

Jag fick också underkänt i Tyska pga att jag var uppstudsigt mot läraren som kastade ut mig från klassrummet flera gånger - vi blev liksom aldrig vänner efter det och på äldre dagar fattar jag. Jag var nog ännu kaxigare då än jag är idag. Men jag klarar mig ju hjälpligt på tyska ändå efter att jag årligen besökt Musikmesse i Frankfurt sedan 1969 med några få undantag.

Jag var inte längre skolans boogie-woogiekung som i Vålningby, det var Rune Wallebom som var kung här, flera resor bättre än jag. Men jag lirade förstås mycket piano fortfarande och började även lira mer och mer gitarr och försökte sjunga lite blues efter att jag hört Snoaks Eaglins första platta med traditionella blueslåtar - en ny värld - men det var några år senare.

Jag var rätt bra på att reparera radioapparater och annan elektronik och gjorde en del bytesaffärer med prylar jag lagat. Ett kul byte var en radio och lite pengar från Vicky 55:an mot en gammal Husqvarna 125 kubiks motorcykel med växelspaken på sidan av bensintanken. Jag kommer inte ihåg så mycket mer utom att jag lyckades köra ifrån en motorcykelpolis genom att ta av upp på en stig genom skogen mot Lillsjön i Skogalund. Polisen körde en 2-cylindrig BMW och den var ju inte precis gjord för terrängkörning så han fastnade mellan stubbar och stenar.

Lite senare träffade jag Per-Olof Ernedag, en glad och framåt kille som var något år äldre än jag, familjen var från Norrland någonstans. Han jobbade senare på Televerket.

Per Olof bodde i en liten villa i backen upp mot Ektorp och hans mamma var väldigt generös - jag tror han var enda barnet. Bland annat köpte hon en röd Volvo PV 544 Sport åt honom några år senare när han fyllt 18 och fått körkort. Vi hade en hel del hyss för oss. Bl a experimenterade vi med Klorex och socker. En skaplig laddning placerades i en burk och grävdes ner i sandlådan i lekparken en bit från deras hus. Vi lade oss utanför stockarna som höll ihop sandlådan och han släppte ner en brinnande tändsticka genom ett rör. Jäklar vad det small!!! Nästan all sand i sandlådan flög upp i luften och över oss också. Som tur var flög inte stockarna iväg också. Vi sprang snabbt över till hans hus och låtsades vara lika undrande som grannarna som samlats efter smällen.

Vi brukade också cykla upp till Nackareservatets skogar där dom byggde nya motorvägen till Saltsjöbaden och kolla om det fanns något intressant.

En kväll hade arbetarna missat att låsa den stora lådan som såg ut som en sandlåda och där hittade vi både dynamit och tändhattar.

Jag hade lite erfarenhet av tändhattar från när jag bodde i Räcksta och hittade en som inte exploderat när dom byggde förskolan där. Den visade jag för brorsan till min vän som hette **Hvidtfelt** i efternamn. Jag förklarade att man fick den att explodera genom att koppla den till ett batteri. Men han fattade förstås inte vad jag menade och trodde att den skulle ge mera fart på hans batteridrivna bil. Så den exploderade rakt i plåten på honom när han laborerade inne i lägenheten ner mot Multrågatan. Han fick en massa små splitter på ena halvan av ansiktet men inget allvarligt, ögat klarade sig. Han hamnade med stor bild som varnande exempel på mittuppslaget i Expressen.

Nu tänkte Per-Olof och jag till lite extra. Vad skulle vi spränga i luften?

En bit ifrån stod ett mobilt utedass på hjul, perfekt tyckte vi. Stoppade ner en hel dynamitgubbe i skittunnan och kopplade vidare från tändhatten ut till den där lådan med handtag på som man avfyrar med.

Vi drog med den bakom en bergsknalle och fyrade av. Vilken jäkla smäll!!! Det flög delar av dasset högt upp i luften och långt bort medan vi kastade oss iväg nerför skogsbacken och cyklade därifrån i högsta fart.

En annan gång klättrade jag upp i en av Nackamasterna för att imponera på en brud - kommer inte ihåg vem bara.

Det var en utmaning men kändes inte så farligt och det var ju som en bur bakom när man klättrade. När jag hade kommit nästan upp till toppen kom polisen förstås. Dom skrek att jag skulle klättra ner men jag vägrade om dom inte åkte därifrån. Så det gjorde dom efter några minuters förhandling! Haha!

Per-Olofs skinande nya Volvo 544 Sport gick som en raket tyckte vi. Per-Olof var styv på att köra och tog kurvorna i bra fart - det var gördeldäck på den!!! Vi åkte runt med den en

del och natten Ingo förlorade i returen mot **Floyd** i USA körde vi runt i bra fart på tomma grusvägar på Södertörn i väntan på att matchen skulle börja på radion på morgonkvisten. Plötsligt är det ett rådjur som springer i diket bredvid vägen i strålkastarljuset framför oss och just när skall passera i rätt bra fart så hoppar rådjuret upp på vägen. Huvudet slår två hål i motorhuven med hornen och kroppen fastnar hängande i huvudet och delar av den kanar in under bilen.

Per-Olof blev förstas skitarg, sliter bort rådjuret och beklagar sig högljutt över att bilen blivit skadad.

Under hemvägen förlorade förstas Ingo också - så det var två molokna grabbar som kom hem och visade den blodiga framdelen på bilen till Per-Olofs morsa. Hon blev skitförbannad och frågade var vi hade gjort av med rådjuret. Vi sade som det var - vi lämnade det i diket bredvid vägen.

Är ni inte kloka!!! Åk genast och hämta det! Hon visste ju hur man styckar och tillagar rådjur och det skulle bli många fina middagar av det.

Vi körde tillbaka samma väg och efter några timmar hittade vi stället där vi kört på rådjuret. Det var blod på vägen och det var spår i gruset där bilen kanat ner mot diket. Men inget rådjur syntes till. Någon hade säkert hittat det och tänkt som Per-Olofs morsa - rådjursstek är gott!

Radio Öst

Per-Olof och jag gillade rockmusik. Vi spelade båda gitarr och jag var med som smakråd när han köpte en Klira orkestergitarr på Dragspelsimporten i Gamla Stan. Vi började spela in på hans Grundig bandspelare, spelade in både oss själva och låtar från hans skivspelare och gjorde hela ”playlists” med låtar gillade både från radion och skivspelaren. Mycket spelade vi in från Radio Nord som just dragit igång

på FM-bandet och hade riktigt bra ljud. Vi som lyssnade då kommer nog bäst ihåg radioreklamen Broddman, Broddman, Broddman...

Per-Olof kände två bröder från Värmdö som experimenterade lite med elektronik. Dom tipsade om att det fanns en utmärkt FM-sändare som byggsats i Hobbex-katalogen - som på 60-talet var en liten bibel för oss elektronikfreaks. Per-Olof köpte den och vi byggde ihop den och testade. Det funkade rätt bra - vi hördes några kilometer med bara en liten antenn på några meter som vi hängde mot stegen på villan.

Vi testade lite olika nätdelar och fick ihop en som levererade 400V till röret och då blev det full fart på sändningarna. Tyvärr höll förstås inte röret så länge men det var en billig kostnad.

Nu blev det riktigt kul! Vi körde igång vår egen lilla piratradiostation!

Radio Öst!

Vi mixade ihop en egen signaturmelodi med Ray Sharpes variant på Red Sails in the Sunset som vi startade upp med alla kvällar vi sände. Sedan blev det både live-intervjuer och knasiga reklamslag för produkter som inte fanns. Vi larvade till det en hel del, körde Dagens Man, Hjalmarson, känd för sina stora öron t ex. Och vi lät våra lyssnare runtom i Nacka komma med förslag på låtar, jag samlade ihop förslagen i plugget.

Efter ett tag tyckte vi att vi skulle täcka in ett större område än vi kunde med antennen som vi satte upp mellan två högra träd på Per-Olofs tomt.

Vi spånade en del och till slut testade vi att använda telefonlinorna på stolparna i området istället. Det funkade utmärkt och vi ringde upp en kompis i Hässelby och hängde av luren och kopplade till sändarens antennuttag. Jädrans!!! Det hörde bra ute i Hässelby också.

Vi var riktigt fiffiga och fick även ihop en mobil radiosändare också som vi byggde in i skalet av en gammal vevgrammofon tillsammans med en massa batterier. Det funkade jät-

tebra även om den vägde en hel del.

Vi brukade ta med den ut i Saltsjö-Duvnäs, Ektorp och Skogalund och gjorde en del direktreportage och intervjuade folk på stan. Det var bra tänkt med ett relä hemma som slog av bandspelaren när vi skickade en ton via sändaren och kopplade in ljudet från den portabla sändaren via en radio, så vi kunde växla mellan dom två källorna. Vi kunde även stänga av huvudsändaren helt från den portabla, vilket vi gjorde ibland när vi stod uppe vid rondellen på Värmdövägen och såg Televerkets orange Duett med en snurrande pejlingsantenn på taket komma rullande nerför backen från stan.

Det var bara att trycka på släck-knappen som skickade en annan ton! Vi såg när Televerksbilen snurrade runt omkring och inte längre hittade någon signal och kände oss oövervinnerliga.

Men allt har ett slut.

En dag kom en polis och hämtade mig i plugget mitt under en lektion.

Det visade sig att grannpojken Tommy som bodde ovanför i backen i Ektorp hade skvallrat för sin morsa - dom hade problem med att det var dålig signal och bilden flimrade på deras TV ibland. Han trodde att våra radiosändningar kanske var upphov problemet och berättade för henne.

Hans morsa ringde till Polisen. Och Polisen hämtade mig till förhör i Polishuset.

Vi var inte så bra kompis med grannpojken efter det. Jag och Per-Olof fick 30 dagsböter var för det.

Schartau Handelsgymnasium

När jag klarat Handelsrealen med godkänt tjtade min mor in mig på Schartaus Handelsgymnasium. Jag hade ingen lust att läsa bokföring, handelsengelska osv. men eftersom hon fått in mig började jag där lite motvilligt hösten 1962.

Skolan låg högst uppe på Stigberget på Söder och jag lärde känna stora delar av Södermalm under de kommande åren då vi ofta hade två håltimmar på rad eller så satt håltimmen ihop med lunchrasten så vi kunde hitta på något. Jag och mina nya vänner brukade även äta lunch på olika ställen på Söder om vi hade råd. Vi brukade också spela bowling i en lokal på Hornsgatan nära Mariatorget.

Jag provade att köpa ut på Systembolaget som låg nedanför skolan på Renstiernas Gata och det lyckades. En söt liten tjej som såg ut som 18 år gav mig det jag ville ha utan att fråga om leg. Så jag fortsatte förstås att köpa ut där. Hon jobbade på lördagar och jag ställde mig i hennes kö och jag köpte med tiden ut mer och mer till flera i klassen. Jag var 17-18, 191 lång, 90 kg, lite skäggstubb på hakan, prydligt klädd i vit skjorta och slips och bara lite lagom prydligt långhårig som man skulle vara den tiden. Skjortan sydde man om på Skjortdoktorn på Östermalm för att få högre krage som var högsta mode bland popbandens musiker. Och en smal slips till det. Det gällde att hålla stilen - på Schartau var man lite finare.

Jag läste först franska ett år men tyckte det var tråkigt, berodde nog mest på läraren. Så jag bytte till spanska, mycket beroende på att det fanns en intressant spanskalärare som hette Arne Häggqvist, en kulturpersonlighet. Vi blev ganska bra vänner har jag tänkt efteråt. Pratade om det mesta - vilket jag inte gjort med andra lärare. Han hade skrivit intressanta böcker som jag läst senare, bl a om en resa på Vespa till Italien för att inte tala om Stora Cocktailboken. Han hade

varit vän med **Nils Ferlin** och skrev om honom också. Arne Häggqvist var kul. Han berättade att han hade en rund säng i sovrummet med en spegel i taket över sängen. Vi pratade en hel del under rasterna och ibland efteråt. Jag gillade honom - en intellektuell livsnjutare.

Jag hoppade av Schartau 2:a året på vårterminen. Jag var väldigt skoltrött och trodde inte på en framtid med den inriktning som skolan hade - jag ville hålla på med musik.

Jag drog istället ner till Gamla Stan om dagarna, spelade gitarr och sjöng en hel del som trubadur den våren och sommaren, ibland tillsammans med flicktjusaren Kim från Algeriet. Vi gled runt i Gamla Stan, trubadurade på många olika ställen, ofta avslutade vi kvällen med att spela en trappa ner på Kaos på Stora Nygatan - där fick Kim och jag efter en kväll på den minimala scenen både middag och en flaska vin och 100:- var som räckte bra till ett rum på hotell en natt i Gamla Stan på den tiden. Tjejen som drev Kaos var en vis-sångerska som hette Saga Sjöberg. Hon var en riktig kändis som kände alla och kunde allt om Gamla Stan.

Populäraste numret Kim och jag körde var "Min alskling du eer som en råååås" som Kim sjöng med massiv brytning. I övrigt var det mest gamla bluesdängor som jag sjöng som jag lärt mig från plattor med Snoaks Eaglin och andra bluesångare. Kim spelade mycket bra gitarr och hade en skaplig nylonsträngad gitarr som han briljerade på.

Om man gick nerför backen från Stortorget och tog höger på Västerlånggatan finns det ett fik som då hette West End med en enorm spegel i fonden och det finns kvar än idag. Där samlades vi som inte jobbade framåt lunch och käkade sen frukost. Sedan kilade en av oss upp till Systemet på Stortorget och köpte en flaska rödvin. Det billigaste var helt OK och kostade 3.80 på den tiden minns jag. Vinet tog vi ner till fiket och hällde över i den nu tomma kaffekannen och så gick den lagen runt och vi drack snabbt upp ur kaffekopparna.

Ägarinnan vars make sades vara polis fattade nog men vi var bra och stadiga gäster och hon höll masken.

Jag och Kim lirade hela sommaren i Gamla stan och hade riktigt kul.

Så kom hösten och jag gjorde ett nytt försök på Schartau Handelsgymnasium där jag gick om 2:a ring. Jag hamnade i bänken bredvid Svenne Hedlund som var en duktig musiker och sångare. Jag kände igen honom redan innan för han jobbade extra som busskonduktör på dom gula Värmdöbussarna också. Han hängde med hem till vår villa i Saltsjö-Duvnäs en eftermiddag efter plugget, spelade piano och sjöng Amapola och andra låtar.

Jag önskade senare att jag fått vara med i hans band The Hep Stars, men jag saknade en egen orgel som dög. Jag hade visserligen lyckats byta till mig en Philicorda men det var ju rena leksakerna - en Hammond skulle det ju vara. Jag var väldigt avundsjuk när jag några år senare hörde "Cadillac" på radion och även såg Hep Stars på klubb AIESEK i Handelshögskolan på Sveavägen. Där körde Benny Andersson på en Hammond med Leslie och sången gick ut genom LW-högtalare. Några år senare lärde jag känna LW-Robban som hade en lokal ute i Marieberg bakom Bromma flygplats och alltid åkte med en flakmoppe. En skön filosofisk vänlig och ödmjuk person som jag träffat genom åren, senast på 2010-talet.

Jag träffade en skön kille som heter Charlie Hedengren som bodde på Patrons Väg precis ovanför där vi bodde på Saltängsvägen i Saltsjö-Duvnäs. Vi brukade ta genvägen genom till varandra.

Hans pappa Sven Hedengren var en pensionerad major. Jag gillade honom. Han hade varit frivillig i Finland några år och vi snackade en del, jag tyckte han var en hjälte. Charlie hade samma musiksmak som jag och vi gick på lite konserter på Grönan och lyssnade massor på musik hemma hos oss. Charlie hade en bror som flyttade till USA och jobbade i amerikanska försvaret som blev pensionerad i 40-årsåldern redan och sedan levde livets glada dagar. Han hade sett Easy Rider, köpte en HD och åkte runt i USA några år hörde jag

senare. Jag träffade honom och hans vackra svenska fru när dom var hemma i Sverige och Saltsjö-Duvnäs en sommar.

Charlie längtade också till USA och flyttade dit med tiden. Han jobbade på ett transportföretag i New York en tid och körde även taxi. Tyvärr har vi tappat kontakten. Undrar hur han har det nu.

Uppe på krönet på Rättarbacken bodde det en kille som hette KristerSSon. Han bodde med sin snygga yppiga syster och fränksilda mamma i en stor träkåk. Jag hängde med honom en del och spelade munspel.

En morgon när vi var på hemväg kom KristerSSons katt spatterande och Charlie och jag skojade och gullade med katten ett tag och sedan petade vi ner den i KristerSSons brevlåda. Katten verkade trivas och vi stängde locket och gömde oss en bit bort. Strax kom KristerSSons morsa ut för att hämta tidningen och öppnade brevlådan och upp flög katten i världens fart. Vi var bara 5 meter bort och hon upptäckte förstås oss. Sedan var vi inte lika välkomna hem till KristerSSons längre.

Jag och Charlie gick ut tillsammans en hel del. Charlie var lika lång som jag om inte längre, och vi kom in överallt utan att behöva visa leg. Vi hängde en del i Gamla Stan på nätterna och hade mycket kul. Vi brukade avsluta nätterna med att spela tennis gratis på tennisbanorna där Rättarbacken korsar Gamla Allén mitt i Saltsjö-Duvnäs. De första tiderna på banan var 06.00 men vi brukade planka in så fort det blivit ljust vid 3-4-tiden och spela några set. Ibland blev vi bortjagade av folk omkring som stördes av vårt spel. Sen sov man gott när man kom hem.

En bit på andra sidan krönet bodde Harald Dahmén som senare spelade bas i mitt soulband. En riktigt bra basist som inte spelade som några andra, det var som små fina egna rytmiska melodier.

Det var ganska många som spelade i olika band eller höll på med musik som bodde här uppe. Kjellvander är en, och förstås Jerry Gustavsson som senare var med i Scafell Pike.

Ett galet minne poppade just upp.

En kväll i Gamla Stan träffade jag en amerikan som heter John Huber, en vild kille på den tiden, som gled runt med en fantastiskt fin bil - en Lancia Flaminia cabriolet av senaste modell.

John hade skrivit en bok om Gitarrens Historia som han lyckades få ett ordentligt förskott för, och tog sig till Europa där han gled omkring med sin fina bil med Gibraltarplåtar.

Jag brukade träffa honom senare med jämna mellanrum på Frankfurtmässan och även i Stockholm när han jobbade på Musikhistoriska Museet. Expert på att värdera fioler och stråkar. Jag har sett att han på senare år publicerat flera böcker om både fioler och gitarrer.

John var även inblandad i den märkliga affären när Martin Guitars köpte Levin i Göteborg på 70-talet - med tragisk utgång pga facket, slutet på en era.

Men nu var vi i Gamla Stan 1964 och John och jag hade festat hela kvällen med en annan galen kille som samlade på erotisk konst, han hade original av Picasso bl a i sin lägenhet vid Kornhamnstorg. Kommer inte ihåg vad han hette tyvärr.

Klockan var långt efter midnatt när vi lagom runda under fötterna tog oss till Johns fina Lancia som han hade parkerats lagom vårdslöst nära Riddarhuset med cabben nedfälld. Vi satte oss i bilen och började rulla nerför Stora Nygatan när John hoppade upp på ryggstödet och började sköta styrningen med fötterna!!! Jag blev helt paff!!! Vilken våghals! Tänk om polisen skulle sett oss då!!!

Men ingenting hände medan vi rullade ner mot Slussen på tomgång.

Många år senare berättade John att han skulle resa till Finland och han visste om att jag var gift med en av de fem söta systrarna **Markkanen**. Då tipsade jag John om en riktig liten läckerbit, min finska frus lillasyster Mervi. Han fick hennes telefonnummer...

Jag tog körkort under vintern 1963-64. Jag fick ledigt från lektionerna under några timmar varje vecka för det och fick en skön slö typ som bilskollärare. Han satt mest och sov medan jag körde och sade bara till mig Höger eller Vänster.

En gång körde jag mellan refugen för spårvagnen och Systemet på Renstiernas gata nedanför trappen till Schartau. Det stod en spårvagn inne och jag fick tvärbromsa för en tjej som kastade sig framför bilen för att hinna med spårvagnen. Jag klippte den ena höglackade skon på henne och den flög i en båge upp i luften och landade lite längre fram på gatan. Tjejen hoppade framåt på ett ben och plockade upp den och lyckades hoppa upp på spårvagnen som redan satt sig i rörelse. Min bilskolelärare tittade yrvaket upp och tittade på mig under sin keps som var långt nerdragen över ansiktet. - Vad händer? Äh, inga problem tyckte jag och så körde jag vidare ner mot Slussen. Jag hade väldigt lätt att köra bil och fick körkortet efter bara 20 lektioner som min far Fride betalade för.

Sedan var det nästan fritt fram. Min far tyckte att jag körde bra och jag fick låna min fars Jaguar 3,8 liters Mk II. Härlig bil! Jag skjutsade ofta mina kompisar jag spelade med och fick mätaren över 200 km/tim några gånger på Norrtäljevägen - livsfarligt men spännande.

Efter att skolan slutat vid 12-tiden på lördagarna brukade jag springa runt på alla Stockholms musikaffärer. Det var Dragspelsimporten på Stora Nygatan, Gottfrids på Järntorget, Hagströms på Drottninggatan och Götgatsbacken, Walle Söderlunds på Drottninggatan och några till samt förstås Svenska Hammond ute vid Konstfack på Valhallavägen 191.

Jag var rätt händig med lödkolven och lagade lite elektronik som kunderna lämnat in hos Walle samt hans egna inbyten och lärde mig mer och mer. Så jag hade alltid lite fickpengar.

Frisedel

Jag var uttagen till befälsutbildning på Trängen, T1 i Linköping och när jag mönstrade var jag helt inställd på att göra mina 18 månader och bli underofficer. Jag var en riktig stridis och ville ställa upp för kung och fosterland. Vid mönstringen tyckte dom att jag hade ledaregenskaper och tillräckligt högt IQ för att bli underofficer så jag skrev på.

Men när det närmade sig att jag skulle rycka in hade jag precis börjat få fart på mitt soulband och jag var inte ett prutt intresserad av att slösa bort 18 månader. Jag ville ju lira!!!

Eftersom jag hade haft konstiga kastanjetter inbyggda i hjärtat något halvår innan jag skulle rycka in tänkte jag utnyttja det.

Kastanjetterna berodde troligen på att jag introducerats i jazztobakens förtrollade värld av själva justitieministern son, Christoffer "Totte" Geijer, som jag hade träffat när jag jobbade i hamnen sommaren innan. Det måste ha varit därför hjärtat hade börjat hoppa konstigt och jag fick några panikattacker, satt en gång på Värmdöbussen och tyckte att hjärtat stannade - blev skiträdd.

Jag kontaktade min farfars bror, Professor Nils Antoni, som fick in mig på observation på Nacka Sjukhus där dom inte hittade något fel. Läkaren där skrev ut små gröna lugnande piller som heter Valium som jag åt ett tag men när jag slutade med jazztobaken blev jag av med kastanjetterna. Jag höll mig till några stora starköl istället och då slutade besvären. Och jag skippade dom gröna pillren också.

Eftersom jag hellre ville hålla på med musik än att leka krig utnyttjade jag kastanjetterna när jag inställde mig på regementet i Linköping. Jag körde med att jag hade problem med hjärtat så jag orkade inte bära min utrustning och uniform som jag hämtade ut som alla andra. En annan värnpliktig fick bära mina prylar till logementet.

Jag ställde mig i kön till sjukstugan redan nästa morgon, fick träffa läkaren och berättade om mitt hoppande hjärta. Jag visade mina gamla papper från sjukhuset också och dom skickade hem mig med ett utlåtande som slutade med siffrorna 5.3. FRISEDEL!! Så jag övernattade bara en natt till och nästa morgon kunde jag ta tåget hem igen. Skönt! En 5.5:a vet ju alla vad de betyder. Så mina siffror var ju inte riktigt så ruttna. Men 5.3 räckte till för att jag inte skulle behöva ställa upp för Sverige senare heller. Jag var inte ledsen för det.

Hamnarbetare

Jag hade till och från jobbat som hamnarbetare också. Det var minsann ingen fast anställning utan det var en lång rad suspekta typer, allt från sommarlediga universitetslärare till arbetslösa och musiker som köade i Gula Gången under Slussen före kl 06.00. Då öppnades de stora järnportarna av en stor man med släpande gång som såg ut som Ringaren i Notre Dame. Alla tog nummerlappar och sedan ropades vi upp i högtalare, ”110 och 111, Frihamnen magasin 5”. Det var ju styckegods mest och många olika platser båtarna lossades och lastades. Ibland Skeppsbron med Finlandsfärjorna, eller Stadsgården och Hammarbyhamnen och det var inga containers utan allt lossades för hand och mycket lyftes av med kran.

Man skulle vara omklädd klockan 07.00 och sedan jobbade man tills det var klart, eller fick förlängning till nästa dag.

Efter några veckor fick man till snitsen och kunde resa ett bensinfat på 200 liter och rulla det fram till rätt ställe utan problem. Jag blev jättestark, hade ju aldrig tränat förut men nu var jag ju tvungen och efter en sommar i hamnen var det ingen som vågade bråka med mig.

Vi lossade kaffe kommer jag ihåg - det var samma tränings-

pass där - några som stod på en vagn drog fram säcken till kanten av vagnen och så fick man ta den på ryggen och knixa av säcken på en pall som hissades upp. Jag gissar att säcken vägde 50 kg. Snacka om träning!!!

Man tjänade väldigt bra om man hamnade i rätt gäng och det var ackord som gällde så när allt klaffade var det verkligen bra betalt.

När vi lossade i Frihamnen blev jag vän med många kul typer; bl a en snygg kille som som spelat i Jailbird Singers, jag tror han kallades för Korpen, och en Dylanfrälst kille som hette Christoffer ”Totte” Geijer, son till justitieministern. Totte och jag började umgås på fritiden. Han spelade på en 12-strängad Framus och hans mor hade ett Wurlitzer-piano som jag fick låna efter att vi lirat ihop oss lite i deras våning på Östermalm. Vi drog ihop ett band med min bror på trummor och jag lyckades låna en replokal nära Nacka Kyrka. Det blev mest Dylan men även en hel del blues. Jag hade också lärt mig en del klassiska blueslåtar från Snoaks Eaglins plattor. Det var hur kul som helst - Lovin Spoonful, Dylan, Donovan, Sam Cook.

Min far Fride köpte en motorbåt och skaffade båtplats i Duvnäsviden. Hela familjen brukade åka ut med den på helgerna. Men min far var rätt dålig på att

navigera och lyckades t o m sätta båten på grund en gång - han fixade inte det där med sjökort och brukade åka fel pga att han var tvungen att hålla sjökortet upp och ner när vi seglade söderut.

Min bror Hans gick med i Måsungarna och gick på deras seglarskola ute på Duvnäs Udde en sommar och tillsammans lyckades vi övertyga Fride om att köpa en segelbåt istället och det var ju toppen för oss. Den lånade vi flitigt.

Vi hade bekanta i Storängen - familjen Kai-Larsen med barnen Peder och Eva. Eva hade jag varit kär i några år tidigare när familjen var grannar med oss på ett landställe vi hyrde i Rällså i Bergslagen.

Peder hade också en segelbåt, en liten träbåt som var ganska

rutten. Och Hans och Peder brukade åka ut och segla tillsammans. En gång undrade vi var dom tagit vägen och Fride tyckte vi skulle leta efter dom. Det var en söndagseftermiddag och när vi tagit motorbåten till Stäket hittade vi dom. Vinden hade tagit slut och det var motström i Stäket. Det fanns ju inga åror på en segelbåt så dom paddlade med en stekpanna och en kastrull. Vi tog dom på släp.

Jag blev väldigt intresserad av segling och gick Svenska Kryssarklubbens kurs på Sjöbefälsskolan på Stigbergsgatan 1962 och tog förarbevis.

Sedan seglade vi en hel del med vår Havsfidra några somrar. Härlig båt som tålde det mesta och gick bäst när det började blåsa ordentligt. Rymlig men inte så snabb precis. Men enkel att segla och när vinden mojnade kunde man dra igång en liten inombordsmotor.

Statistiska Centralbyrån

Jag fick jobb på Statistiska Centralbyrån i Nacka efter att jag hoppat av Schartau igen våren 1964. Jag hade köpt en egen Lambretta Sport att åka till jobbet med. Härliga tider. Mycket musik på fritiden.

På Statistiska Centralbyrån skulle jag sköta flödet av pärmar som tjejerna stansade in i datorerna. Det var den stora Folk- och Bostadsräkningen som skulle in. Systemet var ganska komplext och jag hade fullt upp.

Efter någon månad hade jag styrt upp det hela genom att göra ett schema över hur pärmarna skulle cirkulera osv. Rätt komplicerat faktiskt men jag fick till det så bra att jag gjorde mig själv sysslolös. Det var bara att se till att vaktmästaren som gick runt med pärmarna på en vagn kollade på schemat så hamnade alla rätt och kom tillbaka i rätt hylla när uppgifterna var instansade. Allt blev rätt på ett enkelt sätt. Ordning och reda.

Det slutade med att jag mest satt på mitt lilla kontorsrum och läste deckare och andra böcker om dagarna. Avdelningschefen kom förbi en dag när jag tyvärr satt med fötterna uppe på bordet och frågade vad jag gjorde och jag förklarade att jag gjorde ingenting numera, jag behövdes inte. Jag berättade att jag hade styrt upp det hela så allt funkade utan mig - vaktmästaren behövde bara kolla i schemat jag gjort.

Jag tänkte att han skulle ge mig något annat att göra. Men icke sa Nicke. jag fick sparken. Hade jag jobbat på ett privat företag hade jag ju fått styra upp flera flöden i produktionen - men det här var alltså statliga Statistiska Centralbyrån.

Innan jag gick tog jag förstås med mig schemat jag gjort till vaktmästaren för flödet av pärmarna. Efteråt hörde jag att dom anställt en ny stjärna på mitt jobb efter att jag slutet. Han satt nog kvar där tills pensionen.

Det är lite så det går till på statliga verk har jag förstått. En del fixar det för sig.

Men jag passade inte in riktigt i kalkylen.

Rätt kul! Eller kanske tragiskt?

Några år senare fick jag chansen att hyra Finntorpsgrottan, en festlokal i källaren under ett hyreshus vid Finntorps Torg som ägdes av HSB-föreningen. Det var mellanölets förlovade tid och vi köpte ut massor till vår bardisk vi ställt upp i lokalen. Jag fixade högtalare och förstärkare och jag och mina vänner förberedde allt noga. Vi bjöd in folk från Nacka Gymnasium och andra vänner och hade uppåt 200 betalande gäster redan första kvällen. Full fart och hur kul som helst. Inga dumheter hände och det blev mycket pengar över och jag fick ihop ett litet kapital på några veckors klubbverksamhet. Men sedan blev det tvärstopp.

Ingången till klubben var genom en trappuppgång och vi hade vakter som såg till att gästerna inte skulle störa de som bodde i huset. Lokalen var bra isolerad och vi trodde allt var lugnt. Men en kväll lyckades en fyllskalle som vi slängt ut ta sig in igen och uppför trappen där han på rent jävelskap spydde in genom några brevlådor.

Raili

Raili Seitalahti var en finsk journalist som skrev om Sverige, musik och mode i en stor finsk damtidning. Jag hade ett kul band som spelade pop och rock i mitten på 60-talet. Det var Börje Hall på banjo, Christer Englund som senare jobbade på Club 33 på en Levinplanka, Peter Kulle på trummor och jag själv på piano och sång. Jag hade en liten beige Philips förstärkare att sjunga igenom. Pianot på plats plockade jag av framstyckena på så strängarna kunde klinga fullt ut i lokalen.

Vi hade lite udda spelningar på bröllop och fester samt en gång på Bobadilla i Gamla Stan.

Där träffade jag Raili och vi umgicks en del och jag övertygade henne att bandet var på gång att slå igenom. Hon tog bilder på oss och vi hamnade i Me Naiset på ett helt uppslag.

En vild kväll började vi med middag på en restaurang med utkik över Humlegården som låg i hotell Eden. Raili spottade inte i glaset och vi blev ganska packade innan vi raglade vidare uppför Kungsgatan till bion i backen upp mot Kungsholmen där det nu är Roulette och spelklubb. Där var det Hitchcocks skräckfilm Psycho som visades.

Raili var pilsk och vi satte oss på sista bänk en bit in där vi var ensamma. Raili drog av sig trosorna i filmens mörker och hoppade upp gränsle över mig och satte igång lite tyst. Just när det började bli skönt lyste vaktmästaren på oss med en kraftig ficklampa. Folk vände sig i bänkarna framför och stirrade medan vi blev ganska bryskt avvisade från lokalen.

Pinsamt då. Men kul minne nu - det är inte alla som blivit utslängda för att dom pippat på bion.

Vi bestämde oss för att istället fortsätta ut till Lidingö där Raili bodde inneboende i en villa. Så vi knallade Kungsgatan tillbaka till det bruna Lidingötåget som startade i Humlegården och klev på. Vi hade lite svårt att hålla oss ifrån var-

andra på tåget på vägen, och Raili hade fortfarande trosorna i handväskan, men till slut närmade vi oss hållplatsen vi skulle gå av. Jag hade full fräs och tänkte skoja med Raili och gav tusan i vad dom dom sista passagerarna skulle tänka så jag hängde hennes handväska på mitt organ medan vi gick av tåget till deras skratt.

Tänk vad man kunde hitta på för att roa sina vänner på den tiden.

Raili hade ju presskort så hon bjöd med mig på några konserter och det är framförallt en jag minns - Rolling Stones på Kungliga Tennishallen 1965. Vi satte oss på första bänk som var reserverad för pressen. Förband var Merryman och som var riktigt bra. Bill Öhrström hade jag ju sett många gånger när han lirade på Gazell och andra skumma klubbar i Gamla Stan.

Och sedan kom Rolling Stones och tjejerna skrek så galna. Så högt faktiskt att Rolling Stones mer eller mindre gav upp under vissa låtar - bara slaskade på och man hörde knappt trummorna ens en gång. På den tiden var ju inte PA:t så kraftfullt och efter några låtar sket Bill Wyman i vilka toner han tog, han slog bara rytmiskt på basen - det hördes ändå inte - utom för oss på första bänk som led.

Afro-Scandia, Slim's Blues Band

Jag var också med en hel del kvällar på Club Afro-Scandia som höll till i ett av de gamla fina tullhusen vid Norrtull som fortfarande står kvar mitt i trafiken konstigt nog. Där träffade jag **Nenne** och **Jenka**, rikemansbarn från Stureby som också spelade gitarr. Nenne åkte i en Volvo P1800 som han fått av sin far när han tog studenten. Där var förstås också många färgade musiker och jag hängde där mest för att försöka få

ihop ett eget soulband men det var inte så lätt. Jag träffade också en kille som heter **Njonjo** som raggade på brudarna där och vi umgicks en del. Kul namn och kul kille. Jag träffade honom några gånger många år senare när jag hade Musikbörsen på 70-80-talet.

På Afro-Scandia var det en salig blandning - feta blondiner och svarta killar som dansade till härlig afrikansk musik. Lite som vissa kvällar på Fasching på sommaren.

Jag hade spelat munspel några år - hade 4-5 Hohner munspel i olika tonarter. Jag hade blivit väldigt inspirerad av Paul Butterfield som jag tyckte var kungen just då. Men det fanns många andra bra bluesmunspelare också att lära av.

Bluesmunspel kändes väldigt rätt för mig och jag blev snabbt rätt bra på det om jag får säga det själv. Och har man inte lirat munspel på några år så tar det bara ett par dagar att komma igång igen.

Via Peter Kulle som spelade trummor i bandet jag körde fick jag kontakt med Slim Notini med Slim's Blues Band där jag fick vara med på sång och munspel. Slim är en jättebra bluespianist och sångare och det var en stor ära att få vara med i hans band en tid. Vi körde 30-tals stuket hela vägen och klädde upp oss i gammaldags kavajer med breda slag och rymliga byxor till och breda gammaldags slipsar, tvärtom mot dåtidens mode med kavajer med smala slag och smala slipsar. Jag glömmer aldrig när vi spelade på Jazzfestivalen och vi värmdes upp på Z-salen i ABF-huset för att ställa in ljudet. Jag hade mina Hohner munspel i en hink med vatten - dom lät mycket bättre när dom var blöta, och körde genom en mick ut i en gul Philips förstärkare med mycket dist fick till samma sound som Paul Butterfield tyckte jag. När jag drog några fraser för att testa ljudet hördes publikens förväntningar bakom skynket. Och spelningen gick jättebra, vi fick fina recensioner och jag nämndes särskilt, en ny lovande stjärna på munspel var född.

Fast jag ville ju helst spela Hammondorgel.

Det blev tyvärr inte så mycket av det hela men vi hade kul.

Jag var rejält skoltrött och när jag hoppat av plugget och jobbat i hamnen en sommar blev jag anvisad något slags ungdomsjobb som dagbarnpappa i ett daghem uppe i Skuru i Nacka. Jag jobbade när bara några månader. Det var ganska frustrerande faktiskt. En del av barnen mådde inte så bra och ville inte åka hem när dagen var slut. Att försöka trösta gråtande små söta barn kändes i själen. Det var bara ett korttidsjobb som tur var - jag skulle aldrig fixa det längre.

Kompositör

När jag hoppat av Schartau handelsgymnasium gick jag ett år en dag i veckan för att lära mig komposition hos en duktig arrangör som var basist och hette Kurre Lindgren. Där lärde jag mig det där med att instrumenten kör i olika notsystem med A för violiner, C för klaviaturer, Eb eller Bb för blåsinstrument osv. Det var skitkul och en utmaning och jag skrev ihop flera låtar för hel orkester.

Efter andra terminen tyckte Kurre och jag att jag kunde det hela och jag skrev ut hela partituret plus separata utskrifter till alla instrumenten och så knallade jag och Kurre Lindgren upp till Nacka Filharmonikerna. Dom skulle ge en konsert i Nacka Gymnasiums aula och spelade upp hela stycket som var 3 -4 minuter långt för både oss och publiken innan dom körde sin konsert. Efter att dom repat igenom det en gång bara. Så noterna jag själv skrivit gick att läsa. Och det lät precis som jag hade tänkt! Fast jag inte spelat en enda ton från låten utom lite på pianostämman. Det var lite klurigt men intressant.

Annecy

Min syster Elisabeth hade en kompis som heter Monica Jonsson, en skön brud som jag var tänd på som bodde granne några hus ovanför oss på Saltängsvägen i Saltsjö-Duvnäs. Jag brukade skoja med henne och få henne att brista ut i skratt just när hon druckit något och det lyckades ofta. Men det blev inget mer än skoj.

Monica var en fiiiin flicka som gick på Franska Skolan. Sommaren 1965 skulle hon och många av tjejerna på Franska Skolan åka till Frankrike och bo i familjer och jobba som au-pair lite för att bättre på sin franska ytterligare, och min syster bestämde sig för att åka med.

Dom två snygga brudarna hamnade hos varsin familj i Annecy, som är en vacker liten stad i en dalgång vid en alpsjö några mil söder om Genève.

Mina föräldrar tyckte att vi skulle bo där också några veckor på sommaren så dom hyrde en fin lägenhet mitt i stan. Min bror och jag följde förstås med och hela familjen samlades där under tre veckor.

När vi hade installerat oss träffade vi Monica och Elisabeth och gick ut och åt på en restaurang. Där berättade Monica med skrattet i halsen om hennes kompis i samma klass från Franska Skolan. Hon kallades Pyttan. Och dom här flickorna var ju fina flickor som inte hade lärt sig några fula ord på franska än. När alla dom svenska tjejerna med sina lärare kom till stan så skulle dom introduceras för familjerna som dom skulle bo hos och det hade arrangerats ett stormöte. Alla skulle gå runt och hälsa på alla och säga sitt namn. Och det blev verkligen kul och riktigt uppsluppet när Pyttan gick runt och presenterade sig.

För dig som inte kan franska kan jag berätta att Putain betyder hora.

På kvällarna var tjejerna lediga och vi brukade gå ut på

några lokala barer med dom, ibland hela familjen, och det var helt enkelt kanonkul.

Det gick en smal väg runt sjön och den mest populära baren låg rätt nära stan. Här umgicks alla med alla så det var verkligen en brokig blandning - diplomater från Genève som hade sommarhus i Annecy, en del rikt folk som bodde här när dom pensionerat sig, det var många som jobbade på FN som bodde här på somrarna också. Och förstås en del turister som kom med bil. Och en massa ungdomar.

Den här baren var hur kul som helst. Det enda som serverades förutom vin och enklare drinkar var dagens gryta. Den stod i en stor gryta på bardisken med en soppslev i och några tallrikar bredvid och gästerna tog för sig själva utan att fråga.

Ägaren och en enda medhjälpare pytsade ut massor med vin och öl och framåt midnatt när dom stängde vacklade alla ut på parkeringen lagom på röken och åkte därifrån i sina Deux Chevaux, Renault 4 Lajban och en och annan Citroen DS19. Inga kontroller där inte. Och det var inga olyckor heller konstigt nog. Jag har många gånger tänkt på denna bar - en sån skulle jag vilja ha själv när jag blir gammal. Jerkers Bar. En stor gryta, lite glas, öl i flaskor.

Jag träffade en jättesöt liten tjej som var kompis med Elisabeth och jobbade som au-pair. Hon var från Tyskland och hette **Ulrice**. Uttalades Ulrik. Vi umgicks en hel del och kystes på parkbänkar men hon var också en fin flicka så det blev bara kyssar. Hon hade dessutom en pojkvän hemma i Tyskland som var flygare i amerikanska militären. Vi brev-växlade något år efter att jag kommit hem igen och till sist så skrev hon att hon förlovat sig med sin amerikanske flygare och så var den kärlekshistorien slut.

Hagströms Musik

Familjen åkte hem igen efter några sköna sommarveckor i Annecy och jag fick ett tillfälligt jobb på Åhléns skjortavdelning där jag trivdes rätt bra, jag kunde ju det där med skjortor tyckte jag och rådde kunderna i dom olika stilarna. En del hade rätt exklusiv smak - det skulle vara egyptisk bomull annars fick det vara. Men i slutet på augusti kom den som hade skött skjortavdelningen, som låg på entréplanet, tillbaka från en längre ledighet och jag förflyttades till avdelningen för badkläder. Tänk dig att stå och försöka sälja badbyxor i slutet av augusti! Det var ju dödfött. Inte en kund! Och dötråkigt! Så jag slutade.

En vacker dag kom min mor med en annons i DN att man sökte butikspersonal till en musikaffär.

Jag sökte och fick jobbet på Hagströms musik på Drottninggatan 68 där jag jobbade 1965-66. I entréplanet som delade ingång med Buttericks var det gitarrer, elgitarrer, dragspel, lite blås och massor med tillbehör samt en liten skivavdelning direkt till vänster.

Högst upp i huset som ägdes av familjen Hagström fanns ett notförlag. Bakom disken för att lämna ut noter stod en känd schlagersångerska som hade haft hittar på 50-talet, kommer tyvärr inte ihåg vad hon hette. En trappa upp via en spiraltrappa från butiken fanns en proffsavdelning med gitarr- och basförstärkare, en flygel och exklusiv Hifi som Crown 4-kanals bandspelare, JBL Paragon högtalare, Jätttestora och jättedyra elektrostathögtalare som såg ut som dörrar, Fischer receivers mm och t o m en stor Hagström baslåda bestyckad med en EV 30-tummare.

Chefen höll till i rummet längst in bakom butiken och hette Anghammar. Han gillade mig skarpt för jag sålde så bra, ibland var min kassa större än alla dom övriga säljarnas 6 kassor tillsammans.

Jag började på 900:-/månad och efter något år med ständiga löneförhandlingar med Anghammar var jag uppe i 1.800:-.

Hagström fick inte ta inbyten och fick inte heller sälja begagnat, bara nytt som stod i butikerna på kommission från Hagströms i Älvdalen.

Jag tyckte Hagströms missade många affärer när kunderna inte kunde göra inbyten, så jag snackade med Anghammar om en lösning som skulle gynna både mig och Hagströms. Jag ville själv köpa in dom inbyten jag tog, och även sälja dom och begagnade gitarrer jag fått in, bara det inte skedde i butiken sa Anghammar efter lite betänketid. Jag kunde ha gitarrerna i mitt skåp i personalrummet men inte visa dom i butiken. Så det blev många möten på fiket mitt emot och många fina gamla Les Pauls och Strator bytte ägare, även kunder från Finland kom på lördagarna. Kul tid och otroliga priser.

Tord Lundgren brukade komma förbi med jämna mellanrum och hämtade och lämnade instrument som varit på reparation på hans verkstad på Kungsholmen. En glad basist med verkstad på Kronobergsgatan 9 vid Kronobergsparken, Tords Instrumentverkstad. Han var från Vännäs utanför Umeå och jag tror att han hade jobbat på Levin i Göteborg ett tag innan han drog igång sin verkstad. Tord förstod min potential och tjtade att jag skulle komma förbi hans verkstad och till slut gjorde jag det och han kom med ett förslag. Jag skulle få disponera den yttre lokalen med skyltfönster mot gatan där jag skulle sälja både nytt och begagnat. Vi kom överens om att Tord skulle stå för hyran och vi skulle dela på vinsten 50/50 varje lördag när vi räknat ihop veckans förtjänst.

Sagt och gjort.

Tords Instrumentverkstad

Jag slutade på Hagströms och drog igång hos Tord. Jag satte in en enkelrad i DN under Musikinstrument: KÖPER-BYTER-SÄLJER 50 87 87. Det tog bra fart redan från början och de instrument jag hade fått ihop från tiden på Hagströms genererade mer affärer hela tiden - mycket var gamla Gibson och Fender. Det gick så bra att jag köpte min första egna bil av en handlare med kontoret på fickan på Norr Mälarstrand, en SAAB 93 för 300:-. Sålde den senare till basisten i mitt soulband, Harald Dahmén, för 5:- plus att han skulle betala den snart förfallna försäkringen på 300:- medan jag fått ihop till en BMC Hundkoja skåpbil som var mer praktisk.

Jag kommer inte ihåg så många av personalen och kunderna från tiden på Tords till namnet men det var en riktig samlingspunkt för musiklivet och det blev ännu fler som hängde där när jag tog över butiken som Tage Martland hade kört i botten innan om jag förstod Tord rätt. Han ville inte snacka om det. Helge var en skintorr rolig liten kille på verkstaden till höger om entrén. Han plirade mot mig medan han lagade gitarrer och framförallt fioler, hade alltid limburken med fisklim på en elplatta. Det jobbade en kille som lagade blåsinstrument där också som höll till rakt fram bakom butiken under gården. Jag kommer inte ihåg vad han hette heller men han spelade tenorsax i en orkester hela somrarna på Gröna Lund. Många basister förstås, som Sture Nordin och Göran Pettersson som på den tiden var gift med Monica Z.

Efter ett tag hade jag fått ihop ett eget litet kapital plus att jag ägde många av prylarna i butiken som ju Tord skulle ha köpt in, men hans fru var dyrbar i drift och vinsten vi delade på hamnade nog mycket i deras sommarstuga i Norrtäljetrakten gissar jag.

Jag gjorde lite affärer med Curt Kaminski som hade en butik i hörnan Fleminggatan/Scheelegatan. Han fixade fram

nya Fender och Gibson via sina kontakter i Tyskland som jag sålde hos Tords. Jag köpte några Fender Leslies av honom också. Curt var en kanonbra pianist och brukade dra några låtar på en flygel i butiken ibland. Han var med länge i branschen och hade på slutet en liten butik på Karlbergsvägen som heter Veteran Hifi.

Tord betalade aldrig in någon skatt, varken oms på 4,2% (föregångare till moms som infördes tillfälligt 1960 och senare blev moms) eller personalskatt osv. som han dragit från de anställdas löner, så Kronofogden kom regelbundet på besök.

Men Kronofogden aviserade sina besök i förväg så när han dök upp satt det reparationslappar på alla instrumenten och förstärkarna jag sålde i det yttre rummet mot gatan, fingerade namn och felbeskrivningar. En del var det lappar på att dom var inlämnade till försäljning. Så Kronofogden fick aldrig något han kunde mäta ut vid sina besök och på den tiden kunde man inte mäta ut verktyg och inredning i en rörelse som var igång.

Tord bjöd 5.000:- om han skulle få alla gamla skulder avskrivna men det budet tog inte fogden. Men efter några år tröttnade han och skrev av skulderna.

Jag hade förstås inte betalat in någon skatt på prylarna jag sålt under hela tiden hos Tords heller så jag lyckades skrapa ihop till en BMC hundkoja skåp och framförallt en massa musikinstrument. Hur Tord gjorde framöver vet jag inte, jag flyttade ju till min egen butik på Torsgatan 27.

Jag hade just dragit igång på Tords Instrumentverkstad när jag träffade en amerikan som heter **Boz Scaggs**. Han var en av många från andra länder som gled runt i Stockholm och lirade på gatorna. Han sjöng blues och lirade bra gitarr. Han fick senare en jättehitt med låten Lowdown och lirade med många fina artister Steve Miller

Vi snackade om gitarrister och jag berättade att jag gillade Buddy Guy som hade en egen style på spelet och Boz visade mig hur man strängar en elgitarr så det går lättare att bända strängarna - det var det som var tricket. På den tiden fanns inga färdiga 008 eller 009 set att köpa.

Han skippade E6 och lade till en A-sträng till en tenorbanjo som E1. När jag året efter dragit igång Musikbörsen på Torsgatan 27 köpte jag färdiga slinky set av svenska strängtillverkaren Yoga. Dom var inget vidare märkte jag, för lite kol i stålet tror jag - det blev inget riktigt drag. Men dom gjorde i alla fall 008 och 009 set.

Min mor tjatade att jag skulle ta ett jobb och jag fick jobb som scenarbetare och statist på Stadsteatern några månader. Huvudingång från Barnhusgatan i Folkets Hus. Sceningången var från Wallingatan där jag senare körde Svenska PC-fabriken. Men det var inget för mig kände jag även om det var kul att vara statist några föreställningar i veckan och låtsas att man var skådis. Kommer ihåg en pjäs som heter Isabella av Dario Fo om jag minns rätt. Jag kom in i romersk utstyrsel med hjälm och svärd och sade "Kriget är här!" Inte mycket till skådespeleri.

Jag kunde gå på andra pjäser gratis på Stadsteatern och det utnyttjade jag en hel del. Bästa pjäsen hette Connection - en ruskig sak om några strandsatta knarkare som nervöst vändade på att deras langare skulle komma så dom kunde få sitt fix. Faktiskt fortfarande en av dom bästa pjäser jag sett.

Jag träffade en musikintresserad jättesöt tjej som heter Maj-Lis Jansson och jag var lite kär i henne. Vi brukade gå ut och äta, lyssna på musik och framförallt gå på bio. Vi hade väldigt lika humor och skrattade åt samma sak. En gång såg vi Bergmans Tystnaden men vi kunde inte hålla oss tysta själva, kom inte alls in i den där hemska stämningen i filmen så till slut blev folk omkring förbannade och vi fick gå ut innan filmen var slut medan vi fnissade vidare.

Jag fattade aldrig riktigt varför vi inte blev ihop på riktigt men det visade sig senare att Maj-Lis nog gillade tjejer mer än killar - fast det är förstås bara en gissning.

Jag blev bjuden av henne till ett party en helg. Det var i en stuga på Värmdö på vintern och jag tog min lilla framhjulsdrivna hundkoja skåp ut. Och det blev inget mellan mig och Maj-Lis då heller. När jag besviken skulle hemåt igen nästa

morgon kom jag inte uppför en backe, grusvägen hade snöat igen. Men jag tog sats och gjorde ett nytt försök och när jag kommit över krönet hade en bil stannat som jag inte sett så jag blev tvungen att glida ner i diket. Och där fastnade jag i en stor snödriva. Det blev bärgning och nya delar i framvagnen. Det är faktiskt den enda avåkningen jag gjort som slutat med en skada på bilen. Krockat har jag aldrig gjort.

När jag dragit igång Musikbörsen var jag förbi Hagströms och snackade med henne, hon jobbade där i skivdisken som var direkt till vänster innanför dörren. Och hon spexade som vanligt. En kund kom fram och frågade efter en platta och hon sade "Ett ögonblick, jag skall bara kolla på lagret" och så låtsades hon trycka på en knapp och åkte ner en våning, försvann alltså bakom disken medan hon hummade som en hissmotor. Efter en liten stund kom hon upp igen med skivan. Haha!

Efter att jag kört Musikbörsen några år lånade jag Calle Gerdhems vita Rolls och åkte ner till Hagströms för att impa på Maj-Lis och bjuda henne på lunch. Jag parkerade om hörnet på Gamla Brogatan och hämtade med henne till bilen. Och hon höll käften och låtsades som inget, och jag höll käften, tänkte hon skulle tro att jag tjänade hur mycket som helst. Rätt kul lunch där ingen av oss låtsades om bilen. Och hon kunde absolut inte veta vems den var, hade aldrig träffat Calle, så hon måste ha trott att den var min.

Sedan dess har jag inte träffat henne. Men min son Johan hade henne som fotolärare i Mediagymnasiet i Nacka och hon hälsade till mig.

Gyllene Cirkeln

Jag hade ett soulband några år i slutet av 60-talet, John Max hette sångaren, en lång stilig svart kille från Västafrika som var otroligt bra på scenen - han kunde precis som James

Brown flyta fram på scengolvet medan han sjöng. Och han sjöng bra plus att tjejerna var helgalna i honom.

Namnet på bandet blev John Max & the Heartbreakers. Vi repade ihop oss i mina föräldrars villa i Saltsjö-Duvnäs. Bandet bestod av Knutte Reppert på elgitarr, min bror Hans på trummor, Harald Dahmén på elbas, Kjell Andersson på sax, jag själv på orgel och en kul kille med ena armen paj som hette Tony som lirade trumpet. Vi lirade lite här och var och fick även några gig på Gyllene Cirkeln som jag tänkte berätta om här.

Cirkeln hade jag gått på någon gång i månaden sedan stället öppnade 1962 - oftast gick jag på matinéerna på lördagarna direkt efter plugget.

Första åren var det all möjlig jazz som spelades, mycket Avant Garde, och stora stjärnor som Bill Evans, Bud Powell, Keith Jarrett, Dexter Gordon, Art Farmer mfl. Och ofta med svenskt komp, Sture Nordin på bas och Rune Karlsson på trummor var standard men det var många andra också. Det spelades en hel del orgeljazz där som var det jag diggade mest, och jag gick alltid när dom körde en matiné på lördagarna klockan 15 och kvällens artist spelade plus att man behövde oftast bara betala för ölen man drack. Här såg jag min favorit på Hammondorgel Lou Bennet med sin trio flera gånger. Han komrades av Rune Carlsson på trummor och en liten algerier på gitarr som körde på en Les Paul genom en distad lite Gibson-förstärkare.

Lou Bennet var något alldeles extra vad gäller bas-spel med fötterna också - synd att det inte finns några inspelningar från Cirkeln som jag fått höra. Organisterna Shirley Scott och Jack McDuff hörde jag där också.

Jag hade ju köpt Jimmy McGriffs stenhårda singel I Got a Woman som jag spelade flitigt och jag var helsåld på snabba tempon och mycket dist på orgeln.

Runt 1967 började Cirkeln köra mer soul som danska trummisen Grave Hansen med sina Harlem Kiddies med

King George eller en annan svart soulsångare jag inte kommer ihåg namnet på. Svängde bra.

Och så var det Hansson & Karlsson förstås - dubbla Leslie-kabinett och en separat kraftig baslåda för pedalens sound, mäktigt och svängigt. Och det var många bra svenska artister som Björn Skifs och Slamcreepers med Björn själv på orgel, Made in Sweden, Attraction som var mitt favoritband bland de svenska med Janne Ersson på trummor, Janne Schaffer på gitarr, Ted Åström på sång och eminenta Dennis Wilhelmson på orgel. Dom var bland det bästa jag såg på Cirkeln och kunde låta som ett helt storband när dom drog April in Paris.

Jag lånade senare Dennis vita Hammond M100 med inbyggd Vox AC50 + vitt Leslie som han körde på med Attractions under något år när jag med bandet New Generation kompade Kisa Magnusson vintern 1969. Jag åkte i Folkparkerna med den sköna Hammondorgeln sommaren 1970 med Björn Skifs, Janne Önnerud och Eleanor Bodel också.

Vi kom åkande med Musiktransports Apache med orgel och prylar i släpet en lördagkväll. Eftersom vi var försenade så bar vi med publikens hjälp upp instrumenten och orgeln för entrétrappen. Sedan var det rakt ner i omklädningsrummen i källaren för att byta om innan giget. John Max hade en tjusig väst i blankt grönt siden med silverknappar som min morsa hade sytt åt mig egentligen som han lånat av mig. Han hade vit kråsskjorta och tjusiga vita brallor och vita skor - såg verkligen ut som en världsstjärna.

Vi satte publikrekord en kväll, fast jag tror ju inte att det var vårt band som var grejen - det var bara en otroligt bra lördagkväll på vintern och det var alltid ett annat band också plus Disco med den bästa DJ:n Paul Woolgar, eller Roger Wallis som senare jobbade på SR som DJ.

Det var så bra fart på dansgolvet att publiken inte ville att vi skulle sluta spela, men när låtlistan var slut så då drog vi på chans igång med Satisfaction och jag tror vi spelade den i 20 minuter eller mer medan publiken aldrig ville ge upp.

Många gånger hakade DJ:n på när vi skulle sluta och mixade

in senaste låtarna, jag kommer speciellt ihåg Stevie Wonders Made to lover her. Och när skulle gå på igen brukade jag gå fram och begära tempo så vi kunde haka på utan avbrott. Folket ville helt enkelt inte gå av dansgolvet. Hur kul som helst.

En annan gång när vi spelade på Cirkeln hängde en rätt vild svart kille på som kallades Blublu där. Han hade tagit med sig sin sax och försökte vara med i vårt band också fast vi ville inte ha honom i bandet för han kunde nog lira men saxen var ostämd eller något annat var fel - plus att han var påtänd. Jag kommer inte ihåg allt om kvällen men i vilket fall var det en storsvuxen yppig blondin som dansade för fullt på dansgolvet och plötsligt kastade sig Blublu ner och bet henne i låret! Mitt på dansgolvet!

Vi slet bort honom från bruden och drog ut honom i trappen och han försökte förklara sig. I thought she'd like it!!! sade han gång på gång. Vi visste inte om vi skulle skratta eller gråta, men blondinen klarade sig utan några större men.

Jag kommer så väl ihåg en annan kväll när vi körde och jag hade med mig en vän från Borås som heter Christer Larsson - en kraftig gladlynt kille som körde högt tempo och gillade Soulmusik. Han hade hållit på med lite av varje efter skolan, hans far hade en textilfirma i Borås och min vän hade ganska bra förspänt som jag fattade det. Han var intresserad av Karate och hade varit i Japan och han berättade att han hade tränat mycket där och även fått upp flåset genom att med en japan på ryggen kämpa sig uppför och nerför en bergssida. Han påstod att han hade Svarta bältet i Karate. Vet inte om allt var sant men vi var bra vänner och vi hade kul.

Christer hade många konstiga födkrokar. Några år senare förfälskade han Fender Stratocasters så dom fick Paisley topp med Flower Power motiv som du kanske sett när det kom nytilverdade runt 2003. Han hade lyckats bluffa Fender att han renoverade Fendergitarrer som hade skadats och hade lyckats få tag i några serienummer osv. så han fick färdiga Paisley-mönster, bara att klistra på och lacka om jag fattat rätt. Helt enkelt ett riktigt födgeni. Så det finns säkert några oäkta Paisley Stratocasters där ute.

Christer var väldigt intresserad av vapen och höll även på med en del vapenimport och gillade framförallt pistoler och revolverar.

När vi spelade på Cirkeln en kväll och det var riktigt livat på dansgolvet tog Christer fram en puffra och sköt några skott i taket just när min brorsa som lirade trummor slog av låten. Folk skrek. Och vakterna kom. Då sköt han den första vakten rakt i magen!!! Vakten ramlade ihop baklänges och Christer gled ut genom trappen och ut på gatan och gömde sig på Adolf Fredriks kyrkogård bredvid.

Det var ju bara lösa skott förstås så inget allvarligt hände. Men det visste ju inte vakten.

Något år senare fastnade han i tullen med en massa vapen om jag minns rätt. Vet inte hur han klarade sig ur den knipan eller om han kanske åkte in ett tag, minnet sviktar. Och nu är det över 30 år sedan vi hörde av varandra.

Det fanns en hiss för musikerna på sidan av huset mot Adolf Fredriks kyrkogård, vi brukade humma melodin som till en säckpipa till grundtonen i hissmotorn när vi åkte ner till omklädningsrummet eller upp till scenen för att lasta instrumenten, förstärkarna och orgeln.

John Max hade delat lägenhet med Jimi Hendrix i London något år innan han kom till Sverige. När Jimi lirade på stora scenen på Grönan spelade vi med John Max & the Hearbreakers på Cirkeln - det andra bandet var Made in Sweden. På Cirkeln var det 40 minuter på scen som gällde, sedan 40 minuter disco med Paul Wolgar som DJ den kvällen, sedan Made in Sweden 40 minuter och sedan disco igen, sedan var det vår tur igen osv. Så det var gott om tid mellan seten.

Det här var sommaren 1968 och jag och John Max drog ut till Grönan i första pausen med min lilla gröna BMC hundkoja skåpbil. Vi gick på baksidan till sceningången till Stora Scenen där han lirade, men fick inte kontakt med Jimi, det var en massa folk där och svåra vakter och lite stökigt - vi fick bara ingen chans till kontakt.

Så vi gav upp och tog bilen tillbaka till Cirkeln och lirade ett set till.

Och sedan drog vi förstås ut till Grönan igen och det var rätt sent så grindarna var öppna efter att sista framträdandet hade börjat för länge sedan, så vi kunde gå rakt in. Och då lirade Jimi sista set på stället längst bortanför stora scenen mot vattnet som hette Jump In.

John gick närmare scenen och viftade med armarna och hode medan Jimi spelade sista numret. Jimi blev jätteglad att se John och vinkade från scenen. När han spelat klart kom han fram till oss och hakade på ut till min lilla hundkoja skåp. Vi berättade att vi hade spelat på Cirkeln och tänkte han skulle spela med oss där. Han satte bredvid mig och John Max bredde ut sig så gott det gick på golvet i skåputrymmet där jag lagt en heltäckningsmatta - bilen var ett bra jökställe när jag fortfarande bodde hemma. Kommer kanske lite om det också längre fram i memoareerna.

Väl tillbaka på Gyllene Cirkeln igen spelade Made in Sweden fortfarande och när vi kom upp med Jimi blev det jam. Jimi på bas, Bosse Häggström på gitarr, Slim Borgudd på min brorsas Ludwigset i Pink Champagne som jag köpt av Janne Ersson. Haha! Det var riktigt galet. Kommer inte ihåg hur den natten slutade utom att Jimi hade en grön militärparkas med stora fickor med gräs... Och att det var en blondis som raggade på Jimi. Undrar om det kanske var den natten som hans svenska barn blev till?

Några månader senare när vi skulle spela på Cirkeln hade vi fått stora problem för John Max hade jobbat som hallick också och åkte in i buren några dagar innan spelningen. Han hade haft några brudar som knallade på stritan, vet inte hur det gick men sedan blev han i alla fall utvisad så vi hade ingen sångare.

Men på Club Afroscandia jag hittade en ny skön kille som hette Joseph och hade varit sångare i Hugh Masakelas band när han bodde i Sydafrika, nu hade han kommit till Sverige några år innan för att studera. Han hade en fantastisk röst! Stort omfång, lite som en operasångare. Så vi repade hela veckan, varje dag, vi hade fått låna en lokal på Körsbärsvägen.

Nu när John Max var ute ur leken döpte vi om bandet och

Cirkeln annonserade med vårt nya namn, Joseph & the Angels och allt var klart för att köra på Cirkeln på lördag kväll.

Men på morgonen samma dag vi skulle spela ringde Joseph och berättade att han blivit påkörd av en motorcykel mitt i natten och hamnat på sjukhus och han skulle bli kvar flera dagar så han kunde inte ställa upp.

Men vi kunde ju inte boka av med så kort varsel. Så jag sjöng på en del låtar vi repat sittande vid orgeln och sedan fyllde vi på med alla instrumentalnummer vi kunde få ihop, Mercy Mercy mfl och när det blev paus gick jag ner i omklädningsrummet och skrev ihop 3 instrumentallåtar till. Helt nya från scratch. Noterna var ju bara för Sax och Trumpet och ackordsanalys till det men ändå. Och det blev helt OK faktiskt. Publiken dansade som besatta. Just det där med återkommande riff som man kör i soulmusiken funkade på dansgolvet. Kul minne. Och vi avslutade förstås igen med Satisfaction i 20 minuter - poppis, hela dansgolvet sjöng med. En sanslöst bra låt att få igång folk med.

Prudence

Det här hände våren 1968 när jag precis hade dragit igång på Torsgatan 27. Jag lade in en annons i DN. Soulband söker Soulsångerska och numret till Musikbörsen 30 21 91. Redan samma dag var det en tjej från New York som svarade - hon pratade skaplig svenska också men vi gick över till engelska. Tjejen hette Prudence och du kan ju gissa vad jag sade varje gång jag ringde henne!

Hon studerade Nordiska Språk på Stockholms Universitet och sjöng kanonbra, en riktig soulsångerska med stort omfång och bra tryck i rösten. För att finansiera sina studier jobbade hon på somrarna som gogobrud eller vad det kan

heta. Hon dansade i bikini 2 meter upp på en pelare på det där stället bortanför scenen på Grönan ut mot vattnet där det var disco på kvällarna. Jag såg henne där en gång själv något halvår innan vi kände varandra.

Prudence var seriös och kul, en svart kurvig rolig brud med bra fart. Vi träffades några gånger på Musikkbörsen efter stängning för att försöka få ihop några egna låtar, inte bara köra andras som flera andra svarta tjejer gjorde i Sverige dom här åren.

Jag hade en Eko nylonsträngad gitarr som jag målat schackrutig som jag tog med mig till hennes studentlya som låg i ett höghus i gult tegel på Hagavägen i Hagalund. Jag tänker på henne ibland när jag passerar på E4:an och jag lovar, Marjatta gillar det inte om jag säger något om det när hon är med i bilen. Vi fick ihop några skapliga låtar tyckte vi och en kväll drog vi ner på stan för att fira. Vi hamnade på ett ställe som hette Bill & Bull och låg en bit ner från Drottninggatan där dom körde lite amerikanskt stuk på maten med stora biffar och öl.

När vi beställt in maten var det tre bönder vid bordet bredvid som började gruffa och körde en massa olustiskt snack om svarta brudar osv. Du kan tänka dig. Och det här var på 60-talet!

Vi nonchade bönderna, åt vår mat och drack upp våra öl. När vi betalat och skulle gå kom en av bönderna upp och gruffade med mig. Jag försökte undvika honom men han ställde sig vid glasväggen ut mot gränden och kaxade så vi kunde inte gå ut utan att passera honom. Det slutade med att jag kastade in honom i den stora glasdörren som gick sönder och glaset sprack och han låg bland glasskärvorna medan Prudence och jag sprang mot Klara kyrka och Centralen.

Prudence gillade inte den tråkiga svenska maten och en gång när jag kom upp till henne lagade hon till en kycklinggryta på samma sätt som hennes mamma hade gjort hemma i N.Y.

Hon började med att lägga i en stor kyckling i en stor gryta,

på med vatten, salt och röd chili, och så kokade den ett litet tag. Och efter en stund fyllde hon på med fler kryddor som jag inte visste vad det var men jag kommer ihåg att det var några rör kanel också. När det kokat en stund pytsade hon i ris. Sedan fick allt koka en halvtimme till. Wow!!! Jag hade aldrig ätit en godare kyckling. Enda problemet var att jag blev så trött efter maten och vinet vi drack till att jag somnade på hennes säng. Vilka minnen!

Jag tänkte ju att vi skulle köra vidare med låtskrivande och soulband men plötsligt en dag ringde hon och sade att hennes mamma hade blivit allvarligt sjuk och hon hade köpt biljett för att flyga hem samma kväll. Jättetråkigt men vad skall man göra? Jag önskade henne lycka till! Hon sade att hon lämnat in min gitarr till granne mittemot som hette vad det nu var. Men några veckor senare var jag där för att hämta den. Han spelade dum - vilken gitarr?

När jag träffade Marjatta och vi hamnade i säng första gången var hon lite förvånad att jag hade rakat mina könshår. Men du som varit med vet ju hur det är med svarta tjejer.

Jag hörde aldrig ifrån Prudence igen.

Ragg på Lord Nilsson

Min bror Hans och jag gick ibland på ett disco på Regeringsgatan vid bron över Kungsgatan som hette Lord Nilsson. Det var ofta lång kö utanför och denna gång lyckades jag ragga upp en brud i kön.

Det var Söta fröken B som var från Värmland och studerade till sjuksköterska på Röda Korsets Sjuksköterskeskola.

Söta Fröken B bodde på elevhemmet på skolan på Dalagatan och jag fick följa med henne upp på rummet. Hon var en väldigt söt brunett med fräknar, några och 20 år gammal som jag och

oskuld. Hon hade kanske varit väldigt hårt hållen hemma gissade jag, och väldigt oerfaren.

Så jag försökte förstås göra mitt bästa åt saken - fast jag var ju ganska så oerfaren också men träning ger färdighet.

Och Söta Fröken B var väldigt erotisk visade det sig. Jag behövde bara slicka på hennes bröstvårta och stryka henne lite lätt på insidan av låret så kilade det för henne!

Härligt tyckte jag. Det var ju inte alla brudar som svarade så snabbt på mina trevande försök till älskog.

Det var bara ett krux - hon var livrädd att bli med barn och när vi skulle försöka få till det gick det inget vidare - hon spände sig så mycket att det inte funkade. Jag hade redan trätt på en kondom på snoppen och vi gjorde ett nytt försök, funkade inte. Till sist klämde hon fram med "men om kondomen spricker?". Jag drog på mig en kondom till utanpå den första. Haha!

Vi blev tillsammans någon månad och jag presenterade henne för mina föräldrar i Saltsjö-Duvnäs som gillade henne skarpt. Hon blev bjuden på söndagsmiddag där också.

Vi pratade om allt möjligt men hon snackade framförallt om sina hästar. Musik var inte hennes grej. Hon var en fin flicka från en fin familj som höll på med hästuppfödning och hästar var verkligen hennes grej.

Jag tänkte att vi skulle hitta på något tillsammans så jag föreslog att vi skulle åka ut till Täby Galoppbana och kolla på tävlingarna.

Så det gjorde vi nästa helg. Vi gick runt och kollade in hästarna innan loppet och jag lade några på minnet som jag trodde på.

Hon visste minsann allt om hästar, vilka som skulle vinna osv. och jag kunde ju bara se hur vackra och spänstiga hästarna såg ut, kunde noll.

Men jag ville ju spela lite på hästarna också så jag sade att jag tänkte satsa en hundring på en häst i första loppet och föreslog #10 säger vi. Men hon var ju expert och ville att jag satsade på #6 som hon var säker på skulle vinna.

Häst #10 vann förstås.

Och så höll det på. Av 5 hästar som jag tänkte satsa på där vi

satsade på hennes istället så vann min häst en gång till och alla hon trodde på kom en bra bit ner. Och det var ganska bra odds så jag skulle ha vunnit en tusenlapp.

Jag tror hon skämdes men istället för att gratulera mig blev hon sur. På hemvägen surade hon hela vägen till Dalagatan där jag släppte av henne. Och sedan var det slut. Tänk hur det kan gå.

Jag glömde att berätta att en gång när jag besökt henne på Röda Korsets Sjuksköterskeskola och gick nerför trapporna så där 4 på morgonen var det en tjej som kom knallande uppför. Jag stannade i trappen som den gentleman jag är och släppte förbi henne med en gentil gest. Hon undrade om jag ville komma in på en kopp te... Det var några dagar den hösten som jag inte öppnade Musikbörsen på Torsgatan 27 prick klockan 10.

Orgellärare

Jag träffade Calle Gerdhem när jag jobbade på Tords Instrumentverkstad på Kronobergsgatan 9 1967. Han jobbade hos sin svärfar Göte och sålde orglar och pianon på Gevana Piano på Kungstensgatan och jag jobbade som orgellärare åt honom några år. Han sålde Riha orglar och även Wurlitzer och några märken till och för att locka kunderna till köp ingick en termins orgelkurs i priset.

Första låten eleven fick ge sig på var A Whiter Shade of Pale som dom flesta fick ihop rätt bra på två manualer och pedal redan under den första terminen. Jag minns särskilt Peter Klaxman som fick blodad tand och senare spelade i många dansband och gör det fortfarande.

När jag öppnade Musikbörsen på Torsgatan 27 året därpå köpte jag in 70 stycken Suzuki nylonsträngade gitarrer väldigt billigt av Calle. Samtliga hade släppt i klacken så jag

fick limma dom och sätta dit en skruv för att dom skulle bli OK och jag sålde dom för 99:- om jag minns rätt. Dom gick åt snabbt! Jag hade en skyltdocka som min bror Hans målat om i Flower Powerstil utanför butiken som jag hängde en gitarr på. Den skyltdockan var faktiskt med i mjukporrfilmen Kärlekens språk och gjorde även att bilisterna kollade åt min butiks håll. Jag hade även en kontrabas av aluminium som jag fått från Tords Instrumentverkstad som jag växlade med.

Nästan varje fredagseftermiddag kom det en kul kille från Bonniers när han slutade jobbet och ryckte loss dockan och dansade en svängom med henne. Jag sprang ut och fick tillbaka den hel och han bara skrattade, han var alltid lite på lyran.

Dean

Han heter något annat men vi kallar honom Dean.

Sommaren 1968 när jag just kört igång Musikbörsen på Torsgatan 27 beställde jag en kyl till butiken för att kunna ha kalla Coca-Cola både till mina kunder och för att sälja. Flaskkylen var gratis så länge man köpte Cola och Fanta och när den levererats dök det upp en Coca-Cola bil som kördes av en kille som pratade engelska med amerikansk accent. Han kallades Dean, snackade lite corny svengelska men inte mycket, vi pratade alltid engelska. Han kom varje vecka med Cola och Fanta och hämtade upp tomglasen och vi blev vänner rätt snabbt snabbt för han gillade musik och hade en sån där whiskyöst som funkar bra i vissa låtar. Jag lirade gitarr och vi sjöng och hade kul i butiken när han kom förbi. Ibland var min bror Hasse med också på sång och gitarr och det slutade med att vi började sjunga 3-stämmigt. Det lät rätt bra faktiskt.

Efter ett tag bjöd Dean ut oss till hans flickväns lilla stuga vid Skurusundet på Värmdösidan där vi kunde spela in vår musik i lugn och ro när tjejen var på jobbet.

Dean odlade Marijuana på söderväggen av sommarstugan som var vinterbonad, han bodde nog där större delen av året.

Han berättade att folk trodde att dom där hampafröna som såldes på Weibulls var oanvändbara till jazztobak men han hade testat och det blev hur bra brass som helst. Plantorna växte hela vägen upp på taket och när det var skördedags torkade han allt inne i ett ventilerat utrymme under huset och förpackade det i glasburkar och flaskor. Jag och Hasse rökte inte brass men Dean rökte braj sedan sin tid i Vietnam.

En dag när han tagit av sig tröjan för det var så varmt i stugan såg jag att han hade 5 sår efter kulor som gått in i bröstkorgen och fem sår på ryggen där skotten gått ut. Så riktigt läskigt ut och jag frågade och han berättade.

Han hade varit i Vietnam och hans kompani skulle rensa ett avsnitt i djungeln och det sista han minns var att en liten kille på kanske 12-13 år hade varit fastkedjad vid en kulspruta och sköt mot honom när han dök upp men han hade hunnit få iväg några skott själv också. Sedan vaknade han upp på ett militärsjukhus i Japan där han låg ett bra tag. Han måste ha haft enorm tur som klarade sig med fem skott rakt igenom kroppen.

När han skrevs ut från sjukhuset blev han förflyttad till en amerikansk förläggning i Tyskland. Där kom han på att alla på förläggningen kunde köpa ut en viss mängd sprit och cigaretter skattefritt varje vecka och han lyckades organisera så att han köpte upp det hans vänner inte gjorde av med - och det blev en hel del. Han åkte runt på sin lediga tid till byggarbetsplatser och sålde vidare. Han mutade en vakt för att smidigt ta sig in och ut och affärerna gick väldigt bra. Det här pågick något år och han fick ihop rätt bra med pengar och köpte en begagnad Porsche som han parkerade en bit utanför förläggningen. En dag varnade vakten honom om att han var avslöjad.

Han samlade ihop lite pengar och tog sin Porsche och drog iväg raka vägen norrut. Han hade hört att Skandinavien var snälla mot amerikanska desertörer och gav dom en fristad.

Han körde i regnet vidare norrut hela natten och framåt morgonen när han närmade sig Hamburg regnade det kraftigt och Dean somnade och körde i diket rakt ut på en åker där Porschen hamnade upp och ner mer framrutan inslagen och hela bilen proppad med lera så han satt fast.

Efter en stund lyckades han ta sig loss och fick med sig sina pengar. Han hade bara kläderna han hade på sig och armékängor men vågade sig i alla fall upp till motorvägen där han försökte påkalla uppmärksamhet. Bilarna bara körde förbi men till sist kom det en Volkswagenbuss med några hippies i som plockade upp honom mot att han skulle betala en tank soppa på nästa mack. När dom kommit en bra bit in i Danmark ville dom köra vidare in mot Köpenhamn men Dean hade fått för sig att Sverige var bättre så han hoppade av och liftade men några andra bilar vidare till Helsingör och kom med färjan till Sverige där han fick lift med en lastbil som skulle till Stockholm.

Han kom till Stockholm en varm sommarkväll och blev avsläppt vid Stureplan. Han tyckte det var som att komma till Paradiset. Redan första dagen blev han uppraggad av en tjej som han fick sova över hos och han beslutade sig för att stanna och söka asyl, träffade tjejen vid Skurusundet och fick jobb osv.

Jag hade köpt en Revox G36 och två Sennheiser MD421 mikrofoner samt ett par bra hörlurar och jag tog med prylarna plus två akustiska gitarrer och några mickstativ i min lilla hundkoja skåp ut till Skurusundet och Hasse, jag och Dean satte igång att spela in. Dean hade skrivit en bra text. Open up the book. Open up the book and take a look. Och vi fick ihop en riktigt bra låt tillsammans som vi spelade in på min Revox. Det blev väldigt lyckat tyckte jag, och någonstans i mina gömmor har jag kvar bandet. Tyvärr blev det inte så mycket mer spelande åren efter, jag hade ju träffat Marjatta

och börjat spela med New Generation plus hade fullt upp med min musikaffär men vi höll kontakten genom åren.

Calle Gerdhem hade en kompis som hette Bosse Bergström som var bankdirektör och alltid gick i mörk kostym, vit skjorta och slips och var ordförande i MYS, Motor Yacht Society. Han brukade spela på Bechsteinflygeln när Calle hade fest i villan i Drottningholm. Bosse var en riktig sällskapsmänniska och brukade spela dragspel också när det var fest i båtklubben. Han hade varit organist tidigare i sitt liv, nu var han VD för Spareken. Bosse ägde och putsade mycket på en jättefin lång gammal mahognykryssare från 30-talet som var i toppskick och låg i Drottningholm i det lilla sundet till höger om bron till Lovön.

MYS skulle ha stor baluns ute på klubbholmen i Mälaren med många fina gamla motorbåtar och Calle och jag blev medbjudna också. Vi tog med oss en gitarr och Dean också av någon anledning. Det blev massor av god mat och sprit i klubbhuset och Dean fick napp på en tjej som han drog iväg med - vi såg hur hans vita Musikkbörsen T-shirt guppade en bit bort längs vassen. Det hela blev lite pinsamt när tjejens man sprang runt och letade efter henne men vi höll masken någorlunda för att skydda Dean.

Nästa år var vi inte bjudna men jag träffade Bosse några dagar efter det årets stora fest när Calle hade fest hemma i sin villa i Drottningholm. Bosse var så hes att han knappt kunde prata. Ni skulle inte tro om jag berättade sade han, men vi tjtade förstås och han berättade.

Årets fest på klubbholmen hade varit slut och alla andra båtar hade lagt ut från bryggan och åkt hemåt. Dom som skulle med i Bosses fina båt var dom sista och dom hade gått ombord. Bosse såg sig omkring så att inga var kvar på holmen och sedan startade han motorn. Han hoppade iland för att göra loss och kastade aktertampen ombord och gick fram och tog loss förtampen. Men aktertampen hade hamnat på gasreglaget så båten började sakta åka bakåt längs bryggan. Bosse höll förtvivlat emot men lyckades inte och han hittade inget att

surra den vid när han gick längs bryggan och skrek ”Grabbar”, ”Grabbar”.

Inne i båten var det full fart på musiken och han kunde höra hur dom sjöng där inne men ingen hörde hans förtvivlade rop på hjälp från bryggan. Han kunde höra hur dom sjöng för fullt därinne. När bryggan tog slut blev han tvungen att försöka få stopp på båten ändå och han hoppade i och kämpade emot med linan i handen men gled bara i vassen. Till slut måste han släppa och han såg hur båten sakta åkte baklänges ut över fjärden i månljuset och han hörde hur dom sjöng ”Helan Går” inne i båten.

Bosse stod förtvivlad kvar på bryggan medan båten gjorde ett stort varv över fjärden och efter en stund kom den förbi 30-40 meter utanför bryggan. Han

ropade förtvivlat ”Grabbar”, ”Grabbar” men ingen reagerade och båten tog ett andra varv.

När den närmade sig igen efter en stund förstod Bosse att det skulle gå åt pipan, den var på väg rakt in mot land med aktern före. Bosse gick ut i vassen för att försöka ta emot medan han fortsatte att skrika men rösten hördes knappt längre och sedan var det stopp med smäll och akterspegeln åkte in i en sten så övre delen gick loss så det blev en öppning högst upp. Bosse kunde se in i båten i springan. Där inne satt sällskapet och undrade vad som hänt när Bosse tittrade in genom aktern, fortfarande med kaptensmössan på.

Dom lyckades hjälpligt sätta fast mahygnbrädorna i akterspegeln så den inte läckte men den ena propellern hade fått en kyss så det blev en långsam tur tillbaka hem till båtplatsern i Drottningholm.

Drottningholm var ett trevligt ställe, synd man inte hade råd att flytta dit.

Min gamla vän Calle Gerdhem bodde på Gustav III väg och 100 meter därifrån längre upp på malmen var det fredagspub i källaren på en av villorna i slutet av 90-talet. Svart-pub förstås och bara två kvällar i veckan, fredagar och lördagar. Vi var där några gånger, hur trevligt som helst. Det var en

massa grannar från området och deras vänner, jag tror halva Drottningholm gick där regelbundet. Det sades att kungen och Silvia också gick dit.

Tjejen som drev den drog ihop en del slantar och öppnade sedan en restaurang i samma område i Malmbacken ner mot Drottningholmsvägen som hon och hennes kille drev några år.

Jag träffade henne en gång på flyget till Los Angeles när jag skulle till datormässan i Las Vegas. Vi gjorde sällskap upp till Las Vegas. Hon var kul men tyvärr kommer jag inte ihåg vad hon heter.

Tillbaka till Dean

Jag träffade Dean med jämna mellanrum de följande åren.

Han hade haft tråkigt och sökte spänningen och eftersom han var militärt utbildad sökte han sig till den pågående konflikten i Afrika och fick jobb som First Combat Officer i en gerillarörelse, jag tror det var i Angola.

Jobbet innebar att han skulle utbilda fotsoldater för strid och ta med dom till sin första strid, sedan var dom klara för armén. Han var borta i långa perioder och en dag när han kom till mig på Musikkbörsen sade han att han skulle lägga av med det jobbet efter att hans bästa vän där nere hade stuckit ut huvudet runt ett hörn och fått skallen bortskjuten och det mesta hamnade i ansiktet på Dean. Jag förstod honom.

En kväll kom han till mig på Studion S:t Eriksplan och ville snacka. Han mådde dåligt och vi sattes oss vid ett bord i ett hörn och drack några öl. Han blev lite full och grinade en skvätt och sedan berättade han att han jobbat för CIA senaste året. Han hade ju svenskt pass och kunde resa vart som helst för med svenskt pass kom han in överallt, även i Sovjetunionen. Hans uppdrag för CIA var att likvidera folk som hoppat till andra sidan. Jag frågade hur det gick till och han sade att han lurade med dom ut på muggen och så hade han några handgrepp som gjorde att dom dog på bara några sekunder.

Vi träffades inte på några år igen men en dag runt 1987-88 hälsade han på igen. Han var på rätt bra humör och berättade

att för pengarna han tjänat hade han och en kompis börjat göra lite investeringar i tomtmark i södra USA. Han hade kommit in på sitt svenska pass men stannat över tiden och höll sig gömd några månader för att göra klart några affärer.

Dom två satt på verandan till villan mittemot huset dom bodde i tillfälligt när dom såg en bil som sakta körde förbi och spanade. Dean sade till kompisen att det är säkert undercoverpoliser. Efter ett varv stannade bilen och två män kom upp till dom och frågade om dom visste vilka det var som bodde rakt över gatan, dvs i huset som dom själva hyrde. Dom sade förstås ingenting och trodde allt var ok.

Någon dag senare knackade det på dörren och polisen kom och hämtade Dean till förhör.

På polisstationen träffade han en svensk polis som var urdålig på engelska som skulle förhöra honom tillsammans med en lokal polis. Och det första han frågade var var han befunnit sig den dagen Palme blev mördad. Och som tur var hade han hamnat i slagsmål på en bar och satt i fyllecell den natten. Och det kunde ju lätt bevisas. Den svenska polisen åkte hem igen men Dean hamnade i en cell. Eftersom han inte hade giltigt uppehållstillstånd så skulle han utvisas.

Nästa dag tog dom honom i bara kläderna han hade på sig direkt till den internationella flygplatsen och satte honom på ett plan till Zürich i Schweiz! Han försökte förklara att han var från Sverige och inte Schweiz men dom lyssnade inte på honom, det var bara att gå ombord.

Så han hamnade i Zürich utan pengar och med bara en T-shirt och det var på vintern. Han fick tag på en telefonkatalog och hittade en kille han kände från det militära i Tyskland som hade ett ovanligt namn som bodde i Zürich. En kille i en kiosk på flygplatsen lät honom låna en telefon och han fick tag på sin vän som åkte ut till flygplatsen och lånade honom pengar så han kunde komma hem.

När han kom hem ringde han sin gamla flickvän, hon bodde numera i en lägenhet i Vasastan. Hon berättade att en natt vid 3-tiden på morgonen hade det brakat till och polisen

hade slagit in dörren till lägenheten och stormat in och letat igenom allt i lägenheten. Hans flickvän och ett barn var rejält uppskrämda. Polisen trodde förstås att Dean bodde där.

Marjatta träffade honom några år senare på jobbet på KS men han fick nog sparken för det var bara någon månad eller två han var där och han hade mest städat ur papperskorgarna och plockat fram handdukar från linneförrådet, inget avancerat.

Sedan slutet på 80-talet har jag inte träffat honom mer. Hoppas han lever och har hälsan. Och en vacker dag hittar jag nog det där gamla bandet vi spelade in på min Revox G36. Open up the book, open up the book and take a look. En låt om vad vi kunde vänta oss av framtiden.

New Generation

Jag var med i New Generation och vi kompade Kisa under vintern 1969 med Theo Sahlsberg på trummor, Göran Forss på gitarr, Lasse Lindros på Bas och jag själv på orgel.

Kisa var en härlig tjej som sjöng blues och soul och rörde bra på scenen, Sveriges egen lilla Janis Joplin. Hon hade blivit stjärna när hon var med i musikalen Hår året innan och nu ville hon ut och turnera i Sverige.

Jag gillade henne skarpt och jag jobbade mycket med att få till bakgrunderna till repertoaren, flera Beatleslåtar arrangerade jag så dom fick lite mer av hennes stil och vi hade en hel del spelningar vintern 69-70.

Ett av dom jag minns bäst är när vi åkte upp till Sälen. Strumpan körde SJ-bussen och alla hade kul på vägen upp, även demonpromotorn Thomas Johansson som bokade och körde EMA som åkte med för att ha lite kul. När vi kom upp till Sälenstugan lastade vi av direkt, vi skulle ju spela redan om några timmar. Men min orgel gick inte igång! Inte så

konstigt kanske för det var 30 grader kallt i dalen, kanske 20-25 uppe vid Sälensstugan.

Orgeln var en Hammond M100 och det var en startmotor som man körde igång snurrorna inuti med först - och när dom var uppe i varv så slog man på den andra brytaren. Startmotorn fick jag fart på efter ett tag och det verkade som om den skulle orka igång, men när jag slog på den andra motorn så hörde man hur varvtalet sjönk.

Efter många försök började jag bli desperat, öppnade bakstycket och tog bort det så att den varma luften i lokalen skulle komma in och hoppades att orgeln skulle tina.

Men det hjälpte inte heller. Då kom jag på att Kisa hade ju en hårtork! Fram med den! Och det funkade faktiskt efter att jag blåste med den ett tag. Det blev bra tryck i Sälensstugan och vi kom trötta ner till hotellet i dalen. Nästa morgon skulle alla åka slalom! Självklart!!! Jag hade aldrig stått på ett par slalomskidor men skam den som ger sig. Och jag var inte ensam. Vi hyrde skidor och pjäxor och tog oss uppför backen mot liften och sedan var det bara att stå på.

Jag kommer ihåg att flera av oss hade lite problem att stan-na när vi kom ner till väggen mot Sälensstugan där det satt en massa folk och fikade. Men det löste sig.

Ett annat minne är när vi spelade på Alexandras. Hennes ställe låg då i ett hörn på Biblioteksgatan och var hippaste stället i stan.

Vi packade in allt och testade soundet. Och när vi skulle börja lira - vem kommer in!!! Självaste Kungen i sällskap med en ljus tjej. Dom sätter sig mittemot varandra vid ett bord en bit bort mot väggen och vi som står på scenen har bra utsikt. Tjejen var Lena Skoog. Dom lyssnade på några låtar efter ett tag ser vi hur kungen drar av sig ena skon och drar upp foten under bordet och mot hennes sköte och pullar henne med tån!!! Dom trodde nog inte att någon såg men det gjorde vi.

I Folkparkerna 1970 hade New Generation en lite annan sättning utan Lasse och Theo. Det var Göran Forss och jag

som var kvar. Och det var alltså ett riktigt Folkparkspaket med Eleanor Bodel, Janne Önnerud och Björn Skifs som kompades av New Generation i tjusiga scenkläder med gula utsvängda brallor. Showen som var på runt 35-40 minuter hade vi repat ihop i en lokal en trappa ner på Hornsgatan (tror det varit Bowlinghall där lite innan) och när EMAs Thomas Johansson kom förbi och kollade tyckte han att showen behövde lite mer flyt på scen - helt rätt. Så då kallades Jerry Williams in. Han visade dom tre som frontade hur det skulle göras med steg och allt och fick det att flyta och bli mer professionellt.

Vi åkte runt i en gammal gul Scania postbuss från Norrland med lastutrymme längst bak och bra med plats för oss därinne. Samma buss hade vi åkt i med Kisa under vintern och våren. ”Strumpan” körde bussen, han var verkligen en jäkel på att köra - kunde komma upp i 120 på grusvägarna och körde ifrån mig i min hundkoja ibland. Strumpan skötte ljudet också, kopplade in och fixade allt. Och ljudet var förstås från Dieke Musik i Fruängen. Det var 2 ihopkopplade Ackuset mixerbord och 4 Ackusetlådor modell större plus några mindre på sidorna för medhörning.

När vi kom till spelstället hade var och en sin uppgift, jag tog hand om orgeln och Lesliet förstås. Orgeln hade jag på en Roll-or-Kari bärrställning - en sån där uppfinning som är näst intill odödlig - jag kör med en sån nu också när jag transporterar orglar. Dom andra tog alla högtalare, mixerlådor med två slutsteg under, mickstativ, mickar, förstärkare, kopplade in kablar osv. Det gick på en kvart. Och att lasta av och åka till nästa ställe samma kväll gick också som en dans. Ibland var det en brant trappa på baksidan som man skulle ta upp prylarna via - inte lätt alla gånger men orgeln stod på en Roll-or-Kari bärrställning, standard än idag. Och Lesliet vägde ju inte så mycket plus att det var ditskruvade bärhandtag på det som skramlade när det blev mycket bas så vi tejpad dom.

Det var ofta dubblering och då skulle nästa spelning var minst 10 mil mellan ställena så dom inte skulle konkurrera

med varandra.

Jag hade ju min musikaffär Musikkbörsen att tänka på också och ville inte gärna stänga även om det hände, så ofta åkte jag med egen bil och ibland hakade några andra på i bilen också.

Jag hade köpt en Daimler 2,5 V8 för 8.000 av en bilhandlare som hette Haider vid Lindhagensplan. Snygg bil - i princip likadan som en Jaguar Mk II fast med en liten Aluminium-V8 på 140 hästar, läderklädsel, valnötsinredning och röda tjocka mattor. Efter att tag gjorde jag en service och bytte olja osv. Men det skulle jag inte gjort. Efteråt fick jag reda på att det varit en hel del STP i oljan, så när jag gjort oljebyte kom det en del rök från avgasrören. Som jag inte märkte så mycket av. Och efter en runda till några Folkparker i Hedemora och däromkring skar motorn på Enköpingsvägen. Daimlern sålde jag till en bilhandlare i Gropen en bit bort på Valhallavägen för 3.000, den gick ganska knackigt i motorn när jag körde dit den. Men några dagar senare var den till salu för 8.000:-. Jag gissar att dom bara pytsade i mera STP.

Jag behövde ju en vettig bil och gillade BMC hundkojor efter att jag haft en hundkoja skåp något år och hittade en nästan ny BMC Cooper S. röd med svart tak av en bilhandlare som kallades Bagarn som hade sin firma vid Vällingbyrondellen. Hundkojan var specialtrimmad och hade utrustats med Minilite aluminiumfälgar vilket gav den en fantastisk vāghållning. Den var förstås sänkt lite också - lätt fixat när det var vätskefjädring. Jag lyckades faktiskt - tro det eller ej - få upp den på två hjul genom att knicka till på ratten och kunde köra några hundra meter på två hjul. Kul om man ville skrämra folk i den långa kurvan på Värmdövägen runt Henriksdalsberget. Och det ville man ju ibland. "Vi välter!!!! skrek dom". Jag var kanske lite elak ibland på den tiden.

Dom snygga Minilitefälgarna var så breda att dom feta däck-
en tog i skärmkanterna när det kom större gupp och fler åkte med i bilen.

Den här bilhandlaren som kallades Bagarn var slagfärdig och snabb i käften - lite som Calle Gerdhem.

Det kom en kille varje vecka på cykel och kollade in och provsatt en bil han hade till salu för 6.000:-. Han började tröttna på den här killen, det blev aldrig någon affär, han frågade en massa och kom aldrig till skott trots att han kommit dit under ett halvår.

En dag frågade killen om han kunde få köpa bilen för 5.000:- och betala 1.000:-senare.

Handlaren frågade hur gammal killen var. 62 år svarade han. Och bara fått ihop 5.000:-?

Jag tycker du kan fortsätta att cykla!

Bagarn åkte fast i en hastighetskontroll på Bergslagsvägen när han kom åkande i sin lyxiga amerikanare. Polisen skrev rapporten medan bagarn kollade iskallt på honom. Till sist frågade polisen som alltid när brottet skulle ge böter vad Bagarn hade för årsinkomst.

Hörru du! Du kan åka runt i den där jävla polisbilen hela livet utan att ens få ihop till handpenningen för en sån här Cadillac jag åker i.

På midsommarhelgen hängde Eleanor Bodel och Janne Önnerud (tror jag det var) med i min hundkoja uppåt i landet - bussen med dom andra hade dragit tidigare. Vi hade spelat i Oviken och något ställe till närmare kusten och till sist vid midnatt skulle vi spela på en Folkets Park som låg i en grop. Vi hittade dit och när vi kom körande med min lilla hundkoja så var det en massa folk på den smala vägen längs en liten bäck och när vi lyckats tränga oss vidare mot parken så tog dom tag i bilen, det var säkert 15 pers som hjälpte till att bära hela bilen med oss i. Vi blev ju livrädda. Men efter en stund släppte dom ner oss igen. Läskigt - ett tag trodde vi att dom skulle pytsa oss i bäcken.

När vi kom fram stod redan bussen med Strumpan och dom övriga i bandet där och Spotniks spelade på den lilla scenen. Jag fick för mig att dom var ganska fulla och raglade lite men dom fixade förstås att spela ändå. Bob Lander sjöng och Bosse Winberg lirade på sin strata och det lät kanonbra. Deras PA hade ljudgeniet Winberg satt ihop. Jag såg dom en

gång på Grönan vid samma tid och dom hade fyra stora lådor med 8 Philips 12:or på varje sida och öppet bakstycke. Och en hög med Dynaco MKIII rörslutsteg. Rätta mig om jag har fel. Mickarna ställde dom på rad mellan högtalarna och på det viset hade dom inga problem med rundgång när allt stod i fas.

När dom spelat klart körde vi upp min orgel men inte mycket mer och vi lirade showen på deras prylar.

Ett annan gång skulle vi spela på Liseberg och vi inkvarterades på OK Motorhotell norr om stan. När vi kom tillbaka från spelningen lagom glada i hågen skulle vi förstås ut på stan och festa. Björn hade med sig sin kompis Clabbe ibland, har för mig att han var med här också. Det var ett långt väldigt bas-tant rep utanför hotellets entré som vi tog bort från stolparna och knöt ihop oss med, och så var det extra stor Taxi in till klubbarna i Göteborg. Och full rulle hela natten, vi började på Avenyn och till slut tog vi oss tillbaka till OK Motorhotell.

Några av oss hade med sig tjejer som följde med in på hotellet. Jag var förstås helt oskyldig och delade som oftast rum med Eleanor Bodel, både hon och Marjatta såg till att jag höll mig i skinnet. Och hon själv hade ju sin egen Julle, en Julian som jag aldrig träffade, som hade en ljusblå Jaguar E-type - jag var väldigt avundsjuk.

Nästa morgon var vi ganska så sega när vi samlades för frukost, särskilt Janne Önnerud som helt ovetandes hade lyckats ragga upp en transa. Hen såg väldigt bra ut så jag klandrar inte Janne Önnerud och hen blev väldigt snabbt avslöjad när dom hamnade i sängen. Janne var skitförbannad pga falsk marknadsföring och tänkte kasta ut hen. Men hen grät så mycket att Janne, som är en ädel person med mycket empati lät hen sova i bäddsoffan på rummet. På morgonen fick hen låna Jannes rakapparat så hen skulle kunna passera för tjej när hen tog sig ut från motellet och hemåt. Haha!!! Hoppas inte Janne blir sur, men han kommer säkert ihåg det mesta också. Och inget hände - så därför vågar jag publicera detta.

Det kommer säkert fler folkparksminnen. Vi spelade ju i

77 folkparker tror jag det var - från Ystad i söder till Haparanda i norr. För mig var det en väldigt nyttig sommar.

Efter 77 folkparker med samma jävla låtar, samma scenshow, samma typ av brudar som tyckte man var intressant för att man spelade med Björn Skifs och samma jobbiga resande blev jag botad!!! Tänkte inte satsa på en karriär som musiker. Musikaffär var mycket mycket roligare! Och lönsammare.

Det var på hösten 1970 efter att jag åkt runt i Folkparkerna på sommaren och Musikbörsen gick bättre och bättre. Jag ville expandera men hittade ingen bra lokal så jag öppnade dumt nog en liten filial på S:t Eriksgatan 66 mot bron till, och startade ett separat femtusen kronors AB för det, Buller & Bång AB.

Lokalen var precis som den på Torsgatan bara knappt 30 kvm, ett större rum fram och litet kök och toalett med handfat bakom.

Jag målade om hela lokalen, den var rätt risig när jag kom dit, och jag målade även om entrédörren och runt skyltfönstret i skinande rött. Satte upp en skylt Buller & Bång, fixade lite belysning där inne plus det obligatoriska gallret för fönstret.

Tanken var först att jag tillsammans med Stickan Lindvall skulle köra en butik för trummor och blås där, men han hoppade av när det närmade sig och lokalen började bli inflyttningsklar. Lite senare körde han och Staffan igång Birka Musik på Rörstrandsgatan.

Calle och jag snackade och han föreslog att jag skulle dra igång med orglar där istället. Den lilla butiken på Torsgatan var på bara 27 kvm och det var redan fullt med gitarrer där, ett hundratal hängde i taket och jag hade en beggad Hammond och lite förstärkare och Hifi-prylar där också - proppat. Hifi-prylarna köpte jag av Mats Öberg som jobbade på Elfa - som hade Dynaco och Revox bl a. och senare spelade i Humlor & Bin och körde inspelningsstudio på Kocksgatan.

Jag fick tag en kille som var organist i ett känt dansband som jag anställde och Calle ställde dit orglarna på kommis, det var

Riha och Kawai mfl. märken. Men det gick inget vidare. Dansbandskillen var ofta borta, svarade inte i telefon när jag hade annonser inne, och jag tyckte det fick räcka när jag börjat förlora pengar där.

Min vän reklamtecknaren och illustratören Curt Fägersjö är en kul och skojfrisk kille som jag träffat via min bror Hans som gått på Beckmans och också hamnat i reklambranschen. Curre och jag var intresserade av mode och

kom på att vi skulle låta sy upp farmar jeans i V-modell som vi kunde sälja till bekanta och också via skyltfönstret till lokalen på S:t Eriksgatan. Tillverkningen av V-jeans lades upp som svartsömnad i Småland, efter att rektorn på Tillskärarakademien gjort mönster till byxorna, men tyvärr hade vi skrivit 2 cm sömsmån men rektorn hade angivit 1 cm vilket gjorde att ”böxera” blev lite extra vida något som inte direkt passade tidens slimmade mode upptill och men dom hade i alla fall moderiktig V-sömnad över knäna och breda slag nertill och Curre och jag gick själva i dom rätt länge. Curre körde Studio Fägersjö på dagarna, försäljning av byxor och vår Club Live musikklubb bakom Dramaten på lördagsnätterna och det blev lite mycket för Curre som samtidigt hade sin svartsjuka Grand Danois ”Chicago” att sköta. Chicago bet Curre i häcken en kväll mitt under kärleksakten så till slut gjorde han sig av med honom men han fick ett bestående intressant bitmärke i sin ena skinka. Något år senare fyllde Curre 30 år och Calle, jag och min bror Hans tänkte uppvakta honom med något kul. Calle hade en granne på sitt lantställe ovanför Norrtälje som hade grisuppfödning och vi beslöt oss för att ge Curre en levande gris som födelsedagspresent. Idén var att vi skulle servera grisen några veckor senare till alla på Currens födelsedagskalas på vårt musikställe som hette Club Live som låg bakom Dramaten.

Calle köpte grisen och fick med foder för några veckor också. Och på sin butik på Kungstensgatan hade han en kraftig orgelkartong som han tog med upp till bonden.

Grisen placerades i kartongen och Calle lade en filt över och tog med den in till stan.

Hasse erbjöd sig att ha grisen i sin lägenhet vid Danvikstull över natten så vi körde grisen dit och bar den upp för trapporna i kartongen. Den förde ett jåkla liv men lugnade sig när den kom in i Hasses lägenhet efter att den fått lite mat och vatten och vi lagt filten över kartongen igen.

Nästa morgon klockan 7 träffades vi hos Hasse och bar ner i kartongen igen nerför trapporna. Nu var grisen riktigt ilsken, den hade redan försökt bita Hasse i fingrarna när han stack ner handen och gav den mer mat, och grannarna tittade ut i trapphuset - dom trodde väl att vi mördade någon. Jag hade aldrig hört något liknande.

Vi åkte till Curre och ställde kartongen utanför dörren och knackade på. Curre kom ut yrvaken, vi sjöng Ja må han leva och drog av filten från kartongen. Curre tittade ner och grisen och Curre tittade på varandra, förundrade båda två. Och ganska lika faktiskt - båda har såna där ögonbryn som grisar har. Haha!

Sedan tog vi ut grisen och tog honom i kopplet runt utanför så han fick böka lite och sedan in till Curre. Där gjorde vi iordning så att han kunde göra sina behov i duschkabinen och han fick mat och vatten i skålar utanför duschrummet som han kunde mumsa i sig när det passade honom. I övrigt släpptes han fritt i lägenheten. Och det visade sig att den här lilla grisen och Curre trivdes alldeles utmärkt ihop. Grisen var väldigt väluppfostrad och renlig av sig, gillade att bli tvättad och skötte sina behov hur prydligt som helst. Curre blev väldigt fäst vid den.

Efter några veckor var det ju ändå dags, det förstod Curre också, födelsedagsparty på Club Live närmade sig. Så Calle och jag tog grisen till Slakthusområdet för att slaktas och sedan fick vi med oss kroppen vidare till Stallmästargården där Calle hade en vän som var kökschef. Där blev vår fina lilla gris, som vuxit en hel del bara på dom veckorna grillad över spett.

Och så var det födelsedagsfest på Club Live. När alla gästerna fått sina första drinkar så skulle förstas Curre få första tuggan av

grisen. Jag skar av yttersta delen av trynet, det såg ut som en kontakt, och serverade den till Curre tillsammans med lite potatissallad. Curre grinade en tår.

Men sedan var han och alla vi andra igång och dansade halva natten. Club Live var faktiskt helt rätt, det var bara ett problem. Stället hade varit träffpunkt för några elaka killar i ett motorcykelgäng tidigare. Och när dom försökte ta sig in så motade vakterna och jag bort dom - vi ville inte ha dom som gäster även om dom skulle betala för sig. Och det slutade med att några i gänget tog stora gasflaskor som stod vid ett bygge en bit bort och kastade rakt igenom de stora fönsterna ut mot gatan. Så gick det musikstället i graven.

Mycket kul hade vi och det flöt på ett tag med V-jeansen, vi fick väl iväg ett hundratal. Men sedan tog idéerna slut och jag stod där med lokalen som tickade hyra.

Jag hade dessutom fått span på en jättebra och mycket större lokal på S:t Eriksplan som jag tänkte flytta till.

Så jag satte ut en annons i DN: "Butikslokal på S:t Eriksgatan överlåtes". Det var inte många som hörde av sig men det kom en utländsk välklädd kille och kollade lokalen, han pratade svenska med spansk accent. Han var beredd att betala vad jag begärde för överlåtelsen men det var ett problem, jag skulle borga för hyran, för han trodde inte han skulle bli godkänd av bostadsrättsföreningen som ägde huset, men om jag gick i borgen borde det funka.

Vi förhandlade en del och kom överens om lika mycket som en årshyra extra. Och med min hjälp blev han godkänd som hyresgäst. Han skulle ha skönhetssalong där sade han.

Jag anade ju att det var något skumt men det var å andra sidan skönt att bli av med lokalen som stått tom några månader och kostat hyra. Och skulle han inte betala hyran skulle han ju bli vräkt - inte mitt problem utom att jag kanske skulle åka på några månadshyror.

Han ville också ta över mitt telefonabonnemang och det var ju inga problem heller.

Så vi kom överens och han betalade kontant när han fick kontraktet.

Jag drog igång flytten av Musikbörsen upp till S:t Eriksplan och tänkte inte så mycket mer på saken.

Någon tid senare ringde en gammal vän mig och berättade att han trodde det var sex till salu i min gamla lokal!!!

Han hade ringt numret dit för att få tag i mig och det hade varit en telefonsvarare med en tjej med mjuk röst som sade - Hej, det här är Mona. Jag kan inte svara just nu men lämna ditt nummer så ringer jag upp. Haha! Jag ringde också och kollade - fortfarande en ljuv röst i telefonsvararen.

Jag ringde upp killen som köpt lokalen. Han kom över till Musikbörsen åkande i en tjusig bil, stiligt risslad i kamelhår-sulster. Vi satte oss ner på ett fik och han berättade hur det låg till.

Han hade världens bästa jobb. Det enda han gjorde egentligen var att åka runt en tur i veckan till lokalerna som han hyrde ut för 1000:- om dagen om jag minns rätt. Flera tjejer delade på en del av lokalerna olika tider och dagar i veckan och dom drog in bra med pengar. Det var både lägenheter och små affärslokaler med ingång direkt från gatan han hyrde. Killen stod för hyra, el och vatten samt förstås telefon. Och tjejerna var diskreta för att inte grannarna skulle reagera.

Så han hade under några år skaffat lokaler och möblerat med en säng och lite prylar. Resten var upp till tjejerna. Och tjejerna var glada också - dom kunde jobba anonymt istället för att gå på gatan. Och han åkte runt varje vecka till sina 20-tal lokaler och hämtade pengarna som lagts på överenskommen plats i lokalen. Och framåt eftermiddagen började tjejerna jobba. Lätt som en plätt. Något år senare hade han blivit vräkt från lokalen på S:t Eriksgatan och det stod i tidningarna att polisen avslöjat en bordellhärva.

S:t Eriksplan

1971 flyttade jag upp butiken till S:t Eriksplan 3, till höger om valvet ner mot Atlas. På andra sidan valvet låg restaurang Petissan på hörnet mot Torsgatan. Jag anställde lite folk också under de första åren på S:t Eriksplan. Det var Chino Mariano, Göran Stehn, Johan Wallin mfl och butiken gick kanonbra.

Efter ett tag fick jag tag i lokalen till höger om den första också, det var ett bussbolags kontor där Stones sedan låg. Vi slog ut väggen mellan lokalerna och byggde på med förstärkningar för att få ihop övervåningen bättre och där blev det en stadig träpelare mitt i första lokalen.

Robban Broberg och hans kompis Janne Forssell hängde hos mig ibland. Dom kunde komma framåt lunch och sitta och lira samma riff hela eftermiddagen, sjunga och spåna nya låtar.

Jag hade importerat en serie kul gitarrer i glada färger från en tillverkare i Japan med Musikbörsen logga på huvudet. Robban köpte en blå sådan Musikbörsen-gitarr av mig som han använde i alla år. Tyvärr tog han bort loggan - eller var det kanske SVT som tyckte att det inte gick an med svensk varumärkesreklam i svensk TV?

När dom lirat en stund brukade dom gå ut på S:t Eriksplan, jag tror dom rökte lite jazztobak men jag lade mig inte i och smakade inte heller, jag slutade med sådana dumheter 1967.

Och så var dom tillbaka inne och komponerade. Det var mycket skratt och Robban gillade mina prylar.

Robban köpte en komplett liten studio av mig som vi packade ihop i bilen. Det var prylar för en bit över 30.000:-, mycket pengar i början på 70-talet. Han betalade med en check och när jag kollade på den så blev jag misstänksam. Den var nämligen utställd av AB Pling & Plong. Jag bad Robban att följa med till banken så jag kunde lösa in den.

Så vi gick upp till Handelsbanken i hörnan av S:t Eriksgatan och Karlbergsvägen. Banken var så vänliga så, och jag fick pengarna i kontanter.

En dag kom det in en kille och snackade högtarlådor. Han hette Löfving och var slöjdlärare ute i Västerort och berättade att han hade tillgång till en hel liten snickeriverkstad när det inte var lektioner. Vi började snacka om tillverkning av högtarlådor och det slutade med att vi började med två modeller. Han skulle tillverka och Musikbörsen skulle sälja. En 4X12 gitarrlåda och en 2X15 baslåda. Det var egentligen inga större problem med designen utom att vi satte en kraftig balk tvärs över bakstycket för att minska resonansproblemen och få bättre svar i det låga registret. Basreflexerna på 2X15 lådan gjordes av avloppsrör och vi testade fram rätt längd för max bas. Och sedan var det bara att bestycka dom med bra element. Jag hade redan börjat importera Eminence element från USA och deras 12-tummare var kanonbra. Och så kände jag sedan många år Peter "Joppe" Högfeldt sedan jag bott i Saltsjö-Duvnäs, han bodde i Skogalund då och var vän med min bror Hans och hans pappa Torsten hade agenturen för RCF som också tillverkade bra högtalare.

Vi provade lite olika element och fick ihop riktigt bra lådor som jag började sälja i butiken. Tänk att det är faktiskt snart 50 år sedan och du ser dom fortfarande ibland. Löfvinglådorna var från början klädda i svart vinyl som alla andra. När jag var på Musikmesse i Frankfurt såg jag ett nytt material på förstärkarna från Stramp som jag var agent för. Dom tillverkade kompakta gitarrförstärkare och mindre PA-system bl a. Det nya materialet var som slagtålig sammet - hur kul som helst. Och vad jag förstår inte så svårt att få till som det kunde verka - man använde en viss sorts lim - strödde över sammetsfibrer och med ström laddade man dom så fiberna fick ståpäls eller hur man nu skall uttrycka det.

Löfvinglådorna fick bra rykte och vi tog fram andra modeller för PA samt lite fetare 15-tums PA-lådor med bakvänt horn som EV och så körde vi RCF horn och drivers ovanpå. Några

år sedan när Kenneth "Trumhinneskräcken" Fagerlund jobbade hos mig kombinerade vi det hela till riktigt bra PA-system som många körde långa turnéer med i Folkparker och t o m på Gröna Lund. Det var Harpo Banana Band, Tomas Ledin mfl. Jag hade också fått tag i två riktiga bjässar till diskanthorn som suttit på en stor biograf som vi använde som toppar nSär det behövdes. Kenneth hade kontakter lite uppåt i landet som byggde mixerbord som vi använde.

Segling

Jag hade börjat segla och köpt en första egen liten segelbåt som jag hade båtplats till vid Lidingöbro Vårdshus tack vare att min far kände Numa som ägde stället. Vi åkte ut dit och åt lunch ibland på somrarna.

Båten var en Hurley Alacrity, ett tvåkölat missfoster som knappt gick att kryssa med men jag var ju van vid slöa båtar efter att jag segla med den Havsfidra som min far hade. Det fanns i alla fall två bra kojor i den och Marjatta och jag var ute en del första sommaren. Men jag hatade att bli omseglad hela tiden.

Så nästa år var jag sugen på något bättre och framförallt snabbare och köpte en Westerly GK24 sprillans ny på en båtmässa.

Min Alacrity tog Joppe över och den hamnade senare hos hans en släkting till hans fru som var polis.

GK24 var en snabb kvartstonnare som var hur kul som helst att segla och Marjatta och jag var ute mycket med den hela sommaren.

Seglingen tog mer och mer av min fritid och våren 1978 köpte jag en C&C Mega 30, en kanadensisk kul båt med självsälående fock och köl som gick att hissa upp. Den var 2.40 bred för att få köras på trailer och just att hissa upp kölen var mest för att den inte skulle bli så hög på trailern.

Och nu började jag kappsegla på allvar, det var många helger

som jag var ute med mina vänner och vi började i maj med Lidingö Runt och körde så många kappseglingar vi hann med fram till Kräftköret och Vikingarnas höstrace. Vi var ute nästan varenda helg.

Min GK24 tog Joppe över. Och något år senare köpte han också en C&C Mega 30.

Båten gick dessutom alldeles utmärkt att segla ensam. Lätt och snabb och jag lärde mig att få bra fart på den. Och jag fortsatte att kappsegla med den och även med Joppes Mega 30 några år efter att jag sålt min.

Vi var som en stor familj när vi hade våra båtar i Säbyvikens marina som man nådde med bil från Vaxholmsvägen.

Vi tyckte att killen som ägde marinan var rätt dryg och uppkäftig så vi bildade en egen seglingsklubb och fick med många. Från Säbyviken går det en lång tarm ut norr om Resarö och ut till farleden.

Vi träffades några gånger om året på "klubbholmen" vid Gällnö en bit ut förbi Grinda. Där var det fest på midsommar och kräftskiva i augusti några år. Hur kul som helst.

Jag ville förstås ha en ännu snabbare segelbåt och fastande för en Ravage 36. En äkta kappseglingsbåt med minimal spartansk inredning som jag älskade. Den fanns på Fisksätra Marina och jag fick till ett bra deal med ägaren Kjell Bergqvist där jag bytte in min Mega 30 och lade resten kontant. Ravage 36 hade 1.26 i LYS och var som en stor jolle att segla.

Bland dom första kappseglingarna vi ställde upp i var Scandicap Race 1980. Vi var ett glatt gäng som övade att sätta spinnaker osv. på vägen ut till Sandhamn. Rorsman var en riktigt duktig kappseglare som jobbade för Fisksätra Marina som heter Boberg.

Min bror Hans skötte mathållningen när vi kappseglade, en kille som varit stridsflygare som jobbade med min bror i Göteborg navigerade. Han var tvärsäker på båtens position och enligt egen utsago ensam om att ha flugit ett flygplan baklänges över hela Göteborg. Det hade varit en blåsig dag

och han drog ner farten till min och så flög dom baklänges. Haha! Med honom ombord vågade vi oss väldigt nära land och över grund. Flera gånger sade han att var tysta nu och håll i er för nu kommer vi skava lite på botten och vi hörde hur kölen tog i sanden och även skrapade lite i berget efter att vi rundat en kobbe uppe vid Kapellskär och var på väg söderut igen. Det hände även att han bad oss luta båten över en grynnan så några man klev ut på bommen och några höll i riggen och lutade oss ut.

Staffan Nordlund var också med och jag själv pendlade mellan olika uppgifter, mycket var ju taktik och trim också och jag gillade att springa runt och rycka i tåtarna och se till att vi hade högsta möjliga fart.

Jag glömmer aldrig när vi körde Scandicap Race med min Mega 30 en bit ner mot Nättarö. Vi skulle runda Mällsten och vi hade den lilla spinnakern uppe när det kom några riktiga körare så att båten nästan drog omkull. Jag kröp fram längs mantåget för att göra loss spinnakern som fastnat i något och så kom en körare till. Jag hade som tur var spänt fast mig i mantåget men hamnade utanför båten med båtens sida över mig. Jag hade en orange seglaroverall på mig och när jag försökte ta mig upp igen kom jag under vatten och det kom in kallt vatten innanför overallen. Brrr. Men det slutade lyckning när vi lyckades komma i lä bakom Mällsten och jag kunde få ner spinnakern som hängde från masttoppen. Haha!

Jag hade ju alltid en gitarr ombord och på ett långt slörben mitt i natten drog jag fram den medan vi seglade om en rad- da av båtar. Vi sjöng Yellow Submarine så det ekade mellan klipporna - jag tror att det sänkte farten för dom andra, eller åtminstone gjorde dom lite modfällda.

När vi hade rundat sista märket och seglat över mållinjen som första båt seglade vi in till bryggan utanför puben. Vi hade vunnit!!!

Vi var bra trötta - hade inte sovit något under 35-40 timmar eller vad det nu tog, men jag tog med gitarren in på puben. Där var det full fart! Hela puben sjöng med i alla gamla låtar,

mest skrek dom när vi drog Yellow Submarine. Den vithåriga killen som körde puben hade nog aldrig varit med om en så bra kväll. Men han blev ju tvungen att stänga till sist och gästerna på Seglarhotellet behövde säkert vila, precis som vi. Men vi gasade vidare utanför ända tills polisen kom. Snacka om full fart!

En annan gång under en seglingsvecka lade vi till utanpå 3-4 andra segelbåtar och gick på puben. När vi kom tillbaka och knallade över dom andra segelbåtarna hoppade det upp en kille ur båten närmast land och började mucka - väck inte mitt barn som sover!!! Haha! En del fattar ju ingenting. Vill man sova så lägger man väl för i helskotta inte båten vid bryggan vid seglarhotellet? Då är det möjligen Lökholmen som kan funka. Min bror Hans gick mot honom och sade att han skulle slänga honom i sjön. Killen drog snabbt igen luckan.

Efter några år hade Marjatta tröttnat på att jag var ute och seglade med mina vänner så mycket samt förstås att när vi själva skulle ut med familjen fick hon börja med att städa båten.

Men hon var med ibland och kappseglade också.

Marjatta hade tagit förarbevis på Sjöbefälsskolan uppe på Stigberget. Hon var inte något vidare på att navigera men hon var bra på att styra och hålla fart på båten. En gång styrde hon hela vägen från Saltis till Sandhamn under kappseglingen Kräftköret och vi fick en bra placering.

Men jag skulle förstås också alltid segla in i alla hamnar - att dra igång motorn var ett nederlag med en sådan båt. Och det gillade hon inte.

Jag ställde upp på Lidingö Runt många år på raken. En jättekul kappsegling där verkligen allt kan hända.

Bästa resultat var nog när jag tog med Uffe Bejerstrand på min C/C Mega 30. Bejerstrand hade kappseglat jolle under sin tid i Kalmar och lyckades styra min Mega 30 perfekt, kanske inte så konstigt - den var ju som en jolle att styra. Och jag tror vi kom 2:a eller 3:a och om jag minns rätt så var

Joppe några meter före oss i mål med en likadan Mega 30.

Jag ställde upp med min Ravage också några år och lyckades aldrig vinna Lidingö Runt tyvärr - hamnade retligt nog som 2-3-4:a några gånger bakom en Joule 44 som vi och många med oss ansåg hade fuskat med mätreglerna. Så efter några år köpte jag tillsammans med Staffan Nordlund, Joppe Högfeldt och Alfonso Iglesias (kock på Studion) en Elvström 717 enbart för kappsegling. Den hade vi mycket kul med.

Jag brukade segla den ensam också men det var inte så lätt. Det var dubbla backstag och en mast som på en Starbåt och man fick ha tungan rätt i mun när den började plana - vilket den gjorde även på kryssen om man var 4 tyngre killar ombord som kunde burka - snacka om stor jolle!

Joppe och jag förberedde oss för Scandicap Race och drog ut till Utö en gång. Vi blev lite lagom glada och när vi skulle tillbaka till båten i mörkret snubblade jag och landade på storskotet som satt mitt i sittbrunnen, och precis efter mig landade Joppe ovanpå mig. Krack!!! Kan kände och hörde hur några revben gick av.

Men vi skulle ju vara med i Scandicap Race någon dag senare så det var ju bara att bita ihop. Jag lindade in överkroppen med lite klädtrasor och så drog vi upp till Sandhamn dit dom andra kom med Vaxholmsbåten.

Vi körde hela kappseglingen och låg riktigt bra till när vi närmade oss Sandhamn igen men tyvärr missade vi att segla på rätt sida om en holme norr om Sandhamn när det var bara någon halvtimme kvar till målgång.

Så vi blev tvungna att vända tillbaka och ta den rackarns holmen på rätt sida och så var vi plötsligt mitt i fältet. Jäklar vad sura vi var.

En gång när det blev helg fick jag med mig en kille som jobbade på Musikbörsen som heter Erik Svahn. Senare har han flyttat till Skåne och levtt rätt bra på ett stort samplingsbibliotek om jag fattat rätt.

Han hade inte seglat förut men jag övertygade honom att

hänga med ut till Utö med 717. Vi drog från Saltis och han lärde sig snabbt. Det blåste bara lite lagom och båten är ju väldigt snabb även i lättvind så vi kom ut till Utö på kvällen och knallade upp till Utö Vårdshus. Efter en god middag var det dags att knoppa i båten. Den var väldigt obekvämt inuti, det var ett minimalt pentry och 4 smala rörkojer, men det funkade.

Nästa dag när vi skulle segla hemåt igen blåste det som tusan. Det såg inte så farligt ut när vi lade ut från bryggan men ju längre ut vi kom i kanalen till fjärden märkte vi att det skulle bli tufft.

Det blåste sydliga vindar, sådär 15-18 sekundmeter men jag hade redan satt stora genuan och inte revat storen så det var ju bara att hålla i sig och åka med. Det är min grej!

Det började gå undan ordentligt, så pass att jag surrade mig fast i det vänstra backstaget så jag kunde hålla i styrpinnen utan att trilla i plurret och i storskotet med den andra. Apropos det så heter det inte babord och styrbord på någon av mina segelbåtar, det är vänster och höger som gäller.

När det började brusa under båten blev det riktigt spännande. Erik ställde sig i sittbrunnsöppningen och såg lite grön ut i plåten medan vi surfade fram. Först var det kraftig nedförsbacke och så dök fören in i nästa våg och stoppade båten men sedan var det nerför nästa våg också. Och det gick undan!!!

Erik såg mer och mer grön ut och till sist spydde han i lä. Det stänkte så mycket vatten över oss när båten dök in i nästa våg så spyorna spolades bort. När vi kom in i lugnare vatten vid Dalarö kollade jag sjökortet och räknade ut snittfarten och den var 17 knop från Utö till Dalarö.

Sedan var vi båda rätt mätta medan vi seglade sista biten mot Saltis.

En annan gång tog jag med min gamla kompanjon på Musikbörsen i Södertälje, Janne Holmgren. Vi stack ut rätt sent och hamnade i Dalarös lilla gästhamn. Jag hade med mig några munspel och Janne som är bra på bluesgitarr körde igång. Jag som inte hade spelat munspel mer än några minuter åt gången

sedan 60-talet kom i riktigt bra form. Så pass bra att det kom fler ombord på min lilla 717 och vi lirade halva natten.

Enarmad bandit

När vi byggde till huset i Hässelby lärde jag känna en snickare som gjorde mycket av jobbet. En stabil, tuff och händig kille som hette Petter.

En lördag sommaren 1991 kom han ensam till oss för att fortsätta med arbetet. Normalt jobbade han med sin kompis Kåre som hade tagit på sig hela byggjobbet och tagit in folk fast jag var med så mycket jag kunde också förstås. Det är kul att snickra och mura.

Den här lördagen var det riktigt kanonväder och jag sade till Petter att nu skiter vi i det här och tar en tur ut med min segelbåt istället.

Sagt och gjort. Vi tog min lilla Nissan Primera ut till bröderna Sundelins brygga i Moranviken i Saltis där båten legat alla år. Det var på eftermiddagen och jag började förbereda båten.

Petter hade aldrig ens suttit i en segelbåt men jag förklarade att det var inga problem, han skulle bara hålla i rodet så skulle jag sköta resten. Jag brukade ju ensamsegla också.

Jag hade ju som sport att aldrig använda motorn, det var ju en segelbåt och det var fusk. Vi hjälptes åt att få upp storen, Jag backade med storen så vi kom ut mellan de andra båtarna på bryggan och så bar det av ut på Baggensfjärden på bara storseglet. Petter styrde medan jag drog upp den stora genuan genom luckan i förpiken och fick upp den också. Det var kryss ut och eftermiddagsbris.

Petter lärde sig snabbt, han hade inga problem alls att styra efter vinden och

hade riktigt trevligt. Vi passerade Älgö och vidare ut förbi

Dalarö. Det var kryss och vi tog oss ner mot Ornö och det började blåsa upp lite. Jag föreslog att vi skulle ta oss in i en vik jag kände till där jag brukade övernatta ibland med familjen, där var det bra lä för sommarvindarna när det var fint väder.

Så vi seglade in mot stranden lite långsamt och jag släppte ner genuan medan Petter släppte på storskotet.

PANG!

Jag hade lämnat förluckan öppen och medan jag koncentrerade mig på att rulla ihop genuan trillade jag rakt ner i hålet och svimmade!

När jag vaknade till kände jag att jag skitit på mig. Jag låg jag snett med vänstra benet nere i förpiken och vänster arm mot kanten, höger arm och ben på däck. Jag fattade att armen var av och jag hade ont lite här och där. Petter såg alldeles blek ut när jag kollade mot sittbrunnen. Jag svimmade så fort jag försökte röra på armen men efter en stund lyckades jag häva mig upp och förde båda benen upp längs masten och fick lite blod i pallet så att jag inte svimmade så lätt längre. Det blåste väldigt lite medan vi sakta gled in mot land - vi var kanske 50 meter från en stor sten som jag brukade lägga till vid. Jag släpade mig till sittbrunnen en liten bit i taget och svimmade igen en gång men till slut lyckades jag ta mig dit.

Jag instruerade Petter att kasta Bruce-ankaret och låta linan löpa medan båten fortsatte fram och han sprang fram, tog linan som satt i en sån där rulle på mantåget som heter Ankarolina, fick fram stegen från luckan och hoppade iland. Han fixade det lika bra som jag själv när jag ensamseglade.

Petter fäste linan runt stenen och kom till sittbrunnen, drog i ankarlinan och fäste den så båten låg bra. Allt funkade klockrent.

Men jag funkade inget vidare. Jag kollade armen och kom fram till att den gått av precis bredvid kulan som går in i axeln. Så jag lirkade in armen i kulan medan jag hade jävligt ont men svimmade inte i alla fall. Jag trodde till sist att den hamnat

någorlunda rätt och sedan tog Petter fram en tamp och lindade om min överkropp med armen längs sidan så den inte skulle komma fel och inte röra sig. Det funkade rätt bra, när den låg i rätt läge gjorde det inte så ont att jag svimmade i alla fall.

Men jag hade ju skitit på mig när jag var medvetslös. En ordentlig hög kände jag i brallorna. Så jag drog av mig kläderna och Petter hinkade vatten och sköljde av mig. Det var öppen sittbrunn så det rann bara rakt ut över backspegeln. Petter hittade ett par brallor som jag drog på mig. Vi satt ett tag och lugnade ner oss. Vad göra?

Vi hade ingen mobiltelefon, jag hade bara en fastskruvad stor NMT burk i bilen. Men vi hade förstås en kommunikationsradio som var obligatorisk när man kappseglade utomskärs men skulle vi kontakta sjöräddningen?

Vi kollade sjökortet och det var inte så långt till färjeläget där man kunde ta färja till Dalarö, där fanns det en telefonkiosk också.

Men sedan? Skulle dom komma och hämta mig med ambulans? Båten skulle tas på släp till Moranviken osv. En massa krångel.

Kändes inget vidare. Och det skulle säkert kosta en hel del också.

Så jag bestämde mig för att övernatta och sedan skulle vi segla hemåt nästa morgon. Petter var med på saken. Två riktiga vikingar skulle väl klara det! Petter fixade middagen, jag hade lite konserver, och vi åt i sittbrunnen och hade riktigt trevligt en stund men jag hade jäkligt ont och kände mig svimfärdig igen emellanåt.

Sedan var det dags att sova och jag försökte ta mig ner i sittbrunnen men svimmade och vaknade på durken. Lyckades kravla mig upp i ena kojen.

Jag försökte hitta en ställning där jag inte hade så jäkla ont i armen, men det gick inte så bra. Så jag bad Petter att kolla om det fanns någon sprit.

Det fanns bara en enda flaska sprit, en oöppnad Bäska Droppar. Flaskan var på 50 cl.

Jag tog några klunkar och väntade på effekten. Men det gjorde ingen skillnad. Tog några klunkar till och väntade - ingen smärtstillande verkan. Till sist tömde jag flaskan och försökte sova ändå. Det hjälpte kanske lite och jag dåsade till ett tag. Sedan dess har jag inte varit så sugen på Bäska Droppar, numera är det OP eller Linjeakvavit om jag skall ha en snaps till maten. Eller raki förstås - passar fint till Efes och särskilt till fisk.

Nästa morgon klockan sju tog jag mig upp i sittbrunnen. Vi snackade en stund och förberedde hemfärden.

Jag surrade mig mot vänstra sidans backstag så jag kunde styra med höger arm genom pinnen som gick till rorkulten.

Det blåste bra och det tog nog bara två timmar tills vi var vid Sundelins brygga igen. Petter skötte allt och vi gick iland. När jag hoppade ner på bryggan svimmade jag igen och låg där som en säck potatis innan Petter hjälpte mig upp.

Sedan var det dags att ta sig till sjukhuset. Jag ringde Marjatta på mobilen i bilen och hon sade att det var Södersjukhuset som gällde.

Petter hade inget körkort så jag skulle förstås köra också. Så det blev lite knykigt när jag släppte ratten för att kunna växla men allt gick bra.

Vi kom till akuten på SÖS och där var det lång kö. Jag såg ju inte döende ut så jag hamnade långt bak i kön men till sist som kom jag in i ett undersökningsrum. Dom röntgade och mycket riktigt - armen var av precis vid ledkulan. Läkaren berömde mig för att jag lyckats klämma dit den på rätt ställe. Och det var tydligen väldigt svårt att gipsa just där så han lindade in axeln i ett förband + något som liknade en mitella. Dom röntgade igen så allt skulle sitta rätt och sedan var jag en enarmad bandit någon månad.

Jag ångrar fortfarande att jag sålde min Ravage 1995 men huset i Hässelby tog mycket tid och Marjatta ville inte ut och segla längre heller.

Tillbaka till Musikbörsen på S:t Eriksplan och Joppe

Joppe var hårt hållen av sin pappa Torsten och han jobbade

på hans firma Torsten Högfeldt AB med fina agenturer som Sennheiser och RCF om jag minns rätt. Jag brukade skoja med honom och även pappa Torsten som jag kallade Törsten för att retas. Joppe jobbade där tillsammans med Torstens nya unga fru som tog över mer och mer av driften. Jag övertygade Joppe om att dra igång en egen firma med mig istället för att jobba för sin pappa - det var liksom på tiden.

Vi hittade ett bra kontor på Vintergatan ute i Sumpan och drog igång J&J AB. Jag hade ju redan några bra tillverkare som jag hade kontakt med och Joppe hade några också så det blev rätt snabbt en bra liten katalog att gå ut med.

Skurkar är skurkar

En kille som absolut inte såg ut som en luffare eller skurk, skapligt snyggt klädd, kom in och ville sälja en akustisk gitarr en dag - och jag kände igen gitarren för jag hade sålt den något halvår tidigare. Jag gick förbi honom där han stod med gitarren och fram till dörren och gjorde som vanligt när det var skurkar på gång - även när jag var ensam i butiken - tänk vad man vågade på den tiden.

Rutinen var att jag låste 7-tillhållarlåset inifrån. Sedan kunde jag i lugn och ro kolla vad det var för stöldgoods, eller om det verkligen var stöldgoods, medan skurken höll sig mycket lugn. Det var bara för mig att ringa godsroteln på Polisen, dom hade svar direkt.

På den tiden hade jag också skaffat Skrothandlarlicens vilket var ett måste om man skulle handla med begagnade varor. Man skrev in alla inköp med serienummer, legitimation på säljaren osv. och med jämna mellanrum kom polisen förbi och kollade - rutinerna ändrades senare så man skulle skicka in varje månad om jag minns rätt. Hände det att något visade sig stulet kunde man ändå få fram vem som sålt och

det var rätt ofta som tjuven kom in med de stulna prylarna innan inbrottet upptäcktes så det funkade.

Fast visst slutade det ofta med lite handgemäng men jag kunde några polisgrepp och brukar få ner skurken på golvet och sätta mig på honom. Ibland tänker jag att det var tur att jag inte satt på skurken för länge så han inte fick luft. Och så kom polisen - skurkens kompisar drog vidare. Den här killen hade en kompis som stod utanför och hängde men han kunde ju inget göra - det var galler för både fönstren och dörren och det var ju ingen större idé för skurkarna att hitta på några dumheter.

Den här killen med gitarren körde någon story om att han sålde den åt en vän som var skyldig honom pengar. Sure! Jag visste ju vems den var.

Jag ringde polisen som kom ganska snabbt och hämtade honom och jag påstod förstås att han sagt att det var hans gitarr annars kunde han köra med det vanliga tricket som kallas godtrosförvärv - då kunde man klarar sig från åtal ända fram till 2000-talet eftersom man inte trott att prylen var stulen. Ett vanligt trick som vi handlare också råkade ut för när prylar som stulits i våra butiker var till salu.

På eftermiddagen hade polisen fått kontakt med min kund som bodde på Vikingagatan, när han kom hem hade ytterdörren varit uppbruten och inte bara gitarren var borta.

Någon månad senare var det dags för rättegång och jag var kallad som vittne till tingsrätten på Scheelegatan. När jag stängde butiken kvällen innan och var på väg till min bil smög det fram två typer som hotade mig med kniv och drog in mig i gången mellan Musikbörsen och Petissan, det där valvet som leder till en trappa ner till Atlasområdet. En av dom höll kniven mot mig och sade att jag skulle passa mig för om jag vittnade mot skurken skulle jag råka illa ut.

Jag blev förstås skraj men också skitförbannad. Jag tänkte att såna där jävla typer skall åka in! Så när det var rättegång och min tur att vittna så sade jag att han som kommit in med gitarren hade sagt att det var hans gitarr. Inget snack om att

han sålde den åt någon annan. Killen protesterade och hans advokat förhörde mig men jag stod på mig. Jag berättade också att jag blivit hotad av två skurkar på morgonen.

Skurken stirrade hatiskt på mig under vittnesmålet. Men jag såg ingen av skurkarna som hotat mig där - dom fattade kanske att jag skulle satt dit dom i så fall.

Killen fick 3 års fängelse. Efteråt hörde jag av en polis som kom förbi att han var en knarkkung och hade troligen fått gitarren i betalning för knark. Så det var inte bara stöld han åkte in för - han var en riktigt ful fisk. Hoppsan!

Jag frågade en på den tiden välkänd polis som jag kände sedan tidigare när jag själv nästan åkte dit för häleri första sommaren jag hade Musikbörsen. Men jag lyckades få tag i skurken som sålde stulna blåsinstrument den gången - rena rama turen, men det är en annan historia. Jag blev vän med polisen och hade hans telefonnummer så jag snabbt kunde få tag i honom. Han hette Curt "Stålmannen" Hjelm. Jag ringde och han kom förbi, eller om det var en kollega, kommer inte ihåg, och jag frågade vad jag kunde göra för att skydda mig utan att åka dit själv för misshandel osv.

En vapenlicens för pistol hade ju varit bra tänkte jag. Men han kom med ett mycket bättre förslag. - Ta den största skruvmejsel du kan hitta och skarpslipa spetsen. Den räknas fortfarande som ett verktyg - inte som vapen. Så om du sticker den i någon som självförsvar så kan du klara dig från åtal.

Sagt och gjort - jag gick bort till järnaffären på Rörstrands-gatan och köpte en ordentlig skruvmejsel som jag bearbetade med filen jag brukade slipa band med på gitarrerna på jobbet. Hela den vintern gick jag med den nerstucken i höger rockficka och höll i den med handen. Men inget hände förstås.

7-8 år senare gick jag till Studion för att käka lunch med Jean-Louis som vanligt. Vi brukade träffas när lunchruschen var slut. Nu var det en solig sommardag och när jag gick upp på uteserveringen såg jag någon jag kände igen. Det var den

där knarkkungen jag satte dit som satt tjugigt brunbränd med en fet guldlänk runt halsen med två tjejer och höll hov och dom drack en flaska vin.

Jag berättade för Jean-Louis vad det var för en typ så jag skulle ha backning och gick fram till snubben och önskade honom välkommen. Hahahaha! Han kände inte igen mig!!!

Det var många många gånger som vi tog fast tjuvar. Ibland var det folk som kom med misstänkt stöldgods och jag låste dörren som vanligt. Men oftast var det knarkare som höll till i Vasaparken som kom, ibland flera på en gång och tänkte sno något av mig. Dom kunde vara ganska desperata ibland.

Dörren gick inåt och vi brukade hinna ta fast dom redan innan dom lyckats ta sig ut genom dörren. Sedan låste vi om oss och ringde polisen som kom på några minuter. Ibland fick vi springa efter dom ute på S:t Eriksplan också. Men

var vältränade och det slutade ibland med att vi släpade in tjuven i butiken och låste. Några gånger satte vi oss på tjuven och höll hans kompisar borta, dom försökte ju frita honom. Men det var rätt sällan. Och tjuvar är ju inte bara rätt korkade, dom är fega också. Vi hade lärt oss polisgreppet och kunde hålla dom tills hjälp anlände.

För varje tjuv vi tog så gjorde vi ett hack i pelaren som var mitt i butiken som höll upp balken till golvet till kontoret ovanför trappen.

Efter 4 år på S:t Eriksplan flyttade vi ju ner till S:t Eriksgatan och då var det 52 hack i pelaren. Dom sitter nog kvar ännu.

Tomas Danko

En dag kom en kund och ville byta in Gibson Barney Kessel gitarr som han köpt begagnad. Jag konstaterade snabbt att det var inte en äkta Gibson utan en japansk kopia. Och det satt

ingen logga på huvudet men på kvittot från Hagströms musik på Drottninggatan stod det Gibson.

Jag bad kunden gå till Hagströms och få pengarna tillbaka. Har för mig det var 1.500:-, billigt om det varit en Gibson.

Kunden lunkade iväg med kom tillbaka någon timme senare. Säljaren på Hagströms påstod envist att det visst var en Gibson och ville inte låta köpet gå tillbaka.

Jag ringde upp Hagströms medan kunden stod bredvid och bad att få tala med säljaren som hette Tomas Danko. Han stod på sig fortfarande men efter en stund fattade han att han hade fel och kunden fick till sist sina pengar tillbaka. Jag tror att han köpte en Shaftesbury Les Paul av mig sedan men är inte säker.

Något år senare kom det in en kille som sökte jobb som servicetekniker. Han hette Tomas Danko och jag tyckte han var modig.

Jag ville inte ha honom anställd utan jag föreslog att vi skulle ändra namnet på ett AB jag hade vilande som hette Buller & Bång. Det fick heta heta Förstärkardoktorn AB, och så kunde han hyra in sig på övervåningen i mina lokaler och köra service till mina kunder. Han hade inte pengar till sin del,

2.500:- av aktiekapitalet som var 5.000:- på den tiden så jag lade ut pengarna.

Min bror Hans som hade reklambyrå gjorde logotypen med gnuggbokstäver.

Och Tomas började serva mina kunder.

Jag sålde en hel del Electro-Harmonix effektpedaler på den tiden som jag köpte direkt av **Mike Matthews** i USA som jag träffat på Musikmesse i Frankfurt. Han brukade gå i far-mar-jeans och var en väldigt trevlig och kul kille med många vilda idéer och vi brukade spåna om effektpedaler och annat under Musikmesse.

Storsäljaren från Electro-Harmonix var en enkel preamp som hette LPB-1 som man stack rakt in i uttaget. Tomas gil-lade den och byggde senare en egen variant och började sälja den och några andra enklare effektpedaler som han tillverka-de själv.

Jag hade fått agenturen för M3 som tillverkades av Calderoni & Meazzi i Milano. Det var bandekon, mixerbord, kompakta högtalare med 4X10” som lät riktigt bra, stativ till dom. Några förstärkare också. Dom tillverkade även Meazzi trummor som **Bob Lund** hade sålt några år på Musikalen på Tegelbacken. Och Dynelectro gitarrer och basar. Mer om det senare.

Calle och jag tog en tur runt södra Sverige till handlare vi kände. Calle hade fått in kompakta små elpianon från Crucianelli och jag hade dom där PA-systemen och lite annat att visa för handlarna.

Guild, Hoyer, Dynelectro

Redan i början på 70-talet började jag importera gitarren även från USA och Japan.

Jag träffade försäljningschefen på Guild som hette **Neil Lilien** en sommar när han åkte runt i Europa och jagade återförsäljare och fick agenturen för Sverige.

Guild var toppengitarrer, särskilt dom 12-strängade var riktigt vassa, modellerna hette 412 och den allra lyxigaste 512.

Storsäljaren var en skön dreadnaughtmodell där hela gitarren var byggd i mahogny, även locket. Den hette D25M och man ser dom ibland fortfarande. Jag tog nog in ett 30-tal om inte fler av den modellen.

Fast den mest sålda Dreadnaughtmodellen den här tiden var Yamaha FG180 fanerlock men kanonbra sound ändå och en tålig gitarr med väldigt trevlig hals..

Hoyer

Jag konstruerade en kul modell på 70-talet, Göran Malmberg byggde prototypen. Tänk dig en hals som förlängs genom kroppen där den blir lite bredare för att få plats med mickar, volym/ton-kontroller, telejack osv. och olika kroppar till den som skruvas på bakifrån - 5 gitarrer i en. Stämskruvarna satt i bakändan så modellen hade inget huvud - jag tyckte det var ball men såhär efteråt fattar jag att det inte precis var något folk ville ha, även om det kom en massa varianter på det temat 10-20 år senare.

Man kunde i alla fall skruva på kroppar i form av Flying Vee, Strata, SG osv. bakifrån med en enda skruv i mitten.

Jag tog med prototypen till Frankfurt ett år men vi kom överens om att det inte skulle bli någon succe så vi lade ner projektet. Prototypen tipsade Örjan Jacobsson om - den var med på omslaget till en singel med Attack och det var förstås Björn Uhr som lirade på den.

Några varianter som Göran Malmberg byggde som var mer som rundade Vee i kroppen användes av Kenny Håkansson. Björn Uhr och Roffe Wickström enligt Örjan som håller kol-len på sånt för han har en själv.

Jag köpte en hel del gitarrer av Hoyer under 70-talet och det roliga med dom var att dom lyssnade på vad jag ville ha så många av mina idéer kom i produktion.

Killen som skötte affärerna, vi kan kalla honom för Heinz, var ihop med ägarens dotter. Han var en äventyrare med en bakgrund som fabriksförare åt BMW och hade en riktigt hårt vässad BMW 3,0 CS coupé med vinge på bakluckan när han kom upp till Stockholm för att besöka mig några somrar senare.

Han berättade att han hade kört ifrån polishelikoptern på vägen förbi Västerås och påstod att bilen klarade 280 km/tim.

Hoyer var ett gammalt fint familjeföretag som startats i slutet på 1800-talet. Fabriken som låg i Erlangen utanför Nürnberg var inte så stor men dom byggde kvalitetsinstrument,

jättefina akustiska gitarrer i solida material plus en del kopior typ Les Paul, Tele, Flying Vee och SG bland elgitarrerna och en massa orkestergitarrer som det knappast skulle löna sig att ta hem till Sverige för dom var rätt ute. Och en väldigt bra Junior-kopia som sålde riktigt bra i flera år. Lätt och trevlig och ett bra alternativ till Gibson Melody Maker mfl modeller som jag också tog in från en kille i USA. En helvild Bo Diddley fyrkantig modell lät jag beställa några ex av med USA-flaggan, Union Jack och svenska flaggan. Allt var möjligt och jag hade ju vilda idéer så det kom en del kul instrument.

Några av mina kunder var kända artister och jag brukade greja instrument från Hoyer åt dom med deras artistnamn i pärlemor inlagt i greppbrädan.

Killen som skötte affärerna hos Hoyer gjorde jag ett deal med. Skattetrycket i Sverige var löjligt hårt och det var mycket svarta pengar i branschen under 60-70-talet och jag var inte ett undantag - nu är det preskriberat i vilket fall.

Dealet jag gjorde med Heinz var att jag skulle betala fakturorna inom 10 dagar så fick jag 10% rabatt - och rabatten fick jag i handen när jag träffade honom varje år på Musikmesse.

Man fick inte föra pengar över gränsen heller på den tiden så jag öppnade ett konto i Commerzbank i Frankfurt där jag samlade slantarna så kunde jag ta ut lite i taget när jag var på Musikmesse.

Heinz och jag träffades på Musikmesse varje år, vi kollade modeller, jag beställde nästa sändning, några månader senare hade jag fått gitarrerna, betalat fakturan och så hade jag ett litet kuvert att hämta året därpå.

Men plötsligt ett år var Heinz inte på plats i Hoyers monter. Jag frågade dom som stod där och dom var lite hemliga, ville inte berätta. Men så såg jag ägarens dotter som kände igen mig sedan dom varit uppe i Stockholm och hälsat på.

Det visade sig att Heinz hade gjort någon privat affär och gjort ungefär som man gjorde mycket i Sverige på den tiden - skrivit ut en check med ett datum något halvår senare i tiden. Och den hade inte kunnat lösas in - han hade inte fått ihop

pengarna som behövdes på kontot. Och då åkte man in om det var i Tyskland på 70-talet! Han satt helt enkelt i Gældstugan!!!

Det var annat än i Sverige. Fast nu när jag lärt mig mer om Turkiet har jag fått reda på att det har varit en liknande variant där också fram tills för bara några år sedan.

Man fick helt enkelt sitta inlåst tills släkt och vänner fått ihop pengarna, annars blev man kvar något år eller kanske två men man blev inte av med skulden för det.

Tjejen beklagade och sade att hon hoppades allt skulle vara löst till nästa år. Och mycket riktigt - där stod han i montern igen året därpå. My friend!!! My Friend!!! Han blev jätteglad och jag också. Jag lade förstås en ny order och vi gick in i montern och han tog fram ett kuvert med mina pengar, det var nästan 30.000:-, mycket pengar på den tiden, räckte nästan till en Alfa Spider Cab.

Jag hade köpt en del prylar från Calderoni & Meazzi under några år och i mitten på 70-talet började dom sälja Danelectro-gitarrer och basar under namnet Dynelectro.

Det visade sig att när Danelectro lade ner sin stora fabrik i New Jersey 1969 köpte Meazzi upp hela fabriken med halvfärdiga gitarrer, material, maskiner och allt och skeppade över det till Italien. Men varumärket Danelectro fick dom inte och det kom igen igen i slutet på 90-talet.

Gitarrerna som byggdes i Italien skilde sig inte ett dugg från dom från USA, samma fina pickuper, samma lätta kroppar med lock och baksida av masonit. Jag gillade dom här gitarrerna och basarna och sålde rätt bra. Dom lät lite mer akustiskt, inte elgitarr. Det enda som jag saknade i sortimentet jag tog in först var en bandlös bas, så jag bad dom göra några till mig och dom blev fantastiska - soundet var bra nära en kontrabas. Man ser dom fortfarande till salu på Blocket ibland.

Ett år på Musikmesse i Frankfurt hittade jag en galen gitarr som såg ut som en jättelik revolver. Jag köpte med mig utställningsexet och det använde sedan min vän **Chino Mariano** när han var med i Forbes. Det gällde att synas och stå ut! Han körde på den när dom hade sin hit "Beatles" i Melodifestivalen.

Jag kom just ihåg en galen story!

Nysse skulle ut på turné med Uggle och han knallade över S:t Eriksgatan till killen som hade TV-service mittemot och frågade om han hade någon trasig TV han skulle slänga. Jorå, han fick med sig en TV som dom tar med i turnébussen.

Strix och Uggle checkar in på hotellet i Halmstad tror jag det var. Dom släpar upp TV:n till hotellrummet på tredje våningen.

Nysse ringer upp Expressen och berättar att det där jävla bandet som kompar Uggle håller på att slå sönder hela hotellrummet, det är ett jättebråk och snart slår dom nog sönder nästa rum också. Dom måste skicka en fotograf!

Dom väntar tills Expressens fotograf står på gatan utanför hotellet och så kastar han ut TV:n genom hotellfönstret. Brak!!! Fina bilder!

Som Nysse gladdes sig åt - det var ju bra reklam när dom kom i Expressen nästa dag.

Ägaren till hotellet ville ha pengar för Tv:n Nysse kasta- de ut men han förklarade för honom att dom hade haft med egen för dom trodde inte det fanns nån på rummet. Portiern sprang upp och såg att alla TV apparater var på plats.och bad om ursäkt.

Musikbörsen 10 år

Våren 1978 var det 10-årsjubileum för Musikbörsen och jag planerade en tripp till Frankfurtmässan. Jag hade en stor Dodge van med gott om plats och fixade alla biljetter för färjor, bokade hotell osv. och planerade hela resan. Men vad jag inte berättade för Joppe var att vi skulle till London på vägen och sedan ta vägen via Dover-Calais till Frankfurt. Det var Calle Gerdhem, Joppe Högfeldt, Nysse Nyström, Klas Hejdenberg och jag. Klas tog med sig en bergsprängare

som gick flitigt i bussen med låten Hit me with your Rhythm Stick och alla sjöng med.

Nysse hade med sig sin lilla resväska han haft sedan han var liten. I den fanns det Oboy, Coca Cola och mammas hembakta bullar. Nysse har alltid varit svår med maten. När man bjuder honom på restaurang fanns det bara en rätt som dög - Pepparbiff.

Vi skulle åka med Stena Line från Göteborg till Amsterdam och vidare därifrån till Frankfurt trodde dom. Haha!

I Göteborg bodde vi på ett hotell vid Avenyn och det var förstås fest hela natten och det hände en hel del som nu är preskriberat. När vi skulle dra vidare ner till båten på morgonen var alla bakfulla när dom hoppade in i bussen och när vi kom ner för att köra ombord reagerade Joppe på att det stod London på skylten ovanför rampen in till båten.

Joppe och jag delade hytt och efter ett tag hördes en röst i högtalarna: Vi hälsar er alla välkomna ombord och vi beräknas vara framme i Felixstowe imorgon kl 14.40.

Joppe blev alldeles stel och fick panik och skrek "Vi är på fel färja!!!" Haha! Men efter en stund lugnade han sig och fattade att jag lurat honom. Sedan hamnade vi i en av barerna ombord och det var fullt med folk som festade och hade kul. Nästa förmiddag var vi rätt trötta när vi sågs vid frukosten.

Vi kom fram till Felixstowe och körde vidare upp till London och checkade in. Nysse vågade inte åka hiss så han knallade med sin lilla resväska 6 våningar upp till sitt rum.

På kvällen var det förstås fest igen och efter middagen, där Nysse åt Pepparbiff som vanligt så bar det av ut på klubbarna i Soho.

Till sist hamnade vi på ett ställe av den lite mer lyxiga varianten och hade hur kul som helst. Vi dansade och drack och alla blev rätt dragna. En snygg tjej dansade i bara bikinin på en konstgjord liten ö en bit bort från oss - här gjorde dom allt för att få upp stämningen. När tjejens pass var slut drog hon på sig badrocken och knallade förbi vårt bord och Calle försökte bjuda upp henne!

Haha!

Ännu lite senare drog vi därifrån och vidare ut på stan och hamnade på ett märkligt hotell där man fortfarande serverade sprit mitt i natten. Vi satt där ett tag och såg när tjejrna kom till sina hallikar och redovisade pengarna dom tjänat.

Till slut var vi hungriga igen och drog vidare, hamnade på en indisk restaurang och då var klockan säkert framåt 3 på morgonen. Vi beställde maten och tjtade om vin till men det fick dom inte sälja efter 23 eller nåt. Men det gick bra att beställa special-te. Då fick man tekannor med vin i. Haha!

Vi kom i alla fall vidare till färjan Dover-Calais och efter lite trassel beroende på att jag lyckats slänga fel trave med biljetter kom vi vidare genom Nederländerna och efter gränsen mellan Frankrike och Tyskland hamnade vi på Autobahn mot Frankfurt. När vi kört en bit hamnade vi i en bilkö och det var en tysk i en BMW bakom oss som tutade och bråkade och trodde han skulle köra om. Då blev Nysse sur och drog ner brallorna och moonade honom från bakrutan. Vi skrattade så vi storknade när tysken blev alldeles vansinnig och försökte köra om via vägrenen. Jag var förstås på vakt och prejade honom så han höll på att åka i diket.

Sedan var det det vanliga köret i Frankfurt med Umpa-Umpa-stället med telefoner på borden och skjutbanan i källaren osv. Galet kul tider!

Nu när jag skriver detta hörde min son Johan av sig. En kund på JAM Syntotek berättade att han stått bredvid en kund på Musikbörsen på 80-talet och kunden plockade upp en Gibson Les Paul och en förstärkare han hade köpt några veckor tidigare.. Kunden sade ”hur jag än försöker så får jag det inte samma sound som Janne Schaffer” Och jag hade svarat ”Men du är väl inte Janne Schaffer!”

Fjordmotiv!

Min mor Kate hade börjat måla igen när dom flyttade till Skåne. Hon hade utbildat sig på Textilinstitutet i Borås men mest hållit på med gobelänger och annat medan vi bodde i Saltsjö-Duvnäs. Men nu var det vackra tavlor i olja och en del teckningar. Det var allt från blomstermotiv och landskap till gäramålningar. Hon hade satt upp en skylt på vägen utanför huset ”Glad Konst” stod det. Det var en populär turistväg som gick upp till Båstad och det var många som tittade in på sommaren och blev visade upp till övervåningen där det hängde många tavlor hon målat under vintern. Många konstköpare var från Tyskland också, inte bara svenskar. Hon älskade att måla.

Min far Fride hade haft annonsbyrå men tröttnat och sålt sin del och jobbade istället vidare som konsult åt Socialstyrelsen i många år. Han åkte regelbundet tåg upp till Stockholm för att träffa dom ungefär en i månaden. Han skrev också några böcker den här tiden, en hette Ekorrhjulet.

När han besökte Socialstyrelsen och några andra kunder brukade han bo hos oss i vårt hus i Ulvsunda som jag köpte 1973 och som banken snodde 1985. Fride blev väldigt god vän med min fru Marjatta, dom brukade sitta och snacka över en flaska vin på kvällarna, jag var ju mycket bortrest och hängde även på Studion dom här åren men vi träffades förstås alla tre och senare fyra när Johan hade fötts 1977.

Mina föräldrar hade det jättebra i det jättelika huset i Skåne och vi barn brukade hälsa på med jämna mellanrum.

Det var en gammal skola som dom låtit bygga om och renovera innan dom flyttade dit i början på 70-talet. Skolsalen blev ett jätteligt vardagsrum med tjugigt matsalsbord med 12 stolar och en stor Malmsjöflygel som min mor brukade spela på. Den gamla gymnasalen blev kök och på övervåningen blev det en stor konstnärsateljé, några gästrum, badrum och

ett jättelikt sovrum. Den gamla lärarystaden flyttade min bror Hans, hans fru **Christine** och hans barn in i under några år men det funkade inte i längden så han flyttade till Göteborg med sin annonsbyrå och köpte sedan ett eget hus i Onsala utanför Kungsbacka.

Min far Fride Antoni dog 1986 i en hjärtattack, han blev bara 66 år gammal.

Mina föräldrar hade en hel del konst, antikt kinesiskt porslin, ett köksbord med 4 stolar från 1600-talet osv. Kate ville sälja det mesta innan hon flyttade från den jättelika kåken till hennes lilla 2:a. Den låg fint med utsikt över en liten bäck och en park med lövskog mitt inne i Förslöv.

En del prylar tog förstås vi barn över men inte så mycket, ingen av oss hade heller plats för fler möbler och vi hade redan för mycket konst på väggarna.

Vi barn försökte hjälpa henne att sälja och fick rådet att anlita någon som kunde värdera bohaget och valet föll på Bukowski som hade en bra värderingsman sades det.

Jag var på plats när värderingsmannen kom. Han kollade särskilt en stor tavla, ett fjordmotiv från slutet på 1800-talet av en känd norsk konstnär som hette **Hans Fredrik Gude** och var väldigt känd för sina fjordmotiv.

Det var en pampig tavla med bergskant på ena sidan, himmel med dramatiska moln som solen anades bakom, en ensam fiskare i en båt och en stenig strand. Den satt i en pampig fet guldrum.

Tavlan hade kommit i familjens ägo via min farfars släkt i början på 1900-talet. Den var signerad med några initialer på en sten i vattenbrynet. På 1930-talet hade den varit upptagen till 30.000:- i ett testamente, så vi visste att den var värdefull.

Den ärliga värderingsmannen kollade noga och sade att om han skulle ta den till auktion hos Bukowskis kunde den gå för 300-400.000:- ungefär. Men han gav ett tips. Det fanns många nyrika konstköpare i Norge under den här tiden med Nordsjöoljan och annat som gjort att det fanns pengar att investera, och där kunde den nog gå för minst det dubbla,

kanske ända upp till en miljon. Så jag kollade lite med olika auktionsverk i Oslo och fick kontakt med en som verkade seriös som trodde ungefär som värderingsmannen. Ett bra fjordmotiv av Gude kunde kanske ha ett utropspris på 700.000:-. Toppen! Dags att resa till Oslo!

Så en tidig morgon stuvade jag in tavlan under en filt och några väskor i min stationsvagn.

Jag hade Johan med mig ner till Skåne, Marjatta jobbade på KS, så jag tog med honom och så åkte uppför E6:an mot Oslo. Vi brukade ha väldigt trevligt i bilen, spelade en massa musik på bilstereon som både Johan och jag gillade, det var Ray Charles, Steely Dan och Tower of Power, svängigt skulle det vara. Och vi sjöng med. Vi hade riktigt trevligt under våra resor.

Det var ju ganska vågat att ta sig förbi tullen med en tavla för långt mycket mer än man fick ta in utan att betala tull men jag tog chansen. Vi kom igenom tullen utan problem, dom kollade inte ens i bilen, och jag körde vidare mot Oslo.

Vi kom till auktionsfirman och tog in tavlan och visade den för honom. Han gillade tavlan men var lite tveksam och innan vi skulle lämna den på auktion hos honom ville han ha en second opinion om den.

Han föreslog att vi skulle åka över till Nasjonalgalleriet mitt i Oslo, där fanns det expertis och dom kunde bedöma om den var äkta.

Så vi stuvade in tavlan i bilen igen och åkte dit. Vi bar in den, lade upp den på disken och väntade på vår tur. Dom tog emot den och sedan fick vi vänta en bra stund utanför, det var flera som ville veta om deras tavlor var äkta.

Efter en stund blev vi inkallade igen och tavlan låg på disken igen. Mannen sade att han gillade tavlan. Det var en väldigt bra kopia, målad vid samma tid, men den var inte en äkta Gude. Signaturen på stenen såg ut som om den var ditmålad senare och kanske hade den riktiga konstnärens signatur målats över i högra nedre hörnet där det var ett parti som inte riktigt stämde med resten.

Jag frågade vad den kunde vara värd och dom trodde kanske 20.000:-.

Vi var väldigt besvikna förstås.

Johan utropade - Vilken flopp!!!

Och det var ingen idé att sälja den - roligare om något av barnen tog över den. Och så skulle det bli. Vi tog samma väg tillbaka, kom förbi tullen utan problem och var inte framme i Ranarp förrän sent på kvällen. Ibland har jag tänkt att vi kanske skulle skickat den på auktion på Bukowskis ändå - då hade vi kanske fått uppåt en halv miljon för den...

S:t Eriksgatan 80

Calle Gerdhem och jag blev väldigt goda vänner de följande åren. Han tog också över Gevana Piano när hans svärfar Göte blev dålig och hans fru Paula ärvde några år senare både firman och de tre husen i Drottningholm där dom bodde.

Calle var också den som tog mig med till Musikmesse i Frankfurt första gången 1969. Sedan blev det Frankfurt vartenda år med avbrott för ett par år när jag hamnade data-branschen.

Ett år hade Calle kört ett race med de återförsäljare han hade som sålde Riha orglar. Han sålde runt 300 per år och den handlare som förhandsbeställde 10 orglar bjöd han på en resa till Musikmesse inklusive allt. Dom fick ta med sin fru också så det blev ett glatt litet gäng.

Jag och Marjatta hakade på och även Calles fru Paula var med. Det var många kul händelser under den resan.

En av deltagarna från Skåne förundrade sig över toaletterna på hotellet. Dom var ju liksom felvända tyckte han. Och Calle hakade blixtnabbt på. Tog med honom in på muggen på rummet och satte sig bredbent över toastolen med ansiktet mot väggen. Så här sitter tyskarna! Haha!

En annan skåning som hade pianoaffär i Eslöv var med och berättade en massa galna historier. Han hette Wikander, jag kommer inte ihåg vad han hette i förnamn men hans fru hette Zenita och när jag föreslog att vi skulle ta en bulle från hotell Holiday Inn så sprang hon tillbaka till frukostrummet och kom ut med en bulle till mig. Det är inte alla som förstår stockholms-tugget. Wikander berättade att han ville bygga om övervåningen i sin stora villa till ett stort fint sovrum med egen toalett och hade hyrt in två hantverkare för jobbet. Han hade ett kassaskåp där uppe där han hade en massa kontanter han inte ville visa upp för myndigheterna. Kassaskåpet vägde säkert 400 kilo, en sån där gammaldags bjässe med mässingsbeslag och stort vred som man kan se på filmer med Sickan och Vanheden. Han hade fått upp det med lyftkran några år tidigare då han hade haft kontoret däruppe.

Hantverkarna frågade vad dom skulle göra med kassaskåpet och han skämtade och sade att dom skulle slänga ut det genom fönstret. Han trodde förstås aldrig att dom ens skulle orka lyfta det från golvet och gick ner för att äta kvällsmat. Braaaaaak!!! Dom hade lyckats baxa upp det till det stora fönstret och hivat ut det rakt ner på den leriga åkern utanför matrumsfönstret.

Det var mitt i vintern och grannarna låg nära och han ville ju inte att dom skulle se när han mekade med skåpet så han väntade tills det blev mörkt. Då tog han med spett och plankor ut i leran och lyckades vända skåpet så det låg med dörren uppåt. Han kämpade på med dörren men den gick inte att öppna. Troligen hade skåpet slagit sig och blivit skevt.

Han kämpade vidare, hämtade till slut en bormaskin men det funkade inte ändå. Till sist tänkte han att skåpet skulle vidgas om han värmdde upp det men inte dörren. Och efter många hinkar hett vatten lyckades han till slut mitt i natten öppna dörren och få ut sina pengar.

Ett annat år var Calle och jag i Frankfurt som vanligt. Vi knallade den stora breda Kaiserstrasse framåt och skrattade åt alla inkastare som stod utanför strippklubbar och barer.

Det här var strax efter Münchenmassakern. Calle och jag låtsades intresserade och kom in på stället, hamnade vid ett bord, vi beställde varsin Pils och började dricka när två tjejer hakade på och försökte få oss att beställa till dom också. Dom började konversera och frågade Calle var han om ifrån. Han sa "Arab" och så blev vi utslängda på direkten. Haha! Calle såg ju verkligen ut som en arab med sina kraftiga svarta mustascher. Ett annat år under Musikmesse gick Calle och jag tillsammans med några andra svenskar in på en sån där bar med tjejer och tog varsin öl. Jag hade knappt hunnit smutta på min öl när jag kände hur jag blev svimfärdig och sade till Calle att dom måste ha spetsat våra öl. Dom andra hade inte hunnit börja på sina. Men dom räddade mig! Drog ut mig på Kaiserstrasse och vallade mig runt i flera timmar innan jag piggnade till. Och vi var inte lika sugna på att sitta på skumma barer längre heller.

Vårt favoritställe i Frankfurt var ett stort dansställe som låg i början på gatan som låg till höger om Kaiserstrasse från stationen sett och heter Münchener Strasse. Där var det alltid fullt med svenskar under Musikmesse, alla hade samlats på ett ställe. Det var alltid två orkestrar som spelade och det var non-stop så låtarna gick in i varandra även när dom bytte efter sitt pass. Det var telefoner på varje bord och man ringde mellan borden.

En av servitriserna var väldigt duktig och skojfrisk och jag brukade alltid tipsa henne bra så hon behövde bara se mig så fixade hon ett bra bord när jag kom dit med mina vänner. Jag kallade henne alltid för Mein Schatz och hon lyste upp. Vi brukade ju hänga på stället varenda år nästan samtliga kvällar, så vi var populära gäster. Dom hade bra mat också. Och jättegod Pils förstås.

En trappa ner låg toaletterna och en skjutbana för luftgevär. Hur kul som helst. Så när vi var lagom glada i hatten gick vi ner och pinkade och sedan sköt vi prick på snurrande nummertavlor med luftgevären. Jag brukar vara bra på att skjuta när jag fått några öl i mig - då blir man ju stadig på handen, så

jag fick ofta med mig några priser också.

En gång var en japansk leverantör som tillverkade effektpedaler till Musikhörsen och J&J med oss till stället efter mässan. Han hette **Yoshida** och var nog 6-7 svenskar vid ett stort bord plus lilla Yoshida som försökte hänga med i drickandet. När vi andra var lagom glada såg jag hur Yoshida började bli grön i plåten, det var risk för att han skulle må illa. Så jag drog med mig honom nerför trapporna och in på muggen där han lyckades spy ner sig själv totalt. Vad göra? Det fanns en dusch där också så jag släpade in honom i duschen med kläderna på och spolade av honom medan han hängde på svängdörren. Sedan var det av med paltorna och vrida ur dom och på med paltorna igen. Han huttrade och frös men jag och några till drog med honom upp till bordet igen där vi fortsatte att hinka öl.

Yoshida fick en rackabajsare så han somnade till lite. Och festen fortsatte. När vi sedan skulle till hotellet hade Yoshida torkat någorlunda så vi tog med honom till hans hotell som låg strax intill och allt gick bra till slut. Men vi såg honom inte i hans monter på mässan förrän på eftermiddagen nästa dag.

Sinusit

Jag flög till Frankfurt på Musikmesse varje vår från 1969 och i mitten på 70-talet fick jag sinusit när jag kom hem. Hela huvudet var fullt med snor och en sprängande huvudverk. Gick till läkaren på Sabbatsberg, fick antibiotika, blev frisk på 4-5 dagar, körde kuren 10 dagar. Nästa år likadant. Och nästa. Och nästa.

Tänkte att det här funkar ju inte.

Så runt 1978 när jag hade samma snoriga snuva i bihålorna och gick till samma doktor för 4:e gången så frågade jag honom om det inte finns något annat sätt.

Visst - låt kroppen klara det själv sade han. Men det kan bli jobbigt, jag bara varnar, sade han. Men jag har ju en fru som är sjuksköterska så jag tänkte att hon skulle ta hand om mig om det blev jobbigt.

Sagt och gjort. Ingen antibiotika, jävligt ont i huvudet, 40 graders feber. Skulle gå upp och pinka men när jag lutade huvudet framåt på sängkanten svimmade jag och hamnade på golvet.

Överlevde och några dagar senare var jag OK: Och jag har flugit till Frankfurt vartenda år sedan dess förutom 2-3 år, senast 2019. Har inte haft sinuit sedan dess. Inte ens varit förkyld.

Så vad kan man dra för slutsats av detta?

Calle Gerdhem

Calle och jag gillade balla bilar. Jag åkte Alfa Romeo Cab tre somrar på raken. Han gled runt i en vit Rolls Royce Silver Shadow från 67 med röd skinnklädsel. Vi var ute och festade en del och hans svarta vän **Roy** från Jamaica körde oss i Rollsen mellan klubbar och pubar med chaufförmössa på skallen, öppnade dörren för oss osv.

Roy jobbade som allt-i-allo för Calle, han var händig och Calle hade lärt hon att franskspolera pianon och flyglar och han skötte även om trädgård och hus i Drottningholm när det behövdes. Roy spelade sax rätt bra men saxen var i dåligt skick så det lät inte så bra ibland. En mycket trevlig kille som var far till Rita Marley, Bob Marleys fru, men det blir en annan story.

Calle var den roligaste vän jag någonsin haft med många galna upptåg, rena pranks, och snabb i käften. Och mycket klurig. Han var kort i växten och lite mörk i hyn med kraftigt svart mustasch - såg inte svensk ut.

Piano Köpes

Gevana Piano låg på Kungstensgatan strax ovanför bensinmacken i hörnan mot Birger Jarlsgatan. Kalle började dagen med att gå ut till dom 3 telefonautomater som stod precis utanför. Han ringde upp sina konkurrenter i Stockholm som alla annonserade i DN under pianon köpes och säljes, och hängde av luren. Kostade 20 öre på den tiden och sedan var det numret spärrat länge, jag tror det tog 30-40 minuter innan man kom fram dit igen. Så ringde han nästa konkurrent och gjorde likadant. Och till sist den tredje. Sedan var det bara att gå in och vänta vid telefonen.

Kalle brukade också ringa upp sina konkurrenter och driva med dom - gärna när jag och andra vänner satt bredvid och hörde samtalet via högtalartelefonen.

Han ringde en gång när jag satt bredvid till Harriers vid Odenplan och spelade gammal och knarrig gubbe, sade att han hade ett fint piano han ville sälja. Det var från Hoffman i Wien, Calle visste att det var ett märke som Harriers gillade.

Snacket gick lite fram och tillbaka om modell, träslag och stil och till sist om skicket. Calle sade att det var i utmärkt skick, det var bara lite slitet utanpå ena gaveln.

Jaså - hur kommer det sig?

Jo det är så att jag är ju gammal dragspelare och behöver nåt att öva på när jag inte orkar lyfta dragspelet längre nu när jag är gammal, så jag har ställt pianot på ena gaveln och står bakom det och spelar.

Calle hade några bra orgelkunder som stadigt köpte finare och dyrare orglar. En jobbade på en sydamerikansk ambasad och han hade köpt en stor dyr orgel som han delvis betalat med ambassadsprit. Calle och jag åkte till honom någon gång i kvartalet och bar ut några kartonger med whisky och gin som vi lade i bakluckan på Calles vita Rolls-Royce.

Efter några år blev den här diplomaten hemkallad och hans

fru hade lite snålt med pengar till mat och hyra för lägenheter på Östermalm, så hon ringde Calle och så kunde vi köpa ut ambassadsprit för halva systempriset några gånger till. Men sedan flyttade hon hem också. Men Calle och jag hade stora förråd som räckte flera år.

En dag satt Calle och jag uppe på kontoret som låg med ett stort fönster mot nedfarten till garaget. Fönstret var vinklat så ljudet studsade upp från nedfarten och vi hörde hur en tjej snackade om att dom inte hade så mycket tid att titta på bilarna, dom skulle med flyget till Sollefteå. Vi hörde också att hon hette Gunilla.

Calle och jag gick ner för att hjälpa till och när vi kom ner såg vi att det var den här Gunilla som var en snygg brud och förmodligen hennes pojkvän eller man och två till som troligen var föräldrar till någon av dom. Calle rusade fram och sade Hej Gunilla!!! Gunilla!!! Vilken överraskning!!! Kul att se dig!!!

Hela sällskapet stannade upp och stirrade på Calle. Och han gick på "Tänk vilken natt vi hade på hotellet där uppe på Hallstaberget!"

Hela sällskapet såg verkligen förvånade ut. Efter en liten stunds förvirring sa Calle förstås att han bara skojade och hade råkat höra när dom pratade nyss. Om jag inte missminner mig så köpte den här kunden en sportbil av oss, kommer bara inte ihåg vilken det var. Kanske det var Anni-Frids fina röda Maserati Merak med brun mockaklädsel och mocka även på instrumentbrädan och dörrarna som vi hade till salu.

Abbas medlemmar handlade hos mig redan på S:t Eriksplan och jag försåg dom med Musikbörsens blåa T-shirts med vitt tryck som var i mycket bra interlock kvalitet. Dom tålde många tvättar och min fru använder en ibland fortfarande efter 45 år. Och det var förstås väldigt bra reklam när kända artister och bandmedlemmar hade Musikbörsen T-shirts på sig. Och jag delade ut dom frikostigt. Det blev säkert flera tusen genom åren.

När Abba vunnit Eurovision blev dom intervjuade i brittisk

TV och det sågs förstås även i svensk TV, och Björn hade en Musikbörsen T-shirt på sig under intervjun. Det var många miljoner tittare som såg det, och mina utländska leverantörer hörde av sig och var mycket imponerade.

Fender Rhodes pianon i varje dansband!

Våren 1976 var Calle Gerdhem och jag på vårt årliga besök på Musikmesse i Frankfurt och fick kontakt med en kille från USA som kunde fixa bra pris på Fender Rhodes pianon om vi köpte lite större kvantiteter. Rhodespianon var heta och den svenska agenten för Fender var Muskantor & Co i Göteborg som inte ville pruta på sina priser, så Calle gjorde ett bra deal med killen och beställde en hel container full.

Vi hade just flyttat in i våra firmor i gemensamma lokaler i källaren på S:t Eriksgatan 80 året innan, det var Musikbörsen, Gevana Piano och Förstärkardoktorn. Lokalerna var på 1200 kvm plus runt 200 kvm till ytterligare en trappa ner och det fanns ingen hiss - den byggdes några år senare så det var ett evigt släpande upp och ner för trapporna med prylar.

Framåt sommaren kom sändningen - 50 Rhodespianon i en container som lastades av på trottoaren utanför precis innan vi öppnat klockan 10. Chauffören kom med nerför den långa trappan till lokalen och tog en kaffe med Calle och mig och fick fraktsedeln påskriven.

Och vem dyker upp precis i rätt ögonblick om inte Förstärkardoktorn Tomas Danko - glad i hågen på väg in till sina lokaler längst in. Vi snackar lite skit en stund och Calle säger till Tomas:

– Fan vad du ser vältränad ut, Tomas, ock klämde på Tomas biceps! Tomas bröstade sig som Johnny Weismül-

ler och berättade att han spelade tennis och tränade några gånger i veckan för att hålla sig i form, och Calle sade:

– Vad bra!!! Då kan du hjälpa oss att bära ner lite Rhodes-pianon!

Det tog halva förmiddagen fast vi alla hjälpte till.

Normalpriset på Rhodes 73 var 9.000:- om jag minns rätt, men Calle pressade priset till 6.995:- och försäljningen gick strålande.

En dag var det en annons i DN om Rhodes 73 för 5.995.-.

Vi var mycket förvånade och lite efterforskningar visade att det var Jörgen Höglund, vän med min vän Mats Öberg som annonserade.

Calle ringde upp och körde en av sina myndiga röster:

– Vem talar jag med? Det här är Karl Gustavsson på Skatteverket i Stockholm! Vi har noterat att ni importerar gods från USA utan att deklarerat vidareförsäljningen med moms och skatter i er deklaration!

Eller något liknande. Calle var en mästare på att spela olika typer i telefon och kunde blixtn snabbt dra till med vad som helst. Vi såg aldrig några fler annonser om nya Rhodespianon i alla fall.

Calle lade ner lyxbilarna och flyttade från lokalerna längst ner på S:t Eriksgatan vid Norr Mälarstrand men för att ha något att göra körde han en liten firma i ett garage under Tranebergsbron några år på 2000-talet. Där var det en och annan kul bil men mest vanliga tråkiga bilar.

Han hade en annons ute på en beggad Mazda och en prutnisse som pratade dålig svenska tjatade och bjöd halva priset. Killen ringde flera gånger och till slut sade Calle att OK - vi kan träffas så får du köpa bilen. Killen frågade efter adressen och Calle sade Ranhammarsvägen vid korsningen Lintavägen, det är en liten röd kåk på tomten. Men knacka hårt på dörren för vi brukar spela musik där inne så vi hör inte dörrklockan så bra. Han hörde inte av sig mer.

Och i den hörnan ligger Hells Angels lokal.

Calle brukade busringa till många. Mig lurade han säkert

20-30 gånger - en gång lurade han mig till ett möte med Hans Fridlund på Expressen som skulle göra ett reportage om entreprenören Jerker som startat Studion osv. Jag satt där och väntade på Tennstopet men ingen kom. Då kom Calle efter ett tag och undrade vad jag gjorde där - hade jag inget annat att göra. Dragan Nedeljkovic lurade han också ett par gånger om jag minns rätt.

Orange

Pop Music Corner var en musikaffär på söder som hade agenturen för Orange förstärkarna. Dom gick i konkurs, ägaren Tage Martland försvann och Orange såldes inte på något år i Sverige.

På Musikmesse i Frankfurt träffade jag ägaren av Orange Amps, Cliff Cooper, en mycket sympatiskt man som hade startat Orange och vi fann varandra direkt, det var raka puckar. Cliff hade även en artistförmedling och lite andra business.

Jag lyckades ta agenturen runt 1974 och fick kontakt med den norska agenten Cappelen som även hade ett bokförlag och vi kom överens om att tillsammans bekosta S-märkningen, eller rättare sagt SDN-märkningen, det var en nordisk variant.

Han lämnade in dom tre modellerna som var aktuella för test på Nemko, norska varianten av Semko. Och dom gick igenom och blev godkända förstås. Det var bara ett litet krux - dom hade missat att pricka i rutan för att dom skulle godkännas enligt Köpenhamnsavtalet - dvs bli SDN-märkta så dom kunde säljas i alla tre länderna.

Det var en 2x12 combo med två EL34 på 80W, en topp med 4xEL34 på 100W samt en brutalt stark basförstärkare med 4xKT88 på 200W plus 4X12 lådorna som var dom bästa på marknaden tyckte vi. Och dom hade medar av plywood istället för hjul som ramlade av dessutom.

Orange var väldigt inne och Musikbörsen sålde massor. Dom stack ju ut lite mer än Marshall också. Det enda problemet egentligen var att dom lämnade för mycket kräm för mindre scener men på Grönans stora scen var det perfekt.

Det där med att dom var för starka löste jag ibland helt enkelt genom att plocka bort två slutrör ur 100W toppen.

En dag kom det ner en man i trenchcoat och hatt som såg ut som Papphammar i butiken. Han gick runt och kollade baksidan på förstärkarna och stannade vid Orange. Jag misstänkte ju att det var något lurt och gick fram och frågade vad han höll på med. Han visade ett leg från Semco, så jag tog tag i honom och släpade upp honom för trappen och kastade ut honom och sade att nästa gång fick han ta med sig polisen - annars kom han inte in. Kanske lite brutalt men jag hade svårt för Semko som jag tyckte körde rena utpressningen mot oss som tog in elprylar. Dom hade sina egna regler och sånt som ansågs vara hur tryggt som helst att använda i andra länder blev förbjudet.

Och mycket riktigt kom det ett brev från Semko några dagar senare. Jag skulle lämna in en Orange förstärkare till dom för kontroll. Och jag trodde ju att den var SDN-märkt men det visade sig alltså att den var inte det.

Efter några dagar fick jag besked om att den var inte godkänd att säljas i Sverige - dom skrev "Ett barn kan sticka en strumpsticka genom ingången på framsidan och komma åt strömförande delar. Så jävla korkat så jag höll på att smälla av. Jag skulle alltså limma dit något i baksidan på teleingången så att man inte kunde sticka in något vidare.

Jag svarade att samma barn kunde ju krypa på källargolvet i tvättstugan och sticka samma jävla strumpsticka rakt in i 220V uttaget som var jordat. Men det var OK?

Det slutade i vilket fall med att jag blev tvungen att lämna in förstärkarna för kontroll på Semko också, med ingångskontakter som det inte gick att sticka något igenom.

Cliff på Orange fixade senare så att dom förstärkare som jag köpte hade den här andra typen av ingångar och allt var frid och fröjd fast det kostat en massa pengar helt i onödan.

Orange sålde kanonbra och blev på modet i hela världen och Cliff trodde han hade hur mycket pengar som helst när affärerna tuffade på. Men efter Musikkörsens konkurs 1985 hade jag ingen kontakt med honom på många år. Jag hörde sedan att han hade investerat mycket av pengarna han tjänat på förstärkarna på en artist och låtskrivare han gillade skarpt, **John Miles**. Det var allt från dyra videoproduktioner till skivproduktioner.

Men John Miles slog slog liksom aldrig igenom på riktigt och Orange fick till slut ont om pengar och Orange förstärkarna förde en tynande tillvaro i många år. Till sist såldes Orange till Gibson i början på 90-talet. Då blev det lite fart igen när förstärkarna licenstillverkades hos Matamp och såldes via Gibsons agenter och återförsäljare. Bl a Luthmans i Sverige.

Cliff kom tillbaka!

John Miles som i princip inte ägde mer än skjortan han hade på kroppen, resten ägdes av Cliff Cooper, hade komponerat två låtar på Celine Dions album med filmmusiken till Titanic. Och det var inga småpengar som kom in så Cliff kom på grön kvist 1997. Han köpte upp flera av husen på Denmark Street där alla musikaffärerna låg och köpte tillbaka Orange från Gibson som inte gjort så mycket nytta med märket.

Och så satte han igång att köra Orange igen nästan från scratch.

Nysse och jag åkte till Frankfurt och Musikmesse 1999 och Orange hade en stor monter där dom presenterade sina nya modeller för första gången. Det var helrörsmodellerna AD15 och AD30 som fanns med 10 eller 12" högtalare, mycket trevliga gitarrcombon som man kunde koppla om till halva effekten. Och en topp som hette AD30H med samma förstärkare i samt en ny 140W bastopp.

Dom lät fantastiskt bra, man behövde inte överstyra dom för

att få bra ton - en gitarrist känner sånt direkt. Vi var inne i mon-tern och Nysse testade några modeller och vi var frälsta. Nu jäklar skulle vi sno Orange tillbaka till den rättmätige ägaren.

Jag letade reda på Cliff som kom ihåg mig, vi snackade en liten stund och jag frågade hur det gick i Sverige för Orange. Inget vidare sade han. Verkar inte hända något. Inte så konstigt sa jag - har du sett Luthmans katalog?

Jag visade den och på katalogens framsida fanns många loggor för företagen Luthmans representerade, även en liten Orangelogga satt där. Cliff tyckte det såg bra ut.

Men kolla inuti sade jag och jag honom katalogen och han bläddrade och letade en stund men hittade förstås inget. För där fanns inte ett prutt om Orange, det enda Orange i hela katalogen var loggan på framsidan bland alla andra.

Give the distribution for Sweden to me tyckte jag. You know I will do a good job. Fine svarade han. Och så skakade vi hand och sedan var det klart. Det gick på några minuter, hela besöket i Oranges monter tog kanske 20 minuter bara.

Nysse och jag gick bort till korv- och ölståndet mitt i utställningshallen och snackade om hur vi skulle gå vidare. Vi hade ju även fått kontakt med Unsung, en gitarrtillverkare i Korea som ställde ut på mässan.

Men det är en annan historia.

Musikbrösten

När Musikkbörsen 1975 hade flyttat ner till de nya stora lokalerna i källaren på S:t Eriksgatan 80 skojade jag till det lite.

Jag snackade med Göran Wallander på Screentryckeriet vid Ulvsundaplan, och bad honom trycka ett 50-tal T-shirts med lite annorlunda tryck. Tyvärr har jag ingen av dessa tröjor kvar men du som kommer ihåg hur Musikkbörsens logga såg ut kanske fattar att man vid första anblicken inte såg att det inte stod Musikkbörsen utan Musikbrösten på dom.

Vi roade oss med att dela ut dom till tjejer med kurvig framsida i samband med att dom köpte något i butiken. Och det var många så tröjorna började ta slut.

En fredag eftermiddag kom Frida i Abba ner och ville låna lite "skrammel", dvs tamburiner, maraccas mm. Abbatjejerna skulle på party nästa kväll och ville sätta lite krydda på discodansen.

Och naturligtvis fick hon låna en påse skrammel och hon var glad att jag gav henne och Agnera två fräscha blåa Musikkbörsen T-shirts i specialversion också.

Nästa måndag stod jag själv i kassan när jag hörde hur någon marscherade med bestämda steg nerför den långa trappen. Det var Frida som hade en påse med skrammel med sig. Hon gick direkt fram till mig och gav mig en ordentlig hurring! Haha! Efteråt hörde jag att dom två tjejerna inte ont anande hade kommit till partyt iklädda mina blåa fina Musikbrösten T-shirts. Och folk hade förstås börjat fnissa bakom deras rygg och till slut kunde dom inte hålla sig längre.

Jag älskar ju Practical Jokes. Det här är bara ett i mängden. Men jag tycker det var ett av dom bästa.

Allt flöt på bra med affärerna och Musikkbörsen öppnade i flera nya städer. Jag hade som princip att köra mina företag med en kompanjon istället för att anställa chef och personal och fick ihop det med flera duktiga kompanjoner.

Musikbörsen i Göteborg med Peter Ferm, i Malmö med Klas Hejdenberg, i Linköping med Stig ”Stickan” Sjöberg och Kenneth Davidsson, i Sandviken som senare flyttade till Gävle med dansbandsmusikerna Ola Petersson och Janne. Jag drog igång Musikbörsen i Sundsvall också. För att inte tala om andra företag jag var delägare i som EV Svensk Ljuduthyrning med Pelle Meyer och inte minst J&J med Peter ”Joppe” Högfeldt.

Musikbörsens huvudbutik en trappa ner på S:t Eriksgatan 80 var på 1200 kvm plus en del lokaler ännu längre ner i källaren och den gick väldigt bra. Efter att jag sålt min del i Förstärkardoktorn flyttade Tomas Danko vidare till Hornsgatan så jag hade ännu större lokaler för mig själv och delade fortfarande en stor del till höger när man kom ner med Calle Gerdhem som körde Gevana Piano.

Jag kostade på en hiss så det blev lättare med leveranserna och allt flöt på fantastiskt bra.

Musikbörsen var återförsäljare för många fina gitarrtillverkare och en del importerade vi själva som Lowden, byggda av en engelsman som heter George Lowden och även licensbyggda Lowden från Japan. Riktiga kanoninstrument.

Från USA importerade vi många märken, BC Rich, Hamer och inte minst Gurians fina akustiska gitarrer. Vi tog även i nylonsträngade som Ramirez, Contreras, Kohno, Hopf mfl.

På Musikmesse i Frankfurt fick jag tag i en märklig amerikan som hette Larry F. Reed. Han glassade runt på mässan i typiskt amerikanska kläder. Han hade en jättelik diamantring på sitt feta ringfinger som han höll fram när man snackade med honom. Han påstod att den var värd 100.000 USD.

Han var blixtnabb och väldigt lätt att göra affärer med.

Han ägde några varumärken och lät tillverka gitarrer i Korea under namnet Harmony. Harmony var en gammal fin tillverkare av stränginstrument och kända för sina elgitarrer och elbasar som såldes av Westin & Co på Kungsgatan en gång i tiden. Dom hade gått i konkurs 1975 och Larry hade lyckats hyra varumärket och loggan i något deal - ungefär

som när Eagle fick tillåtelse att köra Levin på några modeller som tillverkades i Korea på 2000-talet som var kopior på gamla modeller. Det var tack vare Bertil Josefsson på Svensk Musik - en mycket bra vän till Örjan och mig. På Musikmesse hade dom några Les Paul kopior i svart, en Les Paul Custom kopia i Sunburst som gick i rött och en skaplig stålsträngad Westerngura med lite egen kroppsform som en Dreadnought fast med lite mindre midja, den fanns i svart och ljust faner.

Vi kom överens om en skapligt stor order som skulle gå in i en container, den första hela containern med gitarrer jag köpte in till Musikkbörsen.

Det här var dom åren som gitarrförsäljningen slog i taket!

Det hade aldrig varit så många som skulle köpa gitarr och det berodde på ett programserie på TV med gitarrprofessorn Ulf G. Åhslund som hette Se, hör och härma. Man skulle kunna säga att han praktiserade Suzukimetoden väldigt tidigt - nu används den lite här och var och många lär sig spela kyrkorgel med Suzukimetoden.

Ulf blev inte populär bland alla kollegor som strikt körde med noter från första lektionen. På några år lärde han halva svenska folket att spela gitarr och det gällde att ha tillräckligt med gitarrer i lager när programserien drog igång efter sommaren och efter julen för då stod gitarrköparna i kö till musikaffärerna.

Med tiden blev Ulf och jag goda vänner och jag var bjuden på hans 60-årsfest på Mosebacke. Ulf köpte en musikdator av mig och kom förbi några gånger precis när JAM startade verksamheten vid Vanadisplan och en fredagkväll när Calle var med hängde han med ut till svartpuben i Drottningholm också som jag skriver om på annat ställe. Han gick tyvärr bort 2013.

Containern från Korea kom i slutet på sommaren och ställdes utanför på trottoaren och personalen lastade ner gitarrer-na som precis som idag kommer med ytterkartonger för 6 gitarrer. Det var 600 gitarrer så det var 100 kartonger och det

tog ett tag att släpa dom nerför trapporna till butiken.

Harmony Les Paul i svart med skruvad hals tog vi 595:- för och den lyxigare i Les Paul Custom i sunburst med limmad hals tog vi 995:- för.

Jag hade beställt alla Les Paul gitarrerna med hårt case och det var riktigt bra klass på dom så dom sålde vi separat för 395:- om jag minns rätt. Vi prutade en hundring om kunden tog case och gitarr samtidigt.

Westerngitarrerna gick också åt som smör i solsken för 595:-.

Det blev snabbt dags att köpa en container till men jag kommer inte ihåg om vi gjorde det. I samma veva fick jag väldigt bra deals från Muskantor & Co som förstås märkte av min import.

Allan Muskantor på Muskantor & Co kom förbi ibland och vi gjorde lite större affärer för hela Musikbörsenkedjan senare.

Hans farbror Wille Muskantor var en intressant typisk judisk äldre man som åkte Sverige runt i sin stora Oldsmobile stationsvagn från 60-talet. Calle och jag visste att han hatade att inte få en order på sitt första besök i veckan som brukade vara just till oss på måndag morgnarna, då skulle hela veckan vara förstörd så vi brukade pressa priserna. Men han fattade förstås efter ett tag.

Han brukade ha med sig gurka och tomat och lite bröd och gick bort till vårt kök och åt frukost hos oss. Ibland tänkte vi att han sov över i bilen för att spara pengar.

En dag sade Calle till Wille att han såg alldeles för sjaskig ut, vi skulle inte köpa en enda pryl av honom om han in skaffade fräschare kläder.

Han kom tillbaka ganska snabbt i ny skjorta, nya brallor och ny kavaj som han hade köpt på Frälsis gissade vi. Skall ni handla nu pojkar? Jag tror alla musikhandlare i hela Sverige har minnen av honom.

USA-resan 1980

1980 kom Joppe och jag på J&J skulle satsa ännu hårdare på den nya trenden med diskotek. Vi hade gjort några riktigt bra installationer, Alexandras nya ställe uppe vid brandstationen till Döbelnsgatan var en och vi hade gjort några till. Vi hade dessutom redan några agenturer.

Så vi tog en tur till USA i samband med NAMM musikmässan och Calle skulle förstås hänga med för att vi skulle få mycket underhållning - Calle var fantastiskt kul sällskap och jag bjöd senare med honom både på en resa till Taiwan, Hongkong och Thailand samt till USA en andra gång.

Det här var första gången vi åkte till USA fast Calle hade varit i hamnen i N.Y. som ung när han varit smörgåsnisse på ett fartyg från Svenska Amerikalinjen.

Idén med resan var att J&J skulle bli bäst på det där med diskoprylar och vi hade som mål att besöka 50 diskotek och det blev nästan så många faktiskt.

Vi landade på Kennedy Airport i New York och när vi kommit ut i ankomsthallen med vårt bagage väntade en kvinna i chaufförsuniform med en stor skylt det stod J&J på. Vi hade sagt till GLI att vi var på ingång men visste ingenting om att vi skulle bli hämtade.

J&J hade agenturen för GLI som var det bästa på den tiden vad gäller diskomixrar. Dom flera modeller några tillverkade i Japan men det som gjorde GLI unika var en väldigt bra konstruktion på en mixer som byggdes i USA och var svindyr. Istället för de traditionella skjutreglarna fanns det två stora rattar för att mixa volymen för vänstra och högra kanalerna, inget tjafs med vanliga regler som ju kräver två händer som på andra märken. Dom två stora rattarna var på lagom avstånd så att man kunde föra en utbredd hand mellan rattarna - riktigt fiffigt - och man kunde alltså genom att föra handen fram och tillbaka mellan rattarna med bara en hand

dra ner volymen på den ena och upp på den andra kanalen. Och kanske samtidigt fixa med skivspelaren med den fria handen.

Chauffören tog oss ut till en väntande vit Lincoln limousine!!! Vi hade ju aldrig åkt limo och det var en häftig upplevelse att sitta därbak med varsin whisky medan chauffören körde en liten sightseeingtur genom stan. Det var sent på eftermiddagen och hon körde oss till sist till GLI:s kontor på Manhattan så vi fick träffa dom också. Hon väntade utanför under vårt möte och körde oss sedan till flotta Hilton hotel där jag bokat rum åt oss.

Det var verkligen ett jättehotell, uppåt 2000 rum och 47 våningar och med absolut bästa läget vid Times Square och dom snabbaste hissar jag åkt i någonsin.

Det var lyx hela vägen. I matsalen var det två kypare per bord, man hann inte mer än smutta på vinet innan en av kyparna fyllde på - jobbigt.

Vi kom ju från en annan tidszon, för oss var klockan redan mitt i natten, men vi måste ju ut och ha lite kul också och gå på disco fast vi inte sovit på planet.

Så vi tog en liten tur ner till baren och sedan en kort tupplur på rummet.

Joppe kände en svensk tjej som dansade i en show på Broadway och hon var beredd på att ha lite kul och träffa svenskar. Tjejen kom till Hilton med två tjejkompisar och sedan gick vi ut på vår första diskorunda i USA. Målet var ju minst 3 diskon per kväll.

Vi värmdes upp i baren på ett mindre ställe som jag inte kommer ihåg vad det hette. Men sedan måste vi ju gå på Studio 54 - dom hade GLI mixer och det var stället som gällde och vi hade kamera med oss - hade tänkt plåta lite reklambilder. Men GLI-killen hade inte haft tid att hänga med på kvällen så det var ju lite osäkert hur det skulle gå.

Vi tog en taxi till Studio 54 och ställde oss i kön som inte var särskilt lång, det var ju ganska tidigt på kvällen, men vi blev nobbade!!! Vi fick inte komma in!!!

Så vi drog vidare.

Efter ett tag kom vi på att vi skulle göra en mer storstilad entré, då kanske vi skulle komma in. Det kom en limo åkande och jag stoppade den och frågade om han kunde köra till Studio 54 - visst, 100 dollar så var det fixat. Så vi kom tillbaka och det var som tur var en annan vakt i dörren. Jag gick fram och körde lite diskret med handen om en sedel men vi kom inte in i alla fall!!!

Tänk att tre killar i sina bästa år åkte hela vägen till New York och tog limousine till Studio 54 med snygga tjejer och bli nobbade!!!

Skandal tyckte vi. Och jag fattar fortfarande 40 år senare inte varför. Vi hade prydliga kläder, tjejerna var uppklädda, vi var ganska nyktra. Vad behövdes egentligen?

Vi var verkligen skitledsna när vi stod där i kollade vilka andra dom släppte in. Mycket konstigt folk i knasiga kläder, en del kostymnissar, uppklädda brudar, en del bögar, men inga kändisar, och det var bara ett fåtal som inte släpptes in. Vi fattade ingenting men till slut så drog vi vidare och hamnade på ett häftigt ställe som hette Music Music. Det var stort och hade tre dansgolv med olika musik och vi dansade med tjejerna på dom olika dansgolven tills vi var ganska slut.

Sedan var vi törstiga och fastnade i en av dom tre barerna. Tjejerna skulle upp och repetera nästa dag och ville hem och vi var bra trötta så det blev taxi till hotellet och sedan sov vi bra - jag lovar!

När vi träffades igen var det redan eftermiddag. Vi tog en tur runt på Manhattan och passade på att kolla musikaffärer - na på 48:e gatan, åkte upp i

Empire State Building, kollade i butikerna på Fifth Avenue och åkte tunnelbana om jag minns rätt. Sedan kommer jag inte ihåg något mer från N.Y. men vi var kvar några dagar till och gick på fler diskorundor innan vi flög vidare till Los Angeles.

Vi hyrde en stor amerikansk bil för två veckor och tog oss

till musikmässan NAMM där vi fick flera nya bra kontakter inom ljudanläggningar och effektpedaler. Vi åkte sedan och hälsade på hos några av dom.

PAS högtalarelement tog vi upp också, en agentur som Joppe körde vidare i många år. En intressant design var The Tube och KHYBOE högtalarna som byggde på att dom funkade som en stor orgelpipa, med skillnaden att istället för att ha en fast frekvens så hade man en expanderande "slot" som gjorde att högtalaren inte hade en fast resonansfrekvens utan resonerade över en stor del av det lägre frekvensregistret.

På Tekniska högskolan fanns sedan många år tillbaka en jättelik lång baslåda som var som ett långt rör med samma "slot" som påstods låta väldigt bra i låga frekvenser.

Lite senare byggde vi en sådan lång baslåda med en 15-tummare i ena ändan.

Och vi tog agenturen för The Tube som var ett diskanthorn utan att det var något horn inblandat i samma typ av design. Det lät kanonbra hemma hos killen som sålde dom och vi köpte några The Tube med oss.

En extra finess med KHYBOE och The Tube var att det var mycket bättre spridning över hela frekvensregistret än från traditionella högtalare. Det funkade faktiskt lite som en orgelpipa. När vi kom hem lät vi bygga KHYBOE högtalare som vi sålde ganska bra av både till PA och till dom som spelade elbas.

Till diskanthorn behövs också en bra driver och vi åkte hem Renkus-Heinz som också låg i Los Angeles, dom ansågs vara bland dom bästa tillverkarna av diskanthorn. Joppe kunde det där med drivers sedan hans tid med RCF och vi hade också kontakt med några andra tillverkare.

The Tube blev ingen succé. Problemet var att för att för att få bra tryck i de nedre frekvenserna under 1000 Hz som vanliga horn klarar så funkade inte membran i aluminium, dom bottenade och kunde gå sönder, så marknaden begränsades till Hi-fi-anläggningar för hemmabruk egentligen fast det fattade inte vi. Men det var en del orkestrar som körde Khyboe och The Tube också.

Med styvare membran funkade det bättre.

Vi tog också upp Synare synttrummor, du kanske kommer ihåg dom där svepsounden som var poppis under diskoeran. Det var en plastburk man monterade på sargen till en puka och man kunde ställa in flera parametrar för svepsoundet.

Efter något års bra försäljning snodde Muskantor agenturen för oss, dom hade helt enkelt beställt ett helt års försäljning och betalat kontant, deras vanliga strategi för att sno agenturer. Jag skickade ner ett ex till min tillverkare i Japan som gjorde utmärkta kopior på MXR-pedalerna.

Dom hette förstås J&J nånting och vi sålde in dom till våra återförsäljare med utpris ungefär hälften av Synare så efter ett år var det rea på Muskantor och vi skrattade åt det hela. För det var andra gången dom gick på en nit.

Några år tidigare hade min gamla vän Halkan agenturen för MXR som gjorde trevliga effektpedaler som vi sålde på Musikbörsen. MXR var Halkans lilla skötebarn och han hade åkt runt till handlarna i Sverige och sålt in dom och haft agenturen i några år när MXR plötsligt gav agenturen till Muskantor & Co istället.

Halkan var skitbesviken, inte bara för att MXR hade betett sig så ruttet utan också för att nu var det Muskantor & Co som skördade framgångarna efter allt Halkan hade gjort för MXR.

Jag bad Halkan om ett ex av de mest sålda modellerna så skulle vi jävlas tillbaka med Muskantor tillsammans.

Det var distpedalen MXR Distortion +, kompressorn Dynacomp och phasern Phase 90 som blev dom första. Jag skickade ner dom till en kontakt jag hade i Japan och det tog bara några veckor så kom det perfekta kopior, både den gjutna lådan, rattarna och innanmätet var perfekt kopierade och efter att vi kollat proverna beställde jag hem 1.000 stycken i första vändan. Och det blev med Musikbörsens logo.

Halkan fick förstås ett specialdeal plus att han kunde glädja sig åt att sabba för Muskantor. Och på Musikbörsen gick dom åt som smör i solsken, kanske inte så konstigt eftersom vi

sålde dom för ungefär halva priset mot MXR och dom var precis lika bra. Och vi tjänade bra på dom ändå.

Efter första rundan tog J&J över så vi kunde sälja dom till alla återförsäljare och jag har för mig att vi sålde runt 3.000 stycken under några år med J&J logo. Du ser dom fortfarande på begagnatsajter. Och J&J utökade sortimentet med alla möjliga pedaler, samtliga plankade rent tekniskt från andra tillverkare. Det var Chorus, Fuzz, analogt eko osv. Alla i form av effektpedaler och alla utom några få i samma lilla box som vi plankat från MXR.

Vi fortsatte förstås att gå på diskorunda även i Los Angeles med omnejd och en kväll hamnade vi på ett riktigt häftigt ställe nere vid kusten. Vi körde bilen uppför backe till ingången och en valet boy tog hand om bilen. När vi betalat entré fick vi välja, antingen vara fegisar och ta den långa vägen med trappor ner till dansgolvet 2-3 våningar ner. Eller vara tuffa och kasta oss ut i rutschkanan!!! Haha!!! Vi tog förstås rutschkanan! Det var bara att hoppa på och åka ner i en spiral i full fart och när man kommit ner var det bara att sträcka ner benen när man tog mark och börja dansa. Rutschkanan mynnade rakt ut på dansgolvet där folk stod och kollade på hur dom som kom åkande klarade sig. Vi klarade oss bra faktiskt. Och vi stod och kollade en stund också. Här var det verkligen full fart och man behövde inte bjuda upp - alla dansade med alla.

Jag dansade länge med en söt liten mexikansk tjej kommer jag ihåg, men till slut började jag känna mig svimfärdig. Vi alla tre hade nog festat lite för mycket och jag fick sätta mig längs väggen men var fortfarande vinglig så jag lade mig ner på bänken medan den söta lilla mexikanskan hämtade vatten.

Vatten!!! Då förstår du hur illa det var. Ibland kan det bli för mycket även för en partyprisse som jag.

Vi bodde på ett trevligt motell och nästa dag åkte vi runt längs stranden mot Stilla Havet. Men den kvällen stannade jag på motellet medan Calle och Joppe drog ut på diskorunda.

På natten vid 3-4-tiden vaknade jag av att Joppe ramlade

in, vi delade rum, och han var ganska på kaneln och somnade bums.

Vid 7-tiden ringde telefonen. Joppe snusade vidare medan jag tog luren och det var hans tjej Malle som ville tala med honom. Hon lät sträng. Men jag förklarade att Joppe hade nyss kommit hem, han och Calle hade varit ute och festat hela natten så jag ville inte väcka honom, han behövde sova. Men hon stod på sig och till slut så purrade jag Joppe och gav honom luren. Det blev en rejäl utskällning! Och Joppe hukade i sängen med luren i handen, "snälla Malle" "jag lovar" osv. hörde jag från Joppe medan Malle gick på och skrek i luren. Det var bara några minuter men jag fattade ju hur det låg till.

Vid 10-tiden gick vi tillsammans ner för att äta frukost och när vi fått in vår mat ursäktade sig Joppe, han skulle hämta något på rummet.

Joppe blev borta länge. Mycket länge.

När vi sedan checkade ut och skulle betala så var telefonräkningen lika hög som kostnaden för våra rum...

Vi åkte ner längs Stilla Havet mot Newport Beach och kollade lite på båtar.

Calle och jag hade lite planer, vi hade en Lancer Corniche Express 35 med två V8:or som vi körde ut till Sandhamn med och Calle gillade snabba motorbåtar.

Varför inte importera lite vattenskidbåtar - dom ser ju så häftiga ut med V8:an och röret som sprutar kylvatten långt upp i luften. Vi hittade en stor marina och en storväxt man som handlade med båtar. Han visade några vattenskidbåtar och vi började snacka. När han hörde att vi kom från Sverige tyckte han att vi skulle åka till det bästa hamburgerstället i trakten som ägdes av en svensk och äta lunch. Jag har för mig att det hette The Swedes. Det var känt för att ha dom bästa burgarna i hela Kalifornien påstod han. Vi satte oss i hans stora Cadillac och han körde oss dit.

Han berättade att han hade handlat en del med fiskebåtar från Norge och Finland. Det var tydligen kris för fisket i

Skandinavien och bra priser på fiskebåtar och han sålde dom till fiskare på USA:s västkust. Han bad oss hålla utkik om vi kunde hitta något åt honom. Vi kollade lite när vi kommit hem men hittade tyvärr inget för honom. Och vi köpte tyvärr inte några vattenskidbåtar heller fast det hade säkert lönat sig att sälja i Sverige.

Vi körde längs Highway #1 och kom efter många diskobesök till Santa Barbara där vi hamnade på en klubb en trappa ner där gitarristen i Eagles, som bodde i Santa Barbara, lirade helt anspråkslöst den kvällen med ett ungt band av musikstuderande. Dom var kanonbra och vi satt kvar länge och lyssnade även på ett andra och tredje set.

Santa Barbara var en mycket trevlig stad full av liv med universitet och mycket kul folk, avslappnat ställe som jag har åkt till många gånger senare också.

Vi hittade ett trevligt litet motell nere vid segelbåtshamnen som drevs av en svenska och hennes amerikanske man. Hon blev så glad att träffa svenskar så hon bjöd ner oss på kvällen till frukostrummet och kom med en flaska whisky.

Hennes man hakade på också och vi hade hur kul som helst.

När vi knallade på huvudgatan kom det en maffig bil åkande. En svart cellulosalackad Ford 56 pickup som var choppad och riktigt häftig med mycket chrom. Bilen vände en bit ner och kom tillbaka mot oss och jag kunde inte låta bli att hoppa ut och stoppa den. Calle och jag körde ju Classic Car sedan något år och vi kollade mycket på bilar överallt vi var. Jag frågade den unga killen som körde den vad han skulle ha för bilen. USD 6.000. Observera att dollarn stod i 4 kronor så det var småpengar tyckte vi och slog till. Han lovade köra den till firman som skeppade bilar till Europa och efter några månader hämtade vi ut den i Frihamnen. Nästa dag åkte vi vidare upp till Monterey där vi bodde en natt. Ett panchoställe med nästan noll klubblov så vi satt bara på en bar på kvällen.

Sedan hamnade vi till slut uppe i San Francisco. Där var det också full rulle på nätterna. Vi var även i Chinatown och åt

middag och åkte förstås spårvagn, det är ju ett måste.

Vi checkade in på ett högt hotell uppe på kullen.

Andra natten var det fullt pådrag utanför med polis och hela hotellets parkering där vi hade parkerat bilen var avspärrad. Det kändes lite läskigt.

Nästa morgon såg vi på TV på rummet att någon hade blivit skjuten i sin bil, en ren avrättning.

Vi käkade frukost och sedan tog vi bilen ut på stan.

Joppe hade slut på film till sin kamera och vi stannade till utanför en stor fotobutik.

Calle och Joppe knallade in medan jag stod vid bilen och väntade.

Plötsligt kände jag hur hela gatan flyttade sig en meter i sidled. Jag tittade mot butiken och dom stora fönstren bågnade medan marken åkte fram och tillbaka som i lustiga huset. Jag sprang till butiksdörren och skrek in i lokalen

“JORDBÄVNING” och dom kom springande och personalen efter medan det rasade material från husväggen ner på trottoaren. Skitläskigt!

Vi kastade oss in i bilen och jag körde mitt i gatan för att inte träffas av något och jag tog backen ner mot Fishermans Wharf där vi varit på dagen. På den tiden hade vi ju inte hört talas om någon Tsunami och vi tänkte att dom där barerna och restaurangerna som vi varit på stod på pålar så det borde vara säkrare att vara där än inne i stan i alla fall.

Vi knallade ut på piren och in på första bästa bar och där var TV igång och alla i hela baren kollade. Det var bara kanske 10 minuter sedan skalvet hade inträffat men ändå var det redan direktreportage från en helikopter och från gatorna i stan.

Från en helikopter visades hur några långa stycken av Highway 1 nere vid Monterey som vi kört förbi några dagar, innan hade åkt ner i havet och några bilar hade försvunnit i havet också.

Det stod bilar kvar som inte kunde åka åt något håll för vägen var borta. Vi såg senare hur dom hämtades i helikopter.

En motorvägsbro hade rasat också och flera bilar hade kört

över kanten och krossats. En husvagnspark närmare epicentrum i Livermore såg ut som ett katastrofområde från luften, flera hundra husvagnar hade vält och låg med sidan upp, alla hade vält på samma sida. Folk kröp ut genom fönstren. Det var verkligen läskigt.

Det visade sig att det var den tredje största jordbävningen i San Francisco sedan den stora berömda när halva stan förstördes 1906. Den mätte 5,5 på Richterskalan och följdes inom två minuter av två efterskalv på 5,2 och 4,2.

Det gjorde att skälvet bara fortsatte efter den första stöten. Alla var skakade om man säger så.

Efter att vi ätit middag i närheten av hotellet snackade vi lite i hotellets bar och sedan var det dags att gå till våra rum.

När vi precis kommit in i rummet började hela huset sva- ja. Rummet skakade och taklampan gungade. Vi bodde rätt högt upp och det kändes som om kåken vajade några meter.

Vi hade snackat om att det skulle bli efterskalv och även pratat med hotellets personal som försäkrade att detta hotell var byggt så att det inte kunde rasa.

Det kom flera efterskalv senare på natten men vi sov faktisk gott ändå.

Det blev mycket att läsa i tidningarna nästa dag. Och vi såg förstås en hel del skador när vi var ute på stan sen också. Och vi ringde hem lite senare och lugnade dom där hemma som också hade hört det på nyheterna.

När jag kom hem igen var jag heltänd på USA. Jag ville flytta dit och dra igång en musikaffär där eller kanske en grossistverksamhet med musikinstrument.

Jag snackade med Marjatta men det var uteslutet. Vi hade ju Johan som just fyllt tre år och vi hade hus. Hon hade flyttat till Sverige och ville absolut inte flytta igen till något nytt land. Och hon skulle behöva gå extra utbildning för att kunna jobba som sjuksköterska i USA. Det var hur många nackdelar som helst. Men jag ser ju bara fördelar som vanlig. Men det rann förstås ut i sanden. Kanske lika bra.

Rokkoman

Jag importerade en del gitarrer och annat från en stor japansk exportör som även hade inhemsk distribution av kända utländska varumärken. Firman hette Rokkomann och hade huvudkontor i Kobe i södra Japan.

Du som läser har kanske sett Rokkomanns Les Paul kopior och andra instrument med Rokkomann logo men dom importerade inte jag utan Steiner

Musik som även hade en butik på Humlegårdsgatan och senare flyttade till Linnégatan. Dom körde Ovation, Conn, Marshall mm och var rätt stora på 60-70-talet.

Jag gjorde mer och mer affärer med Rokkomann under åren och försäljningschefen Mac Ohmura och jag blev goda vänner efter att vi träffats på Musikmesse i Frankfurt. 1982 eller 83 bjöd Mac mig på en 14 dagars rundtur i Japan. Först tänkte jag ta med min kompanjon Joppe men hans fru vågade inte låta honom åka iväg med mig. Men min vän och anställde Tommy Wistrand följde med - han fick konstigt nog men hans fru kände mig väl inte så bra på den tiden.

Rokkomann stod för allt. Mac hämtade upp oss i Tokyo där vi besökte en del musikaffärer och gick på Karaoke några kvällar. Sedan åkte vi Shinkansen till Nagoya där han själv bodde. Där besökte vi Terada, en välkänd tillverkare av gitarrer för dom stora märkena som Ibanez, Yamaha mfl. Deras specialitet var halvakustiska elgitarrer och det var intressant att se hur små serier på bara 6 eller 12 gitarrer kunde tillverkas snabbt och effektivt. Det gick ett produktionsband där gitarrerna hängde när dom transporterades till nästa steg i tillverkningen. Fabriken såg ut som några röda lador på landet och transportbandet där gitarrerna hängde på rad gick i luften mellan husen.

Det blev ett mycket intressant möte med deras chef och ägare som först visade tillverkningen och när vi sedan ham-

nade i besöksrummet och började sipa på te presenterade jag en uppfinning jag hade som jag tyckte skulle gå att sälja.

Jag hade kommit på att precis som en högtalare kan fungera baklänges som en mikrofon. Jag hade testat detta redan när jag var 10-12 år med högtalaren i en radio jag plockat isär.

Så precis på samma sätt borde ju en pickup på en elgitarr som skickar en svag signal vidare till en förstärkare kunna fungera så att den skickade ut signal från pickupens spole och magnetfält till strängarna. Jag hade inte sett att någon gjort något sånt.

Jag hade testat på Musikbörsen helt enkelt genom att ta signalen från stallpickups på gitarren till en liten batteriförstärkare vi sålde från Arbiter som jag tagit ut förstärkardelen ur och kopplade signalen vidare ut genom till halspickups på samma gitarr som drog igång strängarna via magnetfältet. Och det funkade hur bra som helst. Ju mer jag drog på volymen, ju mer började strängarna sjunga. Jag kunde lätt få oändlig sustain på en sträng eller på alla strängarna och jag kunde reglera det med volymen.

Lätt som en plätt - konstigt att ingen tänkt på det förut. Det är ju inte alltid man vill köra distat för att få häng i tonen.

Jag byggde in den lilla batteriförstärkaren i gitarren plus ett 9V batteri och vi lekte vidare med idén i butiken.

Jag provade också att bygga in det hela i en volympedal så att jag kunde reglera hur mycket gitarren skulle återkoppla med foten medan jag spelade.

Jag kollade lite med en kille jag kände som jobbade på en patentbyrå men han sade att det var kända principer så det skulle nog inte gå att få patent på det.

Man kunde kanske försöka med mönsterskydd men det kunde man lätt gå förbi. Så det kändes inte så intressant att gå vidare med något större projekt.

När jag nu var hos Terada i Nagoya presenterade jag hela idén för honom. Jag kallade den för Sustainex (för extra sustain). Han var en äldre man och mycket grundlig och

vi kom överens om att han skulle först få det att funka på en prototypmodell och sedan kolla hur man skulle designa gitarrer med Sustainex inbyggt för dom som tillverkade gitarrerna på Terada för att få det i produktion.

Sedan hörde jag inget från honom på många år och jag själv hamnade bland musikdatorer och fotosättare några år innan jag körde Svenska PC-fabriken.

Många år senare hörde jag att någon utnyttjat min lilla uppfinning. Det hade kommit en modell från den japanska tillverkaren Fernandes som hade inbyggd Sustainer. Precis rakt av det jag hade konstruerat många år tidigare.

I samma veva var det en annan tillverkare som kom på att man kunde ha ett strata plektrumskydd med pickuper och förstärkare inbyggt som funkade likadant. Det heter Sustainiac.

Tillbaka till Nagoya. Vad jag tänkte på också var att det var ett himla liv uppifrån telefonstolparna i stan - det var cikadorna som gned benen så man blev döv. Men det var bara att vänja sig.

Vi blev bjudna på middag på kvällen tillsammans med chefen på Terada. Den japanska maten är ju helt fantastisk och det finns så mycket som är gott och annorlunda. Först kom det in jumboräkor som man på japanskt vis äter på ett lite annorlunda sätt. Mac och vi stoppade in hela räkan i munnen och med tänderna tryckte man gradvis ut skalen till ena sidan av munnen och spottade ut dom, eller så gjorde man som vår värd från Terada - tuggade en stund och åt upp alltihop.

Det var förstås öl till maten, det finns många goda inhemska ölsorter.

Som varmrätt blev det Nagoyabiff. Det anses av många vara ett snäpp godare än Kobebiff och principen var samma - man tvingade i korna massor med mat så att köttet blev proppat med fettstrimlor. Några stora feta biffar lades i mitten på stekhällen och vitlök och grönsaker lades runt kanterna. På med den stora stekhuven och när allt var klart så var biffarna inte ens hälften så stora.

Men vilken gudomlig smak! Jag har inte så bra koll, det var ju några år sedan, men jag har förstått att det finns många varianter.

Varje kväll vi var i Japan avslutades med Karaoke. Och det fanns Karaokeställen i vartenda hörn precis överallt. Hur kul som helst! Jag hade aldrig varit med om Karaoke innan, i Sverige hade jag inte ens sett dom LP-stora Videoskivorna dom använde för att spela upp text och musik.

Värdinnan som kallades Mama San tog hand om gästerna och vi som var utlänningar fick förstås extra uppmärksamhet. Mama San brukade sjunga bra själv också medan japanerna sjöng bedrövtligt dåligt, särskilt när dom hade fått i sig lite alkohol.

Pärmarna med Karaokelåtar togs fram men det var tyvärr inte så många jag kunde - 99 procent var japanska hits med text på japanska. Och Sukiyaki kändes ju inte så aktuell men det fanns lite Elvislåtar och några Frank Sinatralåtar. Mama San på varje ställe mer eller mindre tvingade mig att gå upp och dra någon låt och alla klappade väldigt artigt när jag var klar. Ibland var det duett med mig och Mama San eller någon annan tjej på Karaokehaket.

Mama San och jag sjöng förstås duett med Elvis gamla hit Are you lonesome tonight. Den var standard och fanns på varenda Karaokehak vi besökte. Hur kul som helst!

Kulturen i Japan är lite annorlunda när det kommer till nattliv. I storstäderna dröjer sig männen kvar efter jobbet, både för att det är så mycket folk på tunnelbanan och pendeltågen vid 18-19-tiden samt att det kanske är roligare att gå ut med kompisarna på en Whiskybar eller ett Karaokeställe några timmar innan man åker hem till familjen framåt 10.

Tommy och jag hade verkligen kul varenda kväll och började känna oss hemma i Japan.

Mac tog oss med på snabbtåget Shinkansen vidare till Osaka och sedan till Kobe där Rokkomanns huvudkontor låg.

Att åka med Shinkansen var också en upplevelse!

Alla skyltar fanns endast på japanska så det var inte så lätt

att orientera sig vad gäller vilken plattform man skulle ta och vilket tåg som just kommit in.

Tågen går en bit upp på broar mellan husen och det lutningen på rälsen är perfekt genom alla kurvor så fast det går undan värre så skakar det inte om passagerarna.

Eftersom det är så nära till husen omkring hinner man inte se så mycket egentligen utom att det plötsligt mittemellan husen kan ligga ett litet risfält.

Men det kändes i benen att man var tyngre när man skulle ta sig till toaletterna. Det fanns både traditionell med ett hål i golvet och västerländsk med spolning i häcken också.

Det fanns en utmärkt restaurang ombord där allt tillagades a la minute och vi hade riktigt trevligt.

På Rokkomanns huvudkontor blev vi presenterade för chefen och några av medarbetarna och dom gjorde allt för att vi skulle känna oss välkomna.

Efter middag på en restaurang vad det dags att gå på Karaoke som varje kväll under hela resan och sedan på en bar där Mac berättade varför jag blivit bjuden.

Mac hade beslutat sig för att sluta på Rokkomann och starta eget vilket han gjorde något år senare med MAC Corporation.

I Japan är det inte bara att säga upp sig - man måste se till att firman man jobbar för inte drabbas så först måste man hjälpa till att hitta en bra ersättare.

Mac hade tydligen tyckt att jag skulle passa bra som exportchef. Och nu kom han med ett förslag. Jag skulle få en jättebra lön. Jag skulle inte bo i Japan men vistas där några veckor i stöten 3-4 gånger om året. Jag skulle åka runt i världen på alla musikmässor och besöka i stort sett alla större grossister varje år. Det skulle bli mycket resande. Men jag var inte så tänd på idén. Att resa är kul ett tag men att halva året vara på resande fot är inte min grej sedan jag åkte runt i Folkparkerna 1970. Jag hade dessutom Johan som var 5-6 år och skulle börja skolan året efter. Marjatta jobbade visserligen deltid men jag hade hand om Johan mycket dom här åren och tyckte det var viktigast. Plus att jag hade så många firmor jag var inblandade i

som kanske inte krävde min närvaro hela tiden, jag hade ju bra kompanjoner överallt, men det skulle komplicera livet för mycket.

Så jag tackade nej.

Ibland har jag undrat hur mitt liv skulle sett ut om jag tackat ja. Kanske hade varit hur kul som helst.

I Kobe tob Mac med oss till en firma som exporterade pärlor, Kobe är berömt för sina äkta pärlor. Chefen där var en gammal skolkamrat till honom och stället var ett smalt litet höghus.

Vi förevisades alla stegen i tillverkningen eller vad man skall kalla det för. Pärlorna sorterades efter renhet, storlek, färg, jämnhet osv. och trädde sedan på en tråd för export till de bästa juvelerarna i framförallt USA.

Högst upp i huset hade dom ett showroom och Mac sade att jag skulle passa på att handla lite pärlor eftersom det var väldigt låga priser. Normalt passerar pärlorna 3-4 mellanhänder innan dom kommer till butikens skyltfönster så priserna låg runt en fjärdedel mot hos juveleraren.

I showroomet fanns även ett litet sortiment med färdiga smycken som broscher och örhängen och jag köpte några till Marjatta och min mor.

Och så köpte jag ett jättefint pärlhalsband som jag tänkte ge till Marjatta när jag kom hem. Det kostade runt 2.000:- När jag kom hem var inte Marjatta på något vidare humör, hon bara skällde på mig och beklagade sig och jag var värdelös som inte höll mig hemma osv. Så jag lade pärlhalsbandet kassaskåpet på Musikbörsen så länge. En av broscherna gav jag sedan till min mor som julklapp och den andra fick Marjatta lite senare.

Jag hade anställt en jätteduktig och kul ung tjej som kallas Catta, Catharina Hultén-Cavallius, som jobbade hos mig dom här åren med PA och allt möjligt samt att hon körde "Evert" vår lastbil med EV-loggor på.

Några dagar före jul kom hon in på mitt kontor och grinade så tårarna rann.

Catta är en fin flicka från Lidingö med intelligens och klass och jag gillar henne mycket.

Hon var verkligen riktigt ledsen och berättade snyftande att hon precis fått reda på att hennes föräldrar skulle skiljas och hon visste inte var hon skulle bo - hos mamman eller pappan.

Jag försökte trösta henne men det var verkligen inte lätt och jag tyckte mycket synd om henne. Och så kom jag att tänka på pärlhalsbandet. Hon skulle förstås få det som julklapp - hon skulle uppskatta det.

Så jag tog fram det ut kassaskåpet - det var redan inslaget i en långsmal svart ask med vita snören om, gav det till Catta och önskade God Jul och Gott Nytt År.

Vi jobbade på som vanligt på Musikbörsen över jul och nyår och jag tänkte inte mer på det förrän Catta kom in till mitt kontor några veckor in i januari och grinade igen

Jerker! Du är inte klok!!! Och så grinade hon en skvätt igen.

Hon berättade att hon tagit halsbandet till familjens juvelerare på Sturegatan och lämnade in det för att få det trätt på en riktig tråd med lås osv.

När hon skulle hämta ut det någon vecka senare kostade det 3.000:-. Hon fattade ingenting. Men juveleraren förklarade att man brukade sätta lås i samma klass som pärlorna. Herregud! 3.000:-, vad skulle då ett sånt pärlhalsband kosta, frågade hon.

Dom hade inte haft något så fint till salu men alla gånger en bit över 10.000:-.

Jag tycker fortfarande att hon är värd det! Vi träffas någon gång ibland och hon är lika glad för det fortfarande.

Jag kunde ju inte låta bli att retas med Marjatta när hon skällde på mig några dagar senare och berättade hela historien. Gissa om hon blev arg!!! Och gissa om hon tar upp det fortfarande ibland när hon skäller på mig.

Tillbaka till Japan

När vi kom tillbaka till Tokyo ville Mac bjuda oss på avslutningsmiddag sista kvällen uppe i Roppongi. Vi kom till ett häftigt ställe där en rad kockar satt i skräddarställning på rad på en lång bänkt ovanför ett långt stekbord. Vi beställde och dom

ropade högt Hai! Och när maten började bli klar frågade dom något och vi ropade Hai med Mac. Kockarna hade vita kläder med speciella mössor och färgade band på sig och runtom satt gästerna på rad.

Mac hade tagit med sig sin gamla pappa som tyvärr inte kunde engelska men vad gjorde det? Pappan satt på min vänstra sida och Mac på min högra så vi kunde konversera ändå.

Vi fick förrätt och whisky till. Japanerna dricker faktiskt whisky till maten när det är fest. Ibland blir det en kopp grönt te också.

Fast jag brukade ta öl förstås. Vi åt och drack en bra stund och vi blev lite lagom fulla.

Plötsligt började Macs pappa hulka och grina. Mac förklarade att hans pappa brukade bli ledsen när han var full. Han var så ledsen att han inte fått göra sin plikt för den japanska krigsmakten. Han hade utbildat sig till stridsflygare och hade tänkt uträtta sitt uppdrag som kamikazepilot och flyga rätt in i målet.

Men den morgon när han skulle genomföra sitt uppdrag som han tränats för i månader så var kriget slut. Så det blev inget av. Han skämdes för det fortfarande 40 år senare.

Vi tröstade pappan med en whisky till och sedan åkte vi hem till hotellet. Och nästa morgon flög vi hem till Sverige.

Hyss i Hiss

Gör någon glad! Bjud upp någon du inte känner i hissen!

Jag tror det var under den här resan till Japan som jag började köra med ett kul hyss. När jag blir ensam med en dam i hissen brukar jag bjuda upp till dans! Jag har gjort det många många gånger, ibland även när vi varit fler i hissen. Jag har bjudit upp i Finland, Sverige, Japan, Kina, Taiwan, Hongkong,

USA, Turkiet, Tyskland och kanske några länder till som jag glömt och oftast i hissar på hotellet vi bott.

Väldigt sällan har jag fått nobben. Med glatt humör kommer man långt.

Så vi tar en liten svängom i hissen medan jag nynnar en Wienervals eller annan lämplig melodi. Ibland har jag längtat att vi skulle åka flera våningar när hissen stannat.

Många gånger har jag sedan fått ett glatt leende tillbaka när kvinnan jag bjudit upp ser mig i frukostmatsalen eller foajén.

Prova! Det är en bra start på dagen eller kvällen och du kommer att göra någon glad!

Underground

Lasse Tuna lärde jag känna runt 1980 i samband med att han hade startat Underground, en klubb som låg direkt till höger nedanför rulltrappan från Sergelarkaden ner till Platan. Det var en stor lokal som hade varit bowlinghall tidigare och det fanns inga fönster. Det fanns en utgång till Hötorgsgaraget längst bort bakom förråd och omklädningsrum. Rockbandstävlingar var på modet och här arrangerade jag Musikbörsens Rockbandstävlings finalomgångar.

Tävlingen kördes först i en lokal under Slussen där Jean-Louis Signorelli höll till med sin klubb Bobbadilla, en ungdomsklubb utan rättigheter.

Min idé var att aktivera alla unga band och det fanns verkligen massor, och få så många av dom som möjligt att uppträda under uttagningarna, inte bara skicka in ett kassettband som till andra tävlingar.

Det var 5-6 band i varje omgång där ett band gick vidare och publiken var juryn. Här såg jag bandet Standby med sångerskan Carola Häggkvist första gången - en upplevelse.

Johan Norgren som spelade trummor i Standby har jag kontakt med fortfarande. När det drog ihop sig till final hade jag flyttat tävlingen till Lasse Tunas ställe Underground. Här träffade jag också Tunas medhjälpare Lasse Berg första gången - han drev senare en klubb i Drottninggatsbacken.

Jag hade redan hyrt ut ett PA-system till Tuna som kördes flitigt och vi servade det med jämna mellanrum.

När finalen gick av stapeln var det ett gäng skinnskallar som lyckades ta sig förbi min vakt innanför dörren, en stor kraftig kille från Vaxholm - dom var rätt många och sprang bara rakt över honom i princip. Skinnskallarna gjorde allt för att sabba för banden, försökte välta högtalarstaplarna på varje sidan om scenen, slog omkull trumsetet osv. men till sist lyckades jag med föräldrarnas och dörrvaktens hjälp kasta ut dom och sedan ställde jag mig själv i dörren. Då kom ett nytt försök där 5-6 stycken försökte ta sig förbi men jag fällde några till marken och släpade ut dom medan föräldrarna och publiken lyckades få tag i dom andra och släpade ut dom också.

Biljettkassan sköttes av en tjej som senare även jobbade i kassan på Studion.

Hon var ihop med Robban Broberg om jag minns rätt.

Dom här rockbanstävlingarna drog in skapligt med pengar varje gång - det här var ju sista omgången när det var final och det var mycket folk som betalat entré för att heja fram sina band.

När allt var klart och priset, ett presentkort på 20.000:- (tror jag) att handla för på Musikbörsen var utdelat till vinnarbandet Stand By, gick alla hemåt, bandet och personalen också.

Jag och tjejen i biljettkassan var ensamma kvar. Jag tog biljettkassan i fickan och gick före henne ut på plattan och dörren slog igen bakom mig. Då märker jag att två skinnskallar kom emot mig. Dom två sista jag hade slängt ut lite tidigare.

Men jag hade ju varit med förr så jag ställde mig med ryggen mot väggen så jag skulle ha ryggen fri och när den första kom mot mig fintade jag och lyckades landa en fet smäll i

plåten på honom och en spark i skrevet så han hamnade på backen. Den andra vågade inte försöka något så dom dröp av och jag knackade på dörren så att biljettjejen kunde komma ut och vi gick tillsammans till T-banan. Jag kände mig som Tarzan. Minst.

Tuna hyrde ett skapligt stort PA av mig som räckte till även när lite större akter stod på scenen och det var många stora band som spelade där - och många som blev kända senare också - Tuna hade bra koll på musiklivet. Oftast hade banden egen ljudtekniker och allt fungerade smidigt.

En kväll när jag var på plats spelade Dead Kennedys. En engelsman från SoundSide var tekniker och bandet hade fullt ställ på scenen så man blev nästan döv utan att PA:t var påslaget. Marshallstacken var på järnet och det enda som egentligen behövde lyftas var trummor och sång. Men den här teknikern måste ha varit döv för han drog på så att PA:t blev överstrykt och distat och jag var ju rädd om mina prylar så jag gick upp till honom och bad honom dra ner men han lyssnade inte på mig så till sist drog jag ner honom från mixer-båset och ställde mig själv att ratta ljudet. Och fick till det skapligt tyckte jag och om inte annat så räddade jag mina prylar.

Dead Kennedys var det tuffaste bandet jag någonsin har hört. Snabba tempon och en trummis som verkligen stod på - det gick inte att låta bli att ryckas med.

Stället var fullproppat och publiken hoppade i takt med musiken. Sångaren Jello Biafra var helt fantastisk! Det blev bara mer och mer intensivt och när stämningen var på topp och han hade dragit av sig sin T-shirt tog han sats från längst bak på scenen och kastade sig ut på rygg i publikhavet medan han fortsatte att elda på med sången.

Det var första gången jag såg något liknande. Publiken höll upp honom och förde honom fram mot scenkanten medan han fortfarande sjöng för full hals.

Och så var det dags igen! Efter någon minut kastade

han sig ut igen!!! Nu var han riven på överkroppen och blödde och svettades - han tog ut sig helt.

Vilken show!!! Det kändes som att själv få en spark i magen så intensivt var det så när jag såg showen från mixerbåset blev jag förstås tvungen att gå ner hoppa med i takt med publiken för att fatta känslan. Häftigt!!!

Efter några år sålde Tuna stället. Köparen som var från Mellanöstern tyckte att mitt PA-system ingick - fast Tuna hade förklarat att det inte ingick, det var hyrt från Musikbörsen. Men det stod kvar några veckor efter efter köpet.

En mörk kväll gick jag dit med Tuna som hade nyckeln till ingången från Hötorgsgaraget kvar, och vi lastade hela PA:t i min skåpbil och körde det till Musikbörsen.

Några dagar senare satt jag och snackade med Calle och Roffe på Calle Gerdhems kontor längst in vid biljardbordet i hans firmas del av lokalen på S:t Eriksgatan 80. När vi sitter där i lugn och ro kommer det in en svartmuskig man och var mycket hotfull. Han skulle ha tillbaka sitt PA som han köpt av Tuna. Jag förklarade att det var mitt PA som Tuna hyrt och jag hade hämtat det tillbaka. Han blev ännu argare och drog fram en pistol!!! Han skulle minsann ha sitt PA - det var hans!!! Han hade köpt det av Tuna!!!

Det blev rätt högljutt och kunder och personal kom och tittade på när dom hörde bråket. Det slutade med att han gav sig av. Puuuuh!!!

Jag berättade förstås det hela för Tuna som också blev rätt skärrad. Men det var inte slut med det.

Några dagar senare var Tuna och Lasse Berg på plats igen nere i Sergelgaragets bortre del där bakingången till Underground var och skulle hämta det sista av mina prylar, mick-stativ, lite scenljus och annat som inte heller ingick i köpet.

Tuna berättade efteråt att han hade gått ut genom dörren för att lasta in prylarna i skåpbilen när killen som köpt stället och hotat mig kommit upp bakom honom med en pistol i handen och tänkte skjuta honom. Som tur var hade Lasse

Berg kommit ut från klubben en bit efter Tuna och fattade snabbt situationen, varpå han slog honom i huvudet med ett mickstativ så han dröp i backen. Sedan misshandlade dom honom så pass grovt att han hamnade på sjukhus ett bra tag om jag fattat rätt.

Jag kommer inte ihåg så mycket mer - utom att Tuna började jobba som turnéledare för Siouxsie & the Banshees och överlevde sedan som stand-in skådis i B-filmer i Filippinerna några år.

EV-horn till Turkiet

På 80-talet kom det in en vänlig turk med kraftig svart mustasch till mig på Musikbörsen. Han berättade att han tjänade en massa pengar på att sälja hela nerlagda textilfabriker till Turkiet i delar. Han fraktade hela järnvägsvagnar från Borås till Istanbul under en period. Och i Turkiet jobbade hans lillebror i Tullen i Istanbul där textilmaskinerna skulle tullas in.

Brorsan var väldigt religiös och ville inte ta några mutor - det strider mot Islam.

Men däremot kunde han tänka sig att släppa in brorsans järnvägsvagnar utan att behöva betala tull om storebrodern skänkte ett bättre ljudsystem som skulle sättas upp i en av de största minareterna i Istanbul.

Jag och Tommy Wistrand drog ihop 4 av de största EV-hornen i vit glasfiber som tillverkades, jag tror att dom hette HR 6040 och 4 DR-1 drivers. Det behövdes minst 4 för dom ville ju ha spridning åt alla håll. Vi gjorde i ordning kablaget, det var en över 100 meter lång 2,5' Supra högtalarkabel från tornet ner till en Peavey XR600 PA-förstärkare som skulle placeras innanför ingången. Plus en omkopplare för utgångens högtalare som man kunde slå på när det var fullt

i moskén och det stod mycket folk utanför som kopplades till några vanliga högtalare som skulle monteras under tak vid ingångstrappen.

Och ett par EV PL-80 mikrofoner att hojta i.

Jag provspelade prylarna på Musikbörsen innan turken hämtade dom och det lät verkligen öronbedövande högt och rent.

Sedan såg jag inte turken på något år,, men en dag störtade han in på kontoret och ville krama om mig och var jätteglad. Anläggningen han skänkt till moskén hade gjort succé. Hans lillebror var överlycklig. Han berättade att mina EV-horn hade hörts ända upp till översta delen av Bosporen vid Svarta Havet, sådär 3-4 mil från moskén.

Så här i efterhand undrar man ju lite vad andra innevånare i Istanbul tyckte.

Skulle vara kul att veta. Jag har inte sett till turken sedan dess tråkigt nog.

Jag har ju turistat i Istanbul massor av gånger och har kollat upp i de högsta minareterna för att se var mina vita Electro-Voice glasfiberhorn hamnat, men inte sett dom. Hade ju varit kul sådär nästan 40 år efteråt att kolla hur det hade funkade. Och jag ser ju förstås vilka kassa horn dom använder på alla moskéerna - runda trattar som bara når någon kilometer om ens det.

Jag har ju alltid velat förbättra prylarna jag säljer och även tagit patent på en del. Många använde dom stora klumpiga lådorna som ritats av JBL en gång i tiden som hette 4530. Jag tänkte att dom kunde bli hälften så stora under transport och ritade konstruktionen.

Min vän Anders Sagrén som byggde sina små Alligator 1X15" bashögtalare som vi sålde på Musikbörsen tog sig an uppdraget och han byggde två prototyper som jag testade på vid några uthyrningar. Jag körde dom med Eje Thelin på Moderna också. Tunga rackare men dom lät OK.

Men dom var alldeles för tunga. Så även fast jag fått patent på dom så blev det inget mer tillverkat än dom två prototyperna vad jag vet.

Nöjesbörsen

Lasse Lindros kom med ett förslag att vi skulle köra artist-förmedling och 1982 vi bildade Nöjesbörsen AB som Lasse drev fram till 1985. Det var bara ett litet kontor till höger om ingången till Musikbörsen. Orup och Cia Berg höll till där också rätt mycket om dagarna. Lotten skötte flera av banden: Ubangi, Neon Leon, Teneriffa Cowboys, Magnus Lindberg plus att hon jobbade en del med Marie Fredriksson.

Studion S:t Eriksplan

Jag hade haft en del samarbete med Jean-Louis Signorelli för att köra Musikbörsens Rockbandstävling på hans disco Bobbadilla som låg med ingång från Gula Gången i Slussen. Jean-Louis var en hårding som jobbat på olika restauranger i Stockholm, hade en svensk fru, Marianne, fd fotomodell och två barn.

En vacker dag i början på 1981 fick jag reda på att Marionetteatern på S:t Eriksplan skulle bli tvungna att flytta. Michael Meschke hade fått massa problem med myndigheterna som dömt ut lokalen, det var brandskydd, personalutrymmen osv. Han lyckades få nya lokaler vid Kungsträdgården. Och jag lyckades få över kontraktet utan att betala någon överlåtelse. Jag såg för mitt inre hur den fina lokalen skulle kunna bli!

MUSIKHANDLARENS DRÖM - ETT STÄLLE FÖR MUSIKER!

Ägaren av hela huset var en tandläkare, och i överenskommelsen ingick att jag skulle få en hyresrätt precis ovanför ingången till fd teatern. Tanken var att jag skulle kunna använda den som personalbostad och samtidigt slippa problem med grannarna vad gäller ljud osv. Till höger fanns

ett mycke bra utrymme med stora fönster som skulle bli restaurang - utan restaurang kunde man inte få vintillstånd.

Jean-Louis hade inget kapital att stoppa in men efter att jag kollat med Musikbörsens av banken rekommenderade redovisningsbyrå föreslog dom att jag skulle bilda Handelsbolag med mig själv, Jean-Louis och Musikbörsen AB som delägare. Sagt och gjort - vi körde igång.

Jag anlidade en gammal vän, Staffan Nordlund, som var nybakad arkitekt, för att rita allt som behövdes göras och det var förstås en hel del. Nytt kök med ny ventilation, nya utrymmen i källaren för personalen, nya studios också så att musiker skulle kunna hyra in sig, både för rep och inspelning. Barer byggdes både i övre delen där det byggdes restaurang med uteservering, och i själva gamla teaterlokalen i ett hörn där det blev en Champagnebar.

Vi drog igång bygget och det var ingen liten sak. Vi hade beräknat kostnaden till 1,3 miljoner om jag minns rätt. Men efter att Hälsooskyddsnämnden, Brandkåren, facket osv. lagt sig i det mesta så blev kostnaden ungefär dubbelt så dyr. Och Staffan fick rita om några gånger. Och jag fick ta djupare tag i Musikbörsens fickor.

Under tiden som vi byggde ansökte jag om vintillstånd. Men det var så svårt så svårt. Jag visste ju att jag behövde ha en restaurang för att få tillstånd och det var därför jag tog in Jean-Louis som hade både kunskap och kontakter plus visste hur man drev en klubb. Så den delen var avklarad. Men så gällde det att här skulle det vara både musik och ungdom. Och då var det genast svårare. Jag och Jean-Louis kämpade på men det var segt och drog ut på tiden.

Luftgitarr

När Studion S:t Eriksplan var nära att öppna ville en vän som jobbade hos mig på Musikbörsen, Uffe Bejerstrand köra ett nytt koncept som han snott från sin tid i USA, Luftgitarr! Vi drog igång, utan vintillstånd men körde slutet sällskap när det gick så vi kunde servera öl osv. ändå om jag minns rätt. Uffe Bejerstrand var väldigt framåt och drog hela grejen i stort sett själv. Och det blev jättesuccé.

På Studion körde vi en massa olika musik också förstås och jag fick kontakt med en tjej som var bra på den senaste punkigare trenden också - Lotten. Hon skötte bokningarna.

Jag hade två dörrvakter, Svullo och hans bror. Båda stora bjässar med humor som var alldeles utmärkta för jobbet. Svullo hade också ställt upp i Luftgitarr.

Vad ingen visste var att han var en kanonbra basist, körde funkig slap style hur bra som helst. Han lånade en Gibson Grabber bas av mig som jag inte fått tillbaka än tror jag.

Senare kom förstås andra vakter in också. Plus en tuffing till brud som stod i garderoben som hoppade in som extra kraft när det började hetta till. Efter att vi hade bjudit in samtliga ledamöter på tillståndsmyndigheten på middag för att övertyga dom om att det inte var något farligt ställe för ungdomar och bara kunnat servera lättöl, en och en, eller rättare sagt två för dom tog förstås med sig sina män eller fruar. Och jag fortsatt att förlora en tusenlapp eller tre varje kväll vi körde började jag bli desperat. En viktig person var en sympatisk kille som hette Griesel, pappa till Marika Griesel, som gjorde sitt bästa för att hjälpa mig, men han fick tydligen inte gehör och allt drog ut på tiden. Så till slut efter nästan ett år jag gick upp till kommunen och bad att få tala med chefen för Tillståndsenheten. Jag fick komma in nästan på direkten - och vem var det som var schäfer? Min skolkamrat från Räcksta, Peter Carlsten. Vi hade inte setts sedan 1960

när jag flyttade till Nacka så det blev ett glatt återseende.

Han förstod mitt problem och lovade se till att jag fick mitt tillstånd. Och det fick jag till slut. Och det var ju inte mer än rätt. Framförallt eftersom jag inte hade något skit i bagaget till skillnad mot många andra i Restaurang och Narkotika-branschen.

Sedan borde ju problemen vara lösta trodde jag

Jag själv hade ju koll på en del av musiken själv och såg till att vi bokade in en hel del bra utländska akter. Jag hade god hjälp av folk från skivbolagen.

Särskilt efter att vi fick kontakt med Cia Berg och Orup. Cia körde ungdomsprogrammet Bagen från Studion i flera år och bättre reklam för ett musikställe än att det syntes på TV samt att det spelades in videos live därifrån gick ju inte att få.

Cia och Orup hade ett trendigt band hette Ubangi. Jag tyckte själv det var rätt kass men dom drog bra med folk. Som jag också tyckte var konstigt. Fast musiken kunde svänga helt OK så stod publiken bara still och försökte se oberörda ut. Märkligt! Skit samma - vi var förstås vänner ändå. Och Bagen var nyttig för många utländska band lirade live och Studion fick mycket reklam.

Sök på Ubangi på Youtube! Snacka om tidsdokument!

För att få mera fart när vi körde disco på fredagar och lördagar tog vi in några tjejer från baletten i End of the Rainbow. Det var Kayo och Sanna Ekman och några till. Riktiga kanonbrudar som blev uppbyggda, dansade och höll igång mot bara lite mat och dricka och dansgolvet var fullt utan orkester - dessa dagar var det endast DJ:s! Vilka minnen! Kayo hängde med Joppe och mig upp till Umeå några år senare när J&J ställde ut på en ljud- och ljusmessa.

Svenska soulbandet Shine med Kofi som bandledare gillade jag. Och jag tog in Koinonia med fantastiska basisten Abraham Laboriel och många utländska artister. Plus en hel del svenska förstås som Aston Reimers Rivaler och jag tog t o m in Lokomotiv Konkret en kväll efter att den ökända marxisten

Dror Feiler lyckats få mig att tro att det skulle bli en intressant musikkväll. Och det blev det verkligen. Fast frågan är om det verkligen handlade om musik - det var oljud. Och det var inte många kvar i publiken efter att dom dragit igång oljudet - dom flesta drog sig ut på S:t Eriksplan medan dom körde sin kaka-foni, men dom kom tillbaka när nästa band gick på så kvällen blev inte helt misslyckad.

Den kristna rockgruppen Fredag gillade jag skarpt, sångaren Uno Svenningsson var toppen, och dom körde några gånger - tyvärr var det lite för städad publik för Studion, vi var ju vana att sälja massor av öl så dom kvällarna gick inte runt.

Jag gillade ju Steely Dan och deras tidigare album, särskilt ett som hette The Royal Scam med låten Kid Charlemagne och Larry Carltons fantastiska gitarrsolo. Och vi lyckades boka in Larry Carlton. När kvällen för konserten närmade sig var det ett väldigt intresse och folk stod i kö tidigt.

Men men, några timmar före konserten ringde dom att han mådde inte bra - och ställde in konserten. Vi var förstås väldigt besvikna, jag med som verkligen hade sett fram mot hans konsert. Men shit happens. Hans artistbolag lovade ändå att han skulle köra någon månad senare på Studion så dom som köpt biljetter av mig fick en andra chans, antingen pengarna tillbaka eller så kunde dom komma på den konserten.

Efter någon månad var det dags igen. Fullt med folk och utsålt och så hände precis samma sak. Det blev aldrig någon konsert med Larry Carlton på Studion.

Efter fick vi höra att han hade drogproblem den här tiden så vi var tydligen inte dom enda som fick ställa in hans konserter.

Vi körde en show under en längre tid som hette End of the Rainbow. Den sattes upp av Peter Alm som sedermera frontade för Gula Tidningen.

Det var en show som handlade om döda stjärnor och den gick för utsålda hus ett bra tag. Bland de medverkande fanns Brian Wilson, Kofi, Björn Andrésen,

Rene Martinez, Scotty Preston, Roy Hamilton (Gigis bror) och några till.

Medlemmarna i Style hängde mycket på Studion, ofta tillsammans med sin ljudtekniker Pelle Meyer som jag senare bildade en firma med, EV Svensk Ljuduthyrning. Pelle var driftig och kul och Style hade mycket spelningar. Han berättade att han tyckte inte trummisen var riktigt tight på några av låtarna så han kopplade in en mick i mixerbordet som han dunkade på i takt så det inte svajade så mycket. Haha! Vet faktiskt inte om det är sant.

Gigi var kul också och jag brukade skoja med henne och nypa henne i häcken.

Hon blev alltid skitförbannad. Eller låtsades bli skitförbannad. Haha!

En av dom första kvällarna vi körde Studion var det någon stjärna som parkerat sin cykel precis vid entrén och han var ganska full och vägrade flytta på den. Svullo högg honom, fråga mig vad han skulle göra med honom, och jag sade - Släng honom i containern. Det stod en byggcontainer på trottoaren utanför under byggtiden. Han slängde honom i containern och vi hörde hur han hamnade på lite bråte i botten och rumsterade runt. Svullo tittade på mig och frågade vad han skulle göra med cykeln. Släng den också i containern!

Och det gjorde han.

Nille kallades en kul gäst som körde några vilda Bowie-partyn på Studion och Jean-Louis fattade att det drog bra med folk så han anställde Nille som DJ.

Och han var verkligen toppenbra som DJ, det var full fart på dansgolvet.

Jag gav Janne "Tolvan" Tolf fria tyglar att köra en gång i veckan ungefär på Studion. Han lyckades samla ihop alla möjliga musiker han kände och det blev väldigt bra konserter med olika konstellationer.

Björn Andrésen är inte bara skådis och utnämnd till Världens vackraste pojke efter filmen av Döden i Venedig av Visconti. Han är också en duktig musiker som spelar piano, gitarr och bas också. Många vet inte att han vistades myck-

et i Japan där han har en annan karriär och spelat in flera poplåtar bl a.

Björn är en skönt kille med mycket humor och hängde en del på Musikkbörsern där jag lärde känna honom och bokade in honom för några framträdanden på Studion. Björn var även med i ensembler som körde musiken End of the Rainbow. Vi träffas ibland fortfarande och för några år sedan köpte han ett Physis Piano av mig.

Mats Bergström är en fantastisk gitarrist som även spelade jazz och funk på den tiden i ett litet band vi bokade in flera gånger på Studion. Otroligt allsidig och dessutom en väldigt trevlig person.

Hanoi Rocks var det bästa bandet på scenen på Studion som jag såg. Otroligt röj. Och dom gav Glamrocken ett ansikte! Dom körde både rökmaskiner och kraftiga smällare i den LeMaitre Bomb Tank som lånades in från Musikkbörsern.

Det gick åt massor av ljuseffekter också - allt från LeMaitre som Musikkbörsern var agent för på den tiden. Vad vi inte fattade då var att Hanoi Rocks var jättestora i Storbritannien och förebilder för många av de stora engelska glamrockbanden.

Jag var på en musikmässa i London sommaren -83 eller -84 och det vimlade av folk med Hanoi Rocks på tröjorna.

Hanoi Rocks hade en bra manager som brukade ta ner bandet till mig på Musikkbörsern när dom behövde något och jag gav förstås bra rabatt. Tyvärr dog deras trumslagare 1985 och bandet lades ner. Dom finns också på Youtube - kolla in dom.

Olle Persson med Papa Freuds körde också mycket på Studion. Det var både musik och sketcher och bra tryck. Lite Blues Brothers feeling. Jag kommer bäst ihåg en Pizzasketch där pizzabagaren skäller ut kunden som vill se på en meny. Meny, Meny, Menyjävlar. Och en söt brud som heter Monica Bring spelade sax. Pappa Freuds var mina personliga favoriter - dom hade fattat det där med hur man underhåller publiken.

Jason & the Scorchers körde en kväll. Jag diggade dom starkt, särskilt när dom körde Dylans Sweet Marie. Kolla Youtube så fattar du. Svårt att beskriva stilen - något slags punkig country - och videon gör dom inte rättvisa.

Neon Leon hängde mycket på Studion och spelade några gånger också.

Mycket attityd och fullt röj.

Jean-Louis kom på att vi skulle köra hårdrockskvällar tisdagar och torsdagar som varit rätt döda publikmässigt innan och vi körde igång med Rock Machine. Jag och Tommy Wistrand jobbade ju mycket med ljudanläggningar, jag hade agentureren för Electro-Voice och vi tänkte vi skulle ha en riktigt bra anläggning på Studion. Lägsta basen kom från en EV 30-tummare som stod i direkt anslutning till det plåtklädda dansgolvet. Resten av PA:t var också i toppklass och fanns alltid tillgängligt både för TV-inspelningarna, och diskokvällarna. Hela lokalen var död-dämpad för bästa möjliga kontroll av ljudet vid inspelning och min idé hade från första början varit just att kunna göra riktigt bra live-inspelningar där med TV.

Rock Machine

Rock Machine var verkligen helkul! Och det blev stor succé. Gratis inträde och gratis backline och PA med ljud- och ljus-tekniker för dom som ville uppträda plus chans att man sågs av en publik som verkligen gillade musiken. En del gnölade över att vi inte betalade något gage men jag såg det som perfekta spelningar för dom som ville möta sin publik och banden hade inga kostnader alls utom resan om dom kom från Dalarna som Six Feet Under.

Och publiken kom ju in gratis. Behövde dom låna instrument fixade jag det gratis också på Musikbörsen.

Kvällarna med Rock Machine blev otroligt populära och många rockband fick chansen att visa upp sig. Publiken älskade stället och det var aldrig något bråk. Jag hängde förstås där själv och lärde mig mer och mer tycka om hårdrock och häftiga schenshower. Om någon blev full och dum hjälpte alltid publiken mig att ta med killen upp till entrén och kasta ut honom.

Vi hade en stor och dyr videoprojektor i taket, en jättemodell med tre stora linser. Vi körde musikvideos på en filmduk som släpptes ner elektriskt över scenen. Vi visade Michael Jackson osv. när det var diskokvällar som det alltid var på fredag-lördag.

Vi körde en del underhållande inslag också diskokvällarna. Vi korade Miss Wet T-shirt - det var mycket uppskattat. Och vi körde en Brakedance tävling som drog massor med folk.

När vi skissade på scenen inför bygget kom jag på att man kunde göra hela baksidan och sidorna av scenen med vändbara plattor, som dörrar i storlek 1X2 meter som man kunde vända så man fick antingen en jättestor spegel eller svart dämpmaterial framåt. Allt för att kunna förändra akustiken och även ändra ljussättningen. Det funkade perfekt när vi körde mer akustiska akter med speglarna framåt. Och när det var disko var scenen full av dansande gäster, många kollade på sig själva i väggarna av speglar.

När det var TV- och video-inspelning var den svarta ljuddämpande sidan utåt och det var lätt att sätta ljus. Fast det hände förstås upprepade gånger att något bands ljustekniker missade att det satt sprinklers i taket... En uttryckning med brandkåren var inte gratis och det hände flera gånger.

Söndagar var det "det vackra folket" som var gäster var det tänkt - det var mycket folk från restauranger, barer, andra musikställen och klubbar osv. som hade stängt på söndagar. Då var det mycket bråk och kokain på muggen osv.

Jobbigt klientel, mycket bögar som höll på med droger och slogs.

Calle Gerdhem och jag hade en vän vi kallade Palle Polis

som jobbade på knarkspan. Jag brukade bjuda honom på middag och efteråt gick vi tillsammans ner på klubben. Jag ställde mig en bit ifrån och Palle visade mig kända knarklangare. Palle ställde sig på avstånd som backup och jag gick fram och bad personen följa med upp till garderoben. Det blev sällan något bråk på vägen upp. Sedan visade jag upp killen för vakterna och tjejen i garderoben och sade att den här personen var portad och sedan slängde jag ut honom. Det funkade bra en tid men en del hotade och skulle ställa till bråk.

När vi byggde stället hade vi räknat just med det och ytterdörren till klubbdelen var klädd med tjockt rostfritt stål och på ena sidan vad det en liten ruta i skottsäkert glas som vi kunde titta ut igenom och kolla innan vi släppte in folk.

Vi tryckte upp VIP-kort och skaffade en präglingsmaskin så vi kunde skriva in medlemsnummer och namn på korten. Bra sätt att hålla kollen på folk.

En kväll slängde jag ut en elak liten typ från Södertälje och det gillade han inte. Lite senare på natten när vi stod i dörren tillsammans med vakterna såg vi hur det kom en svart BMW glidande och ena rutan drogs ner. Vi hoppade snabbt in och drog igen dörren och PANG!!! Ett skott tog i dörren precis vid glipan.

Som tur var blev ingen skadad. Och det märke som blev i dörren satt kvar i många många år, kanske sitter kvar där än.

Restaurangen på gatuplan gick bra också. Vi kallade den Le Studio och körde fransk matsedel och hade en utmärkt kökschef från Italien först som drog vidare till en konkurrent på Rörstrandsgatan. Sedan fick vi tag i Alphonso Iglesias som var från Chile. Han skötte även inköp osv. och senare öppnade han eget på Nybrogatan, restaurang Stolen, tillsammans med Micke som stod i baren. Micke växlade med Sven von Essen, en riktig stjärna i baren däruppe i restaurangen.

Jean-Louis övervakade luncher och middagar på restaurangen och jag brukade äta lunch där också flera gånger i veckan.

På fredagar var det alltid någon gryta, ofta Beuf Bourguignon och gästerna var inte så vana vid det franska köket så när

dom frågade vad det var i grytan brukade Jean-Louis svara att det var allt dom skrapat av från tallrikarna hela veckan. Haha!

När gästerna på slutet drog vidare till några konkurrenter på Rörstrandsgatan körde vi igång Studio California med en kille som heter Chalte Ugglå. Det var typiskt kalifornisk matsedel med biff och hummer osv. Kul mat.

I Champagnebaren i konsertlokalen en trappa ner var det en del konstigheter.

Jean-Louis var ju den som frontade och många visste inte att jag var den som satsat alla pengarna och både en hel del av personalen och andra gäster trodde att jag bara var en vanlig gäst även om förstås folk i dörren visste vem jag var. Vilket kunde vara nyttigt många gånger.

Vi märkte att det försvann en hel del pengar dom kvällar när en viss tjej jobbade i den baren - kassorna stämde inte med hur mycket öl vi hade gjort av med från Spendrups. Det var 30-liters aluminiumfat så det var inte så svårt att kolla. När det var Rock Machine såldes en hel del öl, andra kvällar såldes det mycket vin, skumpa och drinkar. Jean-Louis brukade gå ner och slå ut kassan och byta kassalådan för att kolla men hittade inte hur hon lurade oss, det brukade stämma skapligt. Men det försvann stadigt pengar för ungefär 10-20 öl per kväll.

Så jag ställde mig i närheten och kollade genom speglarna som fanns lite här och där just för att vi skulle kunna kolla och jag såg hur hon lät bli att slå in i kassan, bara lämnade kassalådan öppen och lade pengar i lådan en stund när det var kö till baren. Och hon räknade förstås i huvudet och när det blev 300:- så plockade hon på sig dom stålarna och körde vidare. Ibland tror jag hon började med att plocka ut 300:- och sedan bara räknade neråt för 10 öl. Jag berättade för Jean-Louis och han kontaktade facket. Men det räckte inte som bevis att jag hade sett hur hon gjort osv. Så det slutade med att vi var tvungna att hyra in två detektiver som kollade och antecknade så vi kunde använda det som bevis. Tänk

vilken märklig makt facket kan ha som skyddar folk som är tjuvar och bestämmer vilka man får behålla eller avskeda när det blir kris.

I baren där uppe stod Micke och Sven och höll koll på gästerna. En riktigt jobbig gäst var allas vår stjärngitarrist Yngwie Malmsteen. Han var egentligen något för ung för att få hänga på Studion men jag hade sett till att han fick komma in ändå. Vilket slutade med att han började bråka och slängde ölkrus i väggen och blev utslängd. Och så kom han ner till mig på Musikhörsen och bönade och bad om förlåtelse och lovade att han skulle sköta sig om han bara fick komma in igen, alla hans hårdrockspolare hängde där. Och historien upprepades förstås - han slogs med en gäst och blev utslängd igen. Sedan fick han inte komma in på lång tid.

Lotten bokade banden. Hon hade själv kontakt med många band och vi bokade in Johnny Thunders med sitt band New York Dolls.

Tyvärr var Johnny själv i rätt dålig form den här tiden så spelningarna i Sverige blev kaosartade. Hans trummis Jerry Nolan gick på avvänjning, åkte till Uppsala några gånger i veckan för att få sina Metadonsprutor. Båda var supertrevliga och intellektuella killar, synd att dom fastnat i träsket.

Lotten blev ihop med Jerry Nolan och fick låna lägenheten ovanpå Studion där hon bodde med Jerry Nolan en tid.

Johnny Thunders var nere på Musikhörsen och testade gitarrer. Han köpte en Ovation Adamas med blå kolfibertopp av mig. På scen var han som ett vilddjur men privat var han en lågmäld snubbe med stil.

Det var mycket TV och videoinspelningar. Och mycket häng i baren där nere.

Scorpions spelade in sitt album Love at first sting i Polarstudion och killarna brukade komma ner på kvällarna till oss och kopplade av med några öl och kolla in brudarna. Mycket trevliga grabbar. Dom tyckte jag skulle komma över till Polarstudion någon dag och kolla när dom spelade in. När jag kom dit och tittade in genom glasrutan till gitarr-

båset körde killen på en Marshall 100W och en 4X12:a på järnet!!!! Fattar inte hur han kunde vara i rummet själv utan hörselkåpor! Måste ju varit totalt döv. Jag blev ju nästan döv också ute i kontrollrummet.

Kronprinsen i Malmö

1981 skulle Joppe och jag göra klart en leverans till ett nytt jätteställe i Malmö som skulle öppna högst upp i kåken på 26 våningen på Kronprinsen. Den nya ägaren hade fått ljud och ljus på krita av J&J. Joppe och jag tog med oss

Johan som var 4 år och åkte ner med min rosa Cadillac för att ställa in ljud och ljus och övervaka premiären.

Det var flera artister som skulle uppträda premiärkvällen, bl a Micke Rickfors, och ordentligt pådrag.

På eftermiddagen kom killen som tagit över stället till Joppe och mig. Han var bekymrad - han hade inga pengar kvar så han kunde inte köpa ut all sprit för kvällen. Det fanns lite öl i kranarna men baren i övrigt var tom och han började bli desperat. Han hade bara fått ihop en del av stålarna men långt ifrån allt.

Han såg min Cadillac och förslog att jag skulle köpa hans Porsche 911 Targa 1975 års modell. Den var i bra skick och han ville ha 60.000:- för den. Men det var brådis och banken skulle stänga klockan 15 så jag prutade till 36.000 några minuter i 15. Jag fick ut pengarna innan banken stängde och krögaren kunde åka iväg till Systemet.

Johan, Joppe och jag hamnade vid ett bord en bra bit från scenen. Vi åt middag och sedan började showen. Det satt några tjejer vid samma bord och dom tog hand om Johan som trivdes. Till slut somnade han i en av tjejernas famn. Medan Joppe och jag var runt och kollade att allt funkade.

Nästa dag körde Joppe min Cadillac medan Johan och jag

körde upp Porschen till Stockholm. Jag gillade inte färgen så jag tog ner den till lackverkstaden bredvid Classic Car och han lackade om den i ilsket läppstiftsrosa. Han putsade också bort lacken på targabågen. Bilen blev hur fräck som helst och jag brukade köra den ut till Saltis när jag skulle till segelbåten.

Efter något år hade jag för många bilar så jag sålde den till bankdirektör Sandström på Östgötabankens lokalkontor vid Fridhemsplan för 50.000:-.

Nära döden på Tunneln i Malmö

Det gamla anrika hotellet hade tagits över av en kille som heter Lasse Hector och Joppe hade blivit kontaktad för att göra nattklubben häftig. J&J hade ju rykte att vara bland dom bästa efter att Alexandras och andra ställen hade fått sitt ljud och ljus från oss .

Lasse Hector hade en pojkvän som kallas Abel, Abelardo Gonzales som var arkitekt och hade inrett en restaurang i Lund på ett mycket spektakulärt sätt också.

Tunneln låg på Adelsgatan 4, ett stenkast från Stortorget och nattklubben som döptes till Trocadero låg på gatuplan med ingång direkt från gatan.

Hela hotellet var en dröm! Massvis med kul design överallt, inte minst hade alla rummen fått sin egen prägel efter kända artister, ett hette Anita Lindblom-sviten. Ett rum jag bodde i många gånger när jag var i Malmö var Anita Ekberg rummet. Det finns säkert en massa bilder på nätet om du letar, för Tunneln och Abelardo fick en mass priser för designen.

Jag hade skickat alla prylarna med Catta med EV-lastbilen som hon döpt till Evert. När hon kom ner till Malmö var hon sur - bilen hade dragit snett och ena framdäcket var helt

blankslitet men hon lugnade ner sig när vi kom ner - i min Cadillac som vanligt. Joppe och jag åkte en hel del i den.

Catta ville köpa ett nytt däck men jag föreslog att hon skulle åka ut till en gummiverkstad och kolla om det inte fanns någont bra begagnat.

Catta drog på sig sina sexigaste kläder och åkte iväg, och Joppe och jag åkte efter och ställde oss en bit ifrån för att kolla hur hon skulle göra. Hon hade fått med sig en tusenlapp.

När hon klev ur Evert i stövlar, mini skirt och en tunn topp blev det nästan slagsmål om vilka som skulle få betjäna henne på däckverkstaden.

Vi såg hur dom snackade och vi visste att ett nytt däck kostade 4.000:-. Det var mera snack och dom plockade fram ett beggat däck och till slut grejade dom det för 1.000:- påslaget på bilen och alla såg glada ut.

Joppe och jag kopplade upp alla högtalare och mixerbord osv. i klubben hela dagen. Vi kopplade in ljudet och spelade lite Disco och Steely Dan för att kolla att ljudet var riktigt på topp - och det var det.

Vi hade med oss 48 pinspots från en italiensk firma som vi monterade på en rund stålställning som hängde från taket.

Dom skulle inrama dansgolvet som var av rostfritt stål.

Det började bli sent och vi var trötta och svettiga när jag skruvade med anslutningarna till pinspottarna.

Plötsligt fastnade jag med höger arm i stålringen - snacka om kraftig stöt!!!

Jag satt fast!!! Trodde jag skulle dö!!! Som tur var märkte Joppe som stod en bit bort min situation och han ryckte bort mig.

Hjärtat hoppade konstigt och jag mådde ordentligt ruttet flera timmar efteråt.

Och hjärtat gjorde konstiga skutt hela kvällen sedan när vi övervakade premiären.

Det visade sig att någon jävla italienare hade monterat + till jord på den pinspot som jag monterade när jag fastnade. Inte konstigt att jag blev strömförande hela jag.

Premiären gick i alla fall utmärkt och vi stapplade upp till våra galna rum.

Här kan du läsa lite om stället:

<https://ng.se/artiklar/lars-hector-intervju-med-mal-mos-mest-kontroversiella-krogare-1983>

Åre - Storlien - Trondheim - Rös

En vinter i början på december kände jag mig bra trött på Stockholm och tä tänkte att jag behövde en liten semester.

Så jag bjöd med mig Catta som sällskap och vi åkte med min rosa Cadillac upp till Åre för att sälja in ljud och ljus från J&J på skidanläggningarna.

Jag körde ju året om med sommardäck, har jag gjort så länge det varit tillåtet.

Och det var ganska halt när vi rullade iväg upp till Sundsvall och vidare på E14 upp mot Östersund och Åre.

Det hade snöat och var jävligt halt så jag hade svårt att komma uppför backarna även om sommardäcken var fräscha. Vid Ånge stannade jag vid en bensinmack och köpte T-sprit som jag hällde på däcken, rullade en bit i snöns och hällde på igen några gånger. Det gick åt 2 flaskor T-röd. Och det funkade alldeles utmärkt. När kladdet från vägarna var borta så var däcken mer som sandpapper och vi kom upp till Åre utan missöden. På kvällen kollade vi runt lite och inspekterade ställen som skulle kunna bli kunder men det var rätt tråkigt, julsången var en vecka bort och det var rätt segt.

Nästa dag hyrde vi skidor och åkte lite i backarna. Vädret var tråkigt, mulet och nollgradigt men det var kul att åka utför.

Catta och jag brukade dela rum när vi var ute och åkte - och det har aldrig hänt något mellan Catta och mig om du skulle

tro det - jag har kanske gjort några trevare men hon var strikt. - Inga dumheter Jerker! Även om vi kunde ha väldigt trevligt ihop och t o m sovit i samma dubbelsäng i Anita Ekberg rummet på Tunneln i Malmö.

Som nu när vi kom tillbaka från skidbackarna. Catta hade en massa tröjor på sig när vi åkte utför backarna och efter att vi ätit middag och druckit några drinkar i baren var vi tillbaka i hotellrummet. Där dansade Catta inte slöjornas dans utan Tröjornas Dans!!! Vi skrattade och hade hur kul som helst. Dumt nog berättade jag det för Marjatta när jag kom hem igen och det snackar hon om fortfarande.

Nästa dag åkte vi vidare upp till Storlien och försökte sälja in prylarna där. Jag hade alltid med mig vår fina broschyr för J&J där Joppe, jag och Alexandra poserar. Den gjorde min bror Hans och jag tror den gav en hel del faktiskt. Jag har ett inramat ex kvar på muggen i min utställning.

Om jag minns rätt så blev det till slut en order i Storlien, men det var Joppe som tog den på telefon lite senare efter att vi gjort jobbet.

Vi drog vidare - tänkte det kunde vara kul att köra till Trondheim och sedan bakvägen över Röros tillbaka till Sveg, Ljusdal, Hudik och hem.

Catta var bakis och låg och sov i framsätet lutad mot dörren i min Cadillac.

Jag körde den långa nedförsbacken och bilarna som var på väg åt andra hållet hade problem och sladdade omkring. Men jag kunde ju inte bromsa heller, det var rätt halt. Och efter lite småläskig körning var det en mötande bil som fick en lång sladd åt ena hållet och sedan såg jag att han skulle komma över på min sida när han hävde sladden. Så det var inget annat att göra än att styra bilen ner i högra diket. Och diket var djupt. Den dunsade och hoppade och Catta vaknade till och sade - Hur kör du Jerker!!!

Jag försökte komma upp på vägen igen men bilen bara kanade vidare nerför backen med de högra hjulen i diket. Efter många hundra meter hade farten gått ner lite och det var lite granris

och bråte i diket och till sist lyckades jag få upp bilen ur diket. Puh!!!

Vi fortsatte ner mot Trondheim och sedan vänster mot Röros. Och nu började det bli riktigt krångligt för det var höga berg och djupa dalar och bilen orkade inte uppför backarna, bakhjulen spann trots att vi gjorde ren dom med T-sprit vi hade med oss en gång. Vi behövde flytta tyngdpunkten bakåt. Catta flyttade till baksätet och vi lastade allt löst i bakluckan men vi fastnade halvvägs uppför en lång backe ändå. Det blev till att backa tillbaka så långt det gick och ta ännu mera sats. Läskigt, men till slut kom vi upp på krönet när farten var nere i 10 km/tim.

Och efter lite vådliga turer kom vi till Röros och tillbaka mot svenska gränsen till Svea och hem till Stockholm igen.

Det var sommarens varmaste dag och inga kunder i butiken. Catta ville ha något att göra. Hon frågade om hon fick måla om väggarna i trappen ner till butiken. Visst - det behövdes. Så hon fick pengar till färg och kom tillbaka med några 10-liters burkar med vit färg.

Hon började måla med en roller och efter en stund kom hon ner till mig på kontoret och frågade om hon fick plocka av sig en del av kläderna, det var så fhimla varmt. Visst - inga problem.

Hon fortsatte rolla väggarna i bara en Flat is beautiful Electro Voice t-shirt i XL som en klänning och ett par trosor.

Jag satt på kontoret när jag hörde liv i trappen. Jag gick ut och tittade uppåt och där stod en kund med ena foten i färgburken.

Catta berättade senare att han låtsades som att inget hänt först och bara fortsatte ner för trappan med vita fotspår efter sig... Hon skrek Stopp!!! Och satte en platsäck om hans fot för att skydda golvet. Han var så generad, stackarn... Catta hämtade en platsäck och ner med foten platsäcken och så gick dom ner till vasken bakom syntarna och sköljde av honom. Haha!

För bara något år sedan kom den kunden in till mig i utställningen på Roslagsgatan och frågade om jag kände igen

honom. Det gjorde jag ju inte men han berättade att det var han som hade trampat i färgburken medan han kollade in Catta. Haha!

Hassela

J&J hade fått ett kanonuppdrag för skidanläggningen i Hassela. Den heter Hassela Ski Resort nu. När Joppe fick uppdraget var stället alldeles nybyggt.

Det var en fin restaurang och jättefina stugor. Skidbacken var kanske inte så märkvärdig men det räckte för att åka med familjen.

När vi snackade med dom hade dom precis byggt klart ett äventyrsbad som nu heter Badpalatset. Det var rutschkana, vattenfall osv. och ett hål under ytterväggen som man kunde dyka under och vara utomhus i en liten del av bassängen i kylan - hur kul som helst. Joppe ritade ett dansgolv i lite oregelbunden form som stod på pelare över en del av bassängen. Hela dansgolvet kunde hissas upp på dagarna och hissades ner över poolen på kvällen igen när det var dans. Golvet bestod av glas i ett rutnät och Joppe hade grejat lampor inuti varje ruta. Det var förstås också en laddning pinspots och mycket ljus. Plus avancerat ljud med en GLI-mixer och SL-1200 skivspelare osv.

Vi hade kontakt med nöjeschefen Mats Ingels, en galet kul kille på den tiden som både körde TV-sändningar några gånger om dagen och såg till att folk trivdes. Mats vare med mig ut och seglade med vår Elvström 717 en gång också och jag var uppe och hälsade på honom i Leksand med. Han var bra på att hålla igång.

Varje år var jag eller Joppe uppe och fixade med anläggningen när säsongen började. Det var nålar som var slitna, skivspelare som inte ville, ljus och ljud som folk som var

amatörer hade försökt ställa in osv. Så då brukade vi bjuda på jobbet mot att vi kunde låna en stuga en vecka.

Stället gick väldigt bra, det var gäster även från Finland och Danmark och vi gillade verkligen Hassela som ligger en bit sydväst om Sundsvall. Det var nära Stockholm och E4:an också. När jag kollar nu på nätet så finns badet kvar men inte discogolvet.

J&J blev kända för sina diskopelare som Joppe hade kommit på. Tänk dig en trekantig 2,5 meters pelare i varje hörn av danskgolvet med allt inbyggt. Det var två 15-tums högtalare längst ner och ovanför var det några 10-tummar och diskanthögtalare. Allt bakom en stadig gallerfront så högtalarna syntes inte.

På varje sida var det inbyggt ljus, en massa spotlights i olika färger som satt bakom spionspeglar av plexi. Så när det kanske var lunch- eller middagsgäster i samma lokal så tänkte man inte mycket på högtalarna. Och eftersom alla högtalare var riktade mot danskgolvets mitt var ljudet hårt koncentrerat och störde inte så mycket utanför danskgolvet. Det här konceptet sålde Joppe in på många många små och medelstora ställen över hela Sverige.

J&J levererade ljud och ljus till ett trevligt litet fjällhotell som hette Silverhatten uppe i Arjeplog. Stället ligger längs Silvervägen och det finns en finfin skidbacke i närheten som heter Galtispouda.

Joppe och jag tog med våra familjer och flög upp dit över en Påsk och bodde på hotellet. Vi åkte skidor hela veckan och det var verkligen härliga långa backar. Kul också att se så mycket älg och ren när vi åkte nerför backarna.

Johan var jättebra på skidor och jag tror han njöt mer än Marjatta som egentligen bara vill åka på långfärdsskidor.

Semester på Gotland

Ibland saknar jag min Cadillac Fleetwood 1978. Jag köpte den en mörk natt 1982 av en bilhandlare med kontoret på fickan som heter Roger Bile för 50.000:-

Den hade bara gått 5.000 mil och var ljusblå med grå inredning och ljusgrå vinyltopp. En extra finess var att det var soffa fram och den var godkänd för 3 i framsätet.

Roger hade kommit till Studion på kvällen och Calle Gerdhem och jag hade festat rätt bra. Vi gjorde upp affären och delade sedan Taxi hem när Roger hakade på och ville göra klart affären. Han var en sån där gammaldags bilhandlare med kontoret på fickan och skulle göra upp ett deal med många bilar så han behövde behövde cash till nästa morgon. Och på den tiden hade jag alltid lite pengar undanlagda hemma.

Jag lackade om den till färgen som billackeraren i garaget mitt emot Musikbörsen kallade Elvis Pink, dvs ljust gräddrosa och mörkare färg mer åt lila på vinyltoppen.

Det blev väldigt tjustigt och bilen användes flitigt för att promota Studion S:t Eriksplan och mina och Calles affärer när vi hämtade upp folk på Arlanda.

Det var en fantastiskt skön bil och jag var med om många äventyr med den. Vi åkte till Musikmesse i Frankfurt två gånger också. Sommaren -83 åkte jag med Marjatta och Johan på semester till Gotland en vecka. Efter att vi åkt runt några dagar lyste det en röd lampa som visade att batteriet inte laddades. Jag kollade med en bilservice i Slite som försökte hitta ett laddrelä men dom lyckades inte, det skulle beställas via GM's Europalager och skulle ta någon vecka.

Jag hade sett att det låg en biluthyrning vid färjeläget i Visby som hette Rent-a-Wreck så jag körde bilen dit och gick in och hyrde en liten Renault 4L för några hundringar för resterande 5 dagar. Jag hade kört en sådan när familjen var

en månad i Annecy i Frankrike och hälsade på min syster Elisabeth som jobbade som au pair där för att lära sig franska sommaren 1965. Jag tyckte det var en kul bil med sin paraply-klyka istället för vanlig växelspak. Jag frågade uthyraren om jag kunde ställa min Cadillac där i

väntan på att köra ombord på färjan om 4-5 dagar och det var helt OK.

Cadillacen gick ju fint att köra även om den inte laddade batteriet och det var ett jättestort batteri, Så jag räknade med att det skulle räcka så länge man inte slog på A/C:n eller körde i mörkret med lyset på osv Så jag räknade med att vi skulle komma hem till Ulvsunda med den utan att behöva beställa bärgning.

Vi åkte runt med den hyrda Renault 4 Lajban och hade riktigt trevligt resten av veckan. Det enda som inte var så kul var när Johan blev attackerad av en massa fiskmåsar som troligen försvarade sina ungar genom att störtdyka mot honom när han kom för nära.

När vi kom tillbaka till biluthyrningen för att lämna bilen och hämta Cadillacen var killen eld och lågor och ville köpa bilen kontant. Han bjöd 80.000:-. Det hade varit hur många som helst som kommit in och velat hyra den och han hade aldrig haft så mycket kunder för den lyste upp hela bilparken där den stod närmast infarten. Men jag ville ju behålla den och vi kom förstås hem lyckligt med bilen och fick tag på laddrelä i Stockholm.

Jag har ett glatt minne från samma sommar. Jag hämtade upp en kille som jobbade för en japansk exportör på Arlanda med min rosa Cadillac. När vi kom till parkeringen var han alldeles knäckt - det finns nog inte så många Cadillacs i Nagoya. Det var under sommaren och jag tänkte skoja lite med honom så vi stannade till vid Råambshovsparken nere vid badet och jag parkerade. Så gick vi en tur genom badet och kollade på alla brudar som solade topless. Det var hundratal!

Min japanska vän var som många japaner fixerad vid stora

tuttar (se annat avsnitt om Taipei) sade - Paradise!!! This is Paradise!!! Kul minnen.

Det var den bil jag hade haft längst i mitt liv när jag sålde den efter två år.

Sedan dess är det bara en bil jag haft längre, en vit Chrysler Sebring cab 2007 som jag hade i 8 år. Men först lackade jag om Cadillacen igen - nu blev den stålgrå metallic med grå vinyltopp. Flott som tusan och fortfarande i nästan nyskick. Jag fick 89.000:- för den. Min bästa bilaffär. Tänk att köra 6.000 mil och tjäna 39.000:- på bilen! Jag gjorde inte någon service på den, bara oljebyten. Men den drog en del - 1,9 liter milen på landsväg i 120, ännu mer när vi körde på Autobahn, och 3 liter i stan.

Fontainebleau

J&J tuffade på ganska bra, och vi, eller rättare sagt mest Joppe, sålde och installerade ljud till många stora välkända discon som Alexandras i Stockholm och Tunneln i Malmö.

Efter att Joppe sålt in ett nytt komplett system till Arbro & Öberg till deras ställe Club Academ i Gamla Stan, och senare på Kungsgatan också, flyttade dom till en stor fin lokal högst upp i Byggnadsföreningens hus på Norrlandsgatan. Joppe sålde in komplett ljud och ljus till denna nya klubb också som döptes till Fontainebleau. Den drog igång och vi väntade på att få betalt för installationen.

När killen som var ansvarig för klubben skulle gå hem en söndagskväll och stängt och låst efter att han larmat på var det kille som kom fram bakom honom och hotade honom med pistol och drog in honom i en bil utanför. Han kördes ut till Grimsta och bands runt ett träd en bit in i den öde skogen med en trasa i munnen. Det var många minusgrader och skurkarna sade till honom att om han inte gav koderna

så dom kunde ta sig in i kassaskåpet skulle han frysa ihjäl för då skulle dom inte komma tillbaka och släppa loss honom.

Skurkarna visste vad dom gjorde, kassaskåpet var fullt med kontanter efter helgen och dom klarade sig iväg med pengarna och sedan kom dom tillbaka och släppte loss honom som dom lovat.

Lite senare var det ett brandattentat i den stora klubben och stora delar av

inredningen förstördes och J&J installerade nytt ljud och ljus - igen.

Försäkringen skulle betala så vi väntade på pengar - igen.

Dan före nyårsafton 1982 var prylarna installerade och Joppe hade hyrt in en fotograf för att plåta alltihop för vår marknadsföring. Vi hade något år innan gjort en uppskattad broschyr när vi installerade ljudet på Alexandra efter att dom flyttat in i nya lokaler på Döbelnsgatan mittemot Johannes Brandstation och vi tänkte göra något liknande igen.

Joppe och fotografen begav sig till Fontainebleau efter att klubben stängde vid 3-tiden på natten. Han och den kvinnliga fotografen kom in i porten och dom tog hissen upp. Joppe trodde att det skulle vara folk kvar men det visade sig att klubben inte hade haft öppet den kvällen.

Dom ryckte i dörren men ingen kom och öppnade, trots att dom såg någon därinne som rörde sig. Efter att dom inte lyckats påkalla uppmärksamheten och komma in i lokalerna begav dom sig hemåt istället.

Vid 5-tiden på morgonen sade det PANG!!! En jättelik explosion, halva Stockholm hörde smällen och det var verkligen stor förödelse. Nu är ju det här med sprängningar vardagsmat men det var det inte då.

Någon timme senare ringde polisen till Joppe. Dom hade hört att han hade varit den sista på platsen innan klubben sprängdes och han kallades till förhör osv men kunde förstås inte bidra med så mycket.

Under några veckor efter att detta hänt hade jag span på mig - jag gissar att polisen spanade på Joppe också. Det var en svart Saab Turbo med två man som väntade en bit upp på S:t Eriksgatan när jag åkte hemåt efter att jag stängt Musikbörsen och räknat kassan vid 18-tiden på kvällarna. Jag fattade ju att dom ville kolla vad jag hade för mig och jag måste erkänna att jag brukade roa mig med att köra ifrån dom och villa bort dom. Jag hade snabba bilar på den tiden så dom hade det inte lätt att hänga med. Ibland åkte jag in på Rörstrandsgatan och snurrade runt några kvarter, ibland lät jag dom haka på ända till hörnet S:t Eriksgatan/Fleminggatan där man på den tiden svängde höger och sedan vänster på Fridhemsgatan för att ta sig västerut ner på Hundra Knutars Backe mot Tranebergsbron. Sedan såg jag dom inte längre ibackspegeln.

Calle ville koncentrera sig på de fina bilarna och skippa orglar och pianon så han flyttade Classic Car till nya större lokaler längst ner i backen på S:t Eriksgatan 2 i sista huset mot Norr Mälarstrand och körde vidare.

En dag kom Clark Olofsson in och ville köpa en vit Volkswagen Passat som Calle fått i inbyte. Han betalade kontant med ville inte ta med bilen på direkten utan skulle komma efter att Calle stängde vid 18.00. Dom kom överens om att Calle skulle köra upp bilen och parkera på gatan och lägga nycklarna under mattan vid förarplatsen.

Men Calle var kvar efter stängning någon timme och körde inte upp bilen. Plötsligt kom Clark Olofsson springande ner för garagedfarten med andan i halsen.

Clark berättade att han hade kommit gående nerför backen och något kvarter ovanför Classic Car hittade han en vit Passat som han trodde var den han köpt. Så han öppnade dörren och satte sig i bilen för att rota efter nyckeln men hittade den inte under mattan som överenskommet. Och just när han satt där var det en man som ryckte upp dörren, och när Clark tittade upp kände förstås mannen igen Clarks välkända ansikte och sprang iväg längs gatan. Han trodde väl att Clark

försökte sno hans bil, så Clark sprang ner till Calle och där stod ju bilen. Han stannade ett bra tag tills han vågade sig ut med bilen.

S:t Eriksgatan 80

1975 hittade Tomas en stor lokal på S:t Eriksgatan 80 där det var möbelaffär en trappa ner under Bengtssons. 1.200 kvm + några hundra längst ner i källaren. Min vän Calle Gerdhem med Gevana Piano, Förstärkardoktorn Tomas Danko (som Calle kallade Tjeck utan täckning...) och Musikbörsen flyttade då ihop och delade på lokalerna där. Förstärkardoktorn utökade sortimentet med stereoanläggningar, skötte elektronikservice men sålde inte musikinstrument - det gjorde ju Musikbörsen.

Jag skramlade ihop 100.000:- i kontanter, Åke som möbelhandlaren hette ville ha allt i kontanter, hans firma var konkursmässig och överlåtelsen syntes ju inte i bokföringen eftersom den var avskriven sedan många år. Men allt gick bra, Musikbörsen blev godkänd som hyresgäst och vi skrev hyreskontrakt med bostadsrättsföreningen.

Väl på plats på S:t Eriksgatan 80 (där sedermera Juha drivit PA-uthyrning) var det full rulle och några väldigt lyckliga år för oss alla inkl personal tror jag. Det var vid tillfället med sina 1.200 kvm + lagret i källaren 2, en imponerande musikaffär som hade i stort sett allt. Calle sålde pianon, elpianon, keyboards och orglar, Förstärkardoktorn servade och sålde Hifi och inspelningsprylar, Musikbörsen körde gitarrer, förstärkare, syntar, tillbehör osv.

Efter något år ville Tomas öppna eget och hittade en lokal bredvid Stora Vikingen på Hornsgatan och flyttade dit. Jag lät honom köpa mina aktier för nominella värdet i

samband med flytten.

Affärerna rullade på ordentligt för alla. Det här var nog dom bästa åren för musikhandlarna i Sverige tror jag. Folk kom åkande på lördagarna från halva Sverige och även från Finland.

Nysse Nyström började jobba för mig i den vevan - på den tiden var han en galen snubbe med vilda pranks i bagaget. Han hade hög svansföring för han spelade gitarr i Strix som backade Magnus Ugglå. Han var väldigt fräck med "bönderna" som kom ner för den långa trappan på lördagarna och brukade be dom att stryka av dyngan från stövlarna osv, Och han var kunnig, rolig och sålde bra. Han hade jobbat hos Walle Söderlund Musik på Drottninggatan innan, samma butik där jag brukade laga förstärkare mm på lördagarna efter plugget 1963-64 någon gång. Walle Söderlund var en känd dragspelare och butiken hade det mesta även om det var mycket dragspel också.

Varje morgon vid 10-tiden samlades vi med några vänner för att äta sen frukost tillsammans. Anders "Henkan" Henriksson kom ofta förbi och drog sina otroliga stories, en del rena fantasier, andra som vi tyckte var värsta påhitten och inte trodde på visade sig vara sanna. Fler och fler kul människor dök upp hos oss på morgnarna och började dagen med lite kaffe, en fralla med skinka, gurka och majonnäs som jag brukade fixa till. Och så spelade vi på det flipperspel jag köpt in som stod längst in i lokalen utanför muggen. Till höger om muggen fanns det en passage in till Calle och där hade vi ett biljardbord bland orglar och pianon. Jag hängde en del inne hos Calle och lirade på Hammondorglarna han hade. Han tog även in en märklig remdriven Hammond-clone från Italien som hette Pari och lät bra den också. Och det varfförstås många beggade orglar - Hammondorgeln var ju standard ifdandsbanden.

Medan personalen skötte butikerna, Nysse och några till hos mig och Roffefinne hos Calle och Tomas och Tibor inne på Förstärkardoktorn, hade vi andrafhur kul som helst fram

till lunchruschen, då var vi ute bland kunderna en stund, foch när klockan blev 13-14 så drog vi iväg till någon restaurang i närheten, Butlers, Petissan, Tennstopet, Wasahof, La Belle Epoque, Kinakrogen på Norra Bantorget och förstås klassiska Megapol där nu Hard Rock ligger. Där satt bilhandlare, skojare och journalister och blev fulla på eftermiddagarna.

Min gamla kompanjon i Förstärkardoktorn Tomas Danko var galen i brudar.

Och brudarna var galna i honom, men eftersom han fortfarande bodde i villan ute i Tyresö med sin första fru Helena och deras unga son som också döpts till Tomas, vi kallade honom Lill-Tomas, brukade han träffa brudarna på firman efter stängning.

En kväll skulle Calle hämta något på kontoret och han märkte att det lyste i trappen och inne i Förstärkardoktors lokaler.

Vi hade snabbtelefoner mellan våra tre kontor och Calle slog på snabbtelefonen så han kunde höra vad som hände inne hos Tomas. Han hörde hur Tomas just höll på med bruden och det var lite stön och frustningar.

Då tog han sin andra telefon och ringde in till Tomas. Han hörde i snabbtelefonen hur signalerna gick fram. Tjejen tyckte Tomas skulle svara med det gjorde inte Tomas så det ringde en bra stund, men till sist gick Tomas upp från soffan och just när Calle hörde att han skulle lyfta luren så lade Calle på.

Samma sak upprepades några gånger men till sist fattade Tomas och skrek i rummet ”Jävla Calle”. Haha!

Några år senare hade jag köpt en totalrenoverad 1956 Aston Martin DB2 Mark IIIS, vassaste versionen med ZF-låda och 210 hästars rak 6:a med tre Weberförgasare, en sådan som vunnit sin klass i Le Mans om jag kommer ihåg rätt. Märkligt nog var den Ferrariröd och högerstyrd förstås med jättelik träratt med aluminiumekrar och man var tvungen att dubbeltrampa när man växlade ner till 1:an. Fantastiskt kul att köra - man kände gruskornen under hjulen när bilen hasade i kurvorna och jag körde som en galning på den tiden,

älskade att sladda i kurvorna. Jag älskade bilen som var byggd Superleggera, dvs med stålram och handknackad aluminiumkaross utanpå och med små filtkuddar mellan kaross och ram för att undvika korrosion. Jag köpte den för 39.000 tror jag efter att jag sett en annons i DN. Jag åkte ut och tog höger vid Kungens kurva en sen höstkväll och träffade säljaren som hade hållit på flera år med att totalrenovera den och gjort ett fantastiskt jobb. Alla gummilister var bytta, allt chrome var som nytt, läderinredning också. Jag älskade den! Han som sålde hade köpt en annan klassiker att renovera och hade inte plats i sitt garage för två bilar.

En tid senare var jag och Marjatta var bjudna tillsammans med Calle Gerdhem och hans fru Paula ut till Tomas Dankos nya villa i Tyresö en helg. Jag passade på att lufta min Aston Martin - tänkte att jag skulle impa på Tomas som också gillade fina bilar. Så innan middagen bjöd jag Tomas på en åktur men han dissade den totalt - tyckte det var gammalt junk. Det skulle vara nya bilar för honom, gärna amerikanare.

Calle Gerdhem och jag hade hyrt några garageplatser i garaget mittemot med infart till vänster om tobaksaffären där vi hade några av våra fina bilar uppställda.

Några år senare, när Calle och jag hade kört igång Classic Car, kom en bilhandlare med kontoret på fickan som heter Forss. Vi kallade honom Forssen och han kom åkande i en vit Jaguar E-type V12 cab 1973 års modell i nyskick. En enda ägare, en lord med ett gods utanför London, och bilen hade bara gått strax över 2000 mil. Han ville ha 75.000:- för den. Och jag var dum nog att byta bort min Aston Martin och lägga 20.000 emellan.

År 2000 såg jag sedan min Aston till salu i den brittiska entusiasttidningen Classic Car, samma tidning som Calle och jag hade tagit vår lilla bilfirmas namn ifrån.

Min gamla Aston Martin var nu till salu för 100.000 pund!!! Nu är den nog värd 500.000 pund, kanske ännu mer med tanke på hur många som tävlar på bana eller kör rally med vintagebilar och vill ha dom vassaste modellerna att tävla med.

Danny Kaye skulle på besök 1973 för att vara med på en välgörenhetskonsert med Stockholms Filharmoniker och promota UNESCO på Stockholms Konserthus 1973.

Han hade som krav att skulle bli skjutsad i en vit Rolls-Royce påstod Calle.

Arrangören fick tag på Calle och han tyckte det var kul att ställa upp med sin vita Rolls. När han skulle köra ut till Arlanda tog han på sig en tjusig vit kostym som han hade hyrt, så när han hämtade upp Danny Kaye var han skarpare klädd än han.

Danny Kaye försökte vara lite trevlig på deras väg in mot stan och frågade Calle från baksätet om han gillade sitt jobb som chaufför. Calle höll masken påstod han efteråt.

Calle älskade att driva med folk - helst på telefon.

En av Calles bästa busringningar gick till så här:

Indiska ambassaden ringde och frågade Calle på engelska med typisk indisk dialekt a la Peter Sellers, om han kunde hyra ut en ljudanläggning till ett event dom skulle ha på ambassaden. Han hänvisade förstås till mig och gav mitt telefonnummer på Musikbörsen, 08-302191.

Men blixtsnabbt ringde han själv upp mig och körde den där indiska dialekten - lite som Peter Sellers fast bättre. Han var väldigt vass på att härma dialekter.

Han pratade länge och väl om hyran av PA:t och vi kom överens om att jag skulle komma med en anläggning till ambassaden nästa fredag osv. När jag lagt på ringde den äkta indiska ambassadkillen och frågade om jag hyrde ut ljudanläggningar osv. Och jag skrek i luren - Jävla Calle! Tror du jag går på vad som helst. Hahahaha!

Den förvånade ambassadkillen fattade ju ingenting, och först inte jag heller.

Men sedan berättade jag hur det måste ha gått till så vi båda skrattade gott.

Och indiska ambassaden fick hyra en ljudanläggningen och var mycket nöjda efteråt.

Kukgitarren

På Musikmesse i Frankfurt i slutet på 70-talet hittade jag en fantastiskt bra gitarrbyggare som hette John Birch. Han var kul att prata med, hade mycket humor och byggde inte bara gitarrerna utan lindade mickarna också och gitarrerna var verkligen kanon.

När jag kom förbi hans monter frågade han mig om jag skulle våga göra så här med en Gibson och så ställde han sin gitarr upp och släppte den så den hamnade platt i backen med baksidan nedåt. En Gibson hade ju gått av vid huvudet, det var standard på alla Gibson Gitarrer och många var limmade just där huvudet gick över till halsen - oftast lackade man svart över för att det inte skulle synas att den varit av.

Detta berodde på att halsen var av enda stycke trä med fibrerna som i princip gick rakt fram medan huvudet var vinklat bakåt. Inte nog med det - man hade borrar ur för justerskruven för att ställa in halsen där uppe så det var väldigt lite trä kvar, man måste ju få in en nyckel och justera halsen också. Sedan var det en svart liten lucka över som satt fast med tre skruvar.

John Birchs gitarrer höll!! Gitarren bara studsade upp igen när man kastat den så han kunde ta den i halsen utan att ens luta sig ner. Han hade helt enkelt limmat på en vinklad träbit för gitarrhuvudet. Det syntes inte för skarven låg under greppbrädan men det gjorde susen. Fender hade aldrig sådana problem för huvudet då deras gitarrer stack rakt ut som en fortsättning på halsen.

Jag har mycket imponerad och beställde några gitarrer. Det var mycket lönn i dom och dom var snyggt lackade, hade bra sustain. Och dom var lite lagom ovanliga.

Jag själv har ju aldrig gillat Gibson, mycket på grund av att dom är felbalanserade så man får ont i ryggen när man

fått hålla uppe halsen en hel kväll. Och så var dom flesta Les Paul ganska tunga. Men dom var snygga.

Särskilt dom där man såg lönntoppens tjusiga flammor som verkade attrahera många som inte var något vidare på att spela, dom skulle väl ha gitarren på väggen och visa sina kompisar vilka fina flammor det var i lönntoppen. Jag brukar säga att Les Paul är för dom som inte fick leka med dockor som barn.

Les Paul Junior var klart bättre.

Efter att jag sålt en hel del John Birch gitarrer snackade Nysse och jag. Han ville ha den värsta och snuskigaste gitarren i branschen. Nysse var en utmärkt gitarrist och den som såg till att det var fart på scenen när Magnus Uggla lirade. Och vad kunde vara värre än en snuskig gitarr formad som en kuk?

Så när jag var på musikmässan i London på sommaren, träffade jag John Birch och vi snackade ihop oss i hans monter och ritade tillsammans en stund på formen.

Kroppen skulle ju hänga som två punkulor och huvudet skulle vara som ett stort ollon med en glipa i toppen. Gitarren skulle förstås vara rosa och huvudet kanske lite mer åt lila.

Vi skissade och skrattade och till slut beställde jag en kukgitarr! Haha!

Gitarren levererades och Nysse var eld och lågor. Han körde den på scen och det var verkligen en gitarr som stack ut.

Men Nysse nöjde sig inte med att gitarren såg ut som en kuk - när hans gitarrsolo kom till klimax skulle det ju spruta sperma också!

Så han tejpadde fast en kondom på baksidan och fyllde den med filmjolk, och när gitarrsolot närmade sig klimax siktade han med halsen ut mot publiken och dunkade till med handen på kondomen. Splash! Folk var helt chockade och hukade för att inte bli nerkladdade med sperman. Snacka om scenshow!!!

Jackson Browne

Jag hade lyssnat mycket på Jackson Browne som jag diggade efter att ha köpt hans album *Late for the sky*. Håller bra fortfarande, särskilt låten *The road and the sky* gillade jag - "When we come to a place where the road and the sky collide Throw me over the edge and let my spirit glide."

Och jag föreställde mig att jag kör min snabba bil uppför backen i full fart och när vi kommer till krönet och backen går neråt igen så flyger vi bara vidare rakt upp i skyn.

Låten svänger som tusan och versen också med rader om en stulen Chevrolet.

En kulen decemberväll ringde dom från Kåren på Holländargatan och var desperata.

Jackson Browne skulle lira om några timmar men när han provspe-lade flygeln dömde han ut den. Kunde jag fixa fram en bra flygel på stört?

Calle Gerdlhems Gevana Piano var ju i samma lokaler som Musikbörsern och jag visste att det stod en Estonia konsertflygel där, en bjässe till flygel som jag själv spelat lite på och gillade skarpt. Även Benny i Abba hade lirat på den kommer jag ihåg nu. Det var i alla fall den största flygel jag sett och borde ju gillas av Jackson Browne också.

Så jag samlade ihop ett gäng på 10 pers och en mindre lastbil och med gemensamma krafter bar vi flygeln precis som den stod med benen på uppför den långa trappen och ut på gatan och in i lastbilen.

Några åkte med i skåpet och höll i flygeln så den inte skulle skadas medan vi körde sakta bort till Holländargatan.

När vi kom fram var det massor av folk som köade utanför. Vi lastade av flygeln och samlade ihop några man som fick hjälpa till att bära flygeln uppför trappen och ända upp på scenen medan publiken makade på sig.

En pianostämmare hade tillkallats och satte genast igång och efter ytterligare någon halvtimme var den klar att provspelas och Jackson Browne godkände den.

Under tiden hängde jag och några till i omklädningsrummet och försökte frottera oss med bandet. Jackson Browne själv var på dåligt humör men efter att han provspelat flygeln så var det dags för konsert. Och den gick bra.

Sedan var det dags igen att bära ner flygeln och få tillbaka den till Musikbörsen på samma sätt mitt i natten. Nästa morgon när Calle kom till jobbet stod den på sin vanliga plats, inga spår syntes.

Jag tänker ibland på gamla minnen från tiden Musikbörsen låg på S:t Eriksgatan 80.

Det är mycket som poppar upp. Jag satt ofta inne på mitt kontor som hade fönster ut mot gången nedanför trappen där alla måste passera in och ut ur butiken. Och vi försökte hålla kollen på kunderna så dom inte snodde något.

En gång var det två zigenarkvinnor i sina traditionella bylsiga kjolar som gick i par på ett konstigt vaggande sätt förbi mitt lilla kontor. Jag gick ut och följde efter dom upp för trappen och märkte att dom hade tryckt en gitarr emellan sig. Det visade sig vara en Martin D28 om jag minns rätt. Jag sprang efter och ryckte isär kvinnorna och fick tag i gitarren och höll den ena kvinnan med andra handen. Jag skrek till personalen att ringa polisen. Den andra kvinnan fortsatte uppför trappen och där kom det strax en kille nerför trappen som drog fram en stor kniv ur stöveln. Jag blev helt galen, snacka om adrenalinpåslag! Så medan kvinnorna försökte ta sig förbi uppför trappen högg jag tag armen som höll i kniven med båda händerna och försökte slå av killens arm mot knät, jag stod ju i trappen med knäet i vinkel. Jag lyckades inte men kniven flög iväg. Och han kom loss och lyckades dra iväg ut på gatan och jag såg hur dom hoppade in i en bil och försvann bort mot Kungsholmen.

Så där stod jag med en kniv i ena handen och en Martin gitarr med lite färska skrapmärken i den andra när polisen äntligen kom.

När jag sedan skulle gå hem på kvällen och skulle låsa hade jag som tur var med mig en i personalen, tror det var Nysse Nyström. För där utanför stod killen och tänkte ge sig på

mig. Men det blev inget, han fegade väl ur när vi var två.

En anna gång var det en lång prydlig kille i en vid lång rock som gick i gången en bit bort. Jag skymtade att det gungade något under rocken framtill och han gick lite framåtböjd så jag blev misstänksam och gick ut, drog isär rocken och mycket riktigt, där hängde det en Martin gitarr också. Han försökte springa förbi mig mot trappen men jag satte en pirra och fick omkull honom och personalen hjälpte till och ringde polisen osv.

Polisen gjorde husrannsakan och hittade en hel liten samling med dyra gitarrer, flera som var stulna från mina konkurrenter.

Ulf Bejerstrand jobbade hos mig ett tag. Jag kände Uffe efter att hans band Kung Tung från Kalmar köpte lite prylar och vi hade snackat en del.

En dag var det en tjuv som sprang förbi fönstren i mitt kontor och uppför trapporna med en dyr akustisk gitarr från "Martingatan" som vi kallade vägen med massor av fina akustiska gitarrer rakt fram till höger upp mot Förstärkar-doktors del av lokalen.

Det var många fina gitarrer från Gurian, Ovation, Rodriquez, Gibson, Martin osv. Det var lite lugnare där utanför muggen så kunderna kunde provspela de akustiska gitarrerna där det var tystare och skaplig akustik.

Jag skrek till och Bejerstrand satte fart efter tjuven uppför trappen och ut på gatan.

Uffe skriker "Stoppa Tjuven! men ingen reaktion från allmänheten som bara tittar på spektaklet - som vanligt. Typiskt svenskt att man vill inte bli inblandad. Tjuven tog av till vänster och nedför T-baneuppgången, slänger sig med gitarren över spärren men Uffe hoppar också över spärren och kastar sig över honom och brottar ner honom.

Dom brottas en stund och tjuven lyckas få in Uffes hand i munnen och börjar bita honom så Uffe skriker. Det blir hårdare tag och Uffe klipper till honom rakt i plytet så det blir blodvite. Just då kommer två riktiga stjärnor till poliser

springande, griper Uffe i båda armarna och håller honom. Men tjuven står kvar, han ser ganska taskigt eftersom han fått bra med stryk i ansiktet och vet väl inte vad han skall göra. Och just då kommer vår vanliga kvarterspolis som vi var bra vän med, han brukade varna oss när lapplisorna var på gång t o m. Han säger till poliserna att dom skall släppa Bejerstrand och dom tar fast tjuven istället. Men gitarren med diverse skador blev kvar och den hämtade Uffe och jag på perrongen. Och jag var ju lite för sen den gången - annars hade jag nog åkt in för misshandel - av tjuven, eller kanske poliserna? Snacka om spektakel. Men tjuven tog dom med sig och Uffe och jag knallade molokna tillbaka till butiken med gitarren som fått lite märken.

Lasse Bengtssons Radio och TV låg i gatuplanet ovanför våra lokaler mot S:t Eriksplan i hörnan mot S:t Eriksgatan. Lasse tog över en del av våra lokaler i källarplanet senare när Calle flyttade firman. Delen där Förstärkardoktorn hållit till och senare Tommy Wistrand och jag haft som lyssningsrum byggde Lasse Bengtsson en trappa till uppifrån hans butik och så blev det deras lyssningrum för HIFI-dåraerna som trodde att dom kunder höra skillnad på kablar som kostade 10.000 för några meter jämfört med Tommy Jenvings Suprakabel. Där Calle hade hållit till blev det lager. Dom hade bra nytta av varuhissen jag låtit installera. Lasse Bengtsson var en liten tuffing och vi brukade hjälpa varandra när det var knarkare och tjuvar i våra butiker. Jag ställde upp många gånger.

På somrarna var det mycket problem med alla knarkare som höll till i Vasaparken, dom strök omkring och försökte sno prylar överallt i kvarteren. På den tiden hade vi kvarterspolis men dom hade en hel del att göra och vi tyckte dom var alldeles för snälla så vi handlare höll ihop mot buset.

Lasse brukade ringa när det drog ihop sig. Hans personal var skraj för att ta i knarkarna, var det inte aids så var det gulsot och andra sjukdomar och en del knarkare visste förstås att folk var rädda och drog t o m fram sprutan som vapen.

En dag var det en knarkare som försökt sno något på Bengtsson och Lasse ringde och ville ha hjälp. Jag sprang upp för att hjälpa honom. Vi hade en bra teknik, vi tog sikte på var sin arm helt enkelt, så kunde inte knarkaren göra så mycket när vi höll honom. Sedan tog jag båda armarna och Lasse fötterna och så släpade vi knarkaren fram till ytterdörren. En-två-tre så gungade vi honom och så kastades han ut rakt på trottoaren, gärna med huvudet före och dom brukade slå sig rätt ordentligt. Den här gången slog han sig verkligen ordentligt och skrek högljutt på polis. Vi brydde oss inte förstås - tyckte han kunde ligga där en stund. Men efter ett tag var det någon välmenande granne som ringde polisen och dom kom. Och ambulans kom också och tjuven lades på en bår för att ta honom till sjukhuset. Men tror du poliserna brydde sig när knarkaren skrek att han blivit misshandla? Dom visste ju hur det var så dom nobbade att ta anmälan osv. Så gick det till på den tiden.

Telex

Jag handlade mycket med leverantörer från USA, Japan, Storbritannien, Tyskland osv. och innan Fax-maskinerna kom och tog över var det TELEX som var standard för att sköta kontakterna för lite större företag.

Jag kontaktade Televerket och beställde ett abonnemang och en Telex-maskin som såg ut som en stor klumpig el-skrivmaskin på ett bord med en hylla för fax-blanketterna under.

För att säkra abonnemangets kommunikation måste man också ha ett lösenord på fem bokstäver.

Eftersom jag bara använde Telex med mina kunder utomlands så tänkte jag att det vore kul och lätt att komma ihåg om jag använde KUKEN som lösen.

Men tjejerna på Televerket ville inte godkänna det - vilka larvpottor, det var ju bara folk som inte förstod svenska som skulle använda det när dom hade kontakt med mig. Vi diskuterade länge om det men dom gav sig inte - jag var tvungen att komma upp med ett annat lösen.

På kvällen berättade jag det för Marjatta och hon svarade direkt att MUSEN kunde ju funka lika bra! Haha! Och nästa dag ringde jag Televerket och och nu gick det bättre,

MUSEN var ju klockrent och tjejen skrattade förstås och så var det klart.

Telex var lite kul att använda. Man skrev in sitt meddelande som på en skrivmaskin och ville man spara pengar, för tiden man använde kostade som ett utlandssamtal om inte mera, så skrev man direkt på tangentbordet i jämn hastighet på 300 baud, men var man inte så bra på att skriva maskin kunde man skriva in meddelandet på en pappersremsa som man körde in maskinen.

Men ofta ville man ju ha svar direkt så jag lärde mig att köra skriva exakt i rätt hastighet. George Gruhn i Nashville skickade listor varje vecka över nyinkomna gitarrer och jag brukade skynda mig att knipa dom jag ville ha. Jag köpte ganska mycket, det kunde vara 10 i stöten och han svarade direkt när jag telexade. Det var också kul att kommunicera med telex med mina leverantörer där jag skrev i exakt hastighet och så kom det efter ett tag "mom" medan sekreteraren i andra ändan tänkte lite innan hon skulle svara. Och det gick långsamt långsamt, det är inte så lätt att hålla samma tempo som en telexmaskin men jag var expert på det.

Classic Car

En dag kom revisor Göran Wallin förbi på lunch. Göran var revisor för både Musikbörsen och Gevana Piano och

han gillade inte att vi slösade bort en massa pengar på våra privata fina bilar.

Så här skall ni göra sade han!

Bilda ett handelsbolag och så köper bolaget in bilarna av er. Så skaffar ni ett garage som firman också betalar. Och så skaffar ni flytande bilhandlarförsäkring!

Sagt och gjort. Efter något år med en Aston Martin och några glassiga amerikanare hade jag en Jaguar E-type V12 cab och en E-type 2+2 Coupe plus en Lincoln

Continental Town Car om jag minns rätt som jag körde på vintern, min fru körde en Passat och jag hade dessutom en Honda 500/4 motorcykel. Calle hade en Rolls, en Bentley, en E-type cab och hans fru åkte Golf. Och Calle hade två tunga motorcyklar, en Laverda och en Moto Guzzi.

Snacka om att vi sparade mycket pengar! Alla våra bilar och motorcyklar var helförsäkrade för 7-8.000:- per år plus att vi hade två grönskyltar vi kunde hänga på andra bilar i garaget vi skaffade när vi ville lufta dom, bl a en Excalibur Phaeton cab och många andra roliga bilar som var avställda som vi köpte in och bytte till oss.

På den tiden kostade bara en motorcykel att försäkra lika mycket för några sommarmånader.

Vi döpte firman till Classic Car HB och hyrde ett jättefint garage på S:t Eriksgatan 83 snett emot Musikbörsens ingång. Min bror Hans gjorde loggan och designade tjusiga visitkort och lika tjusigt brevpapper, det skulle inte vara simpelt tryckt utan loggan skulle blindpräglas i på dyrast tänkbara linnepapperer.

Det var en garagenedfart direkt från gatan med ett litet kontor ovanför som man gick upp till via en smal trappa i nedfarten. Vi inredde med grå Marmoflor på golvet och nedfarten. Den fick ett lager klarlack ovanpå med silver flakes strödda i som blixtrade och såg väldigt elegant och lyxigt ut. Det visade sig också väldigt praktiskt om någon bil var "blöt om magen" dvs hade oljeläckage, då kunde vi lätt torka upp och det blev inga fläckar kvar. Väggar och tak var

nymålade vita och vi hängde 6 stora kristallkronor i taket. Det gick in 12-13 bilar där nere plus två i garagenedfarten.

Det blev riktigt elegant.

Och nu kommer vi till det riktigt fina i kråksången.

Underskott i Förvärvskälla!!!

Handelsbolaget Classic Car HB skrev ner varulagret till 40% av det bokförda värdet så bolagets alla bilar som köpts in från oss själva för 1 miljon sådär, skrevs ner till runt 400.000:- Det var så det gick till på den tiden. Nu är det inte så längre.

Och underskottet 600.000 delade vi på de två delägarna i handelsbolaget, 300.000:- till Calle och 300.000:- till mig som vi kunde dra av mot våra löneinkomster. Det kallades Underskott i Förvärvskälla och i och med kvittningen så deklarerade man noll - och fick ingen skatt. Så Calle och jag kunde räkna oss till dom där finansskurkarna som nolltaxerade i årtal. Firman gick bra och vi tog ju inte ut någon lön så för varje år köptes det in nya häftiga bilar som vi skrev ner till 40%, gjorde nya underskott, nolltaxerade igen osv.

Calle tyckte det var roligare med bilar än pianon och orglar så han hängde mest på bilfirman och köpte och sålde rariteterna, medan hans anställde på Gevana Piano,

Roffe Åberg, tog hand om piano- och orgelkunderna tvärs över gatan. På Classic Car fanns allt från engelska sportbilar som Aston Martin, Daimler, Austin Healey, Triumf och Jaguar till Ford Mustang, Chevrolet Corveter, Maserati och Ferrari och lite udda skönheter och galna bilar vi hittade under våra inköpsresor till Storbritannien och USA - oftast i samband med att vi besökte musikmässorna i London och Los Angeles.

Jag glömmar aldrig när vi körde Highway #1 från San Francisco söderut och stannade i Santa Barbara 1980. Vi gick på huvudgatan när det kom en svart cellulosalackad choppad 56:a Ford pickup i fantastiskt skick. Jag kastade mig ut och stoppade killen som körde och frågade vad han skulle ha för bilen. 8.000:- dollar! Det här var 1980 och dollarn stod i 4:-,

det var ju bara att slå till. Tyvärr tog det jättelång tid att få den reggad, det var märkliga bestämmelser där man krävde intyg från tillverkaren på den tiden, men vi kunde i alla fall köra den på grönplåtarna så länge.

Några år senare gick man förbi reglerna genom att först registrera bilen i Tyskland och sedan ta in den till Sverige.

En dag när Calle och jag skulle spola rent i garaget och nedfarten körde vi ut alla bilarna och parkerade i en lång rad på gatan. Och medan vi spolade kom Nysse ner i garaget och varnade oss - det stod en lapplisa utanför som lappade alla våra bilar.

Calle, som hade charmat alla lapplisor som gick på S:t Eriksgatan, rusade upp och ut och fram till tjejen och frågade vad hon höll på med.

Lugn Calle, sade hon. Titta på andra sidan gatan på tredje våningen, ser du tanten i fönstret? Jorå - det satt en tant där och kollade ut på oss.

Hon ringde trafikkontoret och då måste vi ju åka och lappa sade lapplisan.

Men du kan kolla vad det står på lapparna.

Calle och jag kollade. Det var tomma P-böter lappar och när vi vände på dom var det ett hjärta och "jag älskar dig". Haha!

Innan vi startade Classic Car var det alltid problem med parkeringen utanför på S:t Eriksgatan 80 när lapplisorna var alltför aktiva. Calle och jag stod och snackade utanför ingången när vi såg att parkeringskontorets bil stannade, en ensam Lisa gick ur, dom var alltid ensamma, och hon började lappa alla bilar på rad. Calle höll koll på lapplisan medan jag smög upp utanför bilen så hon inte skulle se mig och släppte ut luften ur två däck.

Efter en stund kom lisan tillbaka. Bärgare tillkallades och bilen kördes bort.

Så var det lugnt ett tag.

Efter några veckor var hon där igen. Den andra gången hjälpte mig Nysse att kollra bort lapplisan och så gjorde jag om manövern.

Sedan var dom inte där på något år. Haha!

Forslin - som kallades Forssen, var en kul bilhandlare som brukade komma förbi, både för att göra affärer och för att snacka och skvallra lite. Calle och jag käkade lunch med honom ibland. Vi skojade med honom en del för han var helrutten på språk.

Vi hade hört av en bekant till oss som varit med honom på semester i Spanien en gång där dom hyrt en lägenhet. Forssen var skraj för att äta av den lokala maten - ville laga mat själv. Så dom gick in till slaktaren. Forslin gick fram och kollade i köttdisken och såg bara en massa suspekta korvar men inget somz liknade falukorv som han ville ha.

Så han gick fram och sade till slaktaren "Falukorv!" Slaktaren tittade oförstående på honom. Forslin sade en gång till "Falukorv, vanlig jävla Falukorv!" Och så började han bokstavera F, A, L, U, K, O, R, V, Falukorv!

Haha. Det blev ingen korv den gången.

I lokalen till höger om ingången till Musikbörsen var det en skräddare som sydde jättebra kläder och sålde en del tyger. Det var en svart kille som hette Neche. Han hängde en del på Studion också. En mycket sympatisk kille som min fru brukade köpa tyger av. Han var från Turkiet - inte så vanligt med svarta killar därifrån.

Calle, jag och Neshe åt lunch tillsammans en dag på Belle Epoqe som låg en bit upp S:t Eriksgatan ovanför Classic Car, och Forslin frågade var Neshe kom ifrån. Jag kommer från Turkiet sade Neshe. - Men din pappa var väl neger i falla fall frågade Forslin. Haha! Kul minnen, Marjatta och jag pratade just om det nu när hon plockade fram tyger från den tiden som hon sparar.

När Studion och Musikbörsen i Stockholm gick omkull 1985 ville jag inte vara kvar i handelsbolaget så Calle fick ta över min del också. Samma sak med Musikbörsen i Göteborg som Peter Ferm fick ta över, och Musikbörsen i Södertälje som Janne Holmgren tog över och några Musikbörsar till.

Jesu Christ Superstar

Minnet sviker en del men jag glömmer nog aldrig när min firma fick i uppdrag att köra ljudet på Jesus Christ Superstar på Göta Lejon på Götgatan i mitten på 80-talet. Brollan och jag släpade dit en massa PA-högtalare och scenmonitorer, det mesta var förstås från EV, ett jättelikt mixerbord, mickar, trådlösa micksystem, multikabel osv.

Bruno Wintzell hade rollen som Jesus, Cornelis Vreeswijk spelade Pontus Pilatus, Annika Skoglund var Maria och Roger Pontare spelade Judas - första gången jag såg honom i en musikal. Och så var det en blandad kör med bl a Anna-Bella Munter.

En kvinna från USA producerade och hon tillät inte att någonting på scenen var nyare än från år 30 så det var lite sand uthållt på scengolvet och ingenting mer fick synas.

Mikrofoner fick inte synas heller. Så vi försökte placera mickarna på scenkanten plus trådlösa dyra myggor på huvudpersonerna. Det var inte så

lätt men jag tyckte vi fick till det rätt bra.

Och allt gick hur bra som helst tyckte vi.

Brollan Söderström var ljudtekniker och han gjorde ett utmärkt jobb som alltid - väldigt seriös och noggrann.

Kören repeterade varje dag och en inhyrd körledare sjöng upp kören ordentligt så det var bra nivåer in i mixerbordet från mickarna längst ute på scenkanten.

Allt var perfekt faktiskt.

Sedan var det genrep dagen innan premiären och pressen var inbjuden till föreställningen. Det var bara ett litet problem som vi missat: Körledaren var inte på plats så kören hade inte sjungit upp och hördes knappt och det var bara huvudrollsinnehavarna som hade trådlösa mickar.

Brollan försökte få upp nivån lite mot de inspelade bakgrunderna. Han drog ner på bakgrunderna och försökte få

till en balans men det var stört omöjligt och det var väldigt nära att bli rundgång några gånger också.

Men sångarna och bakgrunderna lät bra förstås men utan tryck i kören så blev det inte bra ändå.

Till råga på allt så var förstås Cornelis på lyset under var-enda föreställning.

Han var klädd i en lång kaftan och hade en trådlös mygga på bröstet och plötsligt gjorde han stora gester med armarna så att tyget gled över myggan och det sade swish i 120dB i högtalarna - det var så högt att publiken hukade.

Han hade gjort det några gånger på repetitionerna också och jag instruerade honom att inte vifta runt med kaftanen. Men tror du han lyssnade?

Nästa dag fick vi läsa i flera tidningar att föreställningen var OK men ljudet var inte bra. Så jäkla orättvist tyckte vi!

Resten av föreställningarna gick förstås hur bra som helst men tack vare recensionerna var det sällan fullsatt så man lade ner redan efter några månader och projektet gick i konkurs om jag minns rätt. Jag och Brollan fick någorlunda betalt ändå.

CAAD, LJ Ljudkonsult

När Musikbörsen gick i konkurs 1985 kom jag överens med Nysse Nyström om att vi två skulle köpa konkursboet och köra vidare tillsammans i ett gemensamt bolag.

Jag räknade med att vi skulle kunna köpa loss alltihop för en miljon ungefär.

Lagret var inventerat till utpris runt 4 miljoner men det fanns inte så många vettiga köpare som skulle kunna köpa upp det och särskilt PA-sidan var ganska speciell så dom prylarna skulle inte vara så lätt att sälja.

Jag hade lagt in 50.000 i kassaskåpet som vi skulle ha som

aktiekapital och gjorde upp med Nysse att han skulle få hälften så vi körde 50/50 när det var klart.

Konkursförvaltaren Thomas Ebegård bevakade bankens intressen och var mycket imponerad av hur bra ordning det var på papperen. Jag hade kört en Commodore 20 kontorsdator med ett CPM program och hade allt i datorn och kunde skriva ut listor på fordringar och skulder osv. Allt han frågade efter. Och det var ordning i alla pärmar också.

Jag ville inte förstöra mitt goda rykte utomlands, särskilt i Storbritannien där en av mina bästa leverantörer av högtalarlådor, David på Leech i Manchester hade en fordran på ungefär 100.000.

Jag hade lånat ut pengar till handpenningen när min syster Elisabeth och hennes man skulle köpa ett hus i Schweiz 1979. Dom hade hittat en tomt i en liten by som heter Plein Soleil någon mil ovanför Lausanne med fantastisk utsikt över Dju-rabergen och tänkte beställa ett trevlig hus som såg ut lite som en skånelänga! Haha! Verkar ju galet men det blev hur bra som helst. Annars var det ju ett Chalet som gällde med den stora gaveln mot utsikten. Dom fick låna 30.000 kronor i CHF om jag minns rätt och CHF hade stigit kraftigt mot SEK så nu hade jag 100.000 att hämta. I vilket fall hade Elisabeths man Daniel börjat jobba för ett läkemedelsföretag och tjänade bra med pengar så det var inga problem för dom att betala.

Så jag flög till Geneve och hämtade pengarna kontant.

Min syster introducerade mig då för sin granne som också höll på med ljudsystem. Han heter Pierre André Corthésy, kallad PAC, och han visade mig runt i sin fabrik och utvecklingsavdelning. Vi lyssnade på systemen som var de första jag testade som hade processorer som fördelade frekvenserna efter belastning, justerade fas mm. Riktigt avancerat. Standard idag. Och det visade sig senare att PAC var den som hade konstruerat Meyers PA-system som senare blev världsberömda. Tyvärr tog Meyer själv åt sig hela äran men PAC har kört vidare och brukade ställa ut på Musikmesse varje år tills för några år sedan.

Jag köpte ett system av honom som Tommy Wistrand och jag labbad lite med, det är bra att ha bra grejer att jämföra med, och det sålde jag sedan till Pub Anchor på Sveavägen där rockbanden lirade på det i många många år.

Och det lät verkligen kanonbra och spelade väldigt högt för sin kompakta storlek.

Tillbaka till Schweiz

Efter att jag hämtat pengarna flög jag vidare till min vän Dave som ägde Leech högtalarfabrik i Manchester och han fick pengarna jag var skyldig så han skulle kunna leverera till mig fortsättningsvis i min nya firma.

När jag ringde Marjatta från hotellrummet i London dagen innan jag skulle hem var hon jätteledsen.

Hon hade gått ner till Nysse för att hämta några T-shirts med Musikbörsen logo. När hon kom ner för trappen hade Nysse varit stöddig mot henne när han stod där med konkursförvaltaren. Han hade minsann köpt Musikbörsens konkursbo själv och var den nya ägaren och Jerker hade inte där mer att göra.

Marjatta var verkligen förtvivlad när jag ringde. Och jag blev förstås skitförbannad. Undrade hur Nysse fått ihop det hela och hur var det med mina 50.000 i kassaskåpet?

Det visade sig att han hade belånat sin villa i Norra Ängby upp till skorstenen och tagit ett jättelån på Östgötabanken och köpt konkursboet för mer än dubbelt så mycket som jag hade tänkte bjuda. Konkursförvaltaren Ebegård hade fått till det så Nysse trodde han gjorde en bra affär men han var ju torsk fast han inte visste om det.

När jag kom tillbaka några dagar senare gick jag ner till Nysse och undrade hur han hade tänkt sig fortsättningen.

Skulle han köra PA och keyboards också? Som jag hade intresserat mig för mest den senaste tiden.

Jag tror Nysse skämdes. Och jag har förlåtit honom för länge sedan.

Vi snackade ett tag och jag tyckte att han skulle sälja PA- och keyboardavdelningarna till mig för ett vettigt pris. Inventerat utpris låg runt 1 miljon.

Jag hade tänkt bilda ett nytt bolag, men jag vågade inte stå för det själv eftersom Studion var handelsbolag och då är man personligt ansvarig ända tills man är i konkurs själv, till skillnad mot ett AB där man bara satsar aktiekapitalet och är ansvarig för skatterna man inte betalat in före en konkurs. Och det kunde komma lite surt efter om banken skulle vara dumma - det var fortfarande 400-500.000 jag personligen och Jean-Louis var skyldiga banken efter Studios konkurs. Och Jean-Louis hade inga större tillgångar.

Så jag var lite tvehågsen över hur jag skulle köra vidare.

Jag hade sålt några bilar och fått ihop till handpenningen på en villa ute i Hässelby dit vi flyttade under hösten. Banken snodde mig på huset i Ulvsunda som jag hade skrivit på mig, och vi hade äktenskapsförord så Marjatta inte skulle kunna sticka med mina pengar. Smart trodde jag. Men det blev ju precis tvärtom, banken snodde hela huset istället för halva. Det var dessutom obelånat - idag är det säkert värt 10 miljoner.

Det nya huset skrev jag på Marjatta så inte det skulle ryka om jag gjorde några dumheter framöver. Min fina Ravage segelbåt hade jag redan skrivit på min fru från första början - just ifall att.

Bankdirektören på Östgötabankens kontor där jag haft checkkrediten visste ju att jag var juste och att hans överordnade på bankens huvudkontor lurat mig när dom drog omkull mig - jag skriver lite om det på annat ställe. Och efter det ville han inte jobba kvar på Östgötabanken. Så han hade han sagt upp sig och börjat på ett nytt jobb på Föreningsparbanken vid Norrmalmstorg.

Så jag snackade med honom igen när jag snackat med Nysse och han såg inga problem, banken skulle ställa upp med 300.000 på direkten så jag kunde dra igång. Så jag bjöd 300.000 för varulagret och så kunde jag hyra den delen av lokalen i andra hand plus ha en disk ut mot den stora lokalen med alla gitarrer osv. En vän till mig, Lasse Johansson, som jobbade med audio på Tekniska Högskolan stod för bolaget som vi döpte till LJ Ljudkonsult.

Tommy Wistrand hade jobbat på Musikkbörsen i många år. Tommy var den som drog in Electro-Voice till firman och var verkligen en expert, framförallt på rörkonstruktioner men även på MOS-FET och han hade även hjälpt J&J en del.

Tommy började sin karriär med att reparera elektronik hos Tommy Jönsson som sedan startade Soundside och Erato. Han hade varit med redan i slutet på 60-talet och med tiden fick han ett grundmurat rykte som rena gurun på PA-ljud.

På Soundside tog han fram en rörmixer i den större klassen samt mycket bra kompakta PA-lådor med EV-element enligt EV:s egen design som hette 606.

Han tog också fram ett kraftigt rörlutsteg med 4xKT88 om jag minns rätt.

Tommy jobbade med service och även att konstruera högtalare och slutsteg på Musikkbörsen och nu var det dags att renodla det hela när vi kunde koncentrera oss på PA.

Tommy och jag hade en dröm om att tillverka ett eget PA-system helt från scratch, dvs från chassie, magneter och spolar i elementen till lådor och slutsteg. Vi hade EV som mall men Tommy trodde vi skulle kunna bygga något ännu bättre.

Vi satte igång. Jag hade ju redan en del kontakter i Asien och Tommy byggde upp ett lab och testrum längst in i lokalerna där det var dämpat tak så det gick lätt att mäta ljud.

Tommy hade konstruerat ett slutsteg med Hitachis MOS-FET transistorer som nog var det bästa som fanns just dom åren. Kallades bland PA-killarna faktiskt för Tommy-steg.

Finessen var att Tommy hade lyckats plocka bort nästan alla komponenter mellan plus och minus i försteget och slutstegen hade fantastisk slew rate som gjorde att dom höll i högtalarelementen väldigt bra så dom inte kunde bottna. Så man kunde dra på ordentligt utan att elementen skadades. Man kunde också nästintill kortsluta slutstegen - dom tålde under 2 ohms last. Vilket faktiskt - tro det eller ej - gjorde att vi fick beställningar från ett kärnkraftverk som skulle göra mätningar av sprickor och behövde en skakapparat som måste kunna dras igång. Otroligt egentligen.

Tommy gillade datorer och programmering och hade en del erfarenhet av MacIntosh från Apple som han använder för beräkningar och design av kretskort. Vi hade också köpt in fin mätutrustning, t ex ett dyrt Oscilloskop från Techtronics, en dB-mätare från Neutrik vi hade använt när det var tjafs om för höga ljudnivåer på Studion och han hade även egen utrustning med sig.

Slutstegen hade han byggt in i ett standardchassi som var 8 eller kanske 10 enheter högt men det behövdes för att få bra kylning från aluminiumprofilerna i gavlarna. Vi ville fixa det i 4HE istället och tog fram nya aluminiumprofiler från SAPA. Transformatorer och kondensatorer beställdes också. Det var feta kondensatorer stora som ölburkar från Rifa som gällde och ringkärnetransformatorer. Allt från Sverige. Tommy labbad för fullt och vi tyckte vi skulle ha en bättre lokal separat från butiken så jag hittade en lokal på Tomtebogatan, en verkstad där man kom in och ett stort rum i källaren där man kunde spela högt och laborera. Nu var det bara namnet som saknades.

Eftersom Tommy ritade allt i datorn kom vi upp med Computer Aided Audio Design och en logga CAAD som blev riktigt snygg som jag fick ihop.

Vi åkte en tur till Japan och Taiwan för att ta fram högtalarelementen. I Japan hade dom de bästa konerna och spolarna. Spolarna skulle vara lindade med fyrkantstråd av aluminium och det behövdes väldig precision för att få bra verkningsgrad, ju mindre gap mellan i magneten som spolen gick ner i - ju bättre verkningsgrad och vi siktade på 105 dB

1W 1M, EV hade 103dB på sin standard 15-tummare som hette EVM15M. Membranen var också väldigt viktiga, det skulle inte bli några breakups när man drog på.

Chassiet skulle vara styvt som tusan, det räckte inte med något i plåt utan det skulle vara gjutet aluminiumchassie.

Efter att vi hittat de rätta membranen i Japan flög vi till Taipei och började sourca där.

Jag blandade in min gamla vän Mac Ohmura i projektet också. Och Tommy och jag jagade tillverkare. Efter ett tag hittade vi en kille som var bra på drivers, han hette Chang som alla i Taiwan, hans firma hette Zoomax. Och efter ett tag hittade vi killen som skulle göra femtontummarna. Han hette också Chang förstås, och han tillverkade högtalarelement för bilar mest men även större element och han var kunnig och pratade bra engelska.

Vi döpte dom raskt till Driver Chang och Speaker Chang - och det var inte bara vi som kallade dom det visade det sig.

Drivern var inga större problem, vi provade några som var standard och den vi valde var stod sig bra mot EV mfl när den fick rätt membran.

Vi gillade inte de vanliga glasfiberhornen från EV mfl utan ville ha ett modernare utformat horn som var vinklat istället för rundat i hornet, svårt att förklara men för att få låg nedre gränsfrekvens utan att ha ett jättestort horn kunde man "lura" hornet att det gick lägre genom att vinkla alla sidor, då bottnade inte membranet så lätt. Tommy hade försökt rita med datorn men det slutade med att vi ritade hornet på vanligt papper och gick ner till ett modellsnickeri som låg under gamla Muskbörsen på S:t Eriksplan 3 som sågade till bitarna och limmade ihop. Vi testade faspluggen i drivern mot hornet och pulade lite och till slut testade vi hur det skulle låta genom att helt enkelt hålla trähornet mot örat som en gammal hörapparat, och spela musik i rummet medan vi vände oss runt. Det gällde att det var både fasrent och frekvensrent utan att begränsa spridningsvinkeln för mycket. Och det lyckades jättebra med bara örat som mätinstrument.

So much for Computer Aided Audio Design. Örat är bäst!

Vi tog med några horn ner till Taiwan på nästa resa. Och ett rack med två Tommy-steg och delningsfilter också.

Vi hade hittat en snickerifabrik i Taipei som gjorde lådorna för export till kunder i Asien och Australien och dom använde samma material som Löfving - finsk björkplywood. Det var både 2x15 subbasar och 1x15 + trähorn ovanpå det. Vi hade labbat med konstruktionen i Stockholm och nu var den klar för produktion. I Sverige skulle vi förstås använda Löfving eller hans brorsa som hade snickeri på Singö.

Det var lite annorlunda hur det funkade i Taipei jämfört med i Stockholm. Det fanns helt enkelt inga järnaffärer. Alla skakade på huvudet och ingen hade en aning om var vi kunde köpa det vi behövde. Och väldigt få pratade engelska.

Det gällde att man hade ett visitkort till hotellet annars skulle man nog inte komma tillbaka dit heller.

Så det gällde att man hade kontakter.

En tjej som jobbade på en tillverkare tipsade oss om att det fanns en speciell gata där dom hade skruvar och muttrar, och Tommy och jag gick dit. Det var sant. En hel gata och det enda som såldes var skruva, muttrar och brickor. Vi behövde islagsmuttrar i en viss storlek för högtalarlådorna. Det funkar så att man borrar hål för skruven som skall hålla elementet och på baksidan slår man fast en mutter med hakar i som fastnar i baffelns baksida och så en gängad skruv från framsidan. Istället för att chansa på vanliga träskruvar som gradvis tar sig loss när man spelar högt och elementet utsätts för starka påfrestningar.

På en annan gata höll dom som sålde datorordelar till, det var hela kvarter. Och dom hade inte bara alla tänkbara datakomponenter, dom hade alla program också. Och Tommy hade med sig en släpbar 386 dator med 387 matteprocessor och 5,25-tums diskettstation så han köpte senaste Autocad.

Visst - det var en kopia på 12 disketter eller nåt men det funkade.

Tommy skaffade några av PC-programmen för att designa

kretskort också, ett hette P-spice. Tommy och jag var där mycket och vi kallade den här delen av Taipei för Mammas Gata. Det var förstås piratkopior av programmen och det kostade nästan ingenting. Det var samma sak i Hongkong också tills dom hade en stor razzia.

Det blev många resor till Taipei och även Japan och ibland tog jag med Peter "Pettan" Strömmer. En väldigt begåvad och duktig kille som jag önskat att jag hade haft som medarbetare i många företag senare. Pettan blev präst istället och vi har träffats några gånger efteråt. Numera är han på Ekerö.

Tommy Wistrand och jag var på plats i Taipei för att förbereda för att några veckor senare ställa ut CAAD systemet för första gången, på elektronik och it-mässan Computex i Taipei.

Jag hade fått kontakt med en tillverkare av trådlösa mikrofonsystem som hette Chiayo som jag importerat och sålt under några år. Dom var jättebra på trådlöst och jag lyckades övertala dom om att få dela monter med dom på mässan och ställa ut våra CAAD system. Så nu gällde det att få ihop allting. Och vi fick ihop allt i tid. Vi var själva med när högtalarelementen tillverkades,

Tommy hade köpt speciellt lödtenn på Elfa som klarade höga temperaturer som vi tagit med - skulle användas för att löda anslutningarna till spolarna i högtalarna - vanligt tenn dög inte när det blev hett där inne.

Vi hade med oss ett rack med två CAAD slutsteg och delningsfilter från Sverige, lådorna skruvade vi ihop på hotellrummet och allt var klart för mässan som skulle köras några veckor senare. Först skulle allt testas också så vi snackade med en restaurang och klubb som låg nära hotellet på Sung Chang Lo i Taipei. Dom hade nattklubb i källaren vissa kvällar men inte någon vidare ljudanläggning så vi frestade dom genom att dom skulle få köra på riktiga grejor från CAAD i Sweden några kvällar ochimpa på sina gäster med stans bästa diskosound.

Vi brukade äta på restaurangen som hade fantastisk mat

och ett ännu mer fantastiskt vinförråd med gamla Torres viner från 60- och 70-talet. Och dom var inte dyra, dom hade legat i lager hur länge som helst. Det fanns knappt några bra viner alls i Taipei annars, allt importerades av staten och det var bara Torres, men nyare årgångar som inte var så kul, så det var öl som gällde annars, Taiwan Beer. Enda ölmärket då om jag minns rätt.

Så restaurangens personal var vänligt inställda och vi fick komma in på eftermiddagen och började rigga upp anläggningen runt dansgolvet.

När vi kopplat in allt var det dags att dra igång. Vi brukade testa med några CD från Sheffield Labs som hade utmärkt ljudkvalitet. Det var en CD med Tower of Power och en med märklig elektronisk musik av John Williams. Mycket lågfrekventa sound och smällar med otroligt hög dynamik. Andra system lät prutt men vårt klarade det. Men under Frankfurt Musikmesse 1987 hyrde vi en monter och ställde ut CAAD. Natten före mässan startade var det någon som snodde en del prylar ur montern och även många av våra bästa Demo-CD.

Men vi hade med oss The Nightfly och ett Prince-album som var kul. Och introt till mullerbasarnas konung, Zarathustra. Så vi började lite lugnt och ökade vartefter. När Prince drog igång på allvar med hitlåten Kiss skakade hela stället. Jädrans vad bra ljud! Hur rent och hur starkt som helst. Vi gasade på lite till och hörde inte att folk kom ner från restaurangen och skrek Earth Quake!!! Earth Quake!!! Till sist hörde vi.

Fast det var ingen jordbävning. Det var bara vi som spelade så hela kåken skakade. När vi kom upp stod alla från restaurangen och kontoret på gatuplan

redan ute på gatan. Datorerna hade dansat på skrivborden, en del porslin var krossat i restaurangen. Men dom var bara glada att jordbävningen var över och alla klarat sig. Haha!

När Computexmässan drog igång stod vi i montern hela

dagarna men det var dåligt med kunder. Chiayos trådlösa mickar var det inte heller så mycket folk som kollade på. Men vi fick i alla fall bra kontakt med en kund från Australien som fick en offert.

Det här var det året när MIDI började komma igång på allvar och jag knallade runt lite på mässan och testade MIDI-keyboard. Körde lite boogie-woogie för att testa responsen osv. När jag senare kollade runt i mässgångarna hörde jag min boogie-woogie lite här och där, Ta Horng var en av tillverkarna som hade spelat in mitt lir för att ha som demo. Rätt kul.

Svensk hälsning!

Jag spexade till det lite extra genom att lära alla hur man hälsar på svenska som Stina Dabrowski hade lyckats lura många att göra - man hoppar när man tar i hand om du inte visste. Så jag skojade till det med utställarna i alla montrar - när dom ville ta i hand visade jag hur det gick till och alla tyckte det var skitkul. Efter några dagar på mässan var det kanske 40-50 kineser i vit skjorta och mörkblå kostym som hade lärt sig.

Så när jag visade några mässbesökare runt kunde ju kineserna det där med att hoppa så när vi kom in i det första monter och jag hälsade hoppade dom förstås när vi morsade som dagen innan.

Ingen fattade någonting. Och vi låtsades förstås som ingenting också. Som om att hoppa var standard i Sverige.

Vi kom till nästa monter och saken upprepades. Det blev en extra rolig dag när flera av våra prospektiva kunder lärde sig the Swedish Greeting.

Väl hemma i Sverige igen väntade vi med spänning på att den första leveransen med 400 specialtillverkade 15-tums

högtalarelement från Taiwan skulle komma. Under tiden byggdes det högtalarlådor och monterades trähorn och drivvers och allt var klart när sändningen äntligen kom. Dom hade snygga etiketter bakpå magneterna med CAAD-loggan, 8 ohm, 400W RMS stod det under.

Tommy och jag skruvade i 15-tummarna i det första paret lådor och provspelade en stund med våra vanliga demolåtar. Det lät kanonbra. Vi drog på lite mer, lät hur bra som helst. Inga breakups i konerna vad vi kunde höra. Vi drog på ordentligt och efter bara någon minut tystnade den ena 15-tummaren och några sekunder senare den andra.

Vi skruvade upp lådorna och plockade ur elementen. Det visade sig att lödningen mellan spolen och anslutningarna hade lossnat på båda elementen.

Mycket konstigt. Tommy testade med lödkolven, det var 90-graders tenn som använts!!!

Tommy hade personligen visat två tjejer på fabriken hur man löder med 400-gradigt tenn, det är inte så lätt men det var nödvändigt att använda 400-graders tenn i elementen eftersom dom blir väldigt varma när dom skall tåla mycket effekt.

Och vi hade tagit med ett parti sådant tenn som vi köpt på Elfa innan som skulle räcka till minst 1000 högtalare.

Dom 30 element vi hade köpt först från Taiwan hade vi haft att laborera med, dom användes även på Computex i Taipei och även på PA:t vi hade på firman och på Vaxholms Visfestival. För att inte tala om den anläggning jag levererade till Fasching som satt uppe i över 10 år där! Visserligen är jag själv part i målet men jag tyckte att den anläggning som kom upp efter CAAD runt år 2000 inte lät lika bra.

Men nu var det alltså 400 element som vi inte kunde använda.

Jag telexade till ägaren av fabriken i Taipei som tyvärr redan hade fått betalt dessutom.

Han lovade att kolla med fabriken och återkomma, han fattade lika lite som vi.

Det visade sig att den ena av tjejerna som Tommy lärt upp skulle föda och hade fått några månaders ledighet. Den andra tjejen var sjuk just de dagar när våra element skulle tillverkas. Så dom hade tagit en tredje tjej att löda men hon hade inte fixat att löda det där 400-graders tennet så hon hade tagit det gamla vanliga som dom använde i tillverkningen av bilhögtalare...

Paniken var nära! Hur i helskotta skulle vi fortsätta. Vi kunde ju inte sälja lådor som knappt tålde 100W. Jag var själv också jävligt trött på allt trassel med högtalartillverkning. Så jag lade helt enkelt ner hela projektet.

Högtalarelementen sålde jag till en skrotfirma - det var ju både aluminium och järn men det blev inte många kronor.

Resten såldes förstås ut vartefter.

Vi stod med en massa halvklara CAAD slutsteg, aluminiumprofiler mm. och den sidan borde ju kunna ge något. Men inte tillverkning.

Så jag kontaktade Hartley Peavey som var en av världens största tillverkare av slutsteg på den tiden. Han hade kört ett slutsteg som hette CS800 som var OK och dessutom just släppt ett nytt switchat slutsteg, lite som LAB-gruppens.

Tommy och jag hade dissat det där med switchade slutsteg för dom orkade så dåligt i basen och elementen höll inte. Så vi tänkte att Peavey skulle kunna köra Tommy konstruktion på licens. Den var ju helt överlägsen. Tommy hade dessutom gjutit in hela förstegen i epoxi så att det inte skulle vara så lätt att planka dom.

Så vi flög från Taiwan via Japan till USA med prototyperna. Vi landade i Los Angeles och skulle till Peavey i Meridian en bit ovanför New Orleans.

Närmaste flygplats var Jackson. Men min resebyrå Interjet på S:t Eriksgatan hade missat tidsskillnaden, man flyger från Narita, flyger hela natten och kommer fram till L.A. på kvällen dagen innan. Haha! En ny upplevelse. Så det blev lite strul. Vi hyrde en bil på Jacksons flygplats och tog oss till slut till Meridian. Vi var helt slut. Nästa morgon hade

vi möte med Hartley Peavey men redan på kvällen blev vi bjudna på middag med Hartley och hans fru.

Mötet var kul. Hartley hade kallat in sina bästa ingenjörer och dom tog med sig ett steg för att provspela och mäta i sitt labb. Det tog en bra stund men till sist kom dom tillbaka och dom var eld och lågor. Undrade vad det var för komponenter osv. Det var Hitachis trogna tåliga MOS-FET:ar.

Vi snackade länge och dom gjorde en beräkning vad slutsteget skulle kosta att tillverka hos dom i USA. Det hela slutade med att vi kom överens om att Peavey som enda fabrik i hela världen skulle få rätten att tillverka det mot 3% på omsättningen till oss. Det enda kravet dom hade var att vi skulle fixa ett patent så att dom inte skulle bli plankade av av andra.

Vi skakade hand. Allt var klart. Resten skulle vi fixa när vi kom hem till Sverige figen och snackat med min patentbyrå.

Så Tommy och jag var värda en liten extra semester. Vi tog bilen söderut, jag kommer ihåg att det var långa gator med omkullblåsta träd och hela hus som slitits bort i en tornado någon vecka tidigare. Vi siktade på Texas eftersom vi hade biljetter hem från Dallas någon vecka senare.

Vi tog bilen till via Lafayette till Baton Rouge där vi övernattade på ett motell och åt Alligator Balls på ett musikställe längs vägen där det spelades Cajun musik. Folk dansade som galna, väldigt trevligt faktiskt, även om vi kände oss

lite borta bland folket som snackade någon konstig franska. Men vi gillade musiken och showen.

Nästa anhalt blev Houston som var rätt tråkigt så vi åkte ut längs kusten till Galveston. Det var toppentrevligt och vi stannade där en natt. Mycket sand och låg bebyggelse mot havet. Jag köpte en T-shirt med måsskit på som dekoration. Haha! Sedan vidare via Rockport till Corpus Christi. Helhäftigt ställe! Man åker på en kustväg som ligger hundra meter upp eller mer - nedanför ligger Mexikanska Golfen utanför en bred strandremsa.

Vi tog in på ett hotell, åt en god middag, tog några drinkar

il baren och trivdes med tillvaron. Corpus Christi är var ett sånt där ställe jag skulle kunnat tänka mig att bosätta mig på.

Nästa dag var det dags att åka mot Dallas för hemfärden men vi stannade på vägen i Austin och gick på några musikställen om jag minns rätt. Eller det kanske var en annan gång.

Skit samma - vi flög i alla fall hem från Dallas.

Jag kontaktade min patentbyrå som låg på S:t Eriksgatan nära bron. Tommy visade ritningar och vi snackade länge och skulle höras några dagar senare.

De visade sig att det skulle inte gå att få patent. Tyvärr! Det var inga saker i konstruktionen som kunde liknas vid den verkshöjd som behövdes för att få ett patent. Inte tillräckligt nyskapande eller originellt.

Så det var bara att skita i det hela.

Så efter detta var det epoxi som gällde. Tommy gjöt in hela försteget så ingen skulle planka. Men jag visste ju att det var kört ändå.

Tommy och jag hade något år tidigare besökt en tillverkare i Taipei som gjorde mixerbord och DJ-mixers för J&J hade tänkt köra några modeller därifrån.

Dom hette P?????????X Eller V nånting. Kollas upp.

Vi ville gärna titta på deras utvecklingsavdelning innan vi lade någon order och vi hade en egen konstruktion som Tommy ritat.

Dom var tveksamma men till slut fick vi skriva på ett No Disclosure Agreement. Ett långt papper på engelska där vi förband oss att aldrig någonsin yppa vad vi sett.

Nu är det nog preskriberat så jag kan berätta att allt var plank! Det var inte alls en utvecklingsavdelning - det dom gjorde var bara att plagiera.

Där inne stod det prylar från dom stora tillverkarna som Roland, Yamaha, Peavey osv isärplockade.

En kille som tog fram deras kretskort hade löst bort alla komponenter på en konkurrents kort, ritat in det i datorn

med P-Spice, flyttat om lite på var anslutningarna skulle sitta för att inte åka dit på mönsterskyddet.

En annan medarbetare kämpade med en tandläkarröntgen som han använde för att kolla integrerade kretsar som ju ofta var omärkta. Vilka lirare!

En natt hemma i Sverige fick jag en snilleblix. Vaknade mitt i natten och skrev ner min idé.

Technics sålde skitdyra CD-spelare som hade ställbar pitch, dvs man kunde ändra hastigheten medan man spelade upp CD:n.

Tidigare var det bara LP och singlar som gällde och alla DJ:s ville köra på två Technics SL1200 eftersom dom gick att trixa med på alla möjliga sätt.

Med CD var det inte så lätt. Och Technics var först ut. Den hette SL-P1200.

Alla DJ:s dröm. Det fanns inga billiga varianter.

Men hur i helskotta kunde man ändra hastigheten medan man spelade? Det fvar väl bara att ändra frekvensen? 44Khz var ju grunden. Hur jävla svårt kunde det vara? Fram med en oscillator som man kunde ställa frekvensen på så var det klart!

Jag snackade med min tekniska professor Tommy Wistrand och vi började laborera. Det enda som Tommy trodde skulle sätta käppar i hjulet eller rättare sagt CD-plattan var att de kretsar som korrigerar uppspelningen när det är några bytes fel kanske inte skulle kunna hänga med så bra.

Men det funkade faktiskt hur bra som helst. Vi hade en dubbel-CD från en tillverkare i Taipei och byggde in korrigeringen på båda spelarna och man kunde sedan mixa in den ena låten i den andra som värsta DJ-proffset. Bara att ställa tempo genom att vrida på dom två stora rattarna som Tommy byggde in.

Vi tog med Tommy bygge till tillverkaren i Taipei. Dom tyckte det var jättebra, enda problemet var att dom ville inte bygga om vi inte beställde en första liten beställning på 1.000 stycken. Så vi släppte inte konstruktionen till dom.

Så det tog några år innan det kom några konkurrenter till SL-P1200 på marknaden.

Mera Taipei

När jag var mycket i Taipei, Taiwan bodde vi flera veckor i stöten oftast på samma hotell som heter Shin Tai och låg på Sung Chang Lo. Lo är kinesiska för Road, kineserna har ju inte så lätt för att uttala R. Och i Taiwan är det inte så många taxichaufförer som talar engelska så vi hade alltid med oss visitkort från hotellet när vi gick ut, och även dit vi skulle om det inte var något väldigt känt ställe som Word Trade Center. Det byggdes på 80-talet och hade mässor i bottenvåningen, t ex en väldigt viktig datamässa som heter Computex som gick i juni varje år. Dit hittade alltid taxibilarna. Men Sung Chang Lo? Dom skakade på huvudet.

Första gången Tommy Wistrand och jag kom till Taipei fyllde vi i blanketter redan på flygplatsen. Dom ville veta vad vi var i för bransch, vad för produkter vi sourcade, var vi skulle bo osv. Vilket fick till följd att vi blev kontaktade

redan första dagen, det var meddelanden på hotellet som låg i nyckelfacket i receptionen från tillverkare som sökte kontakt. Och vi fick nästan automatiskt bra kontakter. Och det var alltid tjejer som jobbade som säljare. En del fattade inte ett dugg om prylarna men några var väldigt skärpta och fattade det mesta.

Dom ingenjörer, tekniker och konstruktörer som jobbade med produktionen var alltid män, men dom var nästan alltid dåliga på engelska.

Och dom på kontoret som man fick kontakt med var tjejer som kunde skaplig engelska, så vi hade alltid med oss en tjej som översatte osv. när vi satt på deras kontor eller visades runt.

Dessa tjejer bjöd oss ibland också på representationsmiddag - firman betalar.

Ofta var det inte heller tillverkarna som dom tog oss till för att visa fabriken, det var agenter som köpte upp tillverkning så det var lite corny ibland när dom tog oss till "sin" fabrik för högtalare, och det var samma fabrik en annan firma hade tagit oss till någon vecka tidigare. Men till slut hittade vi ju rätt. Och det var som jag skrivit på annat ställe nästan lite komiskt att alla hette Chang, och vi kallade dom för Speaker Chang och Driver Chang osv.

Jag och Tommy var inte så bra på att äta med pinnar och vi introducerades av en tjej som jobbade för en firma som tillverkade diskoljus som tog oss till gamla Hilton hotell som även hade en trevlig bar och disco, allt byggt i bambu.

Galet kul ställe som såg ut att vara från en 40-talsfilm med Humphrey Bogart.

Där tränade hon upp oss genom att vi skulle äta jordnötter med pinnar innan maten kom in. Pinnarna var av plast och hala, jordnötterna var hala också. Så i början flög det jordnötter hit och dit. Men sakta med säkert blev vi riktiga proffs på att äta med pinnar. När man skulle äta soppa var det också lite annat stuk mot hemma i Sverige.

Man tar tallriken väldigt nära munnen och öser in med den lilla porslinskeden medan man gärna sörplar lite också för att visa att man uppskattar soppan.

Eftersom vi bodde så mycket på samma hotell där det mest var japaner som bodde på den tiden, så försökte jag lära mig att uttala namnet på gatan men det var stört omöjligt! Mandarin är inte lätt! Det finns 7 sätt att uttala varenda stavelse om jag fattat rätt. En del korta meningar kan man få till, t ex "Jag älskar dig" som uttalas Wall, Eye, Knee på ett ungefär. En tjej pekade på väggen, sedan på ögat och sedan på knät - till slut fattade vi.

Peter "Pettan" Strömmer var med ett par gånger under längre resor till Japan och Taiwan och han träffade en tjej som var fena på att lära ut mandarin, dom snackade

i timmar och tränade mandarin och han är jättebegåvad och snackade nästan som en inföding till slut. Men Tommy och jag kämpade vidare med engelska och teckenspråk, vi hade inte några språklärare.

Efter många besök började vi hitta bättre i stan och vi brukade gå till fots från hotellet bort till ”mammans gata” där dom hade allt inom datorprylar.

Ett maffigt disco låg högst upp i ett höghus och liknade lite Berzeliterassen Stockholm där dom drog bort taket när det blev varmt.

Det här discot hade också ett stort glastak som drogs bort strax före midnatt medan discot spelade Ach so sprach Zarathustra i syntversion på högsta volym. Och det bästa!!! En kraftig grön laserstråle sköts rakt upp i himlen!!!

Helmaffigt för luften är ju alltid lite fuktig i Taiwan och den syntes miltals upp i luften. Vi såg faktiskt den gröna laserstrålen en gång från ett flygplan när vi kom i för landning från Hongkong mitt i natten också.

Bredvid hotellet vi ofta bodde på fanns det ett ställe med en sån där snurrande frisörskylt i rött, vitt och blått. En sen kväll när jag suttit ihopklämd på olika flygplan i nästan ett dygn frågade jag i receptionen om dom hade någon som kunde ge mig massage. I Japan brukade hotellen ha sina egna massörer, ofta stadiga kvinnor i 50-årsåldern och jag lovar - dom kunde massera! I Taipei gick Tommy och jag en gång till ett ställe som rekommenderades av en av våra leverantörer och där fick Tommy heta glas på ryggen - man skulle tappa honom på blod. Jag nobbade men Tommy trodde det skulle funka.

Nu var det i alla fall sent på kvällen, ryggen var helt körd och jag gick in till stället med frisörsnurran.

Där inne fanns en receptionsdisk och en prislista på disken med engelska och kinesiska som tjejen bakom disken pekade på - vad ville jag ha? Massage pekade jag. Och hur länge. En timme pekade jag på. Och så betalade jag tjejen - det var

en dryg hundralapp om jag kommer ihåg rätt.

Sedan kom en annan liten tjej ut och hämtade mig vidare in i lokalen. Hon kunde inte ett ord engelska men jag hamnade i alla fall på en massagebrits och ombads ta av mig kläderna. Den lilla tjej lade en handduk på mig och knådade och knådade och hon var jättebra för mina ömma muskler. Efter en lång stund där hon knådade allt utom apparaten bad hon mig vända mig på mage och så gick hon upp på britsen. Hon tog tag med ena handen i taket och så gick hon längs rygggraden med hälarna och knådade kota för kota. Också jätte-skönt - rekommenderas. Jag slappnade av och ombads lägga mig på rygg och sätta mig upp och hon körde vidare med nacken och axlarna. Till sist frågande hon om jag ville ha Shorthand! Vadå shorthand? Det är ju när någon antecknar med stenografi. Jag fattade först ingenting. Men så försökte hon förklara genom att dra lite med handen och då fattade jag. Det var alltså det där som man brukar kalla för Happy Ending. Och det ingick. Haha! Jag var ju dum nog att berätta om det för Marjatta när jag kom hem men det skulle jag inte ha gjort, hon är sur på mig för det ännu idag.

En annan gång hamnade jag på en middag med CAAD's leverantör av 15-tums högtalarna efter att vi gjort den första beställningen på 400 högtalare. Det måste vi fira tyckte "Speaker Chang" han hämtade upp mig på hotellet. Vi kom till en mycket tjusig stor restaurang och hamnade vid ett sånt där typiskt kinesiskt stort runt bord där maträtterna snurrades runt i mitten. Det var 5-6 man från högtalarfabriken, "Driver Chang" och jag.

Vi åt och åt och drack en del också och det var väldigt gott. Tjejerna som serverade hade såna där kjolar med en lång slits och var ovanligt välskapta och snygga vilket jag kommenterade till "Driver Chang". När vi fått i oss efterrätten, kaffet och konjaken frågade "Driver Chang" vilken tjej jag ville ta med mig till hotellet. Nu vad det allvar! Vad gör man när man blir bjuden i Taiwan? Jag kunde ju inte säga att jag inte ville ha någon tjej, skulle kanske uppfattas som en

skymf. Så jag höll masken och pekade på en tjej och sade att henne vill jag ta med.

Sagt och gjort. Vi tog avsked och jag och tjejen hoppade in i en taxi. Hon pratade bra engelska och när jag sade att jag ville inte att hon skulle hänga med - hon kunde åka hem istället, blev hon ledsen och sade att hon kunde inte komma hem till sig direkt - då skulle dom tro att hon inte gjorde sitt jobb och hon skulle inte få betalt - kunde hon inte åka med mig till hotellet ändå? Hur länge måste du stanna? Några timmar sade hon. Så jag sade OK, du får väl hänga med upp. Vi hängde av oss ytterkläderna och lade oss på min stora dubbelsäng med kläderna på och började snacka. Jag var ju nyfiken på varför en ung söt välutbildad tjej behövde träffa män för sex.

Hon berättade att hon studerade kemi sista året på universitetet, hon skulle bli forskare. Men hennes familj var ganska fattig, alla bodde tillsammans i en liten lägenhet, och när hennes skurk till bror hade dragit på sig en stor spelskuld var enda möjligheten att betala både studierna och spelskulden att hon skulle träffa män en natt eller två i veckan. Hemskt! Jag hade ju sett hur det var folk utanför spelklubbarna på nätterna så jag var inte förvånad. Synd bara att hon skulle betala för hans dumheter. Och att familjen var med på det tyckte jag var ännu konstigare.

Vi pratade om allt möjligt under några timmar, hon var väldigt skärpt och verkade veta mycket om Taiwans historia. Och sedan åkte hon hemåt och jag kunde sova.

Jag och Mac Ohmura registrerade en firma i Taiwan med samma namn som Peter Sagelius och mitt lilla säljbolag på Isle of Man. Redco.

Jag och Peter hade registrerat firman Redco Ltd. hos en advokat på Isle of Man. Redco hade registrerat sitt huvudkontor på Gibraltar där man på den tiden betalade runt 3-4.000:- i skatt oavsett hur stor vinsten var. Advokaten tog några tusen om året också. Och man kunde köra ett kreditkort på firman.

Advokaten skickade kopia på månadens betalningar för godkännande. Allt förstås för att komma undan de höga svenska skatterna. Det här var rätt vanligt på 80-talet och helt lagligt dessutom om man skötte det rätt.

Peter Sagelius och min firma jobbade som agent för olika tillverkare i Storbritannien och Nederländerna som levererade sina varor direkt till svenska musikkaffärer och ljudfirmor. Peter hade tidigare sålt Landola.

Det var en vän som hängde mycket på Studion S:t Eriksplan, Louis Nitka, som tipsade mig. Louis Nitka är känd för sina humoristiska erotiska teckningar som gick i varje nummer av Lektor mfl herrtidningar under många år. Han hade en galen humor och tecknade en karikatyr av mig till mina visitkort och några andra kul teckningar också som jag har kvar - hänger på toaletten hemma i Hässelby.

Louis Nitka hade lägenheter i Paris och på S:t Eriksplan i Stockholm samt en villa med sjötomt i Pattaya i Thailand. Han tecknade seriösa tavlor också. Och han var skriven utomlands förstås.

Nitka hade sålt in en kollektion teckningar till Ikea i Älmhult. Det var 5-6 olika motiv, ett kommer jag ihåg som var en hund som tittade på en toffel som också såg ut som en hund. Nu när jag skriver detta googlade jag och hittade den direkt bland all konst som kommer upp - Nitka har varit väldigt produktiv.

Tavlorna var rätt stora, format 50x70 eller kanske 70x100? Jag minns inte.

Dom skulle levereras till Ikea i Älmhult men innan allt var klart lät jag honom förvara dom på lagret på Musikbörsen ett tag. Det var en affär på uppåt en miljon. Han fakturerade i alla fall från sin egen firma på Isle of Man med huvudkontor i Gibraltar, med samma advokat som Redco valde senare. Och det var alltså av honom jag fick tipset.

Tillbaka till Taipei, Taiwan.

Jag hade låtit trycka upp visitkort som mina vänner skulle kunna använda för att ta sig till firman när dom kom förbi Taipei och det var rätt många vänner som gjorde det.

Det vanliga var att man körde loggan, sitt eget namn samt firmanamnet och adressen på engelska på ena sidan och samma sak fast firmanamnet och adressen på kinesiska på baksidan, allt för att kunna ge kortet till taxichauffören som nästan aldrig kunde ett enda ord engelska.

En tjej vi fått kontakt med som jobbade på ett japanskt stekhus vi gick på ibland när vi tröttnat på kineskäket pratade bra engelska och hon översatte

Redco till kinesiska tecken - det såg helt OK ut men det lät Hong-sidi-kongsi på mandarin - halvgalet. Hej! Det är Jerker från Hong-sid-Kongsi! Haha! Det betydde förstås Röda bolaget. Hon tyckte det var hemskt, ett rött bolag höll ju till i Red Light District - så folk skulle kunna tro att man hade en bordell eller nåt.

Men loggan var ju redan klar och Peter och jag köpte redan trumstockar från en firma i Taichung med loggan tryckt i rött på osv. så det var inte något att göra år. Vi hade inte tänkt så långt. Och vem bryr sig - kunderna var ju i Sverige.

Men jag gillar ju att skämta så istället för att köra den rätta adressen på visitkortets baksida bad jag tjejen att översätta "Jag är sinnessjuk, behöver omhändertas. Kör mig till närmaste polisstation" till kinesiska.

Ser ut så ungefär så här: 我疯了，需要照顾。开车送我到最近的警察局

Det såg ju mycket prydligt ut på visitkorten. Som vi förstås delade ut flitigt till alla vi kände, det var ju lite extra kul att ha kinesiska på baksidan och vi förklarade just det där med att ge det till taxichaffisen som ju inte kunde engelska.

Så det var några stycken som ringde från olika polisstationer!

Haha! Vilka äventyr. Men jädrans vad mycket kul vi hade.

Jag gjorde många resor under några år så minnena flyter ihop.

Och jag minns inte längre så bra hur det var när mina vänner i Europe hälsade på oss i Taipei en gång. Dom kanske också hamnade hos polisen först.

I vilket fall så hälsade hela bandet på - jag tror dom hade varit i Japan för att spela och skulle kanske spela även i Taipei. Vi var i alla fall ute en kväll och festade och den jag minns bäst var deras manager Thomas "Ärtan" Erdman som jag kände innan dess - en riktig sällskapsmänniska med många stories på lager.

Min kompanjon Peter Sagelius åkte med ett år för att hitta nya produkter att sälja. Vi var i Korea och Japan också och i Taiwan besökte vi en äldre man som hade en fabrik som tillverkade trummor. Det var inte vår grej men däremot var vi intresserade av trumstockar.

Min idé var att åka runt till alla musikaffärer och erbjuda trumstockar med deras egen affärs logo präglad med guldfolie.

Och det skulle vara något man kunde tjäna bra med pengar på, inget skräp utan vettig kvalitet och vettigt pris.

Den här tillverkaren hade sin trumstocksfabrik utanför Taichung som ligger mitt på ön i ett platt landskap med risodlingar.

Vi åkte tåg dit från Taipei och han hämtade upp oss med sin stora flådiga Mercedes. En söt tjej som var gravid öppnade dörren för oss och körde bilen.

Vi snackade lite och han sade att det var hans sekreterare som blivit hans älskarinna och han var så stolt över henne. Det var hans barn hon hade i magen. Hon var kanske 25 och han var nog 70. Kärleken är blind...

Vi åkte ut från stan och längre och längre ut bland risfälten på smala vägar där det inte gick att mötas. Det var risfält i olika stadier miltals runtomkring och vägarna gick någon meter högre än risfältet.

När vi mötte någon stackars bonde som drog en kärra på vägen så tvingades bonden att backa till nästa korsning som kanske var 200 meter bort, det var små risfält. Hade det varit

i Skåne hade han inte levt många timmar. Men här var det tydligen han som var kungen och ingen vågade protestera.

Vi kom fram till ett tillverkningen mitt ute på åkern. Stället som bestod av 3 stora lador. Tjejen öppnade dörrarna för oss och ägaren visade oss runt. Vi gick in i en av dom stora lador för att kolla tillverkningen. Det stod en massa svarvar och folk som svarvade - ganska så primitivt. Och det var stampat jordgolv och elkablar som hängde från taket. Här tillverkades trumstockar av de vanliga materialen, det var mest av den asiatiska eken som inte är ek men kallas oak. Och det var hickory och lönn förstås. Han tillverkade åt flera stora fabrikat, Ludwig, Promark, Zildjian och några till som vi kände igen.

Hela tillverkningen var under ett jättestort tak utan väggar, taket stod på pålar och det var någon meters öppning ner till marken. När stockarna var svarvade testade dom hur raka dom var genom att rulla dom, dom som inte rullade rent gick till soporna. Till sist kom dom till killen som lackade. Snacka om lackat för hand! Han höll stocken i druvan och sprutlackade med andra handen medan han snurrade på stocken mellan tumme och pekfinger.

Sedan var det bara präglingen kvar, dom drog stocken genom en liten maskin som pressade på loggan med guldfolie.

Det var primitivt men stockarna blev hur bra som helst.

Det var inte mycket snack om att det var farligt för hälsan att lacka utan varken skydd eller lackbox med utsug som i Sverige, det enda den som lackade kunde göra för att skydda sig lite var att flytta sig till den ändan avfkåken där det blåste åt rätt håll så han inte fick lacken i plåten.

Och det var drivor med torkad lack över hela marken där dom lackat. Peter och jag blev själva lite yra i skallen medan vi stod där.

När vi fått se tillverkningen blev det möte på kontoret som var som en gammal lada det med, ungefär som att vi satte oss bland korna och det var höns och grisar utanför.

Väldigt primitivt. Dom bjöd på te förstås och vi pratade kvalitet, priser, träslag, nylontipp, leveranstider osv.

Vi hade med oss loggan och han lovade att göra en första provsändning åt oss som vi kunde visa för handlarna och sedan återkomma med en order.

Vi bestämde oss för dom vanligaste modellerna: 7A, 7B, 5A, 5B, 11A och 2S.

Det gick jättebra och vi sålde mycket trumstockar under några år. Vi köpte dom i tusental av varje modell och vi hade en minimiorder för att handlarna skulle få sitt eget namn på dom. Dom mindre handlarna köpte standard med Redco som logo och bara någon eller några modeller med deras logga.

Efter besökte åkte Peter och jag tåg vidare ända ner till hamnstaden i södra delen av ön som heter Kaochiung. Ett fint ställe, vissa delar var väldigt vackra för att vara en hamnstad.

Min kompanjon i projektet med CAAD, Mac Ohmura, var från Japan och vi var ute en del på kvällarna och hade kul också. På vägen hem till hotellet en mörk natt passerade vi ett buddistiskt tempel med en stor innergård. Vi gick in genom porten och strövade runt lite och i ena ändan var det en jättelik gonggong. Och jag menar verkligen jättelik, kanske tre meter hög. Och det hängde en stor klubba i ett rep på ena sidan. Jag kunde inte låta bli!!! Bad min vän att hålla utkik, det var en del folk utanför. Och så gjorde han klartecken och jag tog i vad jag kunde! Snacka om ljud!!! Jag har aldrig hört något liknande!!! Hoppas inte göra det heller för det var skrämmande!!!

Vi sprang direkt ut och knallade nerför gatan som om inget hänt medan det var kalabalik och spring bakom oss.

Nästa förmiddag när vi träffades i frukostrummet på hotellet kollade vi dagens engelskspråkiga tidning. Rubriken på förstasidan var "Strange sound from the temple". Haha! Det du!

Ännu mer Taipei, Taiwan

En kväll gick Tommy Wistrand och jag till ett jättedisko som hette Kiss. Det var maffigt ljud och ljus och fullt med folk och det var stället som gällde i många år.

Vi stod i baren och blev lite lagom glada i hatten och sedan kastade vi oss ut på dansgolvet. Man behövde inte bjuda upp utan det var bara att gasa och ge järnet till musiken som spelades högt som tusan.

Efter ett tag märkte jag att Tommy gått ifrån dansgolvet och jag drog mig åt sidan också och ställde mig på ena sidan av lokalen.

Och vad får jag se!!!!

Det här kommer nog inga som känner Tommy Wistrand att tro på men det är sant!!!

Tommy kom hjulande från ena ändan till den andra. Det var säkert 100 meter han hjulade och hela stället stannade upp och beundrade hans vilda upptåg.

Jag var jätteimponerad. När vi satte oss och tog en öl i baren lite senare frågade jag honom var i helskotta han lärt sig att hjula som ett proffs.

Det visade sig att han hade varit elitgymnast i sin ungdom. Vilka minnen!!! En kväll gick vi till ett område vi hört talas om tillsammans med en av våra taiwanesiska leverantörer. Han berättade att det var värsta turistfällan och alla turister brukade gå dit. Det heter Snake Alley, verkar finnas kvar fortfarande, och är en lång marknad med en central gata där man specialiserat sig på orm i alla former. Det fanns en massa restauranger där dom serverade orm på längden och tvären. Vanligast var ormsoppa som jag ätit i Hongkong också, det brukar serveras på vintern. Gott faktiskt.

Och så var det förstås en massa ”apotek” där som sålde olika medikamenter som var baserade på orm. Och ofta hade man en orm kvar i glasburken också.

Ser ju inte så trevligt ut men det är väldigt vanligt i hela Asien med konstiga medikamenter baserade på djur och växter där man låter djuret ligga kvar i burken - ser ut lite som dom balsamerade djuren på Riksmuséet.

Det fanns förstas levande ormar också och en del uppvisning med kobrör och andra ormar mitt på marknadsgatan.

Vi knallade vidare en stund och så kom vi till ett ställe där dom höll upp ormar och pressade ut giftet. Det var kobrör och vi frågade vår vän vad det var. Han förklarade att man skulle ta lite gift blandat med blod från ormen och fylla på glaset med konjak. Och så skulle man dricka det. Det var hälsosamt och bra för potensen och tydligen vanligt bland kineserna som stod i kö.

Och det var rätt många äldre som fick en dos.

Vi stod och tittade på en stund och så tänkte vi att det var ju lika bra att prova så hade vi testat det också.

Sagt och gjort. Dom pressade ner lite gift och blod i ett litet glas och så på med konjak och sedan rakt i munnen och ner i halsen.

Det smakade verkligen inget vidare. Vi gick vidare och efter bara några minuter började vi känna av det. Det pirrade lite i kroppen först och sedan var det en viss kroppsdel som fick eget liv. Haha!

Och mycket riktigt, nästa gata som gick parallellt var ett riktigt tillhåll om man gillar att köpa kärlek. Dit gick dom äldre kineserna när dom fått sin dos. Men vi gick förstas till hotellet som dom snälla pojkar vi är och satte oss i baren.

Det fanns många konstiga ställen i Taipei.

På samma gata som vårt hotell stod det alltid bilar på näterna utanför vissa ställen som var stängda. Hela stan stänger officiellt vid midnatt, i varje fall får dom inte ta in nya gäster efter midnatt.

När vi gick förbi så kom det ibland fram en inkastare och frågade om vi skulle gå in. Och det skulle vi ju göra.

Det var alldeles svart på gatan, bilarna som stod med chaufförer väntande bredvid var tysta, hela gatan var tyst och svart.

Då tittade inkastaren åt alla håll och vinkade fram oss till dörren, så öppnade han den blixtnabbt och släppte in oss och drog igen.

Där stod vi i entrén som också var nedsläckt och så var det liv en trappa upp.

Man hörde att det var full rulle. Det var ett matställe med bar!!! Här kunde man äta när man blivit fyllehungrig och var på väg hem.

Det fanns även en nattmarknad där som sålde all möjlig konstig mat också. Vi åt där också ibland. Tur att man har plåtmage.

Och så fanns det Charlies Place. En bar en trappa upp med inkastare nere på gatan som snackade bra engelska. Det fanns ingen som hette Charlie vad vi visste men vi gick in en gång för att kolla stället och sedan gick vi hit många gånger för ölet var ovanligt billigt och det var trevlig stämning, inget tjat, och det var kul att se på brudarna som försökte bli bjudna på en drink och plocka upp nya kunder. Dom visste ju efter några gånger att vi inte bjöd på några drinkar så vi fick vara ifred.

En gång när vi kom dit i ett sällskap och stod och snackade så kom det fram en blond tjej i 35-årsåldern som hade hört att vi snackade svenska. Hon tyckte det var kul att träffa svenskar, hon hade inte hört svenska så ofta.

Vi tog några öl med henne och hon berättade sitt livs historia. Vi kan kallahenne Ulla.

Hon hade haft en modebutik i Göteborg ihop med en väninna och allt hade gått mycket bra några år så dom hade satsat lite mer, skaffat större lokal, lånat en miljon på banken för att köpa in en kollektion osv. Men plötsligt var hennes väninna borta! Gick inte att få tag i. Hon hade försvunnit utomlands påstods det men ingen visste vart och hon hade fått med sig det mesta avpengarna som fanns i bolaget. Det enda Ulla visste var att hon var skyldigbanken en miljon som hon gått i gemensam borgen för med väninnan, och butiken var ju bara att stänga, det fanns inga pengar att

köpa in en ny kollektion för och ingen ny kredit i banken heller förstås.

Hon hade berättat det här för en kompis som visste hur man fick ihop en miljon. Snabbt. Hon var ju en snygg välsvarvad tjej, blond dessutom, det var bara att köpa enkelbiljett till Taipei. Och knalla in på Charlies.

Så det hade hon gjort. Och hon klagade inte. Kineserna var inga svåra sexkunder, tvärtom så var dom väldigt lyckliga när hon tog fram tutarna som var stora och fina jämfört med kinesiskornas, och det var sällan dom klarade mer än några minuter innan det var dags att betala. Hon var väldigt öppenhjärtlig om allt och vi lyssnade förstås.

Eftersom hon inte var kines som dom andra så tog hon dessutom väldigt bra betalt och klagade inte på att ägaren av stället skulle ha sin del.

Hon berättade att om några månader skulle hon åka hem till Göteborg och hon hade redan fått ihop mycket mer än en miljon och det hade inte gått ett år.

På 90-talet var jag och några vänner på samma hotell igen. Jag satt ensam i baren medan jag väntade på dom andra och snackade med den taiwanesiska bartendern. Det visade sig att han hade jobbat i baren på en färja som gick mellan Trelleborg och Rostock några år under 80-talet så han kunde lite svenska fast med hiskelig brytning. Så jag tänkte jag skulle skoja med mina vänner och lärde honom att säga på stockholmska "ejrinskit - vaskaruhaådrecka!" Mina vänner drop-pade in en och en och alla fick samma ramsa. Rätt underhållande att se deras reaktioner.

Stockis

Tommy Wistrand kände Lars ”Stockis” Liljeryd från tiden på Soundside. Tyvärr fick jag veta nu när jag skriver mina memoarer att han dött i cancer sista dagarna i maj 2020.

Stockis var en kul kille med mycket i skallen och väldigt kul att spåna med.

Han brukade komma förbi Musikbörsen och Classic Car i sin Jeep och snacka och vi blev väldigt goda vänner även om vi bara träffades sporadiskt.

1986-87 visade jag honom Alesis fina digitala reverbsystem Midiverb och Miniverb, och han var mycket imponerad. ”Det är bara att lägga ner” sa han och han tänkte förstås på sina Stocktronics plåteverber som han konstruerat och sålt under många år till studios i hela världen. Haha! Fast nu år 2020 är det kult - det finns ju en marknad för vintage audioprylar som gamla rullbandare, ekon och plåteverber.

När projektet med CAAD var färdigutvecklat och klart och vi började köra ut prylarna i Sverige tog vi jobbet att köra ljudet under Waxholms Visfestival 1987. Och vi visste att Stockis förutom att vara ett tekniskt geni även var en hejare på att mixa ljud både live och i sin lilla studio på Stocktronics på Sveavägen och han ställde förstås upp som ljudtekniker - han gillade att komma ut från sin verkstad och studio och göra något annat.

Vi körde ut prylarna till Vaxholm och ställde in allt med ett extra stereosystem en bit ut som vi delayade. Det här var innan Line Array systemen kommit igång och man körde både 2, 3 och 4 system med delay för att få jämn nivå och spridning och jämnt volym i större sammanhang. Det är väldigt tack-samt att ställa upp ljud utomhus, man lyssnar på ljudet och inte lokalens konstigheter vad gäller akustiken - idealiskt är ju en backe med scenen längst ner men här var det platt och murar runtom men inget som ställde till några problem.

Allt funkade verkligen kanon och jag och Tommy var där dom dagarna och lyssnade på alla artister.

Höjdpunkten för mig var Queen Ida och hennes Zydeco Band. Sanslöst sväng.

Hon drog igång på scenen och det var fantastiskt bra - otroligt medryckande musik och hela bandet bestod av unga musiker som verkligen gjorde sitt bästa och inte bara lirade på rutin.

Jag kollade nu på Youtube där det finns en video från samma tid inspelad på svensk TV.

Tommy och jag testade våra CAAD lådor på olika profiler inom Studiobranchen också. Knallade över till Polarstudion och dom var jätteimpade, prylarna spelade väldigt jämnt oavsett volym med bra upplösning, men det var ett fel - användarna skulle inte känna igen sig. Dom var helt enkelt alldeles för bra och inte standard i branschen. Standard för att spela högt verkade vara JBL-lådor med horn. Lät rätt hårt. Och så hade dom alltid ett par närfältare, oftast ett par Yamaha NS10:or. Plus något mittemellan. Och en rутten transistorradio för att få till slutmixen.

Vi fick kontakt med en kund i Österrike och tänkte provköra lite på olika ställen i Europa så vi lastade in lådorna i min Opel Omega stationsvagn och drog iväg. Och vi hade fått kontakt med en studio i München som spelade in mycket av den tyska soulmusiken med svarta artister på den tiden och vi ställde upp prylarna där också. Dom gillade ljudet förstås, men samma snack där - det måste vara standard så ljudteknikerna skulle känna sig hemma.

Ingen beställning.

Vi drog vidare till en stor utomhusfestival i Österrike och där blev prylarna kvar medan vi åkte hem igen.

När jag körde Svenska PC-fabriken kom Stockis förbi och undrade om jag hade kollen på ljudkort med många kanaler.

Vi träffades ganska regelbundet och han berättade om sitt projekt för kommunikation med dykare på djupa vatten som hade blivit succé. Dykarna hade svårt att fatta vad dom sade

eftersom dom hade lungorna fulla med syrgas och pratade som Kalle Anka. Så Stockis gjorde en apparat som pitchade ner ljudet plus lyfte fram konsonanterna bättre, som en liten EQ med pitch control. Han fick sitt kommunikationssystem godkänt av Norska Veritas och det blev standard i hela världen. Och Stockis tjänade bra med pengar och fick råd att utveckla nya prylar. För det var det han gjorde. Konstant. Plusfspelade trummor som avkoppling och spelade in lite i sin studio.

Han hade ett projekt med Försvaret att ta fram ett bättre system för att jaga ubåtar. Tidigare var det en sonar som gällde, eller flera sonarer. Med en array av 8 mikrofoner skulle han kunna sikta in ubåtarna med högre precision. Han fick med sig ett system av mig som hette Session 8 och det funkade utmärkt.

Det var bara ett problem, han upptäckte att det var 1 byte diff mellan varje mickingång - ett pyttelitet fasfel helt enkelt. Det hade inte teknikerna på Digidesign som tillverkade det upptäckt. Haha!

Stockis hade en stor motoryacht och han hjälpte Försvaret att hålla sina ubåtsspanare på hugget. Det fanns många stället ute i skärgården där det fanns försvarssystem för att upptäcka ubåtar och även oskadliggöra dom.

Med försvarets hjälp hade dom byggt en lucka under vattenytan på hans yacht. Där innanför fanns ett utrymme där dom placerat en liten ubåt som dom kunde köra omkring med och styra via en lång kabel. Han berättade att dom kunde testa genom att släppa ut miniubåten, eller vad man skall kalla den lilla farkosten för, nära Försvarets anläggningar på öarna i skärgården. Det var tydligen poppis att skrämma upp dom men dom fick ju inte skjuta av några minor utan att dom hade tillåtelse uppifrån så hans miniubåt klarade sig tillbaka.

Stockis kom sedan på att det allra bästa sättet att upptäcka ubåtar skulle vara att utrusta alla som hade båt i skärgården med en liten hörlursförstärkare, ett par hörlurar och en mick att sänka ner i vattnet och lyssna efter ubåtarnas ”ping” ljud.

Han gjorde några prototyper och det funkade förstås. Men det blev tyvärr inte något av projektet. Konstigt egentligen för det skulle ju både stärkt den svenska försvarsviljan och hålla främmande ubåtar borta till en väldigt låg kostnad.

Stockis kämpade vidare med olika projekt. Ett var att förbättra hur man komprimerade audio till MP3-filer och han bildade ett nytt bolag som hette Coding Technologies för detta. Projektet blev så lyckat att det slutade med att Dolby köpte bolaget för 1.6 miljarder och han blev rik som ett troll. Och MP3-filerna blev hälften så stora och lät bättre.

Tyvärr har han varit sjuk en längre tid och sista dagarna i maj 2020 fick jag höra att han dött.

Verkligen synd för Stockis var en riktig hjälte för mig och många andra.

När vi hade kört JAM några år tittade Stockis förbi och vi snackade. Han berättade att han hade några av sina Stocktronics plåtreverber stående som han tänkte skrota. Dom stod på ett lager ute i en söderförort. Min son Johan och jag tyckte det var bättre att försöka sälja dom - det är så tråkigt att kastaprylar som funkar. Så vi hämtade dom, fixade upp dom och sålde dom!

Atarispecialisten och Desktop Center

Micke Kling som jobbade hos mig visade mig lite vad man kunde göra med sequencerprogrammet C-lab på en Atari 1040ST - som just kommit ut på marknaden 1987. Jag blev helimponerad.

Jag hade sålt keyboards, orglar och syntar ända sedan jag startade Musikbörsen 1968 och det var ju en naturlig utveckling att börja köra Atari också. Jag kontaktade försäljningschefen på Atari som låg ute i ett industriområde i Järfälla,

men fick inte handla. Jag tror att det var några konkurren-
ter som stoppade mig från att bli ÅF.

Jag surnade till och snackade med min vän Tommy Jönsson från Soundside som på den tiden körde Erato och hade agenturen för C-lab. Tommy snackade med Ataris chef Lasse Molander, och efter lite tjafs blev jag auktoriserad återförsäljare - en av många.

Jag gasade på med Atari och efter att jag varit på en Atarimässa i London där jag hittade en del produkter satte jag ihop ett komplett paket för att göra musik med Atari. Det var en Atari 1040ST, ett Midikeyboard från Taiwan med en speciell koppling direkt in i databussen på Ataridatorn, en MIDI-modul från Roland som hette MT-32 och sequencerprogrammet C-lab Creator. Det här var på sommaren och jag satte förstås igång själv att göra musik med paketet hemma, men gillade inte de 128 standard-ljuden i MT32:an som numera är de inbyggda standardljuden i alla PC. Dom var verkligen standard och tråkiga. Jag hade något år innan fått kontakt med Calle Melin som jag raskt döpte om till Calle Midi som han kallas fortfarande i branschen. Hans företag Sweden Midi Music hade en del bra programvaror för PC, Mac och även Atari, bl a en serie från Dr. T och jag skaffade editorprogrammet för Roland MT-32.

Det fick rätt snabbt att fatta hur det funkade, jag hade ju meckat med ljud till alla möjliga syntar genom åren. Det var jättekul och intressant. Jag brukade sätta på mig hörlurarna och sätta igång att göra ljud med den när min fru gått och lagt sig. Jag inte märkte hur tiden gick, så kul var det, och jag minns hur jag kunde sitta uppe ljusa sommarnätter och göra nya sköna sound ända till 3-tiden på morgonen när fåglarna utanför började föra liv.

Det blev efter någon månads nattarbete över 100 nya sound och jag döpte dom till nya namn och sparade dom på diskett. Ljuden fick namn som FatBass, HeavySnare, OldPiano, MellowRhodes osv.

Jag använde förstås mina egna balla sound när jag demon-

strerade mitt Atari-paket och när jag sålde ett paket ingick en diskett jag fixat som automatiskt laddade in dom i MT-32:an.

Det blev succé, fler och fler köpte mitt Atari-paket och affärerna gick strålande.

Efter några månader hörde Janne Holmgren av sig. Han hade tagit över Musikbörsen i Södertälje som vi startat tillsammans och jag hade sålt min del till honom i samband med att Studion gick åt pipan och drog Musikbörsen i Stockholm med sig.

Janne visste att jag höll på med Atari och han sålde en del Ataridatorer också.

Han berättade att det hade kommit förbi en killen som sålde en diskett med skitbra ljud till MT-32:an som han demonstrerat, så han kollade med mig.

Kul tyckte jag - skulle ju vara intressant att prova - så Janne köpte en diskett för 400:- om jag minns rätt, och skickade den i ett kuvert till mig.

Jag laddade in ljuden i min MT-32 och lyssnade. Det var ju mina egna ljud - rakt av. Enda skillnaden var att dom var omdöpta till liknande namn.

Jag ringde upp Janne och frågade vem han köpt disketten av - fick namnet på skurken, Niclas Luthman och hans telefonnummer. Jag ringde honom och han lovade att genast sluta sälja disketterna. Haha! Vilken fräck jäkel.

I alla år efter detta när jag varit på musikmässor osv. och träffat på Niclas Luthman i baren eller i mässgångarna har jag frågat högt och tydligt så alla omkring hör - Har du gjort några nya ljud till MT-32:an?

Något halvår senare beslöt jag mig för att satsa helt och hållet på Atari och döpte om firman till Atari-specialisten. Jag samlade ihop lite expertis och även min son Johan hjälpte mig mycket. Han var då 13 år och jag ville upp i dagsljus efter att ha suttit nere i källaren på S:t Eriksgatan i 12-13 år och hittade en trevlig liten lokal på Karlbergsvägen 39, 50 meter från S:t Eriksgatan. En liten butik och en kontorslokal bakom.

Flytten gick smidigt och Johan som lärt sig programmera på den Commodore 64 jag köpt till honom några år innan lärde sig allt om Atari så när vi andra ville ha semester fick Johan ensam sköta butiken på Karlbergsvägen en hel månad sommaren -89. Han hade en kompis som också hjälpte till som kallas Chippen. Jag annonserade Atari-specialisten med en logga där också devisen Fråga oss - vi vet! stod under. Och det gjorde folk. Och Johan var den dom frågade och kollade med och var en fantastiskt bra kraft för firman.

Vi var så bra att vi blev utnämnda till Världens mest framgångsrika Atari-återförsäljare. Marjatta och jag blev bjudna på resa och uppehälle till prisutdelning och konferens i Milano. Det var smoking som gällde då så jag blev tvungen att köpa en smoking, min första.

En dag ringde Johan mig och var väldigt upprörd.

Johan och Chippen hade varit på hemväg från den lilla butiken på Karlbergsvägen och gått ner i S:t Eriksplans tunnelbanestation. När dom två står på perrongen kommer det fram en kille och hotade dom med kniv. Dom skulle ha deras pengar. Johan lyckades springa men Chippen lämnade snällt över 50:-. Nu råkade det vara så att Johan kände igen rånaren, en kille som gick i samma skola och bodde i det nybyggda området med hyreshus i Smedshagen mittemellan vårt hus och Åkermynatan. När han hade berättat det för mig så sade jag att vi skulle gå upp till Vällingbypolisen och anmäla. Det spelade ingen roll att killen bara var 14 år och bodde nära oss.

Johan ville inte - han var rädd för repressalier och det kan man ju förstå, men jag stod på mig och till slut tog jag med Johan och Chippen i bilen och vi åkte upp till polisstationen. Vi träffade en kvinnlig polis som var väldigt bra.

Problemet var bara att hon sade att den här killen hade gjort så mycket dumheter att dom inte skulle göra några ytterligare åtgärder. Hans föräldrar var maktlösa och killen fortsatte ändå.

Jag blev skitförbannad men vi kunde inte göra något så vi gick därifrån.

Nu kände jag en tjej i samma område, en lärarinna som heter Lena Blomberg och hade varit ihop med Robban Broberg ibland när han mådde dåligt. Hon hade två välartade killar sedan hon varit gift med en kille från Afrika tidigare, en av dom gick i Johans klass och det var så jag lärde känna henne. Så jag gick upp till henne - hon hade bra koll på alla som bodde i området.

Det slutade med att jag och Lena knallade upp till föräldrarna och bad att få snacka med dom. Vi blev inbjudna i vardagsrummet som låg längst in efter en korridor från ytterdörren. Jag förklarade vad som hade hänt och föräldrarna var jätteledsna. Pappan berättade att han jobbade på en Pizzeria på Ekerö och försökte ta hand om sin son genom att han skulle få jobba hos honom. Sonen hade bara skitit i skolan och dom fick ingen ordning på honom. Han drog omkring på stan med andra småkriminella om jag fattade det rätt, fast han var bara 14 år. Vi pratade en stund om problemen och till sist frågade jag om sonen var hemma. Jodå, han var hemma. Jag frågade om det var OK om jag pratade med honom i enrum. Visst - det var OK. Så efter att jag fått 50:- som grabben snott av Chippen och medan Lena satt kvar med föräldrarna i vardagsrummet gick jag runt hörnet i korridoren och knackade på den dörr som var stängd och en kille med hat i ögonen kom ut.

Jag sade att jag visste att han rånat två killar på S:t Eriksplan. Han tittade förskrämd på mig. Jag högg honom under armarna och slet upp honom mot väggen så han dinglede med fötterna och sade lugnt och stilla att om jag såg honom igen skulle han springa för jag skulle ge honom så mycket stryk att han alltid skulle komma ihåg mig. Jag ruskade om honom lite där han hängde mot väggen och sedan släppte jag ner honom så han trillade i golvet. Så var det klart. Han skulle inte våga göra något med Johan det visste jag.

Och en gång något år senare såg jag honom på Åkermynatan och gick emot honom och då sprang han iväg. Tänk vad elak man kan vara.

Johan höll också under den här tiden på med BBS:er som framförallt unga datanördar använde för att chatta, dela crackade spel osv.

Johan byggde en BBS för Skribo Font, ett sätteri som fotosatte på sin Linotype. Nu slapp man skicka disketter utan kunde skicka in PostScript filer via deras BBS. BBS var dåtidens E-mail också kan man säga.

Jag och Johan fick tag i många andra program till Atari och jag ville förstås även göra en katalog om programmen jag sålde - det var mest musikprogram förstås plus en organizer med enklare ordbehandlare, kalkylprogram, en liten databas och almanacka som jag köpte av en engelsk firma.

Via Magnus Uggle fick jag kontakt med hans storebror Jacob Uggle som var designer och tog fram en katalog med programmen och Ataridatorerna.

Nu ville jag lära mig mera och göra allt själv. Och till det behövdes ett bra program för Desktop Publishing, de program jag testat var inget vidare.

Atari hade kommit ut med en riktigt bra laserskrivare samt en ny dator som hette Mega 30 som även kunde driva en 19" skärm. Det fanns en lös hårddisk att koppla till också om det skulle behövas samt några olika scanners som funkade till Atari.

En vän tipsade om det tyska desktop publishing programmet Calamus som var vektorbaserat och jag köpte hem det och testade. Det var fantastiskt - spöade skiten ur allt annat på marknaden, även programmen för både PC och Mac som hade stora nackdelar med att utskrifterna gjordes via PostScript så skrivarna var dyra och teckensnitten stämde inte med utskriften så det kunde bli en "horunge" med bara några ord på en tom sida emellanåt. På Atari med Calamus kunde man ställa in in förstoringsgraden så att de vektoriserade typsnitten visades på skärmen exakt så som dom kom ut på skrivaren.

Samma sak med rastergrafiken - man kunde förstora skärmvisningen till samma upplösning som utskriften och kolla att det inte blev moiré.

Utskriften genererades direkt till Atari Laser - och tog bara någon sekund, medan det tog några minuter från en Mac som ju dessutom behövde fler testutskrifter eftersom man inte kunde lita på att det man såg på skärmen stämde med utskriften. Ju mer jag satte mig in i Desktop Publishing, ju mer överlägset förstod jag att en Atari med Calamus var jämfört med konkurrenterna.

Jag lyckades ta agenturen för Calamus och blev bekant med en kille som heter Jacob Bonds som kunde mycket om desktop publishing och vi två fick ihop en riktigt bra handbok till programmet på svenska.

Jag fick också kontakt med Anders Jönsson som kom från tryckeri- och sätteribranschen och Anders och Peter von Bahr gick in med 20% var som delägare i det nya bolaget vi bildade, DTC Desktop Center AB. Anders och jag tog en tur till USA för att gå på en stor tryckerimässa i San Francisco och hittade där en leverantör av fotosättare som vi trodde skulle vara intressant. Fotosättaren tillverkades OEM och såldes med olika PostScript RIP:ar under flera fabrikat, bl a som Agfa. Vi hade kommit på att om man kunde köra den direkt från en Atari med Calamus så skulle vår lycka vara gjord, för Atari skrev ju ut direkt utan någon rip (raster image processor) emellan - visserligen bara i 300 dpi till Ataris laser men varför inte göra en ny skrivardrivrutin på 2400 DPI och köra ut till fotosättaren direkt? Måste ju vara lätt som en plätt tyckte Daniel som vi tagit in som säljare och hajade det där med programmering.

Sagt och gjort.

Vi köpte hem ett ex av fotosättaren och Daniel och jag åkte till Tyskland för att träffa Calamus programmerare och få ihop den nya skrivardrivrutinen.

Tidigare hade dom som körde Calamus till fotosättare varit hänvisade till PostScript och standarden i branschen var en Linotype fotosättare + RIP, kostade sådär 700.000 plus typsnitten som skulle laddas ner i Ripen, och PostScript typsnitt var inte precis gratis.

Det gick dessutom rätt långsamt att skriva ut.

Daniel fixade det på några timmar! Och vi åkte hem med den nya skrivardrivrutinen för fotosättare. Enda kruxet var att lagra utskriften på vägen, fotosättaren hade inget inbyggt minne. Men det löste vi med att sätta in en 80 Mb hårddisk, det räckte mer än väl till en sida. Och sedan var ju PostScript som programspråk enkelt som en plätt, så han kunde bygga in i drivrutinen att nolla hårddisken efter att varje sida skrivits ut och börja tanka hem nästa.

Riktigt fiffigt.

Vi döpte fotosättaren till Desktop Setter såklart!

Det här var ju rena revolutionen. Vi kunde få ihop ett helt litet sätteri för nästan inga pengar alls. Fotosättaren + hårddisk kostade runt 80.000:- i inköp, en Atari Mega 30 + storbildsskärm + Calamus + en Atari Laser kostade runt 35.000:- om jag minns rätt. Så totalt kostade det lilla sätteriet knappt 120.000:- i inköp för oss. I vilket fall gjorde vi ett utpris på hela paketet förutom framkallare under 300.000:- plus moms. Snacka om bra förtjänst. Och kunderna var inte svåra att nå - vi ställde ut på tryckerimässan i Älvsjö. Där hyrde vi en 100 kvm monter och byggde en liten boxningsring med rep runt och ställde ett fotosätteripaket i med en stor skylt. UTMANAREN på. En kul detalj var att vi behövde förstås hyra matta till montern och det kostade 65:-/kvm plus moms om jag minns rätt. Det var i rutor och det fanns bara i grått eller rött. Jag tyckte det var dyrt och fullt och åkte ut till Mattvaruhuset på Ulvsundavägen vid Bromma Flygplats. Där hittade jag ett restparti av en kanonsnygg champagnefärgad heltäckningsmatta för 50:-/kvm om jag tog hela partiet - har för mig det var 130 kvm.

När mässan var slut tog jag hem mattan och lade in den i övervåningen på huset i Hässelby. Snygg fortfarande.

Det kom massor av kunder, det var tryckerier, sätterier, många lokaltidningar och branschtidningar samt även annonsbyråer och arkitektkontor.

En av dom först som köpte sätteripaketet var tidningen Vi

i Villa som vi sedan använde i vår marknadsföring. Vi hade redan annonserat kombinationenf Ataridator och Atari laser med Calamus i Expressen i början. Texten var ”Bit inte i det sura äpplet” samt en kul bild av en mask som biter i ett äpple.

Sno en Londontaxi

Desktop Center hade fått kontakt med en engelsk återförsäljare av vår Desktop Setter fotosättare och företaget skulle ställa ut på en stor tryckerimässa som skulle gå ute i Wimbledon utanför London.

Johan ville hänga med och han ville även ta med sin kompis Chippen som hjälpt till i Desktop Centers butik på Karlbergsvägen på sommaren.

Grabbarna var bara 13 år och tyckte det var toppen att få följa med.

Så vi flög till London och jag hade med mig en fotosättare som bagage, den var ju stor som en resväska ungefär så det var inga problem. Killarna som ställde ut hade resten för att demonstrera den och dom hade även tryckt upp broschyrer på engelska.

Jag och grabbarna checkade in på hotellet som låg uppe i Bayswater. Jag hade bokat en trevlig svit i två våningar, grabbarn skulle bo på övervåningen. Jag släppte iväg dom på egna äventyr och sade till dom att vara hemma på hotellet igen senast kl 18.00 då vi skulle ut och äta middag.

Jag tog en taxi ut till Wimbledon med fotosättaren och träffade dom två killarna som var våra återförsäljare. Vi lastade in den i deras monter och fixade lite och sedan var det klart.

Dom hade nyligen köpt en gammal Londontaxi att ha som firmabil, det är ju gott om plats och dom hade fått den billigt. Skyltarna satt fortfarande kvar på den och även taxametern. Dom skjutsade tillbaka mig till hotellet i den och när dom

ställt taxin utanför entrén bjöd jag in dom på en liten whisky på hotellrummet. Jag sade till dom att bara haka på när skulle skoja lite med Johan och Chippen sedan.

Vi tog en drink och efter en stund kom grabbarna tillbaka efter att ha gått fram och tillbaka på Oxford street och kollat in stan.

Engelsmännen ville bjuda oss alla på middag och då blev det dags att skoja lite med grabbarna. Jag blinkade till engelsmännen att haka på.

Vi drog på oss ytterkläderna och allihop gick ut på trottoaren utanför hotellets entré där vi ställde oss under det lilla taket som sköt ut. Det duggregnade lite.

- Där står ju en taxi, bra, vi tar den, sade jag och gick fram till taxin som stod på andra sidan gatan och låtsades kolla. Det satt ju ingen i den och jag gick tillbaka till entrén och sade att vi skulle vänta ett tag - taxichaffisen skulle nog komma tillbaka om en liten stund. Vi väntade ett bra tag, säkert 5 minuter. Till sist sade jag till dom andra att vi kan väl vänta i taxin istället så vi inte skulle bli så blöta. Jag kollade att den inte var låst och allihop klev in. Vi tre fullvuxna i baksätet och grabbarna på dom utfällbara sätena man åker baklänges i.

Vi väntade en stund till och jag frågade den som hade kört taxin när vi tog oss till hotellet om han kunde kolla om nycklarna satt i också.

Grabbarna var alldeles tysta.

Han gick ur och in i framsätet medan grabbarna var alldeles skräckslagna och stirrade på mig. Jag sade till chauffören att vi kunde väl låna taxin en tur, det var ju ingen som verkade behöva den. Han var förstas med på det och startade motorn. Grabbarna var totalt knäckta. Vi kan väl inte sno en taxi!!!

Dom försökte ta sig ut genom baddörrarna men jag och den andra killen höll emot i dörrhandtagen medan taxin rullade iväg. Killen som körde tyckte det var kul att skrämmas så han gasade och bromsade lite extra hårdhänt när vi passerade korsningarna på väg ner mot Hyde Park.

Vi körde till höger längs parken och chauffören sade "watch

out, there is a police car approaching, hide!” och vi alla hukade oss ner så vi inte skulle synas genom taxins fönster. Grabbarna var fortfarande skräckslagna. Han körde med oss en gång till och så sade han att han skulle stanna strax och vi skulle snabbt springa från taxin när den stod still. Alla kastade sig ut och vi sprang längs gatan men sedan kunde vi inte hålla oss längre, vi skrattade som galna och Johan och Chippen fattade galoppen och var skitförbannade. Men dom skrattade förstås också efter en stund.

Vi kom till en trevlig krog och åt en god middag och sedan blev vi körda tillbaka till hotellet.

Nästa morgon hämtade dom upp mig vid hotellet och Johan och Chippen fick en till rundtur på egen hand i London medan jag hjälpte till på mässan.

Desktop Center körde på bra men Atari höll på att gå omkull, Lasse Molander hade hoppat över till Commodore, och det var finanskris i hela världen efter Gulfkriget, och extra hårt i Sverige med valutan och andra problem. Och ovanpå det fick Atari inte fram några datorer.

Desktop Centers försäljning dalade ordentlig och företaget satt i skiten i men vi hade ungefär en miljon i eget kapital och jag ville likvidera och lägga ner och göra något annat.

Men mina kompanjoner ville envist fortsätta, köra över sommaren och hoppas på att Atari skulle komma igång igen.

Vi hade dessutom en checkkredit i banken där alla borgade gemensamt och nu började den krediten utnyttjas mer och mer.

Jag hade bara 40% i bolaget så jag kunde inte bestämma själv mot de andra delägarnas 60%. Så jag hoppade av och tog jobb som försäljningschef på Commodore sommaren 1990. Och framåt julen var Desktop Center i konkurs.

Dom andra delägarna hade lyckats få bort sin skuld till banken men jag stod kvar och åkte på 360.000 som jag betalade av under 5 år.

Lenin-Museo i Tampere

Marjatta och jag åkte någon gång per år till Tammerfors för att besöka hennes föräldrar. Ofta kom någon av hennes syst-rar med sina respektive och hälsade på samtidigt också.

Marjatta, jag och Johan, som då var 13 år, tog som vanligt färjan över till Åbo och körde vidare till Tammerfors.

Det här var år 1990 och jag hade just plockat ut en vit Nis-san Primera stationsvagn som firmabil på Desktop Center. Och jag hade faktiskt en NMT mobiltelefon i den också - ett riktigt monster som satt fastskruvad mellan sätena.

Min svärfar Keijo gillade jag skarpt. Han hade många min-nen från kriget, där han slagits mot ryssarna. Han hade varit kapten i finska armen och träffat Marjattas mamma Ann-Li-sa då, hon var sjuksköterska under kriget.

Keijo pratade utmärkt svenska och vi blev mycket bra vän-ner under alla år som vi umgåtts i deras sommarstuga i Jaala varje sommar.

Nu hade dom pensionerats och flyttat till en stor våning på den fina breda esplanaden Hämeenpuisto i Tammerfors några år tidigare där vi brukade övernatta.

När vi kom in på politik så hade Keijo och jag samma åsik-ter - kommunism är skit och man borde förbjuda eländet. Tyvärr hade kommunismen kommit tillbaka och blivit pop-pis i studentkretsar på 60-talet med Che Guevara, Kuba osv. även i Finland.

Den här kvällen satt vi och diskuterade politik medan vi drack varsin whisky efter middagen.

Vi hade snackat ett tag när vi blev sugna på att ta lite luft så vi drog på oss ytterkläderna och tog hissen ner. Vi tog en lite längre promenad på gatan medan vi snackade vidare. Det höll på att bli mörkt ute, klockan kanske var 8 på kvällen.

Hämeenpuisto är en bred och vacker gata med en allé och vi kom över till andra sidan efter en stund. Och där - nästan mitt-

emot deras lägenhet - vad får jag se??? Lenin-Museo. En stor skylt med en bild av Lenin på och namnet Lenin-Museo under. Den verkade vara av koppar eller brons, ganska mörk och ärgad. Det är ju för jävligt att dom får ha ett Lenin-museum i Tammerfors efter allt ryssarna ställt till med tyckte vi.

Jag sade till Keijo att den där jävla skylten snor vi - den skall jag ha på muggen hemma! Vi snackade ett tag och kom på att den borde gå in i bakutrymmet i min Nissan.f

Vi vågade ju inte sno den där och då - det var fortfarande folk ute.

Men lite senare på kvällen framåt midnatt när det blev folk-tomt gick vi ut igen.

Det var ingen biltrafik längre och vi gick bort till museet.

Jag kollade lite närmare på skylten. Den satt fast med fyra kraftiga bultar men den var ganska ojämnt fästad mot fasaden så man kunde få inte några fingrar emellan.

Vi såg oss om. Inga fotgängare, inga bilar.

Vi tog i båda två och till sist fick vi loss ena hörnet lite grann. Och vi fortsatte att dra och slita i den några minuter och till slut fick vi loss hela skylten som ramlade i backen. Bang!!! Det var en tung rackare, vägde nog 70-80 kilo och det lät ordentligt.

Vi såg oss om - ingen hade upptäckt vad vi gjort.

Vi fattade ju att vi inte skulle kunna bära den osedda rakt över gatan och ta hissen upp till lägenheten så med gemensamma krafter drog och släpade vi den runt hörnet till en undanskymd plats vid husets vänstra gavel ett par meter in i mörkret bakom några buskar.

Och så gick vi hem till lägenheten för att hämta mina bilnycklar.

När vi kom upp i lägenheten frågade dom andra vad vi höll på med. Och så berättade vi dumt nog för Marjatta och Anna-Lisa vad vi gjort, att vi skulle hämta min bil och lasta in skylten och att jag skulle ha den på muggen hemma i Hässelby.

Dom blev alldeles galna. Ni får inte hämta bilen och jag

var ju lite bladig fortfarande så jag kunde åka fast för rattfylleri. Och polisen skulle ta oss.

Till sist gav vi med oss, vi skulle inte hämta den. I varje fall inte den natten.

Men vi snackade förstås ihop oss om att hämta den nästa kväll istället. Lite prydligt utan uppståndelse.

Jag körde förbi några gånger under dagen och det syntes ju tydligt att skylten fattades på fasaden. Men det verkade inte vara någon bevakning så när jag kom tillbaka med bilen vid 11-12 tiden parkerade jag vid hörnet där skylten låg.

Och jag gick ur bilen, kollade omkring, det var inget folk ute, ingen som spanade på oss och inga bilar var på gång på vägen. Så jag gick in för att hämta skylten.

Och skylten var borta!

Snöpligt!!! Nu är det ju preskriberat så jag vågar berätta.

Commodore

Lasse Molander hade hoppat av det sjunkande skeppet Atari i tid och nu var han chef för Commodore. Han visste ju att jag hoppat av Desktop Center och behövde en försäljningschef och jag fick jobbet och kunde börja direkt. Bra lön och tjänstebil dessutom.

Kontoret låg ute i Lunda industriområde i Spånga, vilket passade bra eftersom jag bodde i Hässelby.

Jag hade blivit av med firmabilen när jag slutade på Desktop Center och fick nu välja själv - tog ut en Nissan Maxima. Bekväm och snabb med en 6:a och automatlåda. Och det blev många mil med den för jag ville ju besöka alla återförsäljaren personligen.

Det var en trevlig arbetsplats med god stämning och kul personal. Jag blev snabbt vän med produktchefen Mikael

Kaasik och vi drog igång direkt - vi tog en resa söderut och besökte Commodores återförsäljare.

Allt gick hur bra som helst.

Johan hade fått en Commodore 64 några år tidigare och sedan en Amiga 500 så jag var ganska uppdaterad själv också även om Atari varit min grej.

Jag skulle sammanställa statistik över försäljningen varje månad och det gick bra för oss vad gäller omsättningen. Men det luktade ju att ekonomin var darrig för moderbolaget och för att det internationella bokslutet skulle se bra ut måste allt lager vara sålt till den sista juni när det var bokslutsår.

Lasse gav mig uppdraget att ringa våra större återförsäljare och ge dom erbjudandet att köpa det vi stod kvar med på 60 dagars faktura och sedan skulle vi köpa tillbaka allt efter någon månad. Prylarna behövde inte fraktas till återförsäljaren utan kunde stå kvar på lagret hos Commodore. Finessen med upplägget var att många datahandlare hade dåligt med pengar när försäljningen dalade under sommaren så när hösten kom brukade kassan vara tom. Men nu kunde dom deklarera inköpet så fick dom tillbaka all momsen på fakturorna lagom till hösten när det drog igång igen. Och sedan rullade ju pengarna in igen så dom klarade momsen vid höstens momsbetalning. Det funkade finfint och många hoppade på det och årsbokslutet såg hur bra ut som helst för Commodore.

Commodore hade ingen reklambudget - jag skulle klara mig på småpengar, så jag fick hitta på allt själv. Men jag hade ju min Atari med Calamus och laserskrivare hemma i huset i Hässelby och hittade några bra upplägg.

Dumt nog hade Commodore hoppat på PC-tåget så vi skulle sälja många PC.

Vad behöver man en PC till tänkte jag - bokföring! Spel var ju bättre på en Commodore Amiga.

Det första var att jag gjorde några paket. Det första paketet bestod av en Commodore PC med DOS 6.0, en skärm,

ett bokförings- och faktureringsprogram samt en skrivare. DOS gällde - Windows hade inte kommit igång riktigt än.

Jag fick ett deal på att bundla ett bra program, dvs jag kunde inte sälja programmet, endast skicka med det i paketet med PC och skärm.

Programmet var från en liten enmansfirma som hette MSS Data och hette Bokhållaren. Det var alldeles utmärkt, stabilt och snabbt och enkelt att lära sig och när vi introducerade paketet såg också våra återförsäljare en möjlighet att utöka sortimentet. Många använde även programmet själva i sin rörelse.

Tidigare hade man mest sålt speldatorer och spel.

Jag körde faktiskt programmet på mina bolag genom alla år efter att jag slutat på Commodore. Både som kassa- och bokföringsprogram på Parti&Megabyte när jag och Johan "PD" Trusell bytte varje vecka, den ena körde programmet medan den andra läste i pärnarna för fakturor, kassan plus kassaremsorna.

När jag drog igång Svenska PC-fabriken tog jag först in Kari Tuominen som körde ekonomin, och sedan även Torolf Wasberg som skötte bokföringen. Det var Bokhållaren som gällde i många många år. Vi körde programmet på en Svenska PC-fabriken PC med Windows NT och både datorn och Wasberg följde med senare till JAM där vi skulle kört den fortfarande om inte Stefan Krooks skulle göra en backup och sedan var den fina PC-fabriken datorn körd när han inte kom ihåg passwordet till Windows NT efter omstarten.

Här är en galet kul sak som hände. Jag fick en förfrågan från David Giertz som hade startat en liten spelbutik på Surbrunnsgatan, DG Computer tillsammans med sin vän Jörgen Qwist. Dom var specialister på Amiga och video.

Dom och många mindre handlare fick inte köpa direkt av Commodore utan tvingades köpa av en firma i Västerås som även importerade dataspel och andra dataprogram.

Jag tyckte ju att den där David var en kille med potential,

han visste det mesta, hade en välskött butik och skulle kunna växa mycket om han fick bästa ÅF-priserna istället för att behöva handla från Västerås. Killen i Västerås var förresten bror med killen som senare drog igång Dustin om jag minns rätt.

Efter en hel del kämpande fick jag in David som ÅF och vi umgicks en del, tipsade varandra osv. Några år senare växte firman och han drog igång DGC på allvar, flyttade ut till Norrtull och körde hårt. Dom hade under några år byggt fPC-datorer och blivit störst på det, men dom fattade att det skulle bli tjänster som gällde när allt digitaliserades så dom gick över till att bli en nätoperator med parollen One Source IT. Det var IP-telefoni, hosting, drift osv. Vilken resa!

För några år sedan läste jag att dom sålde DGC för 2,3 miljarder! Snacka om framgångsrik företagare. Hans pappa köpte förresten ett digitalpiano av mig på JAM och när David skulle gifta sig runt år 2000 ringde Jörgen och undrade om jag kunde lura ut honom på middag så dom kunde ta med honom på hans svensxa. Det funkade och det blev en rackarns bra svensxa.

Lasse Molander och jag flög till Düsseldorf för att träffa en leverantör av datatillbehör som heter Trust. På den tiden var det kavaj, vit skjorta och slips som gällde för hela branschen. Vi kom fram till hotellet på kvällskvisten och gick ut på stan direkt för att få en bit mat.

Det var en varm kväll i oktober och det var fest i Düsseldorfs centrum och full fart med gator avspärrade, hög musik och massor av öl i stora tält.

Efter bara ett par öl var och en promenad mellan tälten kom plötsligt ett gäng tjejer rusande med saxar i händerna och jagade oss. Vi fattade ingenting!

Vi sprang för att undkomma dom och klarade oss ett tag, gömde oss för dom så gott vi kunde. Till sist var det uppåt 10 vilda tjejer som omringade oss och vi fick ge upp. Vips!!! Så hade dom klippt av våra slipsar och jagade vidare. Vi fattade fortfarande ingenting. Och jag hade otur - jag bar den finaste

slipsen bland mitt 50-tal slipsar, designad av Lasse Åberg till Vattenfestivalen. Jag gillade verkligen den slipsen!!!

När tjejerna jagade vidare såg vi oss omkring och märkte att det var många som fått sina slipsar avklippta och hade bara stumpen kvar runt halsen. Vi tog några öl till och åt goda tyska korvar och lyssnade på riktigt bra tyska band som spelade hårdrock innan det var dags att gå tillbaka till hotellet - vi hade möte med leverantören tidigt nästa morgon.

När vi kom till det mötet och kom in i den tjusiga entrén, utan slipsar, fattade vi lite mer. Det hängde slipsar innanför fönster och dörrar överallt. Tjejernas troféer!

Jag saknar min fina Vattenfestivalsslips fast jag nästan aldrig använder slips längre, men jag har i alla fall ramat in resterna och tavlan hänger i min utställning på Roslagsgatan sedan 10 år.

Jag hade som sagt nästan ingen budget så jag fick försöka fixa marknadsföringen utan pengar från Commodore.

En ny produkt skulle lanseras våren 1991. Den hette CD-TV och var en förklädd Amiga med CD-spelare så man kunde spela upp videos och även köra den med en fjärrkontroll - tangentbord ingick inte. Tanken var att den skulle stå bredvid TV:n i vardagsrummet.

Jag tyckte det var rätt konstigt eftersom Amiga var perfekt just för video-produktion. Amigan användes mycket till det, bl a fanns det något som hette Video Toaster som bestod av programvara plus ett instickskort som kördes i en Amiga 2000. Video Toastern användes av nästan varenda TV-station på den tiden.

Man körde in två videokällor via instickskortet och så kunde man växla mellan dom med olika "wipes", det var allt ifrån svep från olika håll till effekter som såg ut som att man vände blad osv. Video Toastern användes både för lokal-TV och vanlig TV, bland annat i Tonight Show och många nyhetskanaler.

Dom här effekterna låg i en viss ordning så om man inte ställt den effekt man körde så körde man bara enter så gjordes nästa växling med en ny effekt. Jag såg ofta hur Video Toas-

terns användare bara tryckte enter under hela nyhetsprogram.

Jag kontaktade en mediautbildning i Uppsala som jag fått kontakt med eftersom dom Amiga för sin videoredigering. Jag kontaktade min gamla vän Micke Dubois, Svullo och regisserade själv. Micke gjorde några helgalna korta Vidoesnuttar hos dom i Uppsala och en dag spelade vi in ett inslag hos en av Commodores återförsäljare, Lasse Bengtssons Radio & TV på S:t Eriksplan som jag känt sedan tiden med Musikbörsen och Studion. Den videon blev kanonkul och vi brände en massa CD som våra återförsäljare kunde köra i sina butiker och skyltfönster. All reklam är ju bra reklam.

När jag började på Commodore jobbade en duktig kurdisk kille som hette Alan Sherwany där. Han var från Baghdad och hade kommit som flykting till Sverige i samband med Gulfkriget. Han hade någon slags ingenjörsutbildning och var den som tog hand om tekniska problem och service av datorerna. Han gick på något sorts bidrag.

Vi blev bra vänner och han imponerade med sina kunskaper. På höstkanten så fick han sluta för då var tiden han kunde få bidrag slut och då skulle

Commodore anställa en ny stjärna istället fast dom hade en bra kraft som skötte allt med bravur. Jag tog in honom på Parti&Megabyte något år senare.

Jag hade några möten med Commodore-klubben som ju var viktiga för marknadsföringen. Dom var ju glada att jag kommit in i bilden, Commodore hade tydligen varit rätt trötta under några år, det var återförsäljare och entusiaster som fick något gjort, inte Commodore själva.

Och så fick jag en snilleblix. Vi skulle arrangera en Commodore X-mas Show. En mäsas några veckor före jul - skulle ju generera massor av försäljning plus aktivera alla som höll på med Commodore i någon form.

Jag kollade upp mässlokaler och märkte att World Trade Center var tomt några dagar över en helg.

Så jag bokade in Word Trade Center lördag och söndag precis innan jul 1991.

Commodore hade förstås inga pengar att tillföra men jag hyrde ut platser till alla handlare, grossister, Commodoreklubbar osv. Dessutom kunde vi ju ta entré. Så jag räknade med ett bra överskott.

Datormagazin hakade på så marknadsföringen av mässan kostade inget heller. Dom tryckte mässkatalog dessutom. Datormagazin var det som gällde om man var intresserad av spel på den tiden.

Och det blev jättesuccé! Kön ringlade hela vägen från ingången på Klarabergsviadukten till mitten på Åhlenshuset innan vi öppnade. Och det var kontinuerlig kö hela eftermiddagen och även på söndagen.

Alla var glada! Jag kommer inte ihåg allt - jag sprang mest runt mellan alla fmontrar och kollade själv - mycket som visades var nyheter som jag inte hade sett själv innan mässan.

Parti&Megabyte

Efter nyår började jag tröttna. Commodore kändes inte som ett seriöst företag. Det var mycket tjafs om ingenting. Personalen var ganska sysslolös.

Vi satt vissa morgnar flera timmar med våra kaffekoppar i den stora entrén.

Jag och säkert andra också fuskade med rapporterna till huvudbolaget, säljstatistik mm som egentligen var rätt omöjliga att få ihop. Allt verkade kunna klappa ihop när som helst.

Jag gjorde en reklamdrive med On-Off som inte funkade - On-Off var skurkar tyckte jag - dom lät Commodore betala och sålde andra prylar när kunderna väl kom till butikerna. Och Lasse tyckte väl att nu var marknadsföringen i hamn så jag hade gjort mitt för ett tag och behövdes inte längre. Jag hade också många synpunkter på hur företaget drevs - jag hade ju en del erfarenhet - och det var kanske inte heller så

populärt. Lasse hade antytt att jag kanske skulle söka mig vidare.

Så jag började se mig om efter något nytt.

Marknaden för datorer hade svajat ordentligt pga kronans fall, många butikslokaler stod tomma och jag såg möjligheterna.

Jag knallade nerför Drottninggatsbacken en helg och direkt där backen tar slut var det en tom butikslokal i hörnet till vänster i korsningen med Wallingatan.

Perfekt läge för en databutik tänkte jag. Kontaktade hyresvärden som var Hufvudstaden. Dom var förstås glada att få en hyresgäst - förra hyresgästen som hade sålt skönhetsmedel hade gått i konkurs och lokalen hade stått tom i flera månader förutom att det stod en del butiksdiskar och lite inredning kvar som dom bara lämnat.

Det var bara ett krux. Dom ville ha tre månadshyror som deposition men sen kunde vi skriva kontrakt.

Jag snackade med Lasse Molander och jag hade rätt till tre månadslöner om jag blev uppsagd. Jag tjänade 34.000 i månaden plus bilen. Plus att det kostade ju arbetsgivaravgifter också ovanpå det. Så varför inte istället ge ett ordentligt marknadsföringsbidrag till min nya firma? Det skulle alla tjäna på.

Jag kunde ju sälja Commodores prylar också så fick dom en ny återförsäljare med bästa läget.

Jag bildade bolaget Parti&Megabyte - tanken var att jag skulle köpa upp restpartier av datorer, skrivare och tillbehör efter konkurserna som följde svenska valutakrisen och Guldkriget osv. Många satt i skiten.

Parti&Megabyte fakturerade Commodore ett marknadsföringsbidrag på 120.000 plus moms och kom igång utan större märkvärdigheter. Det gäller att ordna det för sig.

Dessutom hade Commodore ett stort överlager av vissa PC-modeller och jag kände andra i branschen som också stod med jättelager med osålda notebooks, skrivare, datorer osv. Det var därför jag tog namnet och gjorde en logga med en

lastpall. Jag drog igång och det var full rulle från första början.

Alan Sherwany hörde av sig och vi kom överens om att han skulle jobba gratis ett år och leva på bidrag så skulle han få 10% av bolagets aktier efter det. Han klarade sig helt OK på bidragspengarna så han var med.

Jag ringde Televerket och fick kontakt med en förträfflig tjej som kollade igenom en massa telefonnummer åt mig - det hade blivit många nummer lediga efter att firmor gått i konkurs och folk flyttat osv. Jag ville ju ha ett nummer som folk kom ihåg och vi snackade ett bra tag till hon kom upp med 24 44 44. Kanonbra nummer. Jag fixade upp butiken i stort sett själv. Det blev hur bra som helst men jag var förstås lite rädd för inbrott och det fanns inga galler för fönsterna men tänkte att mitt i stan på Drottninggatan skulle väl inga tjuvar göra några försök - det bodde ju folk i alla husen omkring. Skandia försäkrade butiken med 300.000 i varulager fast det borde varit klassat som stöldbegärliga prylar och krävt larm och galler för fönstren.

Jag köpte in flera kul partier med datorer, notebooks, modem och andra tillbehör och började annonsera i Gula Tidningen samt på Energy som senare döptes om till NRJ, den första reklamradiokanalen som just kört igång i Stockholm.

Jag gjorde en riktigt bra jingel tillsammans med en ung kille från Kalmar som jag träffat via Commodore som kom upp till Stockholm en helg i helt andra ärenden men vi snackade ihop oss och han hängde med hem till mig för att spela in den. Jag hade en reggae-bakgrund i huvudet och resten gjorde vi på en halvtimme med min Atari hemma i Hässelby. Jag sjöng "Ring 08" och så svarade en kör "24 44 44.". Jag sjöng igen "- När du skall köpa dator" och kören svarade "Parti och Megabyte" och jag sjöng igen "jag sa 08" och kören "24 44 44" igen osv.

När den 30 sekunders jingeln kördes på Energy ringde det direkt. Snacka om hitlåt. Och det ringde många gånger samma dag sedan - min första radiojingel och den funkade!

Ett år senare vann jag andrapriset i en Jingletävling och fick priset i min hand av ingen mindre än Clabbe!

Jag köpte in fler och fler partier och affärerna gick bättre och bättre.

Men en natt ringde polisen. Det hade varit en smash-and-grab kupp. Någon hade kört rakt in igenom entrén med en bil, plockat på sig framförallt notebooks för en massa pengar. Jag åkte in och såg förödelser. En glasmästare hade limmat nytt glas för det stora skyltfönstret mot Drottninggatan och hjälpligt reparerat dörren.

Det tog ett tag innan jag fått tag i hantverkare och fått nytt skyltfönster och satt galler för alla fönster och ytterdörren. Det gick ju inte på några dagar utan tog några veckor.

Under tiden ville jag ju inte riskera att få fler inbrott så jag tog in en fällbar säng och sov i bakre delen av butiken under 14 dagar. Det var nästan så att jag hoppades att det skulle komma någon skurk och ta sig in för att stjäla. Jag hade ett basebollträ bredvid sängen som jag brukade ha bakom kassan annars.

På morgnarna gick jag ner till Hötorgshallen och åt frukost på cafét där. Det var egentligen rätt trevligt. Och vid 9-tiden kom posten in genom brevlådan.

När allt var klart och butiken full med nya varor hade jag och några vänner lyckats spåra några av dom notebooks som sålts, och Polisen var förstås tacksam för tips och tog tjuven för häleri. Alltid något. Men dom 10.000 som var självrisker fick jag aldrig in förstås. Och försäkringen krävde galler och larm osv. förstås. Men premien höjde dom inte.

Affärerna gick strålande och på hösten tog jag en tripp till Hongkong och Taiwan där jag hade en del kontakter sedan jag och Tommy Wistrand höll på med CAAD högtalare och slutsteg runt 1987. En del kontakter hade jag kvar och jag hittade en duktig tillverkare av 14.400 modem, Imtek. Ägaren hette Alan Tan och firman låg i Taipei.

Modem var grejen då. Det såldes verkligen massor. Så jag tog hem några hundra i första sändningen. Men vad skulle jag köra för namn på dom?

Parti&Megabyte lät ju inte rätt. Men varför inte SSDN?

Lät ju bra och jag gjorde en seriös logga som funkade och så körde vi igång.

Jag hade också fått bra kontakt med några som gjorde moderkort grafikkort mm samt en som gjorde datorlådor. Minnen, processorer osv. fanns till vettiga priser lokalt.

Och Alan och jag började bygga egna PC, och dom fick också loggan med SSDN. Vi tog in några unga killar som hjälpte till att bygga efter plagget och på lördagar. Jag kommer ihåg att vi satte en skylt på gallret på bortre fönstret mot Wallingatan där som satt på rad och byggde datorer. "Mata ej djuren".

När jag berättade för Alan Tan på Imtek att SSDN stod för Same Shit Different Name tyckte han det var toppen. Vem brydde sig? Några år senare kom han upp till mig och var med när vi ställde ut datorer och tillbehör på datamässan i Älvsjö. Där hade vi en scen och bandet som brukade lira på fredagarna på Partaj&Megabar spelade "Ring 08" i reggae-takt. Hur kul som helst och Alan Tan och jag är vänner fortfarande efter snart 30 år. När jag skulle dra igång min egen orgelfirma och utställning skickade han en stor fin buddha staty till mig - den skulle bringa lycka! Och det har den verkligen gjort - beskyddar mig och min firma fortfarande där den står i hörnet.

I den här vevan kom min gamla vän Johan "PC" Trusell in i bilden. Det var så mycket jobb med butiken att Alan Sherwany och jag klarade inte allt själva längre. Så PC köpte in sig med 40% vilket var perfekt - PC var precis vad som behövdes för att få till datorernas prestanda. Och första året omsatte vi 15 miljoner på bara tre man.

Under resan till Taiwan besökte jag en moderkortstillverkare samt Genoa Systems som hade grafikkort i toppklass som blev en bra agentur och bidrog till att våra PC var så snabba i grafiktester. PC konfigurerade våra datorer och trimmade upp farten på dom också - han kunde det där med wait-states osv.

Trottoaren utanför butiken fick ny beläggning med betongplattor istället för asfalt. Jag snackade med plattläggarna och

bjöd dom 2.000:- i fickan om dom kunde lägga 3-4 plattor med ett rött streck i mitten och avsluta med en platta med en röd pil som vinklades inåt så den pekade på entrédörren till butiken.

Dom fixade det!!! Inhugget i plattorna. Helt otroligt egentligen. Och dom satt kvar i trottoaren i många många år - kanske sitter där än.

Ctrl+Alt+Del

En dam hade köpt en Notebook av oss på Parti&Megabyte och hon ringde och klagade, datorn funkade inte och det var en blå skärm och det spelade ingen roll vad hon gjorde, hon kom inte in i sina program.

Jag föreslog lite enklare åtgärder men inget verkade hjälpa.

Till sist sade jag åt henne att köra Control + Alt + Delete samtidigt. Jag hörde hur hon för tryckte på Control och sedan på alla tangenter samtidigt och till sist på Delete. Haha. Men det löste sig till slut.

Svenska PC-fabriken

Parti&Megabyte växte hela tiden och det gick väldigt bra, mycket tack vare min vän Johan "PC" Trusell som jag tagit in som delägare och förstås Alan som alltid var först på plats på morgnarna. Men jag ville mera - som vanligt.

PC körde vidare med Parti & Megabyte några år till innan han sålde till en kille från Palestina medan jag ville köra vidare med större affärer och drog igång Svenska PC-fabriken på Wallingatan snett över från Parti&Megabyte där det nu ligger en Thai-restaurang.

Jag fick kontakt med Kenneth som hade haft en liten datafirma och hade lagt undan lite pengar han ville investera. Han ville också hjälpa till med försäljningen och han köpte in sig i bolaget. Och en bekant från tiden med Atari kom med också - Kari Tuominen, som skötte fakturering och inköp. Min gamla vän från tiden med Studion, Torolf Wasberg, skötte bokföringen.

Lokalerna på Wallingatan var väldigt bra - toaletterna var på gården visserligen med det följde med en parkeringsplats på gården också - perfekt för mig.

Partaj&Megabar

I källaren under lokalen på Wallingatan låg det gamla häktet under kontoret och det användes inte - lokalerna i gatuplan räckte till för både tillverkning, kontor och lager.

Dessutom var det gamla häktet riktigt mysigt med valv i taket, en kul miljö som stod tomt och oanvänt så vi byggde en mycket trevlig bar där nere med lång bardisk, lite ljus, några bord och stolar och en liten scen med dansgolv framför. Partaj&Megabar var det givna namnet.

Där körde vi After Work varenda fredag. Redan efter några veckor började mycket folk i branschen komma förbi samt förstås mina gamla vänner från Atari och Commodore och från Musikbörsen osv samt några från branschen som Lap Power och SE-banken som låg på hörnen som var vår bank. En återkommande gäst var min gamla vän och seglarkompis Joppe.

Vi körde igång direkt vid 18-tiden och när alla var igång ordentligt så stängde jag baren och låste och alla drog vidare ut på stan innan vi blev för fulla och dumma. Många gånger åt sen middag på restaurang Bistro Boheme på Drottninggatan mitt emot ingången till Centralbadets gård. Bistro Boheme var väldigt poppis och hade uteservering på sommaren. Sedan brukade hela gänget dra vidare till Fasching där vi kom

in gratis tack vare att jag kände dörrvakterna och en del i personalen sedan jag hade Studion S:t Eriksplan, och konserterna var oftast inne på sista setet eller redan slut. Och så slutade kvällen oftast på den märkliga baren som låg på Vasagatan 46 nära Kungsgatan där blondiner och afrikaner umgicks på den tiden - det var lite samma vibbar som när jag brukade gå på Club Afroscandia på 60-talet. Jonas hakade alltid på och vi skrattade åt stämningen när han gick på som en äkta afrikan med sitt snack "Hey man" osv. Jonas Wade-fur var en mästare på att spela svart och hade massor med galen humor i sig. Och han bjöd verkligen på sig själv också. Det var bara glada miner från dom andra i baren också - det var lite andra tider kanske än nu.

En dag var det polistillslag på PC-fabriken!

Polisen hade tydligen spanat på den nya delägaren Kenneth och det var en liten grupp med poliser som kom in och genomsoekte PC-fabriken. Dom började med Kenneths dator som han hade haft med sig när han började hos oss och där hittade dom en stulen hårddisk direkt! Inte bra!!!

Det hade stulits en massa hårddiskar hos Berendsen som hade agenturen för Western Digital och sitt lager i Spånga. Det var många diskar och dom hamnade hos flera hälare och polisen hade börjat nysta upp hela kedjan.

Polisen gick förstås också ner i källaren och såg vår Par-taj&Megabar men jag förklarade för Bosse Norgren, en av poliserna som jag kände sedan Musikbörsen, att det var bara en intern bar för personal och vänner. Han nöjde sig med det.

Jag fick reda på mer och mer om Kenneth den närmaste tiden. Han och hans gamla kompanjon hade haft en datafirma. Kenneths fru som var från Peru jobbade på skatteverket på momsensheten. Och det var något lurt som tydligen uppdagades och hans firma stängdes.

Ett tag senare kom Kenneth till mig och berättade att han skulle sticka till sin frus hemland i Sydamerika och ville sälja sina aktier. Och det var brådis. Så jag köpte hans aktier för

bra pris och han fick med sig en massa PC-fabriken logos - han ville köra Svenska PC-fabriken i Sydamerika! Sverige klingade bra på den tiden. På några dagar var han borta och jag hörde inget ifrån honom på många många år. Men jag vet att han körde Svenska PC-fabriken i Peru ett tag i alla fall. Han kom hem till Sverige igen sedan, jag gissar att hans brott var preskriberat. Och vi träffades en gång i början på 2000-talet.

Jag hade en bra medarbetare som heter Krister Nordin som jag känt sedan 1968. Han skötte lager och transporter och hade jobbat för mig även på Desktop Center. Och vartefter firman växte behövde jag även en bra kraft för produktionen och tog in Peter Brandett.

Under tiden med Atarispecialisten hade jag kommit i kontakt med två killar som satt på Mariefredsanstalten, den ena hette Benny och satt för mord och den andra hette Magnus och satt för väpnat rån. Dom hade varit med i en tävling jag anordnat för att få in lite kul spel till Atari och Benny fick ihop ett Yatzy-spel som var väldigt bra och han hade vunnit första pris - har för mig att det var en Atari Mini-PC som hette Atari Portfolio.

Jag hade hållit kontakten med dom båda och killen på anstalten som hade hand om dom inför frigivningen frågade om jag kunde ge dom jobb. Så jag anställde båda två - man skall alltid ge folk en andra chans.

Benny var väldigt kunnig och bra på dataservice och hjälpte även till att bygga ihop datorerna i början, och rånaren Magnus hjälpte till med försäljningen via telefon. Båda funkade alldeles utmärkt på PC-fabriken och båda har fått en bra fortsättning på livet.

Vi växte och växte och flyttade över till en stor lokal på Wallingatan mitt emot sceningången till Stadsteatern och ett litet hotell. Det var några kontorsrum mot gatan och ett stort före detta garage bakom. Här byggdes det datorer i mängd och dom lokalerna blev också för små på bara några år senare.

Svenska PC-fabriken ställde upp i Computer Swedens täv-

ling med en 486 dator som PC trimmat upp både vad gäller klockfrekvensen, bussarnas waitstates osv. på och den vann första pris. Och den var verkligen snabbast - dom andra hängde inte med när PC trimmat färdigt.

Vi sålde inte bara färdiga datorer utan även delarna som moderkort, grafikkort, hårddiskar från Western Digital, Windowslicenser samt Smile och Eizo skärmar, Brother skrivare mm.

Dave Nerge och jag gjorde några helgalna 30-sekunders jinglar, en där han härmade en indier bl a. Jag sjöng in en som finsk tango ”Min älskling hon sviker mig aldrig... En riktigt rask maskin, från svenska PC-fabriken. Undrar omfman kan få tillgång till dom nu?

I den här vevan åkte jag också på datamässa i Las Vegas och fick några riktigt bra agenturer. Gigasampler, ett fantastiskt samplingsuppspelningsprogram för Windows, samt SAW som funkade som en flerkana ls bandspelare i datorn.

SAW togs upp av Sveriges Radio lite senare.

Resten gick av bara farten.

Vi sålde först och främst direkt till slutkund - helst lite större företagskunder som Jonas Wadefur tog hand om - vår första säljare som jobbat hos Lap Power innan, samt via återförsäljare. En del ÅF hade jag haft kontakt med redan tidigare hos både Desktop Center, Atari och Commodore.

Varje år var det flera internationella datormässor att besöka. Cebit går i Hannover i mars, Computex i Taipei i juni i Taipei, Hongkong Electronics fair i oktober och CES, Consumer Electronic Show i Las Vegas i början av januari.

Johan och jag åkte tillsammans till konsumentelektronik och datamässan CES i Las Vegas i början på 90-talet. På planet till Los Angeles träffade vi en svensk i databranschen som också var på väg till CES så vi gjorde sällskap i bilen jag hyrde vi åkte vidare från flygplatsen upp till Las Vegas. Vi hade inte bokat rum men lyckades hitta en härlig Penthouse Suite högst upp i ett lyxhotell på strippen. Där fanns t o m en jacuzzi! Vi hade riktigt kul alla tre men Johan fick inte vara

med överallt, han var bara 14, och konstigt nog fick han inte följa med på mässan heller så han fick klara sig själv hela dagarna. Han knallade förstås ner till hotellets pool också och lyckades dyka i på den sidan där det inte var så djupt och slog en flisa ur en framtand. Han beställde upp pizza till lunch på rummet och kollade på TV mycket förstås så han hade det bra ändå dom 2-3 dagarna vi var på mässan. Vi kollade förstås runt i Vegas också.

När mässan var slut åkte Johan och jag vidare upp till San Francisco och tog en tur upp till en nationalpark med de jättelika sequoiaträden. Fascinerande.

Vi snurrade runt några dagar till i Kalifornien innan vi tog oss tillbaka till Los Angeles före hemfärd.

I januari 1993 åkte jag ensam till CES. Jag hyrde en stor amerikanare på Alamo biluthyrning, jag hyr alltid där eftersom dom ofta graderar upp bilen ett snäpp eller två för samma pris om dom har gott om bilar och man är en trogen och bra kund som jag. Det var mörkt och jag hade inte riktigt kollen på vart jag åkte när jag åkte därifrån och hamnade i Inglewood. Scary! Tänk dig att åka genom kvarter efter kvarter med nedbrända hus och spritbutiker och skumma svarta typer på gatan. Ensam, klädd i vit skjorta och kavaj i en tjusig bil av senaste årsmodell. Där det varit dom största kravaller-na bara något år innan.

Inget man längtar efter precis.

Jag stannade vid några rödlysen och hade förstås låst bilen inifrån och åkte vidare till nästa rödljus. Då var det två typer som närmade sig bilen från varsin sida. Jag väntade inte på att bli rånad utan klämde gasen i botten över korsningen. Tur jag inte krockade. Efter en stund kom jag fram till en större genomfartsväg och lyckades ta mig därifrån helskinnad. Tog in på ett hotell en bit upp mot San Bernardino längs riksväg 15 och sov gott.

Nästa dag var det dags att åka upp till Vegas. Jag stannade på vägen och åt en god lunch och sedan vidare. När jag kom till Las Vegas körde jag runt en stund och kollade på dom

stora hotellen om dom hade något rum ledigt. Men det var stört omöjligt, dom snackade om en stor Convention som var samtidigt som CES-mässan och det var helkört.

Jag körde längs strippen ända ut till ena änden där den där berömda skylten står som alla brukar plåta sig framför. Det var inga skyltar med lediga rum någonstans åt det hållet heller men där fanns åtminstone en rumsförmedling.

Jag knallade in och morsade på den tjockaste tjej jag någonsin sett, hon vägde bergis 180 kg eller mer och satt och mumsade på en bakelse när jag kom fram till disken. Jag berättade att jag behövde någonstans att bo redan i natt och hon sade att det var kört. Hon hade redan försökt hjälpa många som var desperata men det fanns bara inga rum.

Jag dröjde kvar en stund medan hon sade samma sak till andra kunder som kom in. Och plötsligt sade hon att hon just kom på att det fanns ett ställe längst bort i andra ändan på strippen och hon kände den kinesiska damen som skötte det. Det var verkligen inget ställe att rekommendera, det var nedgången och hade haft en del problem med skumma gäster och dom var inte längre med i rumsförmedlingens lista pga det. Kunde det vara nåt för mig ändå? Visst sa jag. Och hon letade en stund i datorn och fick tag i numret, ringde och kollade. Jorå - dom hade ett rum. Jag fick adressen och tjejen fick 5 dollar i tips. Hon gjorde ju verkligen sitt bästa. Men efteråt har jag undrat hur hon skulle kunna ta sig ut genom dörren med den kroppshyddan.

Det började bli mörkt och jag körde genom hela den upplysta stadens blinkande ljus och skyltar, vidare förbi gamla Vegas och Strathosphere och följde The Strip vidare norrut. Efter en stund passerade jag en skylt för ett Casino och reklam för ett matställe som var öppet, det var en del folk och bilar utanför och jag körde vidare en bit till. Det var lite som i Inglewood, spritbutiker och svarta på gatorna och dåligt upplyst. Till slut såg jag stället.

Neonskylten lyste inte och det stod en gammal rishög med punka på parkeringen men det lös i några rum och i receptio-

nen så jag körde in och parkerade bredvid rishögen. Tänkte att jag skulle kolla i alla fall. Det är ju inte så kul att köra tillbaka till Los Angeles igen, en färd på 4-5 timmar.

Jag tog min resväska och knallade in i receptionen. En kinesisk kvinna i 40-50-årsåldern önskade mig välkommen och jag checkade in. En äldre man runt 70 år haltade fram och tog min väska och kämpade ut på parkeringen och visade mig rummet. Det var verkligen ingen lyx men det var rent och luktade inte unket så det skulle funka några nätter.

Jag gjorde mig tillrätta i rummet och tog fram en flaska Bourbon som jag köpt på Arlanda och druckit en del av redan kvällen innan. Jag tog ett glas och sedan ett till och tänkte först gå och lägga mig. Men jag var hungrig.

Så jag gick tillbaka till receptionen och frågade tjejen om det fanns något matställe i närheten. Jorå - det där kasinot några hundra meter tillbaka mot stan hade bra mat även om hela området var sunkigt. Vi snackade lite till och så drog jag upp mot kasinostället. Vit skjorta, slips, kavaj, ingen överrock, det var inte så kallt än på kvällen trots att det var i januari. Det stod en hel del skumma typer vid en busshållplats och utanför en spritbutik på vägen. Jag pinnade på. Och kom fram till kasinot utan att bli antastad. Fick ett bord och åt en utmärkt middag, en stor biff. Och sköljde ner den med en flaska kaliforniskt rödvin. Jag blev proppmätt. Och lite packad.

Tänkte gå tillbaka till hotellet när jag betalat notan men märkte att det var ingen bra idé. Jag kände att jag vinglade på vägen mot utgången. Så jag gick in i kasinodelen istället, tänkte spela en liten stund innan jag vågade mig till motellet. Och det funkade rätt bra - jag vann några hundra dollar. Jag brukar faktiskt vinna nästan varenda gång jag är i Las Vegas och nästan alltid på spelautomater med 1 dollars insats.

Efter någon timme kände jag mig OK och knallade hemåt igen. Gatan var öde, jag gick ensam hela vägen till motellet, inga bilar heller. Jag gick mot mitt rum men tjejen i receptionen tittade ut och sade att hon varit orolig, det var skönt att

jag kommit tillbaka. Så vi snackade en stund medan jag bjöd på resten av Bourbonflaskan. Vi hade faktiskt riktigt trevligt.

Hon berättade att hennes släkt hade skickat iväg henne till USA till den äldre mannen som var hennes äkta man i ett arrangerat äktenskap. Hon hade aldrig träffat honom innan men övertygats om att gifta sig med honom för att komma in i USA. Han hade köpt det här lilla motellet med släktens pengar och hon skulle hjälpa till några år och sedan skulle fler släktingar kunna komma över. Det var en del år sedan. Hotellet hade gått skapligt men sedan kom fastighetskrisen och det var några riktigt dåliga år och dom hade haft det jättetufft. Dessutom hade hennes äldre make försökt att laga skylten något år innan och trillat ner från stegen och brutit benet. Så han kunde inte jobba något vidare och hade ont hela tiden. Tänk vilket öde!

Jag gick och lade mig och stack in till mässan nästa dag och såg henne inte mer förrän jag checkade ut några dagar senare. Undrar hur hon har det nu.

Diskettfabrik

Jag hade fått kontakt med en kille i Hongkong som fixade fram en del PC-relaterade prylar och vi gjorde lite affärer.

När jag kört PC-fabriken ett tag hörde han av sig med ett förslag. Det här året höll EU på att införa skyddstullar för disketter och han hade kommit på hur vi båda skulle kunna tjäna pengar.

Kunde jag komma ner till honom i Hongkong så vi kunde snacka? Nästa gång jag tog en tur till Asien passade jag på att besöka honom i Hongkong och vi snackade ihop oss. Han ville visa en fabrik han samarbetade med där dom tillverkade disketter och den låg i Shenzhen i Kina, nära Hongkong.

Jag tog in på Park Hotel på Chatham Road i Kowloon som

alltid. Där har jag bott många många gånger - mycket trevligt ställe med bra mat och en trevlig bar längst ner mot gatan. Min vän hämtade upp mig nästa morgon och vi tog färjan från Kowloon över till Shenzhen, det tog en knapp timme.

Och så bar det av till fabriken. Redan då var det smockat med höga byggnader och fabriker och luften var grå, man såg inte himlen, full av utsläpp från det ena och det andra, precis som i Shanghai.

Min vän presenterade mig för fabrikschefen och vi tog en tur genom fabriken.

Det var ett hundratal tjejer som satt vi långbord och jobbade med att peta in de magnetiska tape-skivorna i disketternas plathöljen. Det var några steg till innan dom var klara och i sista steget var det kontroll och avsyning och så var disketterna klara att stoppas i innerkartonger om 10 och sedan i ytterkartonger med 400 disketter i varje om jag minns rätt. Dom ställdes på golvet i ena hörnet. Ett-tu-tre var det en visselpipa som lät.

Tjejerna rörde undan på långborden och det kom mat till allihop och dom åtfsnabbt. Det var färdigmat med nudlar som dom hällde hett vatten över. När maten var uppäten och borden avplockade hissades jalousier ner för fönstren och ljuset släcktes och tjejerna lutade sig fram över borden och vilade sig en stund i mörkret.

Vi gick ut till en stor flott restaurang i närheten och blev bjudna på ett riktigt skrovmål med allt som serverades på ett sånt där stort bord med ett mindre bort i mitten som man snurrar runt för att få nästa rätt.

När vi var mätta och belåtna kom vi tillbaka till fabriken.

Nu var det många kartonger på golvet.

Och ett-tu-tre blåstes det i en visselpipa igen och alla tjejerna ställde sig på rad, tog en kartong var och gick ut på rad till en 40-fots container på lastkajen utanför och stuvade in kartongerna och sedan tillbaka in för att hämta nästa. Det gick undan och containern blev full på nolltid. Och strax var tjejerna tillbaka till produktionen vid långborden. Jag snackade mer med

min vän och han berättade att tjejerna jobbade 6 dagar i veckan från 8 på morgonen till 6 på kvällen, var det mycket ordrar så jobbade dom några timmar till efter kvällsmaten också.

Kvällsmaten serverades på samma sätt vid långborden för produktionen.

Tjejerna var unga - kanske 18-25 sådär och klockan 9 på kvällen vad det dags att sova. Då tar dom fram sina madrasser och sträcker ut dom på golvet i samma sal som dom plockade ihop disketter, sedan gick dom in i duscharna och till sist slaggade dom alltså i på sina madrasser på fabriks-golvet.

Nästa morgon var det in i duschen, sedan var det frukost på samma bord osv.

Vilket liv!!! Rena fånglägret.

Jag frågade lite mer och min vän sade att i Kina var det standard att man skickade iväg tjejerna att tjäna pengar på fabrikerna så man hade råd att ge sönerna en bra utbildning. Och sönerna lärde sig engelska, blev ingenjörer eller data-programmerare osv. Tjejerna fick inte en chans. Det måste vara stor skillnad mot hur dom hade det i Taiwan där tjejerna jobbade på kontoren och tog hand om kunderna när vi kom på besök och dom verkade universitetsutbildade allihop.

Jag frågade också hur det funkade med allt, på den tiden kunde ju ingen utlänning eller utländskt företag äga mer än 49% och den kinesiska 51% i ett företag i Kina. Min vän berättade att killen som var chef var ju tillsatt av kinesiska staten och han såg till att företaget på papperet bara gick lite plus och en gång i månaden åkte han till Hongkong över helgen. Där fick han själv en del av företagets vinst som ju inte syntes i Kina men på en bank utomlands via exportagenten i t ex Hongkong. Sedan var det fest! Chefen kunde kosta på sig det mesta! Som kanske att gå på Club Bolbo, en ökad nattklubb för dom rika där man kunde få med sig en flicka hem. Volvo var skitförbannade eftersom namnet på kinesiska var samma som Volvo. Dom fick betalt av Volvo för att byta namn. Det var inga småpengar ryktas det. Och sedan hette klubben

Bboss.

Det där med EU:s skyddstullar snackade vi mer om och han hade kollat upp saken. Det räckte med att man gjorde något av de sista stegen i produktionen för att det skulle räknas som tillverkat inom EU och slippa tullen.

Vi räknade vidare men det var inte så mycket man skulle tjäna på att göra det sista momenten i Sverige faktiskt - berodde på att arbetskraften var så hiskeligt dyr i Sverige jämfört med Kina så det blev ingen diskettfabrik.

Tillbaka på Park hotell i Kowloon satt jag i baren och började snacka med en kille från Australien. Han berättade att han jobbade som privatlärare i engelska i Shenzhen. Och han tjänade jättebra! Kineserna kunde ofta skriva engelska riktigt bra, dom hade pluggat flitigt. Men uttalet var det som gjorde att dom senare kunde få dom bästa jobben inom exportindustrin.

Medan jag skriver detta kommer jag ihåg en corny händelse på just Park Hotel. Jag var i Hongkong på en elektronikmässa några år tidigare och på mässan hade jag träffat en av mina leverantörer i Taiwan, en tjej som pratade bra engelska. Hon bodde också på Park Hotel visade det sig.

Jag satt i baren mot gatan en kväll och tog en drink och lyssnade på den filippinska trion som spelade bakom baren, dom var riktigt bra.

Medan jag satt där kom den här tjejen in i baren och när hon fick syn på mig gick hon fram och jag bad henne sitta bredvid mig, det fanns några platser lediga till höger om mig. Vi tog varsin drink och snackade lite medan det kom en kines och satte sig på nästa barstol till höger om henne. Han var väldigt prydligt klädd i mörk kostym, vit skjorta och slips.

Plötsligt hoppade tjejen till. Killen bredvid henne hade knuffat henne. Hon tittade på mig, undrade vad han höll på med. Jag var lika förvånad som hon.

Vad hände? När jag kollade mer på honom såg jag att han var ganska packad.

Men jag tänkte inte så mycket mer på honom. Vi snackade en stund till och så hoppade hon till igen, killen hade knuffat henne igen!!!

Jag fick tag i bartendern och sa till honom att få bort honom, sådär kunde man ju inte uppföra sig i baren. Bartendern såg bara rädd ut, sade bara yes men gjorde inget åt saken.

Till sist knuffade killen tjejen igen och jag tog tag i bartendern och skrek att om han inte slängde ut killen så skulle jag göra det.

Bandet hade slutat spela, det blev knäpptyst i baren, ingen rörde sig, ingensade någonting medan jag gick fram till killen som knuffades, högg honom i kavajslagen och drog iväg honom mot den stora glasdörren ut mot gatan. Det regnade ut som det ofta gör på kvällarna i Hongkong.

Jag kastade ut honom rätt hårdhänt så han ramlade i backen.

Jag gick in igen, fortfarande förbannad. Det var alldeles tyst i baren. Men jag kände mig som Tarzan och tjejen tackade mig.

Efter några minuter började bandet spela igen och folk pratade över sina drinkar och allt var som vanligt.

Jag frågade bartendern vad det var för kille jag slängt ut, han borde ju portas från stället. Han berättade att det var hotellets högsta chef. Han hade kanske trott att tjejen var en prostituerad eftersom vi inte kom till baren tillsammans.

Ojoj! Vad skulle hända nu??? Skulle kinesmaffian dränka mig i Hongkong Bay? Jag blev faktiskt lite rädd.

Efter ett tag kom killen jag kastat ut in i baren igen. Han gick fram till mig och bad om ursäkt!!! Skönt!!!

Ian Wachtmeister

I mitten på 90-talet ringde Uffe Bejerstrand och ville ha med mig i juryn till finalen av Luftgitarr. Visst - det skulle ju bli kul.

Jag blev upphämtad på jobbet på PC-fabriken med en turistbuss där alla andra jurymedlemmar och även finalartisterna satt och så bar det av till World Trade Center där finalen skulle hållas på den stora scenen.

Vi var 12 stycken kändisar i juryn som placerades mitt framför scenen vid ett långbord men jag kände ingen av dom andra.

Jag placerades mitt emot Ian Wachtmeister och vi fann varandra direkt. Vi tog fram tändarna och körde dom i luften när det var en lugn låt, vi åt gott och serverades vin till maten och stämningen var på topp.

Jag noterade att Uffe och personalen hade T-shirts med Jack Daniels loggan men vi hade inte fått något till kaffet och efterrätten alls så jag skällde på Uffe. Dom hade nog tänkt dricka spriten själva gissar jag men nu kom ett helrör sponsrad Bourbon fram och Ian och jag hällde glasen fulla och körde rätt hårt ända tills segraren utropats och alla skulle gå hem. Då var flaskan slut. Och Ian och jag i bra form.

Dom andra gick hem men Ian och jag ville köra vidare så jag drog med honom 200 meter till höger till jazzklubben Fasching där det var klubbkväll som alla lördagar på sommaren. Min gamla vän Zbiggi stod i dörren och släppte förstås in oss och Ian och jag såg oss omkring. Det var svart och vitt skulle man kunna säga. Blondiner och svarta killar samt Ian och jag. Ian blev uppbjuden direkt - blondinerna kände igen honom och nästan slogs om honom och han försvann in på dansgolvet. Det var full fart på musiken. Jag blev också uppbjuden efter en stund och vi gasade på tills stället stängde framåt 3 på morgonen. Då fick jag fram en taxi som vi

delade på och jag släppte av Ian vid hans lägenhet på Norrtullsgatan vid Odenplan och fortsatte hemåt Hässelby med taxin. Helt slut. En av dom roligaste kvällarna jag haft - tack Ulf Bejerstrand! Och tack salig Ian Wachtmeister!

Joppe

Jag tänker tillbaka på en galen kväll i Sala. Min vän Joppe, Peter Högfeldt, var chef för Sala Stadshotell - bara det var ju helgalet. Han bjöd upp mig - gissar att han var lite lonely i vildmarken och jag tog bilen upp en fredagskväll efter jobbet. Vi hade en jättetrevlig middag med en hel del vin och sedan gick vi till baren där det stod en flygel. Jag kunde ju inte motstå att dra en låt för min gamla kompanjon på J&J som tyvärr inte hade någon gitarr med sig. Satte mig vid flygeln och försökte komma på en bra låt. Det blev en av mina favvolåtar sedan 60-talet. Och vi började lugnt att sjunga. På den tiden kom jag ihåg texten... Efter en stund var det full rulle runt flygeln - riktigt tryck!!! 50 pers som sjöng med, dom flesta rätt bra uppe i varv - som Joppe och jag.

Har aldrig varit med om någon liknande sedan dess. Och vi sjöng låt efter låt som alla kunde sjunga med i - typ Elvis och Little Richard-låtar samt Rolling Stones låten Have Mercy - Stones är Joppes favoriter men låten kördes in av Al Coway innan dom plankade den. En riktig toppenlåt. Och just denna låt var höjdpunkten - tror vi drog den tre gånger.

Han berättade hur han hade hamnat som chef för ett hotell i Sala.

Joppe hade byggt upp ett program för att sköta ett hotell vad gäller alltihop från att ta bokningar, checka in gästerna, se till att rummen städades, checka ut och ta betalt. Han programmerade det i GFA Basic för Atari och programmet funkade alldeles utmärkt. Under den här tiden kom han även i kontakt

med ett hotell i Sala där han tog jobb som chef för hotellet.

Men han gillade inte att pendla i längden. Han hade dessutom fått smak på musikprogram och utvecklade ett program för att sköta en hel radiostation helt automatiskt som han kallade BMS som stod för Broadcast Media Server och hans firma hette B.C.C.

Medan han utvecklade programmet hade Joppe det ganska knapert och han fick låna ett rum i mina lokaler på Svenska PC-fabriken.

Joppe var även med på en resa till USA med några medarbetare för att gå på CES-mässan i Las Vegas där jag hittade SAW-programmet som gjorde att vi sålde många datorer och program till SR. Joppe kämpade på med sitt radioutsändningprogram och lyckades sälja in det till norska NRK. NRK hade just startat en digital kanal som hette Alltid Klassisk som var världens första digitala kanal som sände DAB. Med hjälp av Joppes program kunde hela kanalen köras dygnet runt av bara en enda medarbetare. En stor CD-jukebox för 360 CDR innehöll all musiken som MP3-filer och man kunde koppla in flera om det skulle behövas. Man byggde upp spellistor som körde valt material i ordning och externa inslag som nyheter, intervjuer och konserter kunde mixas in i realtid och medan musiken streamades kunde man lägga in nya programpunkter i spellistan osv. Det var ett väldigt ambitiöst projekt som slutade med att självaste Sony vill köpa upp hans firma några år senare.

Joppe och jag hade fått en del bra kontakter på SR så han presenterade programmet för SR. Och där kan man ju fatta att det inte skulle komma in - dom skulle ju behöva avskeda massor med medarbetare. Haha!

Elallergi

När jag körde Svenska PC-fabriken var det en kund som jobbade på en arkitektbyrå på Norr Mälarstrand som hörde av sig. Han hade köpt en kraftfulldator med en Eizo storbildsskärm på 21 tum något år innan. Det ansågs vara det bästa man kunde ha på den tiden. Och man kunde kalibrera skärmen för att jobba med färgbilder osv.

Han hade läst om det där med el-allergi, TCO-märkning osv. och fått utslag i ansiktet. Han var såklart helsäker på att det var den stora skärmen som hade givit utslagen och var väldigt orolig för sin hälsa.

På den tiden fanns det speciella filter av finmaskig metall och lite tillbehör som man kunde svepa runt hela skärmen utom framför själv bildytan, och då skulle enligt TCO-normerna det hela ta bort all den farliga strålningen. Det skulle funka lite som Faraday's cage.

Jag skaffade ett sånt där filter och åkte ner till reklambyrån och monterade det runt skärmen. Men jag sket i att ansluta filtret till jord via ett element eller jorden i eluttaget som skärmen var ansluten till. Vilket var en förutsättning för att filtret skulle fungera - utan jord gav det ingen effekt alls.

Efter bara någon vecka hörde kunden av sig. Han hade blivit fri från sina utslag och var jättelycklig.

Jag kunde ju inte låta bli att berätta hur det låg till, och några dagar senare hämtade jag tillbaka filtret och vad jag vet så kom inte utslagen tillbaka.

Så kan det gå till i Vilda Västern.

Men tyvärr- så går det till fortfarande i Sverige. Som enda land i hela världen. Och i Sveriges så tar man dom som drabbas av el-allergi på allvar, man el-sanerar huset dom bor i osv. För dina och mina skattepengar. Och man låter dessa psykfall få behandling för sin el-allergi istället för att ge dom terapi.

Snacka om dumheter! Bara i Sverige!!!

Stulen sampler

En dag kom det in en kille till PC-fabriken i de nya lokalerna på Wallingatan. En blonderad kille i 30-årsåldern som såg lite hal ut och var snyggt klädd.

Han hade sökt mig för han hade en synt att sälja och hade blivit rekommenderad att gå till mig av en av våra leverantörer av RAM-minnen,

Hussein, kallad Husse. Husse hade en databutik ute i Bredäng om jag minns rätt samt importerade just minnen till datorer som vi köpte på PC-fabriken.

Jag sade att jag kunde titta på en och han gick ut i bilen och hämtade den och lade upp den på den långa disken vi hade i entrén som dubblade som bardisk på fredagskvällarna.

Killen sade att han hade fått den som betalning i en affär och visste inte så mycket mer och frågade vad den kunde vara värd.

Jag kollade - det var en Kurzweil K2000 sampler plus ett case till den. Borde nog vara värd runt 10.000 till rätt kund sade jag.

Men killen verkade lite skum och nervös, så jag bad honom vänta medan jag kollade upp saken. Men först ville jag ha hans legitimation förstås. Det är ju standard när man köper in prylar att hålla i legget medan man kollar så är det rätt liten chans att dom sticker utan att få legget tillbaka.

Några i personalen stod bredvid också så jag kände mig rätt trygg.

Jag visste att just Estrad Musik på Folkungagatan sålde Kurzweil så jag ringde dom och mycket riktigt. Dom frågade vad det var för case till och det stämde med en K2000 dom hade hyrt ut för ett tag sedan som inte hade kommit tillbaka. Dom hade sökt killen som hyrde den men inte lyckats få tag i honom heller.

Jag gav legget tillbaka till killen, berättade att samplern var stulen. Jag sade att han kunde gå själv men K2000 fick han

lämna hos mig för den skulle jag lämna tillbaka till ägarna, Estrad Musik på söder som inte hade fått tillbaka den efter att dom hyrt ut den.

Killen fattade det meningslösa med att bråka just då, men sade att han skulle minsann ha sina pengar - 10.000 var jag skyldig honom och han skulle komma tillbaka med sina vänner osv. osv. Rätt otrevligt.

Men jag sket ju i vad han sade förstås - man måste ju hjälpa sina vänner.

Så lite senare samma dag tog jag med samplern till Estrad så dom fick tillbaks den. Och allt var frid och fröjd tills skurken ringde i telefon på eftermiddagen.

Han skulle ha 10.000 annars... Och jag bad honom flyga och fara.

Jag ringde också till Husse och frågade vad han hade för vänner. Han hade inte så mycket koll men lovade att kolla upp killen. Och så återkom han efter någon dag. Killen var grovt kriminell och ägnade sig åt bedrägerier, brukade tydligen hyra prylar som han sålde. Han kallades Izze om jag kommer ihåg.

Just i den här vevan flyttade PC-fabriken upp till Vana-displan och en vacker dag några månader senare var det 2 man som hängde utanför medan den här skurken kom in i butiken och fram till disken och frågade efter mig.

Jag gick nerför trappen, min plats var på entrésolvåningen, och gick fram till honom. Jag stod fortfarande bakom disken när han lite diskret drog undan jackan och visade en pistol!!! Jag fattade ju att han skulle inte våga skjuta där och nu inför så många vittnen, det var en markering. Och det var inte bara jag som såg pistolen. Nu var det dags att betala sade han.

Vilken jävla typ!!!

Jag ringde Husse lite senare samma dag och han kom ut till mig i Hässelby efter jobbet och vi snackade hur vi skulle göra. Och jag sade att Husse faktiskt fick ta sitt ansvar - det var han som hade skickat killen.

Han lovade att ta hand om saken. Han hade några släktingar som var tuffa grabbar också. Sedan har jag inte hört från killen mer.

Flygäventyr

Att flyga med Finnair till Japan har alltid varit väldigt bra och bekvämt om man jämför med att flyga med Thai över Bangkok som var standard på den tiden.

Om man fick välja var ju Cathay Pacific bäst på många rutter - åtminstone på den tiden - nu snackar vi 80-90-2000-tal. Problemet var att det kostade mer och man var tvungen att flyga över Frankfurt eller London om jag minns rätt.

Jag jobbade några år mycket i Taiwan och Japan med att sätta igång produktionen av en ljudanläggning, både slutsteg och högtalare som Tommy Wistrand och jag totade ihop. Man flög via Bangkok och Hongkong och Dubai där man mellanlandade på vägen ner.

Det var bara några få passagerare som gick av i Dubai och medan planet tankades och mat fylldes på kom några nya passagerare ombord.

Bredvid mig närmast fönstret hamnade en söt liten tjej från Thailand gissade jag, kanske 20 år gammal. Och hon grät hela tiden - konstant. Hulkade och var så ledsen att det gjorde ont i mig också. Jättejobbigt.

Jag försökte fråga men hon ville inte prata först - fast hon pratade engelska.

Det var ju en lång flygning och mitt i natten när vi hade fått mat och bjudits på vin så gjorde jag ett nytt försök. Och nu berättade hon.

Hon hade fått jobb via en bekant och skulle jobba i en arabisk familj - städa, ta hand om barnen osv. Hon hade hämtats med bil på flygplatsen och körts direkt till familjens villa. Där fick hon lämna ifrån sig passet och fick ett eget litet rum.

Redan första natten blev hon våldtagen av en av sönerna i familjen. Och så fortsatte det under en hel månad - många nätter blev hon våldtagen. Och en till av sönerna våldtog henne andra nätter när inte den första gjorde det.

Hon försökte berätta för frun i huset som kunde lite engelska men hon ville inte höra. Hon visste dessutom att hon inte skulle få ut sin lön förrän hon skulle flyga hem efter 6 månader så det var liksom inte läge att bråka för hon hade lånat pengar till flygresan som måste betalas tillbaka. Men efter flera veckor av våldtäkter nästan varje natt fick hon lite kontakt med en äldre kvinna som också jobbade för familjen, hon var från något arabiskt land. De pratade länge så gott det gick och till slut lovade hon att hjälpa henne att ta sig till hennes konsulat och försöka få flyga hem. Hon bidade sin tid och stod ut ett tag till.

Till slut fick hon chansen att åka med i bilen när den här kvinnans skulle skjutas hem efter jobbet och dom körde henne till konsulatet.

Men hon hade ju inget pass så det var en del strul innan hon kunde flygas hem. Och nu hade hon ju inte fått ut någon lön så nu var hon skyldig för två flygbiljetter.

Hon berättade förstås för konsulatets personal att hon blivit våldtagen men dom sade att tyvärr var det inte någon idé att göra en polisanmälan för det behövdes två manliga vittnen annars godtogs inte anmälan. Så var det med det.

Vi fortsatte att prata under några timmar och på morgontimmarna väcktes vi med frukost och när vi landat gick vi åt varsitt håll. Stackars tjej.

Jag åkte många gånger samma rutt över Bangkok och Hongkong till Taipei och jag var van vid att få visum på flygplatsen i Taipei, det var en lucka där man lämnade passet och betalade några hundra kronor och det brukade gå smidigt. Men nu var det kinesiskt nyår och lördag natt och plötsligt funkade det inte, luckan var stängd och jag kom inte in i landet så jag skickades tillbaka till Hongkong, satt på flygplatsen hela natten och väntade på flyget tillbaka till Hongkong. Och tillbaka i Hongkong

blev jag tvungen att stanna två dagar tills jag kunde ansöka om visum på Taiwans konsulat ute på Hongkong Island efter helgen.

En gång när jag och min kompis skulle hemåt med Thai den vägen från Taipei var det en Tyfon som rörde sig söder om Taiwan mot Kinas fastland och Hongkong. Flyget åkte runt om den så vi såg hur den jättestora snurran såg ut snett uppifrån. Mäktigt men läskigt. Första försöket att landa på gamla Kao Lak flygplatsen i HK misslyckades och planet hann sätta hjulen i marken när piloten märkte att dom var för långt in på banan så plötsligt var det bara full fart uppåt igen. Passagerarna skrek men inte jag - hade varit med om det en gång tidigare.

Och ett nytt försök. Det var lite intressant att landa där på den gamla flygplatsen mitt i stan - man såg rakt in i lägenheterna i husen på varje sida om landningsbanan. Andra gången gick det bättre och vi klev ur planet till en buss - och planets vingar hoppade så vi trodde det skulle flyga iväg av bara vinden.

Efter några timmar på flygplatsen skulle vi vidare mot Bangkok. Samma plan, en stor Boeing 737. Bussen ut till planet och det var fortfarande full storm så vi höll på att blåsa bort redan på trappan upp till planet. Vi fick våra platser långt bak i planet.

När vi taxade ut mot startbanan kändes det hur vinden tog i planet ordentligt.

Men starten gick bra, och vi flög upp mot den där bergstoppen som ligger en bit utanför. På toppen sitter en liten röd lampa och blinkar, och jag såg genom fönstret att vi skulle passera den väldigt nära, kanske bara 100 meter och det riste i planet och skakade. Och plötsligt - precis när vi passerade toppen så stegrades planet rakt upp. Jag lovar - det var verkligen rakt upp. En massa pryglar, skor, handväskor osv kom farande över stolsraderna medan passagerarna skrek och duckade och allt löst slungades mot oss som satt längst bak. Vi fick huka oss och alla skrek! Planets alla passagerare var skräckslagna!!! Efter kanske 10 sekunder - som kändes som en halv minut - så rätade planet upp sig igen och nosen sänktes och

vi flög vidare i den skakiga vinden. Gissa om spriten tog slut på vägen till Bangkok!!! Och flygvärdinnorna fick verkligen kämpa!!!

Och min kompis och jag landade lyckligt i Bangkok mitt i ett åskväder där blixten slog ner i planet under landningen - läskigt det också. Tänk att allt kan hända på en och samma resa.

Ola

Jag bad Ola om faktagranskning och skickade denna story till honom och fick detta svar:

Hej Jerker, jag har en helt annan uppfattning och minnesbild av det skedda.

Jag tycker att du ska skippa denna story. Jag tyckte att han skulle korra den istället - men det ville han inte.

Men jag skippar den inte förstås. Jag älskar ju att framhäva mig själv och hoppas att inte bli åtalad. Så här kommer den ändå.

Några år senare kom min gamla vän Ola som hade jobbat hos mig på Musikbörsen och hälsade på. Ola är en glad typ med mycket kul språk också.

Han brukade tilltala min fru ungefär: Önskar damen något mera? Och lite galen tyska mellan varven.

På Musikbörsen gjorde han bra reklam för Electro-Harmonix batteriförstärkare Freedom Amp. Den var på hela 50W och räckte bra på många scener. Ola fixade till så han kunde ha den på ryggen som en ryggsäck. Den var alltså riktad bakåt och lät sådär lagom högt när han kompade, och när han skulle lira ett solo vände han sig om och riktade förstärkaren mot publiken. Hur kul som helst.

Vi hade hållit kontakten under åren, och han jobbade en del även för Nysse efter att han tagit över.

Nu hade han jobbat på Siemens med skrivare sedan några år och blivit headhuntad att bli VD för en firma som sålde tryckpressar.

Vad han inte visste var att firman var konkursmässig och ägarna var riktiga skurkar, det fattade han först efter något halvår.

Han hade blivit misstänksam när han kollade senaste årets bokslut där bolaget hade tagit upp några tryckpressar som bytts in. Dom stod upptagna i flera miljoner men var absolut inte värda mer än skrotvärdet - det var konstigt att dom ens stod kvar på firmans lager.

Ola stod ju personligen i mål som VD! Dom andra skurkarna hade bara lurat in honom för att bli slagpåse medan dom själva drog vidare till andra skojaraffärer och dom skulle inte åka dit. Han ville ha mina råd - undrade vad han skulle göra. Och han följde mina råd, sade upp sig med omedelbar verkan, skickade in papper till Bolagsverket att han avgick som VD och gick ur styrelsen. Puh!!!

Men vad skulle han göra nu?

Jag tipsade om Medborgarskolans trötta musikaffär som låg i samma hus som Parti&Megabyte 30 meter neråt Drottninggatan. Jag hade hört att dom ville sälja och dra sig ur, affären gick väl inget vidare och Medborgarskolan borde ju inte äga en musikaffär alls - även om det var en del noter och Medborgarskolan körde kurser i musik osv.

Lokaler stod fortfarande tomma lite här och där. Det var inte så många som hade pengar att starta något efter valutakris och annat elände.

Så Ola och jag knallade över till dom och tog ett snack. Dom ville lämna affären men en förutsättning var att den som tog över köpte varulagret som mest var noter och småplock och musikprylar som inte rörde sig något vidare.

Och Ola var pank. Hur skulle vi lösa det?

Vi gick bort till min firma och snackade ihop oss. Tänk om han skulle ta över hyreskontraktet gratis och ta hela varulagret på kommission. Han skulle redovisa varje månad

och dra 30% på det han sålde som kommission. Då skulle Medborgarskolan slippa rea ut alltihop billigt, det skulle ju bara bli en bråkdel av värdet vid en utförsäljning. Och så kunde Ola fylla på med varor vartefter.

Vi gick tillbaka till dom och förhandlade en stund och så blev det. Så Ola flyttade in. Det var bara hyran som skulle betalas i förskott och det fick han ihop till.

Jag hade ju fortfarande bra kontakter med mina gamla leverantörer på Muskantor & Co som nu var Polysonic. Och med EM Nordic och dom andra.

Några år senare fick Örjan och jag in foten också med Eagle gitarrer och annat. Och affärerna gick bra för Ola.

Men han ville något annat - han hade redan börjat laborera med egentillverkade rörförstärkare. Han flyttade till en butiklokal på Söder med billigare hyra och fick snorbra betalt för lokalen på Drottninggatan. Så han hamnade på grön kvist till slut. Och på den vägen är det - jag ser att han tar fram nya fina Lehnert rörförstärkare med jämna mellanrum.

Vanadisplan

Firman fortsatte att expandera och 1995 flyttade vi upp till en bostadsrättslokal på S:t Eriksgatan alldeles söder om Vanadisplan. Det var egentligen två stora butikslokaler med högt i tak som delades av trapphuset och jag lät bygga en extra en entresolvåning för ledningen och säljarna och nedanför var det kassadisk och Espressoautomat. Det var källare under båda halvorna och dom förenades av en liten gång i entresolplanet längs baksidan mot gården. Det var väldigt låg hyra och jag lyckades köpa denna fina lokal för 1,2 miljoner som jag lånade på SE-banken. Plus att vi byggde om för 300.000.

Snacka om att fynda bostadsrättslokal! Idag skulle den säkert vara värd 15 miljoner.

Det var väldigt trevliga lokaler och med källare under dessutom där Johan och hans vänner kunde ha en liten studio på ena sidan. Men vi fick knappt plats ändå även sedan Peter Brandett i samband med flytten drog igång själva tillverkningen med några medarbetare i separata lokaler under separat firma, Brantech AB, ute i Spånga. Vi sålde mer och mer direkt till slutkund och mindre via återförsäljare men omsatte runt 70 miljoner innan det bittra slutet 1997 - mer om det senare.

IBM OS/2 och USA

Det såldes mer och mer servers och kraftfulla datorer för AutoCad mm där det behövde köras andra operativsystem än Windows 95.

Jag blev kontaktad av IBM:s försäljningschef som tyckte vi på Svenska PC-fabriken skulle erbjuda OS/2 som ett alternativ. Det funkade kanonbra på servers och även som kontorsdator och det kunde köra Windows- och DOS-program också om man fixade till lite i installationen.

Jag testade en del själv och blev glatt överraskad. Bra med konkurrens också tänkte jag samt att vi skulle bli bland dom första som tog upp OS/2 med bra backning från IBM.

Så jag såg till att våra datorer blev certifierade för OS/2 och vi började sälja.

Försäljningschefen hängde ibland på Partaj&Megabar och efter ett tag blev jag bjuden till USA för att indoktrineras ytterligare om OS/2 förträfflighet.

Det blev en kul resa! Det var limousine hela vägen, från Kennedy Airport till hotellet, från hotellet till IBM:s huvudkontor utanför New York där dom hade en aula för några hundra personer. Där lyssnade vi på föreläsningar en hel dag.

Vi var bara några få från Sverige men när vi kom till New

York var det ganska många från andra länder som också var bjudna, bl a en 200-kilos kille från en stor datortillverkare i Tyskland - kommer tyvärr inte ihåg vad firman hette.

Från Sverige var det Helen Wellton och hennes man Claes Persson som hade kört en av de första svenska PC-tillverkarna, IMP-data och nu körde Lappower samt en annan datortillverkare från Stockholm, IBMs försäljningschef och lilla jag.

Lap Power låg i US Trade Centers tidigare lokaler på Sveavägen mitt emot Hard Rock Café och körde massiv marknadsföring.

Helen var den där tjejen som brukade fronta i Lap Powers annonser, en riktig pinuppa, fräck i munnen och kul att hänga med som vi gjorde några kvällar på olika barer under resan. Hennes man drack inte. Helen gick i höga klackar klädd i häftiga urringningar och sexiga kläder.

Vi höll igång rätt bra redan på flyget och häckade en del i baren på hotellet när vi checkat in.

På kvällen skulle vi ut och äta och väntade utanför på vår limousin. Helen var livsfarligt risslad med djup urringning, superkort kjol och kläder som såg ut att vara från en porrfilm. Då var det en man som på trottoaren som tittade på henne medan han gick rakt in i en lyktstolpe. Hon var verkligen uppseendeväckande.

En annan kväll var vi bjudna på ett ställe som hette Astis i Greenwich Village på Manhattan. Det var italiensk mat och italienskt hela vägen med drinklistan, maten osv. Samtliga som jobbade där på kvällarna var engagerade i operor och operetter och dom brukade framföra en aria eller två på den lilla scenen mitt i matsalen där dom ackompanjerades av den 80-åriga pianisten som kämpade på som om det var den sista dagen i hans liv. Helt galet faktiskt.

Pianisten kunde varenda låt som publiken och personalen kunde sjunga och det kändes som om alla var med i operakören. Kanonställe! Synd att dom lade ner för 10 år sedan, jag hade gärna gått dit igen.

Vi var ett litet gäng som satte oss till bords, tog varsin drink

och beställde in maten. Under tiden var några av personalen redan uppe och sjöng, det var "När jag har badat och Carmen torkat mig, Torr e ja då" mfl kända låtar. På italienska! Och med så bra sångare i en slamrig lokal med högt i tak och bra akustik var det helt fantastiskt att få vara med.

Maten var god också - det var inga pizzor utan ordentliga italienska köträtter.

Vi fick in efterrätten beställde sedan espresso och Strega till.

Sedan tyckte personalen att de gäster som ville skulle vara med och sjunga i deras kör. Dom som anmälde sig skulle gå ner och repetera i källaren. Särskilt tjtade dom förstås på Helen som verkligen stack ut bland gästerna - hon skulle själv kunnat vara med i en modern version av Tolvskillingsoperan - och hon hakade på i kören.

Jag hade ju hamnat med Helen vid bordet och vi körde rätt hårt med drinkarna. När Stregan hon beställde till espresson efter maten kommit in frågade hon om jag visste vad Strega betydde. Häxa! Precis!

Övriga i sällskapet fortsatte att ha kul medan dom som skulle vara med i kören försvann. Efter en stund släcktes ljuset i hela lokalen, det var bara de levande ljusen på borden som lyste upp oss och strax kom alla upp - nu klädda som munkar och nunnor med kåpor över huvudet och ficklampor i händerna.

Helen höll ficklampan och lyste uppåt mot sitt ansikte medan hon grimaserade och gjorde sitt bästa för att se ut som en riktigt otäck häxa medan alla sjöng med i Fångarnas kör! Tänk dig att vara med om detta! En hel restaurang där alla verkligen kunde sjunga med! Vilken kväll! Och vilken glädje att hamna i ett så musikaliskt sällskap!

Det var succé för kören och särskilt för Helen förstås som var kvällens drottning.

Efteråt kom Helen tillbaka till bordet och när vi satt där kom hovmästaren över och frågade om hon ville komma över till ett sällskap i andra ändan av lokalen.

Vi tittade ditåt och såg att det var 4 glada svarta ansikten vid det bordet och dom vinkade glatt till oss. Helen nobbade.

Efter en stund kom hovmästaren igen och nu med ett visitkort i handen, och han sade att hela sällskapet var välkomna.

På visitkortet stod det ett namn och titel - han var president för FristatsprovinSEN, fd OranjeSristaten som nu var en del av Sydafrika.

Mycket imponerande. Sydafrika består ju av olika delstater, ungefär som USA.

Och det är ju inte alla som blivit bjudna till presidentens bord så vi tjtade på Helen och hon var med efter lite övertalning.

Så vi knallade över till deras bord och det blev jättetrevligt. Presidenten frågade var vi var ifrån och när vi sade Sweden blev han jätteglad och sade att han hade fått så mycket hjälp av Sverige under kampen mot Apartheid och svenskarna var hans vänner.

Klockan började närma sig stängning medan vi festade vidare en stund till.

Till sist föreslog presidenten att vi skulle avsluta festen hos honom i hans svit på ett känt hotell. Alla var på. Två limousiner beställdes fram och vi åkte till presidentens hotell.

Nu var vi ganska dragna förutom Clas som inte drack. Särskilt presidenten hade nog fått lite för mycket.

Medan Helen, Clas och IBM:s försäljningschef satte sig vid ett bord i vardagsrummet och hotellets personal kom upp och serverade champagne där satte sig presidenten och jag i sängen i hans stora sovrum och började snacka. Han frågade om min firma och jag förklarade att jag hade The Swedish PC Factory och Helen och Clas hade Swedens biggest Laptop sales company. Han var imponerad och vi pratade vidare om relationerna mellan Sydafrika och Sverige. Han berättade att han själv hade suttit fängslad på Robben Island i många många år av politiska skäl och några celler längre bort i hans korridor hade Nelson Mandela suttit. Dom fick inte prata med varandra men dom utvecklade ett sorts eget morse-språk med

knackningar för att kommunicera och hålla humöret uppe. När Mandela sedan blev fri så hade han blivit president för den nuvarande Fristatsprovinsen som det hette.

Ju mer vi snackade, ju mer sentimental blev han. Tårarna kom fram och han ville så gärna att vi skulle kunna samarbeta framöver.

Fristatsprovinsen som blev egen fristat 1994 hade fått massor av bidragspengar även från Sverige och han tyckte att min firma som tack skulle få kontraktet för att datorisera hela delstaten. Och självklart skulle Helen och hennes man haka på också.

Vi tog varandras visitkort och mailadresser och sedan var vi rätt trötta. Vi skulle upp nästa morgon tidigt för att flyga vidare till IBM:s kontor Dallas så vi drog till hotellet.

I Dallas hamnade vi på Hooters också - första gången för mig. Konstigt ställe.

Men det är en annan story.

Några veckor efter att vi kommit hem igen kom det ett brev till mig från presidenten. Han föreslog att jag och Helen skulle komma på besök, han skulle stå för allt och vi skulle ta en veckas rundtur. Så kunde vi se hur allt var på plats i Afrika. Det var många kontor som skulle utrustas, det var servers för internet osv. och det fanns en väl tilltagen budget. Brevet var tre sidor långt.

Jag ringde Lappower och snackade med Helen, dom hade precis fått ett liknanden brev, men hon ville inte åka. Det kändes inte tryggt som blondin att bli skjutsad runt bland en massa svart i Sydafrika tyckte hon.

Och jag hade fullt upp och en hel del problem på Svenska PC-fabriken så jag var inte så sugen heller. Fast ibland har jag tänkt efteråt hur det skulle kunnat bli om jag flyttat ner några år och datoriserat Fristatsprovinsen. Tänk om jag fastnat i Sydafrika...

Jerker i USA

Rätt kul att kallas Jerker faktiskt. Särskilt när man träffar engelsktalande tjejer och räcker fram sitt visitkort med Jerker på och säger ”Don’t laugh, it is my real name.” Och dom prydligt frågar hur det uttalas - och jag säger Järker och dom tror det uttalas Jörker. Haha!

Det bittra slutet

Svenska PC-fabriken gick fortfarande skapligt även om marginalerna från datordelar till färdig dator med installerat operativsystem hade rasat från smått fantastiska 30% runt 1992 till 12% 1996. Konkurrenten från Dell, Acer mfl var stenhård och många svenska PC-tillverkare gick i graven under några år.

Vi kämpade vidare i nya lokaler. Jag fick kontakt med radiostationen Bandit och fick ett bra deal. Så det blev några kul jinglar. En lirade jag in tillsammans med Mia Kempff, en av systrarna i Chattanooga. Idén var att det skulle låta lite som Andrew Sisters och melodin vi snickrade ihop blev riktigt bra. Mia sjöng 3 stämmor och jag sjöng högsta stämman en oktav ner. Jag mixade alltsammans med mitt favoritprogram SAW. Det lät kanon tyckte vi. 40-tal hela vägen. “Har du inte vart hit än, till PC-fabriken, sett den senaste modernaste tekniken. Mellan 10 och 18 har vi dörren på glänt och du är välkommen in när du stan runt har rännt. Vi skräddarsyr din dator för dina behov, musik, butik, internet och hemmakontor. Lite dyrare och mycket snabbare när vi tar ut sväng-sväng-sväng-sväng-sväng svängarna. Så kom in till oss på PC-fabriken, S:t Eriksgatan 106. ??????. Den jingeln genererade mycket kunder. Men så kom sommaren 1996...

Den bästa sommaren i mannaminne. Solsken i 6-7 veckor på raken, stan var tom, och försäljningen rasade till en tredjedel om ens det jämfört med sommaren innan. Så vi hamnade i en ordentlig likviditetskris.

Jag fick till några bra deals, särskilt ett var hur bra som helst men skulle inte ge så mycket pengar direkt utan när julen närmade sig. Det var ett specialdeal med Skattebetalarna. Deras medlemmar fick ett riktigt bra deal på ett datorpaket med skärm.

Men jag var rätt slut efter sommarens besvikelser och sista veckan i oktober drog jag iväg på en veckas semester till Turkiet, hamnade i Marmaris och trivdes så bra att jag nu skriver dessa memoarer här i Marmaris där jag bott 3-4-5 månader om året sedan 2004 då vi köpte vår första lägenhet här.

Min son Johan hade droppat av från Mediagymnasiet andra året pga att lärarna inte hade någon motivation längre tyckte han. Det saknades utrustning, Multimedia-datorerna för att producera animationer och video var inlåsta och undervisningen tappade stinget så efter höstterminen andra året hoppade han av och gick en kurs på Söder i Kroki under våren samt målade en del Graffiti. Han är väldigt konstnärlig och hängde en del med dom stora namnen på området.

En kväll ringde Polisen hem till mig och berättade att dom tagit Johan när han sprayade olagligt på någon mur söder om stan. Han hade varit kaxig och visat snoppen för dom dessutom. Men det blev inga större efterverkningar. Och han fortsatte att spraya ett tag till den rackaren.

Han hade också programmerat en del och gjort GIF:ar till en spel och fått in en del pengar på det. Han hade också landat ett uppdrag att konstruera ett enkelt spel för en fackförening som ställdes ut på Skansen. Det handlade om att det var facket som skulle se till att alla samarbetade och dom som spelade skulle bygga ihop ett tåg och åka iväg med det om jag minns rätt. Han hade fått bra betalt för det också.

I anslutning till lokalen vid Vanadisplan låg en till liten lokal

som jag hyrde billigt av bostadsrättsföreningen. Lokalen var på 20 kvadrat med ett skyltfönster plus ett konstigt utrymme bakom som låg lite högre med en halvtrappa. Lite senare fick jag veta att det hade varit spelklubb där på kvällarna när Solvalla körde och i det bakre utrymmet betjäna-des sexkunder också. Normalt var det stängt. Och vi såg aldrig någon verksamhet.

PC-fabriken hade haft lokalen för snabbservice med en enda servicekille på plats, men nu stod den ledig - servicen hade flyttat ut till tillverkningen på Brantech hos Peter Brandett i Spånga.

Johan hade hållit på med syntmusik i många år och en dag på hösten 1996 gick han till Estrad Musik för att köpa en Akai S2000 sampler. Han stod länge i kö, det var några andra kunder framför, men han fick aldrig ens chansen att köpa samplern fast han hade 10.000 i kontanter med sig som den kostade.

Personalen nonchalerade honom och pratade med varandra och sina kompisar istället för att ta hand om honom. Till slut ledsnade han och gick därifrån och kom upp till mig på PC-fabriken och beklagade sig.

Jag tyckte också det var konstigt - jag hade bra kontakter där men tydligen visste dom inte sitt eget bästa.

Jag skall öppna en egen musikaffär och sälja syntar sade Johan. OK, sade jag.

Varför inte. Jag hade ju en ledig liten lokal, du kan hyra den och dra igång Lokalen var OK med en dörr och skyltfönster mot S:t Eriksgatan, och det fanns galler för fönstren.

Johan hade fått ihop 80.000 under några år som han samlat på ett bankkonto och jag hade hjälpt honom att dra igång sin egen firma Johan Antoni Mediakonsult. Det var bara att flytta in och dra igång. Så han förberedde sig under årets sista månader och 1 januari 1997 sparkade han igång. Jag hade redan lite erfarenhet från att bygga hemsidor så jag gjorde hans hemsida som var klar innan han öppnade. Fir-

ma hette förstas JAM och jag hade reggat www.jam.se och hemsidan handlade om Synthesizers and Studio Equipment.

Jag hade ju många kontakter i branschen och hjälpte förstas Johan en del så han kom igång och det blev en flygande start för JAM.

Svenska PC-fabriken kämpade på ruinens brant efter en katastrofal sommar som inte blev så mycket roligare under hösten. Efter nyår började det krisa på riktigt så jag blev tvungen att ansöka om konkurs. Vi hade väldigt lite skulder så det var inga större katastrofer för dom leverantörer som drabbades. Och som tur var hade vi lyckats leverera ut alla dom beställda och förhandsbetalda datapaketet till medlemmarna i Skattebetalarnas Förening. Tänk om vi skulle fått dom på halsen efter konkursen. Puh!!!

Konkursförvaltaren var bra tyckte jag. Kari Tuominen hade skött fakturering, kundreskontra, leverantörsreskontra och inventerat lagret snyggt och prydligt och Torolf Wasberg hade ordning på bokföringen, så det var inget surt som vi delägare skulle behöva råka ut för som obetald moms, personalens skatter osv.

Konkursförvaltaren samlade ledningen på Karis kontor och vi snackade om fortsättningen. Vi skulle sälja ut kvarvarande lager och även sälja bostadsrättslokalen och kanske skulle jag försöka ta över konkursboet. Det var en del att prata om.

För ordningens skull frågade konkursförvaltaren om Wasbergs F-skattsedel, han hade ju skött bokföringen som konsult och fakturerat varje månad.

Då kom chocken!!! Han hade jobbat svart!!! Alla 7-8 åren!!! Tagit ut moms och fakturerat trots att han hade avregistrerat sin firma för många år sedan!

Jag svimmade nästan. Sanslöst! Konkursförvaltaren blev också helt knäckt.

Men han lät det vara - otroligt juste egentligen för vi skulle ju egentligen fått betala en massa men han fattade ju att Kari och jag var grundlurade själva.

I en övergångsperiod hjälpte vi sedan konkursförvaltaren

att sälja ut lagret och det var borta på några månader. Men vad skulle vi göra sedan? Dra igång på nytt? Knappast. Brantech lade också ner i Spånga och Peter Brandett flyttade till Malmö.

JAM.se

Johans lilla firma tickade på bra i lokalerna som redan började bli för trånga för verksamheten. Han fick förstås bra uppbackning av mina gamla vänner inom musikbranschen, leverantörer som Polysonic och Svensk Musik och även några till som Tommy Jönssons firma Erato och Fitzpatrick. Jag hade ju varit borta från branschen i 10 år förutom att jag sålt musikdatorer, MIDI-keyboards och musikprogram, men när Johan drog igång hjälpte jag honom inte bara med hemsidan utan med försäljningen - jag hade ju många vänner och gamla kunder som var musiker. Och jag hade inte något annat för mig efter några månader med konkursutförsäljning och uppstädning av lokalerna och besök hos banker och konkursförvaltare.

Johan fick in en hel del begagnat - en del var prylar jag sålt på Musikbörsen tidigare. Ralph Lundsten använde sin stora telefonväxel-Moog II C sparsamt på slutet - mest glissando-plattan för att göra en del ljudeffekter om jag fattat rätt. Oredan brukade ju hjälpa till i Ralphs studio också - han har säkert mer att berätta. I vilket fall så använde han den sparsamt så han tänkte att han skulle skänka den till Musikhistoriska Museet där han hade en monter!!! Han kom förbi och snackade med mig om det och jag bara skrek rakt ut - det får du inte göra!!! Det är ju som att låsa in en Stradivarius i kassaskåpet!!! Får bara inte ske!!! Den skulle ju användas för att skapa musik!!!

Så han frågade vad den var värd. 100.000 minst sade jag

efter att jag konfererat med Johan. Han hoppade högt! Trodde väl den var helt out och värd mindre än han köpte den för - han köpte den beggad av mig för 36.000:- på 70-talet om jag minns rätt.

I vilket fall hamnade den i en nostalgistudio i Lindesberg där den fick sällskap av gamla rullbandare, plåtekon och annat junk från 70-talet som plötsligt var vintage och helt rätt igen.

Jag hade inte så mycket att göra medan jag bidade min tid och letade efter något nytt att göra efter PC-fabrikens konkurs. Jag kände att databranschen skulle vara kul men längtade lite tillbaka till musikbranschen också.

Så jag började hänga hos Johan på JAM om dagarna.

Och medan jag var ganska sysslolös på dagarna, Johan skötte ruljangsen bra själv, så gjorde jag lite nytta på kvällarna och uppdaterade JAM.se så det alltid var något nytt att titta på nästa morgon. Sajten blev snabbt en av dom ledande för dom som var intresserade av syntar och studioprylar med varumärken som Akai, Alesis, Roland, EV, Korg mm. Johan hade mycket kontakter bland sina vänner som höll på med musik så det var även mycket begagnat som såldes.

Jag snackade med banken och försökte ta över bostadsrättslokalen genom att ta över skulden till banken men det tog sin lilla tid och under tiden körde Johan JAM där och han sålde den första lilla lokalen vidare.

Ju mer tiden gick, ju mer jag involverades i verksamheten och ju bättre det gick för JAM ju mer rätt kändes det att Johan och jag skulle bli kompanjoner.

Så framåt hösten bildade vi gemensamt ett nytt bolag. För att vi skulle kunna köra vidare med JAM.se som ju var reggat på Johans firma Johan Antoni Mediaproduktion kallade vi det nya bolaget Jerker Antoni Musik AB. Vi ägde 50% var och tog över själva rörelsen från Johans egen firma väldigt smärtfritt.

När vi fick mera plats var det naturligt att vi också tog upp andra instrument som jag var bra på. Det var digitalpianon,

akustiska gitarrer, elgitarrer, förstärkare mm. Och hemsidan JAM.se blev mer och mer omfattande. Och jag fick jobba mer och mer på nätterna med att uppdatera den.

Den var inte databasdriven så det var ett manuellt arbete att lägga in varenda produkt under varje kategori. Jag hade köpt en digitalkamera så det var bilder på allt. Jag kom in i en andra andning - det var kul och inspirerande att vara tillbaka bland musikinstrumenten. Jag hade ju även en del programagenturer som jag tog med från PC-fabriken som SAW och Gigasampler.

Affärerna gick förstås strålände. Johan hade ju fått syntar och trummaskiner med bröstmjölken och hade lekt med en Roland TB-303 när jag hade hand om honom på Musikbörsen om dagarna ibland, innan syntnissarna hade fattat hur man kunde skruva till soundet i dom. Han hade verkligen rytmen i blodet också.

Johan sålde även DJ-prylar och det var en del folk som brukade hänga på JAM på dagarna som var DJ:s. En del kända som Cari Lekebusch och en del wannabes som bara ville göra egen musik hängde hos honom också.

En wannabe var Dragan Nedeljkovic. En skön charmig kille från forna Jugoslavien som hade droppat ut från plugget och levde på morsan sedan något år eller två.

Han kom in några gånger i veckan och gillade förstås atmosfären och kunde stanna halva dan. Efter ett tag snackade Dragan med mig och Johan och undrade om han skulle kunna jobba på JAM. Men vi hade egentligen ingen budget för det i början och visste ju inte vad han gick för heller. Men Dragan stod på sig och efter en tid kom vi överens om att han skulle kunna prova att jobba hos oss om han fick bidrag.

Så Dragan gick till Arbetsföreningen och kom tillbaka med en massa papper som vi fyllde i. Och så började han på JAM och Arbetsförmedlingen betalade.

Jag fick bra fart på gitarrsidan och vi fick även igång PA och DJ-prylarna ordentligt. Sortimentet utökades och bolaget tjänade bra med pengar hela tiden. Så framåt våren var det dags att göra ett ordentligt försök att få köpa bostadsrättslokalen.

Jag erbjöd mig att ta över lokalen privat om dom inte ville att ett bolag skulle äga den och banken var ju med så det borde inte bli några problem. Men det var någon surkart i styrelsen som inte gillade oss. Jag har aldrig fått reda på vem eller varför. Dom ville inte ha någon musikverksamhet i lokalerna och framförallt inte med någon som inte hade betalat den sista månadshyran innan konkursen - fast jag erbjöd mig förstås att stå för den.

Gula Tidningen

Svenska PC-fabriken hade annonserat i Gula Tidningen ända sedan starten och jag gjorde ju alla annonser själv och åkte själv över och lämnade dom så jag hade blivit vän med några av höjdarna.

Gulan som dom kallades låg på Hudiksvallsgatan ett stenkast från Vanadisplan.

Vi hade snackat en hel del när jag varit förbi och lämnade annonser.

Jag tyckte dom utnyttjade förstasidan dåligt. Det var ju ändå den som låg framme i tidningsstället och skulle fresa till köp även om man inte köpte tidningen. Jag ville ha en annons som en remsa på förstasidan, en sk strip - i storlek som en seriestripp. Den skulle ju ge resultat även om folk inte köpte tidningen. Jag gjorde ett förslag till annons för JAM och det slutade med att dom drog in en hel del pengar på den annonsplatsen. Jag fick förstås extra bra pris. Och PC-fabriken hade haft hela uppslag i många nummer också så dom var ju glada om jag nu skulle köra vidare och annonsera för JAM och jag fick bra pris på helsidor nu med.

Gula tidningen var en riktig fyndmarknad - ungefär som Blocket idag. Min vän Örjan Jacobsson brukade hänga på

låset hos sin tidningskiosk i Sura den dag i veckan Gula Tidningen kom ut och sedan gällde det att hitta fynden snabbt, ringa och reservera och åka och köpa innan någon annan gjorde det. Det var massor med musikinstrument i Gulan och en del annat vintage som han handlade med.

En kompis jag träffade under den här tiden var Anders Gunnarsson.

Vi hade gjort en massa låtar hemma hos mig i Hässelby under något år. Vi brukade passa på när Marjatta jobbade kväll och när hon kom hem spelade vi upp våra alster för henne och hon gjorde tummen upp eller tummen ner.

Vi hade rätt bra låtar tyckte vi - och Gunnarsson kom med idéer och jag försökte tonsätta och få ihop kul melodier.

Tyvärr rann allt ut i sanden till slut. Gunnarsson jobbade mycket och jag kämpade med JAM's hemsida på kvällarna.

En eftermiddag kom Gunnarsson förbi och var ganska upprymd.

Han hade precis blivit erbjuden att köpa ett telefonnummer av en kille som samlat på sig attraktiva telefonnummer. Han hade en låsfirmas och hade 08-13 13 13 och 08-777 77 77. Nu var kronkalle efter honom och han behövde pengar innan kl 15.00. Gunnarsson hade inte kontanterna själv men jag kunde ju få fram dom och 777 77 77 var ju ett perfekt telefonnummer för JAM som folk skulle komma ihåg. Jag betalade 30.000:- för det.

Så vi började använda det som ingående nummer på JAM i våra annonser.

Tyvärr var det inte en så bra idé som vi trodde. Visst kom folk ihåg numret men det fanns ett jätteproblem. Folk ringde fel! Hela tiden. Och vi fick springa och svara och av samtal som kom in under en dag var det kanske 20% som var från kunder och 80% som var felringningar. Det var många småbarn som fingrade på knapptelevonen och när vi lyfte luren hörde vi Mama, Mama från andra ändan. Och massor med byxringningar.

Men jag tänkte att numret skulle vara perfekt in till en te-

lefonväxel som har tusentals samtal som hos t ex Gula Tidningen dit folk ringde in annonser i en strid ström.

Så jag knallade över till Gulan och snackade med mina vänner där. Började på 200.000:- och det slutade med att dom betalade 120.000:- har jag för mig.

En riktigt bra affär. Och det var välkomna pengar för jag skulle precis betala förskott för hyran på Roslagsgatan. Wow!!! Ibland har man gudarna med sig.

Roslagsgatan

Johan och jag jag började leta lokaler, gärna i Vasastan. Och vi hittade en riktig kanonlokal på Roslagsgatan 14. En gammal bio.

Hyran var låg, det var ju en källarlokal utan fönster. Och föreningen var mycket tillmötesgående. Lokalen hade stått outhyrd en längre tid sedan ett filmbolag hade hamnat på obestånd och blivit vräkt. Det var Liam Norberg och några till som hade använt lokalerna som filmstudio dom sista åren när dom spelade in filmen Sökarna. Innan dess hade Folkoperan kört där 1980-84 och det hade varit lite andra lösa hyresgäster. Lite kul var det också att Claes Fellbom på Folkoperan hade köpt en maffig Moog Polymoog av mig för att spela violinstämmor live så dom slapp hyra in så mycket folk - jag tror att dom höll till på Roslagsgatan då. Dom hyr fortfarande Nord C2D av mig med jämna mellanrum när dom behöver kyrkorgelsound live.

När huset var nytt på 1920-talet hade det varit en stumfilmsbiograf, en mycket märklig sådan med två dukar som satt ihop på mitten så folk satt på varsin sida om dukarna och tittade på olika filmer. Och en pianist lirade till! Haha!

Låter ju helsjukt när man tänker på att de två filmerna ackompanjerades med samma musikstycke. Men det är faktiskt sant.

Sedan hade lokalen byggts om flera gånger och när vi kom

dit var den inre halvan av biosalongen överbyggd med en våning med väggar ut mot resten.

En stor bioduk fanns också.

Lokalen var kanonkul. Två entréer dessutom, den ena mot Surbrunnsgatan.

Och högt i tak i den första delen när man kommit ner för trapporna.

Min vän Örjan Jacobsson och hans son Linus skötte hela flytten. Dom åkte till tippen med sopor, skruvade upp glas-skåp och inredning och röjde i den nya lokalen och flyttade över alla varor vartefter. Det var massor med jobb.

Johan hade flyttat in sin inspelningsstudio till övervåningen och där sov Örjan över många måndagar-tisdagar under något år i en gammal bäddsoffa.

När allt var stängt var Örjan ensam kvar och målade om, skruvade upp hyllor, byggde upp berget av förstärkare som stod på scenen nedanför den gamla filmduken. Han fick mycket gjort när han var ensam kvar. Men det var många gånger ett ganska otacksamt göra för veckan därpå var allt "kört i torktumlare". Dragan hade en viss fallenhet för att tumla runt prylarna på alla möjliga sätt.

Johan flyttade sin inspelningsstudio till övervåningen i lokalen. Vi byggde en ny bred trapp dit upp och lyfte upp Johans feta analoga mixerbord som vägde 250 kg. Det mixerbordet togs senare till JAM Göteborg när vi behövde utrymmet för att kunna ha en separat avdelning för akustiska gitarrer.

Det låg ett litet kök bredvid som vi renoverade och bakom köket kunde man ta sig ner till den andra ingången från Surbrunnsgatan.

Längst ner i källaren låg några rum som blev lager.

Men det viktigaste saknades. En bar!

I entrén fanns det plats. Där byggde vi en lång bardisk, drog in vatten och avlopp och gjorde plats för ett litet kylskåp.

Några tjejer som kom till baren föreslog att dom skulle öppna ett Cafe i entrén.

Så vi drog igång med nästa projekt. Vi ville ha inredningen som en amerikansk diner, ungefär som Mel's Diner.

Vi fick tag på rätt material att klä sofforna med hos en trumbutik på Götgatan, glittrig tålig galon i guld och silver som vi klädde båsens soffor med. Hur tufft som helst. Vi klädde bardisken med samma material. Bordsskivorna också. Vi fixade till en bättre trapp med järnräcke till den lilla övervåningen på vägen in till det gamla orkesterdiket när Folkoperan hade kört och fixade bord och stolar dit också.

Det blev en riktigt skön miljö. Och självklart fortsatte jag och Johan att bjuda in folk på fredagarna efter jobbet. Både Johans vänner och mina vänner samlades varje fredag i flera år och vi hade jättekul.

Tjejerna som skulle köra caféet försvann rätt snabbt och en äldre gentleman från New York som heter Richard dök upp och ville köra.

Richard pratade märklig svenska med amerikansk brytning om han måste, men normalt pratade han alltid engelska. Han bodde i närheten och hade druckit kaffe hos tjejerna några gånger och trivdes.

Så vi tyckte det var kul att caféet kunde köra vidare och Richard fick ett ställe att fördriva tiden och umgås på. Både med oss, sina vänner och våra kunder.

Personalen började ofta dagen med att äta frukost i caféet och det var också praktiskt att kunna ta med kunderna upp och prata över en kopp kaffe.

Jag installerade en TV som sattes ovanför entrédörren för ljusets skull.

Jag installerade också en monitor vid disken nere i butiken plus en kamera där jag kunde kommunicera med kunderna hemifrån. Det var rätt kul när en kund kom ner och ville snacka med mig och jag dök upp på skärmen och snackade med kunden. Det här var år 1999 eller 2000 så det var inte så vanligt precis.

Men tekniken fanns.

Jag anställde Arne Lindroth som körde något år i butiken.

Han bodde i Hässelby så vi kunde göra sällskap till och från jobbet ibland.

För några år sedan flyttade Arne och hans tjej till en stuga utanför Kopparberg i Bergslagen - vi är vänner på Facebook och håller kollen på varandra.

En morgon när personalen satt och fikade uppe hos Richard i caféet och TV:n var på blev det rena panikstämningen! 911 utvecklades mitt framför våra ögon.

Ett plan hade kört in i World Trade Center och medan vi tittade på CNN körde nästa plan in det andra tornet i World Trade Center. Snacka om att hela världen stannade för en stund.

Vi behövde ett kassaprogram och jag hade snackat en del med Uffe Bejerstrand som tipsade mig om Filemaker som han använder för sin artistförmedling Luftgitarr.

Så jag skaffade Filemaker och började bygga ett eget kassaprogram. Det var inte så svårt och rätt kul. Jag byggde också ett program för reparationer där man kunde skriva ut lappar att sätta på instrumenten och kvitton att ge till kunden osv. och det funkade så bra att det använder dom fortfarande på JAM

Gitarrer.

När JAM öppnade fler butiker började programmet jag byggt upp visa sina begränsningar med lagerställen, olika kassor osv. så jag kollade med en kontakt på Studentlitteratur som var agent för Filemaker som heter Carsten.

Han skulle kunna bygga upp ett nytt system från scratch om han fick två månader på sig.

Då skulle vi även kunna ha en koppling direkt till hemsidan så att man kunde beställa på nätet och ordern trillade in i programmet osv.

Problemet var bara att han jobbade heltid på Studentlitteratur i Lund så han hade inte tid. Det var ju ont om folk med hans kapacitet och vi snackade lite.

Till sist kom vi överens om att jag skulle förskottsbetala honom för några månaders programmering och han skulle använda pengarna till att starta en egen firma. Programmet skulle jag sedan får lite procent på när andra kunder köpte det av Carsten.

Firman var CD-Soft och den verkar rulla på bra efter nästan 20 år. Carsten gör fortfarande en del jobb åt JAM för att hålla programmet up to date.

Janne Holmgren

Efter några år i lokalen på Roslagsgatan kom min gamla kompanjon Janne Holmgren förbi. Vi hade startat Musikbörsen i Södertälje tillsammans på 80-talet och var gamla vänner. Jag sålde min del till honom för att inte han skulle råka illa ut efter Studions och Musikbörsens konkurs och han döpte om butiken till Tälje Musik. Jag hade varit förbi honom några gånger, bl a spelat boogie-woogie för att demo Roland digitalpianon en eftermiddag. Det var lilla jag, Robban Wells och en av dom bättre boogiepianisterna, Ulf Sandström som har bandet Jump4Joy som även streamar sina spelningar på nätet som körde den gången.

Tälje Musik hade tydligen gått åt pipan men jag hade rätt lite koll på läget för Janne, hade inte sett honom på några år.

Janne såg ganska sliten ut. Han behövde pengar och hade med sig en tavla med musikmotiv som han ville sälja. Jag sade åt honom att han kunde ju inte hålla på som han gjorde. Skärp upp dig! Han såg moloken ut. Jag sade att det var bara att komma och jobba hos mig! Så skulle han komma igång igen.

Sagt och gjort. Han började redan nästa morgon, och han

var bra trött första veckorna men sedan kom han i bättre form på bara några månader. Han blev ansvarig för gitarrerna och mekade en del med dom, ställde in halsar osv.

Vi hade inte plats för någon riktig gitarrverkstad nere i butiken men Janne fick en bit av disken mellan två pelare och meckade med gitarrerna där. Men jag ville förstås ge kunderna bra service så jag lät Janne ta med reparationer och service hem till sin lägenhet. Tänkte att det var nyttigt, så fick han in lite egna pengar och drack mindre på kvällarna.

Janne var helfrälst på Fender och vi sålde bra med Fender men Örjan och jag ville ju puffa för Eagle också men det var svårt. Janne skyltade upp med Fender och Eagle hamnade långt bak i några hörn. Så vi hade en del kontroverser.

Johan flyttade ut från studion på övervåningen och vi flyttade upp de akustiska gitarrerna dit och byggde en tjusig bred trappa så man kunde gå upp till den den avdelning direkt från stora salongen i butiken, tidigare hade det varit via sidogångarna.

JAM ställde ut på Sollentunamässan 2003 och jag hade fått kontakt med de söta systrarna Bondesson och deras pappa i Slaptones - Rockabillyband med bra klass.

JAM hyrde en lite större monter med en scen på mässan och där uppträdde Slaptones några gånger om dagen. När dom drog igång kom det så mycket folk att resten av mässan nästan var öde, så det var riktigt lyckat.

Dessutom hade jag tryckt upp ett 30-tal arbetsoveraller i kraftig gul färg med JAM:s logga på och under loggan var det siffror från 1 till 120 tror jag. Det är ju alltid kul att skoja med sånt - jag hade även flera firmabilar med JAM logga och t ex en stor 3:a i en cirkel på vänsterdörren och en 7:a i cirkel på högerdörren. Alltid lurar det någon och när denna någon fattar är det ju ännu roligare.

Så vi i personalen hade förstås på oss våra JAM-overaller och en del vänner gav vi en overall till så dom kunde komma och hjälpa oss också. Det bara vimlade av JAM-overaller i hela mässan.

Vår studiospecialist Stefan Krooks hängde mycket med en tjej som stod och sålde lakrits precis bredvid vår monter. Vi andra märkte ju att det var på gång och alla kallade henne lakritstrollet. Haha! Och lite senare var det bröllop. Tänk så det kan gå.

Hazze Wazeen var också med på mässan och gjorde succé med en show som avslutades med att han kastade basen upp i luften som han brukar.

När mässan var slut vid 18-tiden gick alla i gula overaller vidare ut i Sollentuna i fångmarsch, dvs med högra handen på axeln på den framför, ser alltid galet kul ut. Resten har nog inga några vidare minnen av utom att Janne som vanligt våldtog en bil. Det var hans trick, hoppade på bilen bakifrån så att den gungade. Ibland gick bilens larm. Då var alla ännu gladare.

Janne hade en märklig kompis som han beundrade. Kompisen kom förbi ibland och en gång var det en stulen gitarr som hamnade på JAM Akustiskt som den här kompisen kommit med men vi lät den gå tillbaka till kunden som hade sett den på JAMs hemsida om jag minns rätt och Janne fick betala vad vi hade givit för den. Jag måste kolla med Johan och Oscar. Kan vara fel.

Jag var sugen på att skaffa en liten roddbåt att ta lite fisketurer med i Mälaren. Och den skulle vara lätt så jag skulle kunna ta den på taksäcket på bilen.

Janne och jag snackade om det - vi hade ju varit ute på en seglingstur med 717 några år tidigare. Och vi kom överens om att en lite finsk aluminiumbåt skulle funka. En tid senare kom Janne och sade att han och en kompis hade en båt till salu som skulle passa mig. Han berättade lite om den och jag sade att det skulle funka för mig. Han kom ut med den till Hässelby och jag betalade kontant. Jag tror det var 17.000:- Den skulle kostat ungefär det dubbla.

Jag släpade ner den till baksida på huset och där låg den en hel sommar. Jag hade haft för mycket att göra och inte fått tid att ens dra ner den till Mälaren.

Marjatta tyckte den stod i vägen och till slut så bestämde jag mig för att sälja den. Så jag satte in en annons på Blocket och det kom en kille åkande ända från Dalarna och tittade och köpte den. För lika mycket som jag köpt den för.

Efter några veckor hörde Polisen av sig. Jag var misstänkt för häleri.

Killen som köpte båten hade för säkerhets skull åkt förbi en vän som jobbade på Polisen där han bodde och han hade scannat RFID-koden och jämfört med registret och den var stulen. Jag borde ju ha gjort samma sak men jag visste inte något om detta då och litade förstås på att min gamla kompanjon inte skulle lura på mig stöldgoods.

Till saken hör att när jag sålde min Ravage 36 segelbåt hade jag fått en båt i byte som också visade sig ha varit stulen. Det var en härva med någon som köpt en båt på avbetalning och båten hade försvunnit. Den hade hamnat hos den kille jag sålde min Ravage till via en båtfirma i Laxå.

Jag hade informerat Polisen i Solna som skötte ärendet om allt och blivit rentvådd och den som jag bytte in båten av hade kunnat visa hur den kom i hans ägo.

Den här tiden höll man på att ta bort lagen om Godtrosförvärv. Dvs att om man kunde visa att man köpt en sak utan att veta att den var stulen så klarade man sig. Men man skulle också ha kollat upp det man köpts osv.

I vilket fall så berättade jag ju hur det låg till med båten och Polisen gjorde tillslag i en lokal som Jannes kompis använde och där var det tydligen fler stulna prylar och hans kompis hade redan en del skit på sig. Och den där båten hade stulits bara någon vecka innan Janne sålde den till mig så vad jag fattar var det ett rent beställningsjobb och Jannes kompis hade stulit den och dom hade väl delat på pengarna.

Det blev rättegång på Stockholms Tingsrätt på Scheelegatan. Janne och hans kompis körde med att dom inget visste och spelade dumma. Vilka jävla skurkar!!!

Men jag klarade mig förstås och Janne och hans kompis blev dömda för häleri tror jag.

Och jag avskedade förstås Janne redan innan rättegången. Och berättade för dom jag kände i musikbranschen vad det var för typ så han inte skulle kunna jobba för någon av mina vänner.

JAM LL&T

JAM blev mer och mer trångbodda och 2004 hittade jag en bra källarlokal mitt emot ingången till Claes på Hörnet på Surbrunnsgatan 29. Det hade varit en badrumsbutik som lagt ner och Dragan och jag fick kontrakt med bostadsrättsföreningen utan att behöva betala för någon överlåtelse. Det var ett stort takfönster upp till gården mitt i lokalen som gav bra ljusinsläpp så den var mycket trevligare än den stora lokalen på Roslagsgatan som var en ren källarlokal utan fönster. En trappa upp fanns det ett kontor med lågt i tak där Wasberg kunde jobba och där nere var det ett inglasat kök som man kunde hålla koll på butiken från.

Det blev en riktigt bra avdelning av JAM och butiken drevs helt av Dragan som även utökade sortimentet med trummor och cymbaler och en hel del ljus- och PA-prylar.

När Nisse och hans crew och personalen hade målat väggarna och börjat sätta upp ljuset kom vi på att det skulle bli en perfekt bakgrund för en video och det hade ju Slaptones snackat om. Sagt och gjort!

Och det blev en riktigt bra video som jag tror hjälpte dom vidare i sin karriär.

Efter ett tag när affärerna hade stabiliserat sig föreslog jag Dragan att vi två skulle bilda ett separat bolag med 50% var och vi bildade Ljud, Ljus & Trummor i Stockholm AB, förkortat JAM LL&T.

Det bolaget har gått bra från första dagen. Dragan är väldigt självständig och stör inte i onödan och vi brukar ta några luncher där vi dryftar hur firman går.

NAMM 2003, 2004

Jag bjöd med några medarbetare till NAMM många år. Calle Midi hakade på också ett år, han tog med sin jobbiga flickvän med den gälla rösten som var en pina för många. Plus att jag bjöd med tjejkarna Bondesson och pappan i Slaptones ett år. Året efter tog vi med oss grabbarna i gruppen Sleepbeats, vi tänkte introducera dom för Fender men det funkade inte tyvärr.

Dom var med till Nashville men sedan drog dom hemåt medan vi andra drog vidare till Memphis och New Orleans. Johans och mina goda vänner Per de Flon och Oscar Öberg på Softube var med ett år för att dom skulle få kontakt med Fender, Marshall osv för att sälja in sina digitala modeling-lösningar för gitarrförstärkare.

Det lyckades!

Dom hakade på ända till Nashville och Memphis också.

2003 började vi USA-resan i San Francisco där vi åkte limousine, besökte turistställen och även Mels Diner om jag minns rätt.

I Los Angeles snackade jag med Fender som ju äger Gretsch och fixade så Slaptones fick spela i Fenders monter på mässan och det blev succé! Det slutade med att dom bjöds in att spela på Musikmesse i Frankfurt under Fenders jättestora middag för alla handlare året därpå - det var kanske 500 som såg dom där och jag vet att dom fick många erbjudanden att uppträda lite här och var i världen.

Doll Hut heter att gammalt välkänt Rockabilly ställe en bit ifrån mässan i Anaheim i Orange County och vi lyckades fixa en spelning åt Slaptones där.

Jag har för mig att det blev Limousine dit också. Det har blivit lite av min grej att åka limousine.

Under resan kollade Örjan och jag också vad en Lincoln stretch limousine kostade begagnad. Inte så farligt faktiskt.

Och ett tag hade vi snackat ihop oss med Greta i Slaptones att hon skulle kunna köra våra kunder i limousine i veckorna, leva bra på tipsen hon skulle dra in. Och köra orkestrar till spelningarna på helgerna. Jag tror det skulle ha blivit succé men tyvärr blev det aldrig av. Och tänk vad många JAM-kunder som skulle gilla att hämtas i limo och bli körda hem med prylarna i limo!

En skitbra idé tycker jag fortfarande. Man skulle inte heller behöva några extra tillstånd utan det var bara att sätta igång. Och snacka om massor av gratisreklam när folk skulle lägga upp bilder på sig i limon och även tillsammans med chauffören Greta!

Vi bilade vidare i en stor Cheva van vi hyrt. Först till Nashville där Sleepbeats gjorde ett kort uppträdande på ett känt ställe men det var helt oplanerat så det gav inget. Dom hade kontakt med en producent där som dom besökte och det gav inget heller. Vi gick på några musikställen som BB King Blues Club där vi såg ett svängigt band med en kille som lirade trummor med händerna på en Akai trumsampler. Och så åkte vi förstås till Gruhn Guitars och kollade lite vintagegitarrer.

Sedan bar det av vidare till Memphis där vi besökte Elvis ställe Graceland och lyssnade på bluesartisterna en kväll när vi gick från ställe till ställe på Beale Street. Vi kollade in Sun Studos förstås och besökte Gibsons fabrik som inte imponerade och sedan drog vi vidare till New Orleans för mera äventyr. Det var på vintern samma år som det blev översvämning och kaos där efter orkanen Katrina. Örjan och jag knallade runt en hel dag bland turistfällorna - kul att ha varit där

JAM Akustiskt

Tvårs över min utställning låg en märklig butik på Roslagsgatan 7 som kördes av en kines. Det var någon sorts närbutik med livsmedel och olika kinesiska varor. Det luktade konstigt och att det var något generalknas förstod vi som ibland handlade där.

Jag fick höra att han ville sälja så jag förhandlade lite med kinesen som verkade vara på ruinens brant. Hyran till bostadsrättsföreningen låg på 20.000:- men butiken var rätt stor och långsmal vilket är bra om man skall sälja gitarrer - mycket väggyta att exponera instrumenten på.

Jag och några vänner hade åkt till NAMM Show via Paris där vi hade övernattat en natt. På vägen till en restaurang passerade vi en butik som sålde fioler och där stod en kille och mekade med fioler på en bänk i skyltfönstret.

Inne i lokalen kunde man ana en massa instrument som hängde överallt - även i taket. Det såg väldigt trevligt ut. Sådär skulle en butik för akustiska gitarrer se ut tänkte jag.

Så jag började förhandla med kinesen och vi fick till ett deal. Han ville ha 100.000:- för överlåtelsen om jag minns rätt - och absolut inte överfört till någon bankkonto utan kontant. Jag snackade med ordföranden för bostadsföreningen han hyrde av och berättade att jag ville öppna en specialbutik för akustiska gitarrer och han kollade med styrelsen och välkomnade mig. JAM var ju redan kända i kvarteret.

Så det blev affär.

Men kinesen var seg med att flytta ut sina prylar, han hade gett upp och det var bl a en frys som stod kvar och en hel del bråte när vi flyttade in. När jag öppnade locket på frysen var det inte någon lek. Där hade en massa konstiga frysvaror från Kina legat upptinade några månader. Fy faaaaaaan. Har nog aldrig upplevt något värre. Snacka om stank!

Jag fick tag på en snickare som ledde arbetet att fixa upp

lokalen och vi satte igång. Verkstadsbänken i skyltfönstret blev precis som jag ville ha det. Jag ville ha runda former så den långa disken på höger sida när man kommer in byggdes med rundad framsida som på en jättelik utsträckt gitarr. Vi limmade fast en massa trasiga gitarrer vi skrotat i taket och byggde alltihop så att detfskulle kännas som en gitarrverkstad där det luktar trä.

Halva lokalen ligger längst efter att man gått några trappsteg ner och där byggde vi ett litet lager framför muggen och nödutgången. Jag lät handfatet vara kvar - ser rätt surrealistiskt ut nu bland alla fina gitarrer men praktiskt när man skall städa.

Jag hade berättat för Uffe Bejerstrand att jag skulle köra igång en separat butik för akustiska instrument och erbjöd honom att hans firma skulle få disponera en yta där inne mitt bland gitarrerna som kontor för sin artistförmedling. Han var med på det. Min idé var ju att med hans artistförmedling på plats skulle hans artister och arrangörer med tiden komma förbi och skriva kontrakt osv. där så slapp dom åka ut till någon förort. Och vi fick in nya kunder som skulle hänga hos oss. En sån där Win-Win situation. Nu blev det inte så - Uffe backade ur precis när vi öppnade - jag tror han förlorade på det för han hade ju kommit i kontakt med nya artister till sitt stall.

Vi byggde en liten scen där inne direkt efter trappen till nedre delen av lokalen samt satte upp ett litet PA och lite ljus. Det blev riktigt trevligt.

Jag ville ge nya artister en chans att prova sina vingar inför sina vänner och fans någon kväll i månaden och även förstås bjuda in en publik men det skulle inte vara entré utan gratis. Det blev väldigt lyckat och flera artister och grupper som uppträdde blev senare kända som de tre sköna systerarna med sin pappa i Slaptones, Maritza Horns dotter Melissa mfl. och många artister har testat nya låtar på publiken där.

För att höja stämningen brukade jag också bjuda på öl

eller vin och med tiden blev det en skön och avspänd mötesplats för musiker och deras vänner.

Jag hade turen att få tag på en väldigt duktig gitarrbyggare, Andras Novak, som även hade varit chef för McDonalds på Sveavägen så han borde ju klara av att driva en gitarrbutik tänkte jag. Han gillade idén och blev den första jag anställde.

Ukulelefeber

När jag var på NAMM Show snubblade jag över en taiwanesisk firma som erbjöd helt OK ukuleles för billiga pengar vid köp av minimum 1.000 stycken.

Varumärket var Mahalo, modellen hette Mahalo U30 och firman hette Team International med huvudkontor i Taiwan. Ukkarna tillverkades i Kina och fanns i olika färger men en del var inte så kul. Jag frågade om jag kunde bestämma färgerna själv och det gick bra. Det följde med en enklare bag i samma färg också.

Så jag beställde 1.000 stycken, dom kostade bara USD 5.50 så det var ingen jättesatsning. Och jag skickade färgprover. Jag ville ju ha lite 50-tals stuk på dom så det var Cadillac Pink, Baby Blue, Red, Yellow, Green och Black. Inga problem för tillverkaren.

Personalen på JAM Akustiskt skrattade åt mig när jag berättade att snart kommer det 1.000 ukuleles. Du är inte klok Jerker, dom kommer att hänga här i årtal sade dom. Vi hade tidigare sålt en del ukuleles bland annat några från ukulele-kungen Thomas Ahlander som skrivit en utmärkt ukuleleskola, han hade en modell som hade tunnare kropp som jag gillade. Han körde sedan flera ukulele-festivaler och även ett världsrekordförsök för att hamna i Guinness.

Tommy Blom jobbade på reklamradiostationen Vinyl 107

och jag hade fått kontakt med honom redan tidigare när jag endast körde lite dyrare ukuleles.

Tommy Blom var med en kväll när vi hade ettårsjubileum. Vi drack några öl och snackade och spelade ukulele. Tommy var en riktig stjärna på ukulele. Jag berättade om dom 1000 ukuleles som var på ingång och vi spånade lite om hur jag skulle sälja dom. Det stod ett sexpack öl framme på disken och Tommy sade - Sälj dom i 6-pack!

Och jag tänkte till. Varför inte prova. Det var ju så bra pris och jag kunde göra en kul grej av det. 6 ukuleles i olika färger! Blir snyggt på bild. Och jag tog några kul bilder - en med en svart vän som har ett glatt smile som blev väldigt lyckad. Och sedan blev det en annonsdrive i Metro och Tommy promotade dom på hans reklamradiostation med en tävling där dom kunde vinna en ukulele.

När dom tusen levererades framåt hösten sålde dom slut på bara en månad.

Örjan sålde dom också till sina återförsäljare för Eagle ute i landet.

Jag sålde dom styckvis för 299:- och i 6-pack i olika färger för för bara 999:-.

Det blev som ett kedjebrev. Kunderna spelade såklart på dom och hängde några på väggen men det blev förstås några över och nästa gång dom var 260 bjudna på fest tog dom med en ukulele som present, roligare än den vanliga vinflaskan eller blomman.

Jag lade snabbt nästa order, 3.300 ukuleles en hel 20 fots container full. Dom kom ett tag före jul och var slut vid nyår!!! Så jag beställde hem en container till. Bara första året sålde vi 10.000 ukuleles. Och det fortsatte år efter år när

Örjan, jag och nya butikschefen Oscar hittade nya modeller och promotade ukuleles stenhårt under många år, det var inte bara Mahalo U30 utan vartefter utökades sortimentet kraftigt. Jag blev bra vän med chefen för firman som sålde dom här billiga ukkarna. Och jag fick honom att tillverka ukuleles i alla möjliga varianter som han sålde även på andra marknader.

Bl a i form och färg som en liten Les Paul och en kul modell som en Flying Vee som jag ritade som såldes i hundratusental över hela världen.

En dag på vägen till muggen i Musikmesse hörde jag någon spela på en ukulele som klingade riktigt fint. Den var helt i mahognyfaner, snygg och trevlig. Och bra pris. Vi kallade den för Loudmouth för den hade väldigt stark ton för att vara så billig. Och det blev flera varianter, en som var samma modell som Loudmouth fast bara hälften så tjock kropp. En riktigt flådig Concert modell med pärlmorinlägg i både greppbrädan och runt kropp och hals och med solida material överallt döpte vi till Lullulele. Haha! Jag har utvärderingsexet kvar.

Jag stod på Skolforum en höst och sålde hela klassuppsättningar till glada musiklärare som var trötta på blockflöjt i undervisningen. Succén var ett faktum.

Jag körde också några gratis snabbkurser i ukulele för en del förskollärare på JAM Akustiskt. Dom lärde sig spela 3 låtar på några timmar. Lade upp en enklare ukuleleskola jag gjort själv på hemsidan. Ukulele var tricket för att locka in kunder i butiken. Samma kunder kom igen senare och köpte gitarrer och annat - ukulelen var bara insteget.

När jag kollade för några år sedan hade vi sålt 70.000:- ukuleles. Det är några stycken.

Vi var några entusiaster som gasade ukuleles. Först var Ukuleleklubben i Göteborg och jag och Örjan åkte ner till dom en gång och sålde ukuleles när dom uppträdde i Slottsskogen utanför Göteborg.

Thomas Allander var nog den bästa promotorn. Han skrev en ukuleleskola med CD till som såldes i massor och ordnade riktigt stora spektakel som

Världsrekordet i Ukulele som gick på Långholmen ett år och även på Stadion.

Han lät tillverka alldeles utmärkta ukuleles också. Och han har humor! Kolla på nätet - det finns en del kul klipp. Jam sålde förstås både hans ukuleleskolor och hans Allander ukuleles. Jag och Tommy Blom blev inbjudna till en riktigt trev-

lig ukulelefestival i Lennartsfors i Värmland. Byn ligger nära norska gränsen vid några slussar för Dalslands kanal. Det är en camping med båtplatser och en dansbana under tak och massor med folk mitt i semestertiderna. Det kom ukulelespelare från halva Sverige och halva Norge och allt var väldigt väl arrangerat.

Tommy uppträdde och jag sålde ukuleles. Andra året tog jag med mig ett PA-system som dom ställde upp på ett lastbilsflak utomhus som fungerade som scen - det var så mycket folk att man behövde två scener. Tyvärr var inte killen som skulle mixa ljudet så erfaren så efter en stund fick jag rycka in och ställa in ljudet i PA:t och så fastnade jag där.

Örjan och jag åkte på flera festivaler också, till Sundsvall, Göteborg, Mellerud, Örebro och Ludvika och några ställen till. Det var verkligen full rulle. Vi tog med oss en massa ukuleles och sålde på plats.

I Stockholm var jag med och bildade Ukulelekommissionen som hade en eldsjäl och Alfa-Romeo entusiast som heter Robert Hultman som pådrivande kraft. Vi gasade på riktigt bra när vi hade tid och körde några festivaler också.

Ett år kom ett band ända från Finland över för att spela med oss i Sundsvall eller Gävle - kommer inte ihåg. Vi hade en del möten på övervåningen på Hard Rock Café också. Mat och dryck ingår ju när man skall umgås.

Vi komponerade gemensamt en egen låt som hette Brandmannalåten med melodi från en gammal gospel. Det handlade om att Brandmän söker flammor hela dan och när elden väl är släckt är lusten redan väckt. Det var mycket erotik i texterna och just den här låten komponerade vi gemensamt en kväll inför en spelning vi skulle göra på en brandstation söder om stan som hade årsfest där vår lilla orkester var inbokad. Det var jättesuccé.

Det är bara en modell som inte kom i produktion som jag ritade. Eagle Prick-U-Lele. Den hade kropp som en pung och huvud som ett ollon. Och den skulle vara i rosa förstås. Jag visade den för Team international men dom fegisarna

vågade inte tillverka den. Men jag kanske låter tillverka den i egen regi så småningom själv. Undrar hur många som skulle säljas världen över.

I många länder är det helt OK att hylla det manliga organet. I Japan har man t o m en penisfestival varje år som heter Kanamara. Jag reggade domänen Kanamara.se för några år sedan just för detta men gick inte vidare med det - orglarna tar mer tid. Och jag fick en prototyp tillverkad av Ingvar Tropp som var med i ukuleleklubbarna. Ju mer jag tänker på det - ju bättre är ju idén. Jag tror jag skall dra igång med den nu efter det här bokprojektet!

På senare år hittade jag en tillverkare som gjorde ukuleles i plast som var riktigt bra, lättspelade och med bra ton. Tidigare hade jag fått tag i några plastukkar som såg kul ut men dom var mer som leksaker. Dom här hette Gearbugs och jag köpte hem en ordentlig laddning som JAM Gitarrer fortfarande säljer av. Jag lanserade dom som badkarsukuleles. Gearbugs kom även med några ukuleleplankor med Bluetooth, perfekt för att öva nästan ljudlöst, samt en mycket trevlig Cigar Box ukulele som jag också tog in.

Det finns en del kvar fortfarande på JAM Gitarrer.

Jag beställde också hem en mycket trevlig modell i solid mahogny som jag lät sätta varumärket Jerkers på huvudet på. Dom var kanonbra och tog snabbt slut så jag beställde fler. Och när jag betalat 30.000 för nästa sändning försvann leverantören bara. Putz Weg. Jag försökte spåra honom via min vän och gamla kompanjon Mandy som jag hade ett bolag med i Kina men hon hittade honom inte heller. Vad gör man? Jag slutade köpa hem ukuleles.

Jag lärde känna Kenth Kessy genom Hjalle som importerade vintagegitarrer från USA samtidigt som mig på 70-talet.

Vi höll lite kontakt genom åren och när JAM Akustiskt dragit igång berättade han att han kommit på ett bättre sätt att lära ut hur man spelar gitarr än det traditionella, framförallt vad gäller hur man tar ut olika tonarter.

Han skissade lite för mig och vi kom på att man skulle

kunna ge ut Kessy's Gitarrskola att sälja både till Eagleåterförsäljarna via Örjan och direkt till gitarrkunderna på JAM Akustiskt.

Det enda som fattades var illustrationer. Men det var ju inget problem, jag hade ju fått bra kontakt med Anders Parsmo, killen som tecknat Rockrätten åt oss på JAM.

Parsmo gjorde ett utmärkt jobb och jag lät trycka upp 1000 ex tror jag det var. Kessy jobbade som gitarrlärare, både hemifrån kåken i Stallarholmen och någon skola söder om Mälaren. Jag fixade så han kunde ge lektioner på JAM Akustiskt kvällstid och senare i min utställning. Jag tog inget för det förstås, det var ingen som stördes och en och annan gitarr såldes också till Kessys elever.

När jag hittade den nya större utställningen i hörnan Roslagsgatan/Surbrunnsgatan erbjöd sig Kessy att hjälpa till att fixa upp lokalen och han och några kompisar slet i flera veckor med det. Och sedan dess har han haft sina ”patienter” på lektioner där 3-4 kvällar i veckan.

Kessy blev smittad av Corona och hamnade i respirator, riktigt läskigt. Men han är en seg typ och nu 25 maj 2020 när jag skriver detta ringde han mig här i Marmaris och berättade att han har blivit lovad att få komma hem igen imorgon. Han är säkert tillbaka och kör sina lektioner i min utställning i höst igen.

Bosse Hansson

Jag gjorde några tappra försök att få igång min gamla vän igen för 10-15 år sedan. Bosse var en otroligt sympatisk kille och gammal vänskap rostar aldrig.

Jag kände Bosse sedan han och Janne Karlsson körde på Gyllene Cirkeln på 60-talet i duon Hansson & Karlsson. Bosse hade väldigt speciell stil när han spelade på sin Hammond

L-100 med dubbla Lesliekabinett och en extra subbaslåda, det var väldigt bra tryck och det svängde som tusan när han körde duo med Loffe.

När jag precis hade flyttat upp Musikbörsen till S:t Eriksplan runt 1971 kom han in i butiken och ville ha lite nya sound. Jag åkte sedan över med lite instrument till inspelningen av Ur trollkarlens hatt i studion på Katarinavägen.

En Farfisaorgel bl a tror jag och nån Davoli synth? Kommer inte ihåg. Jag såg honom sedan inte på många år men i mitten av 90-talet så stötte vi ihop på puben mittemot Estrad på Folkungagatan. Då var han ganska nergången, hade tappat tänderna och var ledsen men vi snackade gamla tide flera timmar den kvällen.

Sedan tog det några år tills han kom ner för trapporna på JAM på Roslagsgatan 14. Vi pratade ganska länge igen. Om hans musik och gamla minnen.

Bosse skulle köra några re-union spelningar med Janne Karlsson men det verkade gå trögt med övandet. Så nästa gång jag köpte in en Hammond L-100 ställde jag undan den till honom med ett 760 Leslie.

Och nästa gång Bosse kom till JAM sade jag att det var bara att säga till så skulle jag köra ut prylarna till honom så han kunde komma igång och öva igen.

Han skulle få låna dom på obestämd tid. Han bodde då i villan vid Kungsholms strand hos Länkarna och hade ingen orgel sedan många år. Och jag vågade inte ge dom till honom för då hade han nog sålt dom.

Men inget hände. Orgeln stod kvar. Och han kom gång på gång ner till mig och Johan på JAM, verkade vara ensam.

Han och Janne Karlsson skulle alltså köra en re-union spelning på Mosebacke och dom hörde av sig till mig på eftermiddagen för det var något problem med orgeln som stod där, så jag åkte dit och fixade den men kunde tyvärr inte stanna och höra dom.

En dag strax efter det kom han förbi och berättade han att han skulle sälja de rättigheter han hade på skivorna. Väldigt

tragiskt. Det var ju avkastningen på dom som han levte på i alla år. Jag hade sett hans vinyler och CD lite överallt i världen, Tokyo, Los Angeles, London, Frankfurt, och fattade ju att han tänkte ge upp, bara försvinna och inte leva vidare och spela osv. Sorgligt. Men filmen jag såg på SVT för något år sedan ger en mer positiv bild - tur det. Jag saknar honom!

Oscar Björklund

När jag och Örjan var på Musikmesse 2001 eller 2002 hade Norska Gitarrbyggarskolan en monter uppe på andra våningen bland akustiska gitarrer. Där var det samling varje kväll för dom bjöd på norsk rökt lax, öl och snaps vid 17-tiden och det var full rulle en bit efter att mässan stängde kl 18.00 också. Där stod svenska eleven Oscar som gick sista året på skolan och vi fick väldigt bra kontakt med honom. Det slutade att vi gjorde sällskap över till Sachsenhausen på andra sidan Main där det ligger en massa restauranger och klubbar. Till slut hamnade vi på en rockklubb som fortfarande fanns kvar för något år sedan sist jag var där.

Jag var ju på gång att dra igång en separat gitarrbutik och tänkte att Oscar skulle passa som butikschef.

Oscar var intresserad men han skulle först jobba på en vintagebutik i New York som heter Toys from the Attic som han fått kontakt med - han ville lära sig om vintagegitarrerna från grunden.

Vi höll kontakten och träffades igen på Musikmesse om jag minns rätt. Under tiden drog jag igång JAM Akustiskt och Andras Novak var butikschef.

Men efter några år ville Andras köra eget så då passade det ju perfekt om Oscar började. Och så blev det.

Oscar var dessutom väldigt bra på att driva butiken och JAM

Akustiskt gick bättre och bättre. Han hade bra koll på vintagemarknaden också och brukade värdera instrument åt dödsbon och försäkringsbolag.

Vi blev vän med en kille som var fotograf som hade fotoateljé i samma hus med ingång via porten. Vi körde båda Alfa-Romeo och snackade om allt möjligt och en dag kom han till mig och sade att han skulle flytta och undrade om jag ville ta över lokalen.

Vi tittade lite på möjligheterna och kollade förstås med bostadsrättsföreningen om vi i så fall skulle kunna ta upp ett hål i väggen och slå ihop lokalerna. Visst - det skulle funka. Hyran var ganska hög men vi tänkte att det skulle löna sig ändå, nu blev ju butiken en bit över 400 kvm och det skulle dra in mer folk när vi kunde exponera dubbelt så mycket prylar.

Fotoateljén låg under gården och hade glasfönster i taket över nästan hela lokalen så det var väldigt ljust och fint om man drog ifrån jalsuerna som täckte dom. På sommaren blev det för varmt om man lät solen lysa in.

Det fanns plats för en riktig gitarrverkstad också. Både 4 arbetsplatser bakom en glasvägg från den gamla fotostudion samt plats för alla maskiner för att bygga och mecka med gitarrer i rummet bredvid, också med glasvägg mot den stora delen av lokalen.

Bakom verkstaden mot ingången från gatan fanns det lite förråd och en spiraltrappa upp till en lokal med fönster ut mot gården. Där byggde vi en lackverkstad och ett kök med matplats samt en plats för att sköta inköp och bokföring i lugn och ro.

Nisse hyrdes in och han satte igång direkt så det tog bara någon månad tills vi kunde slå ihop lokalerna. Då flyttade vi också in elgitarrer, elbasar och förstärkare till den nya avdelning så det inte störde så mycket när kunderna testade prylarna.

Oscar hade kontakter och han fick tag i 4 duktiga gitarrbyggare som fick tillgång till verkstad och arbetsplatser och förstås våra kunder så dom kunde dra igång direkt i sin del av lokalen.

Det blev verkligen toppen och det funkade lika bra nu när jag hoppat av. Gå in och kolla om du inte varit där än.

Johan flyttade senare ihop med Dragan i lokalerna några år efter att huvudbolaget gått i konkurs och senare körde han en egen synt- och studioavdelning på Roslagsgatan 12 där han tog över mina lokaler jag haft där sedan 2011 och hittade större lokaler på hörnet vid Surbrunnsgatan för mina orglar. Lokalen på Roslagsgatan hade Johans enskilda firma hyrt och dom var värda en hel del visade det sig.

Efter JAMs konkurs byggde jag tillsammans med Stefan Krooks om lokalerna under ett helt år och sedan var det meningen att vi skulle hyra ut de olika delarna som studios. Men Stefan drog vidare och Johan sålde.

Lokalen på Surbrunnsgatan ville bostadsrättsföreningen kasta ut oss ifrån för att kunna bygga om gården. Lokalen hade ju ett utmärkt takfönster som dom snackade om att ta bort. Vi förhandlade ett tag och till slut fick vi loss 300.000 som vi använde för att ta över en lokal på Roslagsgatan 19. Det är bra för att hålla ner personalkostnaden att dela lokal med färre som står i butiken.

Johan lyckades överlåta den stora lokalen på Roslagsgatan 14 till Cow Pow, några grabbar som kom från Cheironstudion och ville ha studios och jobba med sina artister där.

JAM hade sålt Viscounts synt Oberheim OB 12 och Hammond Clones som också hette Oberheim sedan slutet på 90-talet. Viscount hyrde varumärket Oberheim och med tiden tillverkade dom orglarna under eget namn istället.

Viscount har tillverkat elorglar sedan 60-talet och drog igång med kyrkorglar tidigt också. En vän till oss som heter Janne Johansson som tidigare jobbat med Ludwigsson i Eskilstuna och även jobbat med Malmsjö orglar om jag minns rätt representerade Viscount vad gäller kyrkorglarna.

Janne Johansson hade en lokal på Grevgatan där han ställde ut kyrkorglarna.

Han var riktigt bra på att spela på Hammondklonen, han var en baddare på att köra basgångarna med fötterna och lirade kul 60-tals orgeljazz så han hjälpte mig att demonstrera Viscounts två-manualiga Oberheim modell när JAM Göteborg drog igång.

Några år senare fick Janne en hjärnblödning och firman på Grevgatan stängdes. Jag erbjöd honom att jobba hos mig några timmar om dagen för att rehabilitera sig för han kunde spela orgel fortfarande men hade väldigt svårt med talet så det blev inget av med det.

Jag hade ingen vidare koll på Viscounts kyrkorglar men hade ju träffat deras försäljningschef i deras stora monter på Frankfurt-mässan och kollat in orglarna och digitalflyglarna som jag tagit in några ex av.

Nu började folk höra av sig om kyrkorglarna beroende på att JAM stod som representant på hemsidan viscount.it. Så jag tog in några enklare modeller och började sälja. Det var ingen riktig fart, JAM var egentligen inte rätt kanal, men det gick skapligt ändå med 5-6-7 kyrkorglar om året.

2008 var jag på Musikmesse i Frankfurt igen och där presenterade dom sin nya serie som inte var baserade på sampling utan på modeling.

Jag fick höra historien bakom. Viscount tyckte att dom kommit till vägs ände vad gäller samplingsteknik, det var i princip inget nytt sedan de digitala orglarna introducerades av amerikanska Allen på 70-talet. Visserligen var det större samplingar men fortfarande var det problem med att få ett realistiskt ljud från högtalarna när datorn i orgeln skulle räkna ihop många samtidigt nedtryckta tangenters stämmor som var samplade i 16 bitar. Lösningen för att få det att funka var att ha många högtalare. Det är därför man ser mäktiga högtalaranläggningar med 14 stora 15-tums lådor med horndiskanter och jättelika subbasar kopplade till. Helt vansinnigt egentligen för en piporgel spelar inte ens 100 db kontinuerligt - som en bättre hemmastereo i styrka.

Man utnyttjar lokalens akustik och det kan låta högt ändå men om du har en dB-mätare i din mobil kan du kolla. Inte ens på orgelläktaren några meter framför en mäktig pipgarderob har jag fått ut 100 dB.

Här saxar jag lite från det jag skrivit på min hemsida jerkerantoni.se om du skulle råka vara tekniskt intresserad av tekniken bakom:

Det tog 10 ingenjörer 10 år att ta fram grunden, PHYSIS. Över 40 miljoner har investerats och ett team på totalt 40 personer har lagt ner tiotusentals timmar och hundratusentals rader kod för att ta fram modelingprogrammet PHYSIS, allt programmerat i Linux, samma operativsystem som driver större delen av Internet.

2008 presenterades det lyckade resultatet på Musikmesse i Frankfurt - digitala orglar från Viscount som känns som äkta piporglar både fysiskt och organiskt, inte statiskt eller elektroniskt som hos orglar med traditionell samplingsteknologi. Levande instrument!

Jag var där!!! Och det förändrade faktiskt mitt liv. Det var första gången håret på mina armar reste sig när någon spelade på en digital kyrkorgel. Något helt annat än konkurrenternas samplade orglar som i princip låter likadant hela tiden, varje gång du trycker ner en tangent, och oavsett vilka andra tangenter som är nedtryckta, hur många stämmor som är inblandade och tar resurser osv. Allt tack vare den nya patenterade tekniken för ljudalstring med physical modeling, PHYSIS, som uppdateras kontinuerligt - orglarnas operativsystem förbättras, ofta med funktioner som kunderna efterfrågat, nya stämmor har tillkommit och det är gratis att ladda ner uppdateringarna.

PHYSIS teknologin utgår från en 3-D modell av alla ingående delar i en piporgel:

- Väderlådornas utformning och egenskaper samt pipornas placering.
- Pipornas egenskaper och karaktär, grundtyp (flöjstämma, rörstämma osv.) tillverkningsmaterial, grundform, utformningen av pipfoten och pipkroppen (täckt, halvöppen, öppen, stämslits, konisk eller rak i formen), labiernas utformning och uppskärning, pipans mensur, hur mycket luftbrus som uppstår, hur "skitig" tonen skall vara tack vare damm i pipan osv. osv.
- Lufttrycksväxlingarna under spelet som gör att en äkta piporgel alltid svävar lite i tonhöjd

- Ansatsens karaktär och mängden luft som finns tillgänglig beroende på hur många pipor som skall förses med luft samtidigt. Variationer i ansatsen efter hur snabbt du repeterar tonen mm.

- Stämmans egenskaper vad gäller avklingning - att tonhöjden sjunker när luften går ur pipan.

- Tonhöjden i stämmans uppsättning pipor i förhållande till andra stämmor, mm.

När du trycker ner en tangent på orgelns fina Tracker Touch klaviaturer från italienska Fatar, räknar orgelns "motor" fram ljudet i realtid, dvs översätter alla ingående element i den virtuella piporgel du ställt in till ljud som kan placeras i inbyggda eller externa högtalare i olika konfigurationer, i 6.1, 8.1 och upp till 20.1 Surround Sound i dom största modellerna.

Du hör hur ljudet från dom virtuella piporna hoppar mellan C/C#-lådornas pipuppsättningar i högtalarna.

Läs mer om det på min hemsida <http://jerkerantoni.se/den-nya-tekniken.html>

Jag var verkligen jätteimponerad av ljudet från orgeln på Musikmesse så jag beställde hem en likadan och några vanliga modeller också och tänkte satsa mycket mer på kyrkorglarna och något år efter drog jag igång ett eget AB igen som jag fortfarande kör, Jerker Antoni Konsult AB. I början lånade jag entrén till JAM på Roslagsgatan.

Jag hade köpt hem en stor och maffig tremanualig lyxig modell för 250.000:- när Viscount hade presenterat den nya tekniken med Physis modeling. Jag hade redan de vanliga samplingsbaserade modellerna att visa men nu blev det mycket intressantare när jag fick hem den stora Unico 500 som jag bjöd in stockholms organister att testa i Essinge kyrka. Viscounts folk kom upp och hjälpte till men tyvärr insjuknade organister som skulle demonstrera orgeln så jag fick ta in en annan kille med kortast möjliga varsel och han hade knappt provspelat en Viscount orgel innan. Vi körde inte högtalare på orgelläktaren som vi borde utan Dragan

hjälppte mig att ställa upp 4 Bose-system framme i koret så det blev inte det där vackra reflekterade ljudet som vi ville ha heller.

Med tiden lärde jag mig mer och mer om hur man får en orgel att klinga fint i en kyrka genom att utnyttja reflexerna från valven och väggarna och rikta högtalarna rätt. På några år fick jag igång försäljningen trots att denna första demo var ganska misslyckad.

Organ Battle

En dag kom Ulf Norberg och Gregory Lloyd förbi och testade mina orglar och dom ville beställa varsin likadan orgel, modellen heter Viscount Vivace 90. Och då fick jag förstås en idé. Jag skulle ju köpa hem två likadana orglar samtidigt så då skulle vi ju kunna ställa upp dom mittemot varandra någonstans och köra en duell - inte med svärd eller pistol utan med instrumenten! Ett Organ Battle!

Så jag gav dom två organisterna ett extra bra pris mot att dom skulle köra en orgelduell innan orglarna som kom från Italien kördes vidare hem till dom.

Min idé hade varit att köra duellen i det där runda hålet mitt i den stora hallen på Centralen så publiken skulle kunna stå längs räcket där uppe och titta ner genom hålet på dom två organisterna när dom körde sin duell där nere.

Jag skulle köra lite extra marknadsföring och bjuda in organister mfl.

Så när orglarna var beställda på fabriken kontaktade jag Jernhusen som bolaget som äger Centralens fastigheter heter. Men det var så svårt så svårt och dom ville dessutom ha rätt bra betalt fast det var jag som skulle bjuda på gratis underhållning. Det här var på sommaren och ansvariga var på semester osv. så det blev tvärstopp.

Först tänkte jag köra en fuling - bara dra in orglarna och köra utan några tillstånd osv. och det hade säkert funkat. Fast det hade varit lite krångligt att arrangera förstås. Men jag hade säkert hamnat i tidningarna så lite böter skulle nog vara ok om man tänker på publicitetsvärdet.

Orglarna var på ingång inom några dagar så vad skulle jag göra? Orgelduellen måste ju bli av! Och goda råd var dyra.

Så det slutade med att jag ställde upp orglarna mittemot varandra på trottoaren utanför JAMs entré.

Det var en varm sommarkväll och folk samlades nyfiket omkring, trafiken på gatan stannade upp och jag hade ställt upp lite prylar på gatan så att man inte skulle kunna parkera där så publiken skulle få bra platser.

Jag bjöd som vanligt på lite skumpa och stämningen var på topp.

Och så drog dom igång sitt Organ Battle!

Och det blev en fantastisk duell mellan två utmärkta improvisatörer!

Ulf Norberg började på Beethovens 5:a, Dadadada! Toner-na studsade mellan husen. Och så svarade Gregory Lloyd Dadadada! Och så höll det på en bra stund.

När organisterna stannade upp och vilade sig lite kom filmstjärnan från den svenska syndens barndom och filmen Sommaren med Monika, Harriet Andersson ut på gatan. Hon hade hört musiken från sin våning högst upp i huset och kom i bara morgonrocken med ett glas vin i handen. Hon satte sig självsäkert på orgelbänken bredvid Ulf Norberg som den primadonna hon är medan duellen fortsatte. Riktigt kul. Harriet och vi andra njöt för fulla muggar när duellen körde vidare.

Harriet är en stockholmstjej som kan vara lite svårflörtad. En förmiddag när jag såg henne utanför JAM hade hon håret i dålig ordning, okammad kanske, och såg lite nymornad ut i plåten också. Hon brukade vara skapligt snygg trots sin ålder och jag brukade alltid skoja med henne, dra billiga gammaldags skämt och hon brukade vara bitsk tillbaka - hon är

snabb i käften. Jag hade försökt få med henne ut på lunch på Djurgården i både min Chrysler cab och min Mini Cooper S cab, men hon hade nobbat. Ibland höll jag upp dörren för henne när hon skulle kliva i eller ur en taxi. Och jag körde varje vår "Vi har vår i luften, var har ni er?" och skojade med henne.

Den här morgonen kunde jag inte låta bli att fråga - "Vad har du gjort med barret?". - "Skall du skita i!" svarade hon. Och sedan pratade hon inte med mig på flera år.

Ulf Norberg köpte bytte senare upp sig till en orgel med den senaste modelingtekniken, Viscount Sonus 60.

Gregory Lloyd ville också ha en orgel med Physis teknik och vi snackade lite.

Han ville ha en ännu maffigare modell som heter Unico 400 och dessutom skulle den vara speciallackad, han ville ha något som stack ut. Jag föreslog Ferrarirött. Och det tyckte han också skulle bli maffigt. Så hela orgeln lackades på fabriken i delar i Ferrarirött. Det blev häftigt - den första orgeln som fabriken lackat i Ferrarirött men kanske inte den sista.

Den gamla orgeln hjälpte jag honom sälja förstås och tog inget för det.

Nöjda kunder är bästa reklamen.

Roslagsgatan 12

Efter något år där mina orglar höll till i entrén till JAM fick jag tag på en egen butikslokal i huset bredvid på Roslagsgatan 12. Där hade Galleri Gyllner hållit hus i många år, ett litet galleri med ramverkstad. Ägaren skulle lägga ner rörelsen samt flytta ut på landet.

Det var en trevlig lokal med ett skyltfönster mot gatan och ett utrymme bakom med toalett samt ett litet loft med en trång trappa upp och lågt i tak däruppe.

Gyllner skulle pensionera sig och vi kom överens på en gång. Kontant betalning gällde och jag fick ta över lokalen direkt vid årsskiftet 2010/2011.

Jag fick behålla ljusskylten och beställde min nya logga som jag klistrade på plexiglasen i skylten. Jag fixade upp lokalen en hel del, målade om, satte gardiner ovanför skyltfönstren. Och till sist flyttade jag över orglarna från JAMs lokaler och drog igång.

Lördagen den 22 januari 2011 var det invigningsfest.

Jag ville göra det hela lite extra festligt så jag köpte hem skumpa och tilltugg.

Det var många som kom och ville önska lycka till och det blev succé förstås.

Den levande jukeboxen Henric de Koster var en av de första som kom när jag drog igång klockan 12. Han satte sig vid den största orgeln i lokalen och började lira. Och det var alla sorters musik. Han spelade i ett dansband när han kom till Sverige i slutet på 60-talet och drog gamla schlagers och populära låtar plus förstås en massa klassisk orgelmusik.

Henric berättade att han hade hjälpt Allens svenska agent Per Frendahl att sälja orglar i många år. Han hade fått lite provision, plus att han hade köpt en Allen orgel till sig själv till ett bra pris också. Henric är verkligen en expert vad gäller orglar, dessutom utbildad orgelbyggare. Vi hade trevligt och det var många som kom förbi och testade orglar och drack skumpa.

När jag skulle stänga klockan 18 ville inte Henric gå hem! Han var så imponerad av orgeln och möjligheterna och ville spela mer.

Något år senare bestämde han sig för att köpa en orgel till sig själv också.

Han lyckades sälja sin Allen orgel och tog upp sin nya Viscount UNICO CLV8 för backen till sin sommarstuga i Skriketorp utanför Norrköping.

Orgeln dominerade hela vardagsrummet. Och Henric var lycklig.

Jag pratade med Enzo Tabone, den nya försäljningschefen

på Viscount och vi kom överens om att göra en flygande start genom att bjuda in svenska organister på en resa till fabriken som ligger i en liten stad som heter Mondaino. Syftet var att demonstrera den nya Physis modelingtekniken och det var inte specifikt för orglar till kyrkorna utan handlade minst lika mycket om orglar till hemmet för organister att öva på.

Jag kollade upp vad flygbiljetterna skulle kosta och det var bara strax över 1.000:- med Ryanair direkt från Skavsta till Rimini som ligger några mil norrut från Mondaino. Viscount skulle stå för 2 nätter på delat hotellrum som bokades i Catolica, en badort som ligger vid havet nära Mondaino.

Jag började marknadsföra resan och fick ihop ett glatt gäng på 40 personer som samlades en septembermorgon på Skavsta flygplats utanför Nyköping.

Jag hade tryckt upp ljusblå kepsar med Viscount 2011 på som alla tog på sig så jag kunde hålla ordning på dom. Och det behövdes. Och det såg kul ut.

Det blev en jättelyckad resa och många blev jag senare vän med för livet.

Vi umgicks intensivt redan första kvällen på hotellet. Några passade på att ta ett dopp i havet. Nästa dag var det rundvandring i fabriken och alla fick provspela orglarna. På kvällen blev alla bjudna på middag utomhus på en kulle ovanför vingårdarna som familjen äger. Det var nog en av dom skönaste kvällarna jag varit med om. Dom lagade maten i en jättestor lerugn just när det började bli mörkt. Det var alldeles vindstilla och alla åt med stor aptit och vinet flödade också förstås. Det var en del folk från fabriken med också förstås samt ägarna och Enzo. När vi kom till kaffet tog en av deltagarna, Mats Kästel initiativet till körsång!!! Mitt i natten uppe på kullen. Italienarna har ju inte en sån fin sångtradition som svenska kyrkomusiker så dom var förstås mäktat imponerade. Det var så härligt att jag faktiskt fällde några tårar av lycka. Det är inte ofta det händer. En fantastisk kväll som alla kommer ihåg.

När vi sedan kom tillbaka till hotellet var det party ända

fram till morgonen för vissa och efter en sen frukost bar det av till Rimini flygplats för hemfärd.

Året efter började jag med mina Öppet Hus i lokalen någon gång i månaden och affärerna började dra igång lite mer.

Året efter erbjöd jag norska organister att åka på motsvarande resa men det var inte så enkelt. Det snackades om mutresa men jag kom förbi det genom att skriva att det rörde sig om övningsorglar för hemmabruk. Jag fick med ett 30-tal på den resan, flera av dom var från Sverige som missat året innan.

Denna gång funkade det inte med Rimini utan det blev Bologna och en extra dag i Venedig. Lika kul denna gång också.

Jag hade sålt Rietmüller flyglar och Dynatone digitalflyglar också men det började bli lite trångt så jag slutade med flyglarna och satsade 100 på orglarna istället.

På loftet hade jag en bäddsoffa för övernattnig, det hände att jag stannade i stan ibland och jag hade låtit installera ett avlopp och dusch från handfatet på den minimala toaletten - det funkade sisådär.

Jag tog över en Citroen skåpbil av JAM som jag fixade kul dekaler på, en Visount orgel som täckte hela sidorna. Jag lovar - den bussen syntes när jag åkte runt i landet och demonstrerade orglar.

Första resorna var min vän från Marmaris, Hasan Gúnesli med som sällskap, några resor gjorde jag med Ronney Magnusson då vi bl a hämtade upp en gammal Hammond H100 utanför Kalmar. Det var mest Västkusten och Sydsverige men även en tur till Värmland och Blekinge. Norrland kändes inte så intressant. Senare blev det resor till både Norge och Finland flera gånger om både med Marjatta och Henric de Koster.

På senare år har Henric de Koster varit min vapendragare. Vi har verkligen varit runt överallt - även i Norge och Finland och alltid haft väldigt trevligt. Jag har lärt mig massor av Henric för vi pratar mycket orglar när vi sitter långa sträckor i bilen.

Midnattsloppet

Jag hade fått kontakt med en kul tjej som heter Ulla Olsson när jag demonstrerade Viscounts nya orglar på JAM i Malmö. Hon gillade att sticka ut lite och hade en stor ödla som husdjur.

Ulla hörde av sig om hon fick låna en orgel till Midnattsloppet i Stockholm och jag fixade förstås det - all reklam är bra reklam.

Hon spelade på en avsats i tunneln från Hornsgatan ner till Skansbron som går över Hammarbyslussen och vidare till Södra Hammarbyhamnen. Det blev riktigt lyckat. Alla löparna hörde hur fint det lät när Ulla spelade på min orgel genom att högtalarsystem så det var bra tryck och fantastiskt akustik i tunneln när dom sprang förbi.

Ulla kom förbi ibland och övernattade i min lokal några gånger och hon hade förstås med sig sin ödla som hette Freja.

Ett år skulle hon vara med på ett jippo i Vitabergsparken på Söder och jag tog en bild på henne och ödlan i min vita Chrysler cab när jag körde jag henne dit.

Det blev en riktigt kul bild och uppmärksammades mycket när jag skrev bildtexten på Facebook om två ödlor. Haha! Men Ulla tyckte det var OK.

Jag fixade ett jobb till henne för Clavia som säljer Nords orglar och hon gjorde en video med en Nord C2D.

Annars var hennes grej att spela orgel i en åtsittande korsett med strumpeband och nätstrumpor. Som något från Folie Bergere, som den där videon med Lady Marmalade.

Något år senare frågade hon igen om jag kunde ställa upp en orgel i Malmö också inför Midnattsloppet där. Visst - jag och Blomman tog en tur med skåpbilen och ställde upp en orgel utanför Malmöoperan. Det blev också riktigt lyckat - och all reklam är ju bra reklam.

Dagen efter skulle vi köra hemåt men Ulla hade fått en spel-

ning på en märklig Burlesqueklubb i Malmö som fått återbud från en annan artist. Så vi körde orgeln dit och när vi ändå var där måste vi ju stanna en stund och kolla in det hela. Haha! Det var verkligen helt vilt. Folk som var utklädda till allt från Marilyn Monroe till Mussolini - en kväll som Blomman och jag kommer ihåg länge.

För bara några år sedan var det dags igen - man skulle inviga den nya Citytunneln från Karlberg till Odenplan för Pendeln. Innan dess hade man organiserat ett lopp och det var mängder med löpare.

Ulla hade under dom här åren börjat köra orgelkonserter med TV-spelsmusik och det körde hon där också. Den dovt upplysta tunneln hade olika motiv och där Ulla skulle spela var det skräckmotiv. Perfekt för en skräcködlä. Haha.

NAMM Show 2016 och 2018

Jag bjöd med min vapendragare Henric de Koster på en 14-dagars resa där vi både besökte NAMM, kollade in lite kyrkor och orglar från San Fransisco och ner till Los Angeles och som avslutning hälsade vi på Beni Madzar uppe i Las Vegas.

Beni är en väldigt god vän som jag känt i över 20 år. Han körde en specialbutik för syntar som hette Music Mania med butiker i Malmö och Stockholm.

Han sålde till Musikbörsen men han tyckte inte dom höll sin del av avtalet så han drog igång en butik igen alldeles bredvid Musikbörsen i Malmö nära kanalen vid stationen där han hade köpt ett hus där han drog igång en fullsortiments musikaffär. Det här var på den tiden JAM hade en butik i Malmö också och vi träffades ibland och snackade. Beni är från Bosnien, hans mamma äger några fastigheter i Skåne och klarar sig bra på hyrorna hon drar in.

Men Beni ville mer och sålde huset till en som skulle dra igång flyktingförläggning där, och han hade redan hyrt en ny bättre lokal mittemot Musikbörsen när affären med killen med flyktingförläggningen sprack - killen dog samma morgon som dom skulle slutföra affären och träffas på banken.

Så Beni tröttnade. Han hade redan dragit igång en flaggstångsfabrik i sitt hemland och ville dra vidare till USA och jobba därifrån.

Men affärerna gick förstås helruttet när han inte fick in pengarna från huset och när han närmade sig konkurs hörde han av sig till mig - jag har ju en del erfarenheter av sånt skulle man kunna säga.

Så jag berättade hur man kan ställa in betalningarna och begära ackord istället för att låta allt gå åt pipan, det är ju inte mycket man får för prylarna i en konkurs. Så han kontaktade sina leverantörer som han var skyldig rätt mycket pengar och erbjöd dom 20%, annars skulle det bli konkurs. Det tog ett tag och en del förhandlingar men till sist gav sig även Fender Scandinavia och han fick sitt ackord och kunde köra vidare. Han sålde ut allt han hade, fick en hög med pengar över, och drog till USA med dom slantarna.

Det här var just under fastighetskrisen så han började köpa upp hus i Las Vegas, sålde dom vartefter priserna gick upp och köpte nya osv. Och fick ihop till en fin villa och några lägenheter som han hyr ut. Plus förstås sina flaggstänger. Han bjöd mig på en flaggstång som jag satte upp hemma i Hässelby.

Tillbaka till resan till NAMM.

Vi flög med Norwegian till Oakland utanför San Fransisco. Vi hämtade ut en Chrysler som vi skulle lämna tillbaka i Las Vegas när vi flög därifrån hem. Jag hade bokat ett bra motell uppe på kullen i Chinatown där jag bott året innan med Marjatta och vi hade hur trevligt som helst. Den kinesiska familjen som äger hotellet uppe i Chinatown som heter Royal Pacific kom till San Fransisco på 1870-talet. Dom byggde hotellet på 1950-talet. Och när jag berättade för den som driver hotellet

nu som jag blivit lite bekant med förra gången jag var där med Marjatta att vi skulle på NAMM musikmessa berättade han att han spelade orgel i den kinesiska kyrkans protestantiska lilla församling. Dom äger det huset och kyrkan har funnits där sedan 1910-talet. Huset byggdes direkt efter den stora jordbävningen. Det är den enda kinesiska kyrkan med en äkta piporgel berättade han medan Henric de Koster gått upp på rummet. Vilket sammanträffande. Och så berättade jag att Henric var utbildad orgelbyggare och organist. Så vi måste ju kolla in kyrkan och orgeln. Det gjorde vi nästa dag och Henric spelade några stycken. Den var rätt kass och han föreslog hur dom skulle kunna fixa den hjälpligt men bäst vore ju en Viscount orgel med högtalare inne i den gamla pipgarderoben.

När vi "gjort" San Francisco med Fisherman's Wharf, det var bra motion för mig att köra Henric i rullstolen hela dagarna också så körde vi upp upp till Napa Valley och smakade på goda viner några dagar och sedan drog vi hela

Highway #1 ner ända till Santa Monica via några trevliga ställen på vägen där vi även kollade in valrossarna som stönade på stranden. I Santa Monica tog vi den obligatoriska Coronan med limeskiva på baren längst ute på piren där Örjan och jag stannat till många gånger. Och sedan letade vi hotell och hittade förstås på Hotel California där vi checkade in. Inget vidare hotell och ganska dyrt men det är ju kul att ha bott där. På kvällen gick tvärs över gatan till en av dom trevligaste barerna i hela världen - Chez Jay & The Backyard. Och där fastnade vi länge. Först i baren och sedan i restaurangdelen.

Rekommenderas.

Vi körde vidare ner till Los Angeles och Anaheim i Orange County och gick på NAMM show. På kvällen beställde jag min vana trogen en Limo för Henric, mig och Enzo Tabone och så åkte vi till italienska restaurangen The White House i Anaheim. Enzo är försäljningschef på Viscount och den som jag har kontakt med varje vecka på fabriken. Vi har alltid mycket att prata om.

På NAMM hade Viscount en stor monter och vi frottade

oss med deras amerikanska representant och återförsäljare samt lite artister.

Det går väldigt bra för Viscount i USA numera, men det tog ett bra tag att komma in på den marknaden.

Efter några dagar på musikmässan åkte vi vidare till Kristallkyrkan förstås, tyvärr var den inte öppen och Henric fick inte spela på den orgeln som lär vara något riktigt i hästvåg med trumpetstämmorna uppe i taket.

Och så drog vi upp till Palm Springs, jag ville att Henric skulle kolla in pensionärsparadiset med det härliga klimatet där uppe. När vi checkat in på hotellet skulle jag åka och handla med den nästan fabriksnya Chryslern men den ville inte starta. Startmotorn gick men motorn gick inte igång. Efter några försök gav jag upp, ville att det skulle vara lite kräm kvar i batteriet om biluthyrningen skulle skicka en reparatör.

Jag ringde Alamo som jag alltid hyr av i USA, och dom kom över med en Dodge buss, samma som en Voyager, dom hade inget annat inne och vi ville ju åka vidare nästa dag och hade inte tid att vänta på någon bilmek. Så vi åkte vidare i en stor Chrysler Voyager.

På natten vaknade Henric och hade problem med andningen. Jag blev ganska rädd, och tänkte att det var tur att vi alltid sover i samma rum om han skulle få värre problem med hjärtat. Men han envisades med att det var inget större problem, han skulle bara till ett apotek och köpa några piller så trodde han allt var bra. Hans hjärtläkare hade givit honom klartecken. Henric hade opererat in nya hjärtklaffar 9 år tidigare, det var klaffar från en gris. Passar ju bra.

Jag tyckte ju det var konstigt att han kunde släppas iväg på långresa om inte pumpen funkade 100 men så var det i alla fall.

Nästa dag drog vi vidare upp till Las Vegas och checkade in på Treasure Islands hotell där Stripen svänger.

Beni Madzars fru höll i artisterna i hela den stora kedjan som ägde Flamingo, Caesars Palace mfl stora hotell. Så hon kunde fixa uppgradering av rummet.

Så vi hamnade i en skapligt fin svit och gick ut för att kolla på stan. Flamingo ligger mitt i smeten så vi gick över till dom kända ställena och hamnade även på Caesars Palace med sin konstiga kupol som ändrar sig med ljusets hjälp mellan morgon och kvällsljus. Vi åt gott och sedan var Henric trött när vi kom upp till sviten på Treasure Island.

Mitt i natten vaknade jag av att Henric rosslade att han inte fick luft! Han verkade riktig ruttan, och som sagt - tur att vi sov i samma rum.

Den här gången var det allvar och jag ringde ner till receptionen. Det tog bara någon minut så kom det sjukvårdare med syrgasmask osv och sträckte ut Henric på en bår och drog med honom till ambulansen som väntade utanför.

Snacka om snabba reaktioner. Jag hann knappt klä på mig och hakade på ambulansen till sjukhuset.

När vi kom till Sunrise som sjukhuset heter var det också full fart fast klockan var tre på natten. Han kördes till tre teststationer för att ta alla nödvändiga prover. Jag väntade i receptionen och till sist sade dom att han var OK och att jag kunde åka till hotellet.

Jag hälsade på honom nästa dag förstås. Han sade att han var OK men läkarna ville behålla honom ett tag till för kompletterande undersökning.

Sedan skulle han skickas hem till Sverige med SOS. Det var en svensk tjej som var läkare och vi snackade lite om hur vi skulle lösa det hela. Vi var ju båda redan bokade för hemresa bara några dagar senare.

Men det sket sig förstås. SOS ville inte släppa Henric på planet utan att han hade en läkare med hjärtstartare bredvid sig och dom skulle fixa fram läkaren först.

Så det drog ut på tiden och jag hade förstås tråkigt alldeles själv. Första kvällen träffade jag Beni Madzar och vi tog några Frozen Margaritas på ett ställe nära hotellet som heter Peppermill.

Lite senare gick jag ner på hotellet och spelade på banditerna. Det gick rätt bra. Jag vann 2000 dollar. Satsade totalt

115. Satsade 15 dollar den kvällen och vann 465. Satsade dom dagen efter på samma ställe. Var en ifrån 10000 dollar. Men spelade bort allt. Stoppade in 100 dollar till. Vann lite till och sedan kom storvinsten. Men jag hade ju ingen att fira med!

Och då kom jag ihåg när jag bodde på Flamingo många år tidigare förstås - den storyn finns med också här i mina memoarer.

Beni hälsade på Henric nästan varje dag när han låg på sjukhuset och jag hade åkt hem. Det tog lång tid för SOS att fixa fram en läkare så han fastnade 10 dagar extra. När han kom hem blev han förstås opererad och nu funkar hjärtat bättre med sina nya klaffar.

2018 gjorde vi en tur till NAMM igen. Denna gång tog jag med Henric och John Skoglund som hjälper mig mycket när jag är i Turkiet och andra ställen, han är den som gör att min firma kan funka utan mig på plats. Och så tog jag med en trevlig orgelkund som heter Kalle Gollnik.

Det blev ungefär samma resa till San Fransisco, Las Vegas osv. med skillnaden att jag hade tagit med mig några ukuleles och vi sjöng lite här och där på hotellen och hade väldigt väldigt kul.

Vi slogs av hur Kalifornien chanserat på senare år. Det var fler och fler tiggare.

Tidigare såg man dom mest i parken vid övergången till piren i Santa Monica, men nu var dom överallt. Väldigt tråkig utveckling, det var hela gator som var ockuperade av trashankar och knarkare och vi fick rådet att inte gå där.

Vi tog i alla fall en längre tur denna gång och kom ända ner till San Diego nära gränsen till Mexico innan vi tog av upp till Las Vegas.

San Diego är ett mycket trevligt ställe förutom dom där gatorna med tiggare och knarkare. Vi var ute två kvällar och hade hur kul som helst i den gamla delen av stan som inte har mer än några få höghus.

När vi kom knallande på den mest proppade gågatan var

det en kille som lirade ukulele och jag hakade förstås på. Så jag har lirat ihop några dollar i San Diego när jag spelade "In the jungle..." och alla sjöng med - även publiken på gatan som kastade lite slantar i muggen. Dagen efter gick vi en halvdag runt på det pensionerade hangarfartyget USS Midway som nu är museum i hamnen. Rekommenderas. Jag skall göra om den turen nästa gång jag kommer dit.

Vi åkte förstås upp till Las Vegas nu med och hälsade på Beni, spelade lite på banditerna och roade oss.

Den här gången bodde vi på Flamingo där Benis fru Josie fixade att vi uppgraderades till en jättelik suite.

Första kvällen såg jag hur Henric låg halva natten vaken med sin mobiltelefon, pillade på sin syremättnatdsmätare han hade på fingret och mådde ruttet.

Men jag tänkte att han hade ångest - trodde väl att han skulle få hjärtproblem igen som två år innan och hade svårt att sova.

Nästa morgon hojtade jag upp honom med "GRATTIS!!!! GRATTIS!!! Och lite sång från Frukostklubben som jag brukar. NU SKALL VI FIRA!!!

Henric fattade ingenting men jag sade att vi skulle fira att han klarat en hel natt i Las Vegas utan att drabbas av hjärtproblem. Vi skojade med honom om det. Jag körde med att han hade ju haft klaffar från en gris förut och då var hans näsa ganska uppnosig. Nu hade han fått klaffar från en kalv istället - så nu var han blöt om mulen.

Vi hade riktigt trevligt denna gång, var nere och tittade på gamla Downtown Las Vegas med sin trevliga Freemont streat med ljusshowen och tog en dagstur ända till Hoover Dam en dag. Det blev en mycket trevlig resa även om Henric blev tvungen att åka hem tidigare än oss andra. Fattar fortfarande inte varför.

Henric och jag har verkligen flängt runt. Kul kille med mycket humor och kort stubin så vi bråkar förstås ofta också. Det gör man med riktiga vänner.

Henric och jag har förstås varit på Musikmesse i Frank-

furt tillsammans - har varit väldigt trevligt. Och för några år sedan tog vi en tur till en tillverkare av spelbord för Hauptwerk som jag tänkte importera. Han visade oss fabriken som verkligen inte imponerade - det var rätt dålig finish på kabinetten han stoppade in komponenterna i. Ett spelbord för Hauptwerk är egentligen inget komplicerat, några klaviaturer, lite omkopplare på sidorna, anslutning för baspedalen, en inbyggd PC, utgångar för högtalare. Något som många plockar ihop själv hemma. Men den här killen var bra på att sälja in sina spelbord och dom stod i många kyrkor i Polen. Men vi blev inte så imponerade. Berodde kanske på att han hade inte så bra koll på högtalarna som ju var det viktiga men orglarna stod i flera stora kyrkor.

Jag tog in ett spelbord men det gjorde ingen succé i min utställning så jag sålde ut det och tog inte in några fler.

För några år sedan presenterade Viscount ett spelbord för Hauptwerk med klass där man hade små LED-skärmar ovanför omkopplarna som visade den stämman man laddat in. En helt annan pryl men har inte sålt något vidare ändå.

Kräftskiva på gatan

Under många år har vi kört en gemensam kräftskiva för alla JAM-butikerna och även Örjan med Eagle Instruments har varit med förstås.

Och dom roligaste kräftskivorna har varit på gatan utanför butiken. Vi har ställt upp bord och stolar på gatan där normalt några bilar parkerat utanför JAMs ingång och på senare år utanför min utställning.

Det har varit toppenstämning, mycket sång och spel på ukulele och gitarr och ibland har halva Roslagsgatan hakat på har det verkat.

Anders Gunnarsson har kontakt med några som grejar

Vätternkräftor så han brukar komma med kräftorna och det har alltid varit väldigt lyckade kvällar.

Tills 2018. Då kom polisen och körde bort oss.

Det var någon granne som inte tyckte att vi skulle få ha så kul. Polisen sade att man måste ansöka om tillstånd. Och det hade vi ju inte gjort - det skall ju vara lite sport också. Men nu var det alltså slut med det. Och 2019 blev det ingen gemensam kräftskiva. Synd!

Nästan varje år har Anders, Örjan och jag avslutat kräftskivan med att gå ner till Sveavägen med varsin gitarr och spela 50-60-tals rock för grabbarna i den långa paraden med gamla fina bilar som alltid kör Cruising på fredagar och lördagar från Norrtull upp till Kungsgatan eller Sergels Torg och tillbaka.

Snacka om bra stämning!

Hur kul som helst. Och när vi varit helt slut har vi lagt tillbaka gitarrerna på butiken och tagit oss ner till Anchor för några sista öl innan hemgång.

Happy Mandy

Jag hade åkt till musikmässan i Shanghai ett år och bokade in nästa års resa.

Shanghai är ett annorlunda ställe och det ligger 20 mil från Ningbo som är utskeppningshamn för massor med produkter dessutom. Flera fabriker för mikrofoner och hörlurar ligger också i Ningbo.

Jag fick ett mail från en tjej som föreslog att hon skulle vara min guide på mässan som går i oktober. OK, det kunde ju vara kul, då får man mer koll på allt eftersom många i montrarna på mässan inte kunde prata engelska man förstod, fast dom trodde det förstås själva och pladdrade på.

Så nästa gång det var musikmässa i Shanghai hakade hon

på alla dagarna. Vi snackade mycket om Kina, hon trodde på all propaganda, rätt intressant.

Hon var strax under 30 år och bodde nere i Shenzhen nära Hongkong, en affärskvinna i miniformat. Jag hade varit där på 80-talet själv när jag rekade för att köra igång en diskettfabrik i Sverige.

Mandy förklarade att hon var intresserad av köra igång ett exportföretag och göra något i musikbranschen, gärna något som hade med textilier att göra och det var därför hon ville vara med mig på mässan. Hon tog inget för det.

Mandy var väldigt vaken, pratade skaplig engelska och skrev riktigt perfekt engelska. Hon visade mig olika tokiga restauranger som vi gick på tillsammans med dom jag hade med mig. Ett år hade jag med mig Dragan och Örjan, ett annat år Tobbe Axelsson och Peter Sagelius. Jag lovar - vi fick i oss en massa kul mat. Och vi drack öl med små levande räkor i. Vi beställde skräddarsydda skjortor och shoppade runt i Shanghai. Kul ställe.

En dag var vi på en Karaokeklubb som visade sig vara ganska annorlunda. Det var vår gamla vän Chess Lim från Korea som tog med oss. Jag tror inte han visste heller. Men det visade sig att när vi sjungit och druckit ett slag så ville dom söta tjejerna kramas och följa med till hotellet. Det ville inte vi. Tobbe var alldeles skräckslagen och ville genast gå ut från stället. Men vi skrattade bara och bad brudarna låta oss vara ifred, vi hade ju kommit för att sjunga Karaoke och dricka öl. Inget annat.

Andra året bokade Mandy en stor lägenhet åt oss där vi alla kunde bo för en bråkdel av priset jämfört mot vad det kostade att bo på hotell. Det blev riktigt lyckat och Mandy fick kontakt med Nocke på Clavia som köpte lite textilier av henne.

Mandy fixade T-shirts med JAM-logga. Dom trevliga JAM-skjortorna i Hawaiiistil med gitarrer på hade jag fått tag på några år innan. Micke Byström ritade mönstret. Dom var verkligen bra! JAM fick bra reklam hela tiden och

dom håller hur länge som helst. Jag har några kvar som jag själv använder.

När Mandy var med kollade vi även på axelband tillsammans men vi hittade inga som vi tyckte var tillräckligt bra första året. Men det gjorde vi nästa år.

Mandy tyckte att vi skulle bilda ett bolag och jag skickade 50.000:- till henne som mitt kapital och vi körde igång Happy Mandy som kinesiskt aktiebolag.

Happy Mandy var förstås också min idé. Jag tog några bilder på henne och hon såg alltid lite småsur eller ledsen ut på bild. Så jag photoshoppade bilden och fick till ett litet leende a la Mona Lisa. Och det petade jag förstås även in i företagsloggan. Och vi lade upp Happymandy.com för att markandsföra prylarna.

Sedan vad det ju upp till mig och mina vänner att komma med förslag på vad vi skulle ta fram och Mandy skulle sourca och hålla ett öga på kvaliteten osv.

Det var kul tider.

Efter några år ville hon komma med på Musikmesse i Frankfurt där vi skulle ställa ut en serie axelband vi tagit fram och jag föreslog att hon skulle komma och hälsa på oss i Hässelby så kunde vi göra sällskap till mässan. Jag hade en skåpbil med prylar vi skulle ställa ut där för Eagle Instruments och hade bokat egen monter.

Så hon bokade flyg T/R Stockholm Arlanda från Kina.

Men hon missade flyget i Hongkong. Så jag körde ner med skåpbilen medan Örjan och Oscar tog flyget till Frankfurt.

Det var kul att se Mandys reaktion. Hon hade aldrig varit utanför Kina. Hon tyckte himlen var så blå, och att det var så vackert överallt.

Och hon provade gärna europeisk mat. Det var ju ovanligt - många kineser vågar ju bara äta kinesisk mat.

Efter några lyckade dagar på mässan var det dags att åka hem och när vi kom ombord på färjan var det buffé. Det blev riktigt underhållande när hon plockade ihop olika maträtter som sill och chokladpudding på samma tallrik.

Vi kom i alla fall lyckligt hem till Hässelby och hon bodde hos mig och Marjatta några dagar och fick se lite av Stockholm.

Mandy var verkligen jätteimponerad över allt, särskilt över hur ren luften är och hur ren hela stan är.

Har man varit i Kina så förstår man.

Jag drog igång en tävling för att få in lite kul designer av axelband och det kom in mängder med bidrag. Dom bästa mailade jag ner till Mandy och hon satte dom i produktion. Örjan och jag erbjöd också våra återförsäljare att få axelband med sin logo på som Mandy grejade.

Örjan och jag ville ha mer metal style på gitarrerna och då fick vi för oss att dom skulle heta MEAN istället för Eagle och vi fixade fram axelband med logon också.

Du kan fortfarande se hur dom såg ut på happymandy.com när jag skriver detta i maj 2020.

Örjan Jacobsson

Örjan kom in på min första Musikbörsenbutik på Torsgatan 27 när han var inneboende i Stockholm och pluggade på Schartau 1968.

Örjan och Jåpen spelade i samma band i Sura, Progress, och dom köpte sina första Marshall och Vox riggar på Musikbörsen. Sedan hjälpte han olika band i Sura att skaffa prylar från Musikbörsen också dom första åren.

1975 köpte Örjan och hans fru Kicki butiken Sport & Ljud i Surahammar som dom drev i många år. Där såldes allt från fiskeprylar, TV och Hifi till elgitarrer, förstärkare, PA-anläggningar och cyklar. En legend faktiskt!

Örjan hade bra kontakter och vi gjorde många affärer och byten.

När jag tog Orangeagenturen blev han en av mina bästa återförsäljare.

På den tiden gjorde handlarna mycket byten med varandra så när man behövde t ex en cykel eller fiskeutrustning kontaktade man Örjan och bytte med en Gibson Melody Maker osv.

Vi träffades även privat med våra fruar ibland och fiskade bäckforell vid hans sommarstuga. Genom alla år har vi haft mycket kul tillsammans och framförallt reste vi tillsammans både till Musikmesse i Frankfurt och till USA på olika mässor som vi förstås kombinerade med att bila runt till musikstäder som New Orleans, Nashville, Dallas, Austin, Memphis, Las Vegas, Los Angeles, San Francisco osv. Och några turer till Korea och Hongkong.

Det var många långa resor under många år. På flyget brukade vi spåna nya Eagle gitarrmodeller som jag sedan ritade med Corel Draw och mailade till fabriken. Jag var i databranschen många år medan Örjan körde vidare med Sport & Ljud där han ägnade dagarna åt att klänga runt på tak och installera parabolantennor till slut och han var rätt trött på det.

När JAM flyttade från Vanadisplan till Roslagsgatan våren 1998 hade vi snackat om att göra något tillsammans.

Våren 1999 bildade Örjan och jag Eagle Instruments AB.

Enligt Örjan valde jag att köra firman med honom för Nisse hade nobbat att slå sig ihop med mig ”Törs fan flytta dit med mitt för man vet ju aldrig vad du hittar på. En morgon när man kommer till butiken då kan du ha öppnat porrbutik där”. Men så var det förstås inte. Haha!

Eagle Instruments

JAM hade agenturen för väldigt bra ljudkort från Korea i slutet på 90-talet. Och när JAM inte längre fick köpa Gibson och Epiphone av Luthman pga påtryckningar från bl a Estrad och andra, så drog Örjan och jag igång ett nytt gitarrmärke, Eagle Instruments.

Jag hittade en snygg örn på nätet och fixade loggan som skulle sitta på huvudet och vi designade även själva formen på huvudet. Örnen jag snodde var egentligen en variant på Iraks statseblem.

Haha!

Under Musikmesse i Frankfurt fick Nysse och jag kontakt med en mycket bra gitarrtillverkare i Korea som hette Unsung. Där tillverkades bl a de bästa Epiphonemodellerna. Dom var mycket seriösa och mycket noggranna med sin kvalitet - vi synade gitarrerna på mässan och gillade dom skarpt.

Örjan och jag började skissa på egna varianter och nya modeller och så tog vi en första tripp till Asien, det blev flera längre fram via Hongkong. Vi besökte Unsungs fabrik som låg i Inchon, en hamnstad inte långt från Seoul.

Killen som var försäljningschef blev vi mycket bra vän med redan under Musikmesse i Frankfurt. Han hade ett konstigt koreansk namn som jag försökte få översatt eftersom alla kinesiska och koreanska namn verkar betyda något. Han förklarade att det betydde stor modig sten. Så när vi spånade och försökte få ihop det till engelska blev det Big Brave Stone. Det slutade med att jag tyckte att han skulle byta namn så han inte hade ett sånt där typiskt koreanskt namn på sina visitkort som ändå ingen kom ihåg.

Jag föreslog namnet B.B. Stone, och så blev det. Han kallar sig så fortfarande - flera år efter att han lämnade Unsung och startat egen firma som förstås heter B.B. Stone också och fa-

briken lagts ner. En galen modell jag ritade några år senare var som en helt fyrkantig Bo Diddley fast med dubbla vassa Cutaways.

När vi visades runt på fabriken av B.B. Stone, ägaren och fabrikschefen blev vi mycket imponerade. Det var toppklass på allt - från mikrofonerna som dom köpte från en lokal tillverkare som heter SIL, den lätta fina indonesiska mahognyn dom använde i kropparna på många modeller, den kanadensiska lönnen till de flammiga topparna, rosenträet i greppbrädorna, all hardware, allt höll verkligen mycket bra klass. Det tillverkades elgitarrer och elbasar för många olika märken, t ex Dean, Career (från Kanada). Hoyer (som jag varit agent för på 70-talet, DiPinto, Riff, Bradley, Carlo Robelli, Brownsville (såldes av Sam Ash) och kanske Hamer också.

Efter rundturen kom vi till slutet där allt packades i kartonger och vad fick vi se när vi kom ut till lagret? Några tusen gitarrer i kartonger som det stod Epiphone på. Jag ljuger inte - det var några tusen - och dom verkade ha stått ett tag och dom stod i vägen. Vi frågade B.B. Stone och han berättade att Gibson var skyldiga dom jättepengar, men eftersom dom var deras största kund så hade dom på chans kört vidare fast dom inte fått betalt för förra sändningen, och nu stod dom med detta lager.

Plötsligt förstod vi varför vi blev så populära. Dom behövde ju några som kunde få fram modeller åt dom som dom själva kunde sälja i övriga världen och inte längre vara så beroende av Gibson/Epiphone.

Visst tillverkade dom åt andra stora gitarmärken också men Epiphone var kanske 70-80% av produktionen.

Örjan och jag hade spånat fram massor med modeller och även givit dom intressanta namn som lät original. Jag ritade dom i Corel Draw och det var inga större problem för fabriken att dra igång ganska små serier på bara 12 eller 18 instrument i samma modell och utförande.

Örjan åkte runt i Sverige och sålde in Eagle och jag åkte med när jag hade tid - eller ville ha lite kul och komma hemifrån.

När vi ändå var i Korea så passade vi förstås på att stämma

möte med ljudkortstillverkaren också, EgoSys. Ägaren visade sig vara en väldigt sympatisk kille som heter Chess Lim, som varit Koreas bästa hårdrocksgitarrist innan han gick emellan i ett krogslagsmål och fick en trasig flaska genom senorna i vänsterhanden.

Chess bjöd in oss till sin utvecklingsavdelning och visade stolt sin inspelningsstudio där han testade ljudkort och även spelade in.

Jag kollade och vi snackade en del och han sade att han älskade sina små kondensatormikrofoner han köpt via nätet från en svensk tillverkare. Örjan och jag tittade på varandra. Vi hade aldrig sett några småmembransmickar med klass som var svensktillverkade förut. Intressant!!! Vi bad honom dema dom för oss och berätta mera.

Det visade sig att tillverkaren kallade sig Line Audio Design och när vi kom hem tog jag och min son och kompanjon Johan kontakt med honom och började sälja Line Audio CM2. Det ryktas att han tillverkade mickarna vid köksbordet och att han köpte 1000 Sony kondensatorkapslar åt gången från Elfa, mätte upp dom och plockade ut dom som hade jämnast kurva, resten skickade han tillbaka.

Den modell som Chess visat oss i hans studio i Korea köpte vi hem ett gäng av till JAM när vi kom hem och vi satte igång att promota dom både i butiken och på jam.se.

Jag tyckte det var helkul - tänk att hitta svenska mickar i Korea som vi inte hade en aning om fast vi var i branschen!

Chess ville bjuda på lunch och jag som hade läst på lite om maten i Korea och gillar att prova det mesta frågade om han kunde ta med Örjan och mig till ett ställe där dom serverade hund.

Jorå - han visste några ställen. Chess sade att när man åt hund blev man väldigt intelligent och kunde komma på bra idéer.

Vi hamnade på en restaurang och åt verkligen hund. Det var lite som kanin eller kyckling, vitt kött som var ganska segt, smakade inget särskilt och rätt tråkigt kryddat.

Vi hade under vårt möte diskuterat problemen med deras ljudkort som lät alldeles förträffligt vad gäller AD/DA, inte så konstigt för Chess pappa kunde det där med elektronik, han hade haft en radio-TV-reparationsfirma och han hade tagit fram mycket av konstruktionen.

Problemet var drivrutinerna, det var ju ett vanligt Stereo-ljudkort för PCI-bussen, och när man körde applikationer med många kanaler ville man ju kunna mixa ner ljudet parallellt mellan olika inspelningsprogram och mjukvarusyntar, samplingsprogram som Gigasampler osv. vilket var i stort sett omöjligt. Man ville ju spela upp allt i Stereo och ändå mixa de olika kanalerna. Jag försökte sätta mig in i problemet redan under lunchen och tänkte att det var väl ingen konst - istället för bara två kanaler för uppspelning till stereo ut skulle man kunna köra med 8 virtuella kanaler som man kunde adressera från de olika applikationerna, så kunde man anpassa det till Steinberg mfl som hade drivers som klarade sånt i sequencerprogrammen.

Så vi gick in till teknikerna när vi kom tillbaka från lunchen och diskuterade det hela. Omöjligt sade dom, det går inte. Men jag stod på mig och vi diskuterade mera och dom skulle göra ett försök. Och redan efter några veckor när vi var hemma igen kom det en kanonbra ny drivrutin som gjorde att deras ljudkort såldes i drivor över hela världen.

På kvällen efter att vi varit så intelligenta behövde vi ju koppla av och bli lika korkade som vanligt. Så Chess, Örjan och jag gick glada ner till den lokala baren för att ta några öl, och där hängde det förstås några gitarrer.

Chess sjöng som en Gud!!! Och spelade sologitarr på en akustisk stålsträngad. Jag försökte kompa på en nylongura. Örjan hejade på och sjöng med. Vi blev lagom fulla - och vänner för livet.

Men nu har jag inte sett till honom på några år. Företaget gick senare ihop med sin tyska distributör RIDI och bytte namn till ESI och med tiden togs det över helt av två tyska bröder, den drivande heter Claus Rietmüller.

Drivrutinen utvecklades sedan, kallades DirectWire och klarade både ASIO, MME, WDM och DirectSound. ESI kör vidare även idag.

Tillbaka till mickarna!

JAM sålde minst tusen CM2:or under några år, och en rolig och galen grej var när pianisten Lars Roos skulle uppträda på Nalen, det skulle bli radioinspelning osv, men när dom skulle repa på eftermiddagen visade det sig att nycklarna till skåpet med mikrofonerna var försvunna, så han kom till oss på JAM och ville hyra några mikrofoner, han var van vid att använda AKG 414 småmembransmickar. Jag tog fram två Line Audio CM2:or och sade att dom här blir toppen om du skall spela in piano i stereo. Jag lade dom i en påse och han skulle ta med dom - men när han såg vad dom kostade - 995:-/st blev han väldigt misstänksam - AKG och andra kostade ju 5 eller kanske 10 gånger så mycket. Så jag förstod ju att han var väldigt tveksam. Men till sist så litade han på mig och fick med sig dom.

Konserten gick tydligen hur bra om helst och mickarna visade sig låta minst lika bra som dom småmembransmickarna som annars användes på Nalen.

Vilket resulterade i att ansvarig ljudtekniker, Gundars Rullis, som jag känt sedan han kranade ljudet på min rockklubb Studion S:t Eriksplan på 80-talet, köpte in ett helt gäng till Nalen. Som säkert fortfarande används, fast detta var för snart 20 år sedan. Line Audio Design kom några år senare med en modell i ungefär samma skal som var hårdare riktad, den heter CM3.

Eagle gick bättre och bättre vartefter vi utökade sortimentet med fler modeller och vi hade konkurrerat ut Epiphone hos många handlare dessutom - kändes ju kul.

Epiphone tillverkade ju en hel del i Kina också medan vi körde vidare med högre kvalitet på hela sortimentet och inte några elgitarrer från Kina.

En dag tittade det in en engelsman och snackade gitarrer. Han jobbade på en stor gitarrbutik i Bristol och var gift med

en svensk tjej vars föräldrar bodde i en villa i Spånga. Han brukade hänga med henne över varje sommar när hon ville träffa föräldrarna och då passade han på att gå ut på stan.

Vi snackade lite och han berättade att några vänner till honom hade dragit igång ett nytt gitarmärke som hette Tanglewood några år tidigare. Och gitarrerna var väldigt bra. Han trodde att Eagle Instruments skulle kunna grossa dom och att JAM Akustiskt skulle sälja dom också förstås.

Och så blev det.

Vi hjälpte även till att utveckla några modeller och en vän till oss, Micke Sandén som är gitarrbyggare hjälpte till också efter att vi presenterat dom för varandra. Sandén inte bara förbättrade deras befintliga line med akustiska gitarrer, Tanglewood började även tillverka en serie Sandénmodeller.

Eagle sålde mer och mer av Tanglewoods gitarrer också.

Innan vi kom igång med Tanglewood hade jag förälskat mig i en liten Bruno gitarr i parlourstorlek som vi hade köpt in på JAM Akustiskt. Det var väldigt kraftigt ljud från den trots storleken med 12-bands halsinfästning, trekantig halsprofil och liten kropp. Den var från slutet på 1800-talet och tillverkaren Bruno gjorde även gitarrer åt Martin.

Vi fick tag på en bra tillverkare i Korea av akustiska gitarrer på en mäsas och jag skickade ner gitarren så dom skulle kopiera den. Den blev riktig bra! Tyvärr sålde den inte alls så bra som vi förväntade oss. Den svenska marknaden var kanske inte så glada i den feta trekantiga halsprofilen.

Parlourgitarrrerna utvecklades för att låta högt med mycket mellanregister som skulle kunna bära när en hel sjömansbar i New York stämde upp till allsång så dom var lite speciella.

Efter några år med Eaglegitarrerna som tillverkades av UnSung ställde vi ut tillsammans på Musikmesse i Frankfurt. Jag hade fått kontakt med Salme Oja, en rockig snygg brud som lirade elgitarr och sjöng. Hon hade blivit känd genom att hon vunnit Tiotusen kronorsfrågan i KISS. Sanslöst egentligen. Vi tog fram en kritvit kul modell med hockeyklubbshuvud åt henne som heter Eagle Snowflake. Hon flyt-

tade senare till New York och skulle fortsätta sin karriär på klubbarna där.

Innan hon stack sjöng hon in en låt jag gjort hemma hos mig, men det blev inte så bra att vi ville ge ut den, vi skulle jobba vidare på den men det blev tyvärr ingenting mer. Jag hade också ritat en maffig signaturbas tillsammans med Hazze Wazeen med det nya huvudet jag designat för att få mer sustain. Det var en kul bas i guldflake som syntes - jag lo-var! Så vi bjöd med Hazze och Salme till Frankfurt och dom lirade live på mässan några gånger om dagen. De var som tvillingsjälar och hade kunnat startat ett eget band. Det blev jättebra tryck, halva mässan stannade upp och halva Unsungs monter var med Eagle modeller så vi fick bra expone-ring och de svenska handlare som dök upp var imponerade också. Hazze körde Hendrix på sin femsträngade bas. Han kör både gitarr och bas samtidigt skulle man kunna säga och basen är stämd som en 4:a plus en diskantsträng, inte en lägre bassträng. Han avslutade alltid showen med att kasta upp basen högt upp i luften. Full fart hela tiden och Decibel-Polizei kom titt som tätt med decibelmätaren och påminde om 85 dB, haha. Men de tjejerna i uniform blev snabbt på vår sida och lät oss köra! En av dem döpte vi faktiskt till "Miss Decibel"!

En gång lossnade axelbandshållaren och basen stupade rakt ned i marken efter en 360-graderssväng. UnSungs team var blixtnabba och var framme med en ny bas på två röda. Basen höll givetvis men stämde om sig i nån okänd öppen stämning!

Vi fick även kontakt med Sam Ash, en stor kedja musikaf-färer i USA som hade egna varumärket Brownsville. Det var sonen i familjen som tagit över och dom köpte en ordentlig laddning gitarrer, jag tror det var 1000 stycken i första vändan. Örjan och jag kunde sedan casha in lite provis på NAMM-mässan.

Sonen sägs vara den som verkligen var Samson som ju är ett varumärke som ägs av Sam Ash. Rätt kul. När vi något

år senare åkte runt i Kalifornien och upp till Las Vegas var Hazze Wazeen med. Vi knallade in och kollade läget i

Sam Ash butiken i Hollywood och där fanns några modeller exponerade. En var just Brownsville Hazze Wazeen. Grabbarna i butiken tyckte det var extra kul att morsa på Hazze förstås. Vi tog bilder och gjorde High Fives!

Det var på vippen att affären inte blivit av alls! När Sam Ash's representant stegade in i montern på klassiskt Jänkarmanéer iklädd baseballkeps och solglasögon, så råkade han stöta ihop med Hazze det första han gjorde. Det i sig var väl inget problem, men när han ställde några frågor om instrumenten så hänvisade Hazze till mig och Örjan, varpå han hävde ur sig ”-So what the fxxk are you doing here if you don't know anything about nothing”. Hazze var ju där för att lira och inget annat, så han tände till på två sekunder och bad Jänkaren fara åt h-e med sin MesserSmith-attityd.

Han visste inte då att det var Sam Ash som han bett fara och flyga och som strax därefter skulle lägga en stororder på Eagle-instrument, bl.a. en försvarligfmängd just ”Hazze Wazeen Signature”...

Hade Sam Ash-representanten vetat vem det var som dolde sig bakom den modellen hade den nog aldrig korsat Stilla Havet!!!

Under den resan var det mycket som hände. Dragans tjej hade dumpat honom och blivit ihop med en av hans bästa vänner bara någon dag innan vi skulle åka till NAMM. Dragan var ledsen hela resan men vi körde hela rutten som vi brukar - ända upp till Las Vegas förstås som vanligt. Vi tog in på MGM Grand, det största hotellet i Vegas med 5000 rum. Sanslöst stort. På kvällen skulle vi förstås gå på strippklubb och alla hakade på. Vi hamnade på ett stort stripställe där några fick den obligatoriska table dance. När alla vi andra drog vidare ut på stan så stannade Hazze Wazeen och en flaska Jim Beam kvar på klubben. Han var ganska dragen men vi tänkte att han klarar sig nog. Vi tänkte inte mer på det men nästa morgon när vi skulle bila tillbaka till Los Angeles

för att flyga hem hade han inte kommit tillbaka till rummet.

Vad göra? Vi fördröjde resan så gott det gick men till slut var vi ju tvungna att dra så jag skrev ett brev och lämnade till receptionen att om han skulle med hem så måste han ta sig till flygplatsen i LA snarast för planet gick samma kväll. Just när jag lämnat brevet så dyker förstås Hazze upp. Fortfarande lite på lyran och bra trött. Han berättade att han hade stannat på klubben hela natten och hade fått en egen flaska Jim Beam Black Label ståendes på disken. Han blev polare med den vithåriga gamla afroamerikanen som var vaktmästare på stället, en vänlig själ. Det visade sig att han hade en svensk fru sedan 50 år som hette Astrid. De delade stories från både Sverige och USA under natten. Basfantomen hade sitt berömda halsband gjort av bassträngar i bästa Sid Vicious-stil, och tjejerna kom fram och ville köpa det, men det var inte till salu! Det var ju äkta EBS Northern Lights Stainless Steel! När hans egna pengar var slut i baren så hade några av tjejerna bjudit honom. Snacka om charmör!

På vägen från Vegas stannade vi vid en gammal indianby för att plåta Hazze, som vid det här laget inte sovit en blund senaste 36 timmarna, och lite jetlag på det. Jag tog en serie kul bilder på Hazze i öknen och även i Las Vegas på

The Strip som vi använde i följande års katalog och på hemsidan. Vi väntade tills det blev rött ljus, och då fort som satan sprang vi ut i mitten av gatan och plåtade jämet tills bilarna började köra. Sen kastade vi oss åt sidan i sista stund och till slut efter några vändor så hade vi Bilden!

Tillbaka i Los Angeles så blev vi inbjudna av Hazzes gamla kompis Johnny Griparc, en svensk basist som var medlem i Slash's band Snakepit till en klubb där det var jam gig på G, Cat Club på Sunset Strip som ägdes av Stray Cats basist Slim Jim Phantom.

Vi gick dit och lyssnade till Johnny Griparic's band, Richie Kotzen på gitarr, Teddy Andreadis (GnR) på keyboards och Matt Sorum på trummor, också han från Guns.

Hazze blev givetvis uppjuden att lira, och efter den presentation han fick av Teddy, där han fick cred för att det faktiskt var han som sett till att Johnny en gång kom över till LA, så fick han en stående ovation av publiken för detta.

Kul!

Dags att flyga hemåt, LAX och en sista Gin Tonic i baren samt ännu en skiss på nya gitarmodeller på en servett! The Eagle has landed!

Eagle behövde utöka sortimentet så vi kunde erbjuda våra återförsäljare allt som dom inte längre köpte från Epiphones distributör och fick tag i en annan jätteduktig tillverkare i Korea som ställde ut på NAMM som heter Peerless.

Dom hade tidigare mest tillverkat åt dom stora amerikanska märkena men kommit igång med export av orkestergitarrer under sitt eget varumärke.

Peerless hade några snygga modeller typ Gretsch bl a. Så vi utgick från deras modeller och gjorde egna med lite annan stil och Eagle som varumärke. Just orkestergitarrer var det lite ont om på den svenska marknaden så dom passade in bra in i vårt sortiment som blev ännu bredare.

Min gamla vän Bertil Josefsson som körde Svensk Musik och även satt på varumärket Levin gav oss lov att dra igång nytillverkning av några klassiska Levin-modeller på samma fabrik och vi fick även låna Levins snygga logga. Så det gjorde vi förstås och dom blev väldigt lyckade också.

Vi tog med Johan Frandsen och hans tjej Coco till Musikmesse ett år och han fick bra kontakt med Peerless och spelade lite i deras monter.

Clas Yngström och hans grupp Sky High kände jag sedan 70-talet och dom spelade även på Studion. Clas var en av dom som också skulle äras med en signaturgitarr och vi fixade en första halvakustisk vit modell åt honom som blev väldigt snygg. Senare blev det några till som hette Soul Buddy.

Jag snackade också med Arne "Mr Dynamite" Blomqvist som spelade bas i Sky High och vi skissade på en signaturmodell till honom. Arne var stenhård, inga jävla rattar - det sitter rattar på förstärkaren tyckte han.

Och bara en pickup - en humbucker i stallposition. Arne testade.

Arne tyckte att det räckte med en pickup - men den skulle låta bäst, inte bara en massa bas utan mycket midrange.

Så vi skissade på en riktigt grym bas, och den blev riktigt lyckad och tillverkades i två modeller, Dynamite IV och Dynamite V.

Nu när jag skriver detta i april 2020 hörde Arne av sig. Han säger att det är den bäst basen han haft, bättre än alla Fenderbasar han spelat på, men han behöver en till och han har bett Oscar att hålla utkik.

Stella i Slaptones spelade på en kul Bjärton ståbas med cutaway och jag plåtade den och skickade bilden till en tillverkare i Kina som vi träffat på Musikmesse. Det blev en ganska lyckad ståbas som stack ut och vi tog hem tre containrar, sammanlagt över 100 basar enligt Örjan. Billig dessutom och den fick förstås heta Stella.

Vi tillverkade några andra ståbasar utan cutaway också som vi döpte till Shaking Billy - en var i Rockabilly stil med flammor.

Conny Rodson var en kristen duktig sångare och gitarrist som lirade på Fasching och Akkurat. Du hittar videos på Youtube. Han försvann tyvärr från scenen efter några år. Jag fixade i alla fall en trevlig signatormodell till honom, en svart blank Tele med Conny Rodson i pärlemot i greppbrädan.

Nysse är en hejare på att lira Slide och jag förärade honom en gura med platt greppbräda som heter Slide Rider. Den såg ut som en halvakustisk gitarr men det är en urfräst planka med ett lock på precis som flera av bluesmodellerna vi tillverkade på Unsung.

Dom är inte så tunga ändå för vi använde väldigt lätt och trevlig indonesiskt mahogny i kropparna.

En sändning som kom var inte som Nysse ville ha dom, dom var dessutom i grön flake - det hade blivit något missförstånd på ordern vi lade till Korea. Vi döpte dom till Nysse Goofer. Nysse kom på att det inte gick att lira slide på en jazzgura.

Vi gjorde också modell som heter FBJ Tommy Jay,

en jazzmodell för den berömda jazzgitarristen Tommy Jönsson. FBJ står för Full Body Jazz.

Marco Mendoza heter en väldigt bra basist som vi träffade och festade med en kväll på JAM i Göteborg. Han hade spelat med Thin Lizzy på kvällen och dök upp på partyt när det var JAM Göteborgs 1-års jubileum. Han kollade på Eaglebasarna och fastnade för en 6-strängad bandlös Eagle bas med det nya Sustain Head huvudet. Han gillade den skarpt och lirade på den den bra stund och frågade sedan vad han fick köpa den för. Han fick handlarnetto förstås och alla var glada. Tyvärr missade jag att ta en bild på honom med basen.

Han är den där basisten som verkligen fixat att spela bandlöst - det är inte många som gör det tycker jag, dessutom samtidigt som han sjunger. Något år senare lirade han med Straightjackets på Fasching och där fick han låna en EBS-rigg av Bosse. Jag och Bosse och några till gick dit också. Jag tänkte ta lite bilder på honom med Eagle-basen men den kom aldrig fram - han kanske inte ens hade den med sig.

Nu när jag kollade upp vad han gör såg jag att han trots att han är född 1956 och nästan pensionär ser väldigt ung och vältrimmad ut och kör vidare med Straightjackets. Han har ju spelat med Whitesnake och andra också - hoppat in lite här och där.

Han är på gång med en turné 2020 men jag undrar om den blir av pga Corona.

Kolla in honom på <https://www.marcomendoza.com/>

När JAM Göteborg skulle ha jubileumsfest kom jag på att man skulle kunna köra en liten turnering med ukulele-pingis så vi bjöd in konkurrenterna och fixade fram ett pingisbord och ställde upp det utanför butiken på Andra Långgatan. Det blev hur kul som helst. Jag har nog några bilder kvar någonstans men hittar dom inte nu.

Salle uppe i Skellefteå designade en riktigt häftig metalgura som heter Lucifer.

Den fanns även med Floyd Rose och i 7-strängad variant.

Den såldes bra och flera kända svenska metalgitarrister körde på den.

Salle och jag startade JAM Skellefteå något år senare.

Butikslokalen vi hittade i Skellefteå låg en halvtrappa ner under ett hyreshus bara 50 meter från den enda musikaffären i stan. Det var en utmärkt lokal med låg hyra och vi visste att den här enda konkurrenten låg risigt till, räknade kallt med att han skulle lägga ner inom något år när vi drog igång.

Butiken gick bra och jag flög upp dit några extra gånger för att kolla att allt funkade - och det gjorde det. Längre. Konkurrenten gick fortfarande inget vidare och Salle och jag gasade på lite mer. Vi fick in en duktig tjej som gick på bidrag också.

Men så blev Salle sjuk, typ att han gick in i väggen eller något liknande. Det var tydligen problem i familjen.

Så tjejen var den som tog hand om butiken - och hon klarade förstås inte allt.

Dessutom skulle hon ju ha en kollega som jobbade med henne men hon fick stå där ensam långa dagar ibland.

Så efter att Salle mer eller mindre bara gav upp så beslutade vi oss för att lägga ner butiken. Det bolaget blev sedan det bolag jag kör Jerker Antoni Konsult i. Det var stor utförsäljning och det sista som blev kvar kördes ner till Stockholm.

Någon månad senare gick konkurrenten i konkurs...

Och 7-8 år senare började Salle jobba hos konkurrenten. Efter konkursen hade butiken köpts upp av Musikanten i Umeå som lyckades köra den vidare. Tänk så det kan gå! Den enes död den andres kebab som min kompis PC brukar säga.

Till min gamla kompanjon Joppe ritade jag en modell med kroppen som en romb till som heter Eagle Stage Blade. En sån där gitarr som sticker ut ordentligt. Joppe poserar med den som signaturbild på sin Facebook.

Jag och Örjan gillade lite flashiga guror så det blev en hel del med flake i guld, silver, blått och rött som vi kallade Flash i namnet. En jag själv är stolt över heter Flash BB. Den började som Eagle LP men vi var lite skraja efter att Gibson stämt oss - deras advokat påstod att vi snott formen och hänvisade till ett

mönsterskydd som gått ut på 80-talet så det höll ju inte. Kroppen var dessutom annorlunda med en linje från cutawayen till andra sidan halsen som var lite som på vissa Ariamodeller. Snygg som tusan. Men eftersom vi inte ville råka i mer trubbel döpte vi snabbt om den till Eagle Flash BB när den var med flake topp. Eagle Metal Vee var extra kul att rita.

Vi var ju lite rädda för att Gibson skulle bråka men en Flying Vee borde ju ingå i sortimentet.

Jag har ju alltid retat mig på att det inte går att fästa ett axelband på rätt ställe på många gitarrer och särskilt på Flying Vee och SG där man får ont i ryggen av att hålla upp halsen hela tiden när man spelar.

Så jag ritade en extra kryddad variant. Den fick en kropp som ett Vee men med en utstickande del ovanför halsen för att fästa axelbandet och få riktig balans och ergonomi.

Eftersom ett Vee alltid ser ut som ett par utspärrade kvinnoben gjorde jag om strängfästet så det blev ett Vee också - fast med spetsen uppåt. Det blev riktigt sexigt. Och med det strängfästet kunde jag inte låta bli att göra huvudet lite som ett ollon med springa i mitten överst.

Den tillverkades i vitt och blackburst. Kanonsnygg!

Det är nog den modell jag själv haft mest roligt åt. Men inte många fattade hur cool den var. Konstigt. Borde ju blivit en världssuccé!

Ett år bjöd jag med amerikanska sångaren och gitarristen Andy Fite ner till Musikmesse. Jag hade hört honom spela sina underfundiga låtar på JAM

Gitarrer och tyckte han skulle få ett bättre öde än att gnetas på dom få musikställen som finns kvar i Sverige. När vi kom till mässans avdelning för akustiska gitarrer lyckades jag få in honom i Schertlers stora öppna monter med förstärkare för akustiska gitarrer där han uppträdde flera gånger om dagen. Han gjorde stor succé. Men tyvärr blev det inte så mycket nya kontakter för honom ändå och han fortsätter att spela på små ställen i Stockholm. Kolla in honom på <https://youtu.be/EvVN7Axq7DI> så får du ett gott skratt när han sjunger om att ha sex med sitt ex.

Nu när jag skriver detta i maj 2020 så hörde en kille av sig från Mexico. Han ville veta mera om en Eagle Les Paul han köpt begagnad i Mexico. Den såg inte ut som dom vi sålde, mer som en traditionell Les Paul kopia.

Jag kollade med Örjan som kom ihåg att vi mötte några killar från Mexico i Unsungs monter på NAMM och dom frågade om dom fick använda Eagle loggan om dom köpte instrument hos Unsung. Dom tyckte den var så snygg.

Jag blev smickrad. Visst sade vi!

Under åren hade Johan och jag utvecklat affärskonceptet till en variant på Franchise och vi öppnade butik efter butik ute i landet och även en på Söder i Stockholm. Så kedjan hade 11 butiker när vi stod på toppen och omsatte över 70 miljoner som mest och hade över 10 miljoner i eget kapital. Snabbast växande nya butikskedjan var vi ett år också och fick pris av Dagens Industri.

Jag hamnade bredvid Gudrun Sjödén med sitt eget klädmärke när det var stor baluns på Fasching och prisutdelning. Det var JAM Malmö, JAM Göteborg, JAM Linköping, JAM Lindesberg som senare flyttade in till Örebro, JAM Mälardalen i Västerås, JAM Enköping, JAM Skellefteå plus JAM Akustiskt, JAM LL&T, JAM Söder och huvudbutiken Roslagsgatan 14.

På Musikmesse i Frankfurt fick jag kontakt med en finlandssvensk kille som jobbade för Thomann som heter Gary Sirén. Han var den som dragit igång Thomanns försäljning i Finland där dom på några år hade tagit mer än 50% av marknaden. Han pendlade lite fram och tillbaka mellan Tyskland och Finland.

Han hade bra koll på allt och framförallt kunde han det där med logistik.

Så jag anställde Gary, tänkte att vi skulle få lite att sätta emot Thomann som redan då var Europas största musikaffär. Tyvärr funkade inte samarbetet något vidare, Gary höll sig mest för sig själv. Och jag hade den här tiden redan börjat bo 4-5 månader om året i Marmaris och överlätit

ansvaret för JAM på min son Johan. Johan hade också tagit in lite nytt folk, bartendern på Tranan, Jens, höll ordning på dagkassor, beställningar och fakturor och Matte som jobbat för mig på Musikbörsen höll i andra uppgifter.

Och Torolf Wasberg körde bokföringen som alltid. Jag hade tagit honom till nåder efter PC-fabrikens konkurs. Torolf var väldigt morgontrött och brukade inte dyka upp förrän vid 15-tiden på eftermiddagarna men han gjorde alltid ett bra jobb.

För 3-4 år sedan kom Torolf ofta förbi min utställning och gick även till Johan och Dragan och hälsade på någon gång i veckan. Han hade slutat jobba med deras bokförlag och var pensionär.

Han berättade att han hade fått cancer, inte så konstigt med tanke på att han rökte som en borstbindare och han gick igenom en kur som gjorde att han mådde prutt i några veckor i stöten.

Han brukade få en liten stänkare hos mig och vi snackade en hel del.

Hans fru hade dött några år tidigare och han satt ensam i lägenheten och längtade efter att ta en kryssning jorden runt. Jag frågade vad som hindrade honom, han hade pengar, han mådde tillfälligt mycket bättre, ett tag trodde han att han blivit fri från cancer också. Men han velade hit och dit och det blev ingen jordenrunkryssning.

Han blev magrare för varje besök och till slut på hösten 2018 hade han problem med att vistas i sin lägenhet även om han hade fått kommunal service som skötte det mesta. Framförallt ville han ha en bra säng som han skulle kunna placera i vardagsrummet och titta på TV i.

Så jag tog med honom ut till Ikea i Barkarby och vi tittade på sängar. Han fastnade för en riktigt lyxig 120cm bred säng och beställde hemkörning.

Några dagar senare kom sängen och John och jag åkte till honom och monterade och ställde upp den. Och flyttade TV:n så allt skulle funka för honom.

Några månader senare hörde jag av en bekant att han var död. Vi fick aldrig veta något om begravning osv.

Jag har tänkt en del på det där och när den här Coronaepidemin är över kanske jag skulle göra en sån där jordenrunkryssning? Jag frågade Marjatta men hon vill inte hänga på, men jag har många vänner som kanske vill. Eller så åker jag själv. Time will tell!

Marjatta

Jag träffade Marjatta Markkanen första gången på skärtorsdagen 1969 i den partylägenhet på Frejgatan mittemot Stefanskyrkan som jag hyrde tillsammans med Peter Facklam som sedermera körde Ljudkällan och sålde Hifi i mina gamla lokaler på S.t Eriksplan.

Peter var ihop med Marjattas väninna Picko som också var från Finland, de var arbetskamrater på Sabbatsbergs Sjukhus och båda hade personallägenheter där.

Peter bodde hemma hos sin familj, precis som jag, och vi ville ju gärna ha lite kul någonstans där vi kunde vara ostörda med våra flickvänner utan att våra mammor skulle lägga sig i.

Så när Peter fick erbjudande om en studentlägenhet för bara några hundra i månaden så frågade han om vi kunde dela. Vi kom överens om att använda den tre dagar var i veckan och på lördagarna bjöd vi in lite folk vi kände och körde gemensamt party.

Lägenheten låg på tredje våningen utan hiss. Det var ett rivningshus med bara en trång liten toalett och pyttelitet kök med vask i lägenheten, badrum och dusch samt en tvättstuga fanns på innergården.

Man kom in i en liten mörk hall, till vänster låg toaletten och därefter det pyttelilla köket med ett fönster mot inn-

ergården och sedan fanns det bara ett rum till, ett stort och rymligt vardagsrum med fönster ut mot Vanadislunden. Hur trevligt som helst.

Vi målade upp lyan med mörka färger för intima stunder med våra flickvänner. Väggarna mörkgröna, taket svart. Vi möblerade upp med en soffa, ett matbord och 6 stolar och en liten bar i ett hörn där vi ställde ett kylskåp. Och en stor säng förstås.

Ingen takbelysning, här var det diskret punktbelysning som gällde, och levande ljus förstås. Vi brukade turas om att bjuda våra vänner på middag på lördagarna och ibland körde vi knytka-las.

En lördagkväll kom Marjatta dit och jag blev kär vid första ögonkastet. Vacker tjej med ännu vackrare ögon. Tyvärr blev inte Marjatta alls kär i mig vid första ögonkastet. Men jag försökte bjuda ut henne och hoppades att hon skulle ge vika för min charm med tiden. Vi träffades några gånger med Peter och Picko, men hon ville inte att jag skulle följa med henne hem till personalbostaden. Hon skulle alltid upp och jobba nästa morgon påstod hon, och ofta var det sant.

En natt stod jag utanför och försökte få henne att släppa in mig. Det lyste i hennes fönster men ingen reaktion när jag ropade. Jag kastade sten mot fönstret men ingen reaktion fortfarande.

Då kommer Jan Malmsjö knallande, ganska bra på lyset. Han trasslade med en annan tjej i samma byggnad där Marjatta hade ett rum, byggnaden kallades gamla Katari-na och var från 1700-talet.

Det var uppgrävt på långsidan av kåken, dom höll på att byta avlopp tror jag, och där låg en massa byggmaterial. Jag och Jan Malmsjö hjälptes åt att lyfta en lång stadig spång mot väggen under ett fönster där hans tjej bodde. Och han försökte klättra upp, men han var nog för full så han klarade det inte och han dröp av neråt Torsgatan och Bonnierhuset efter ett tag.

Jag kämpade på och flyttade plankan till Marjattas fönster och jag gjorde ett försök.

Och jag lyckades komma upp så långt att jag knackade på rutan. Efter en stund tittade hon ut, hon ville väl inte att jag skulle väcka hennes grannar. Men jag fick inte komma in - hon skulle upp och jobba om några timmar.

Jag hade ju min musikaffär bara 100 meter från där hon bodde och en dag köpte jag 100 röda rosor på blomsteraffären på S:t Eriksplan. Staffan Nordlund, en ung kille som brukade hänga i min butik och springa ärenden, fick uppdraget att gå upp med hela den maffiga stora buketten till henne. Hon blev tydligen helt ställd och hennes väninnor kallade mig för Rosenkavaljeren i flera år efter. Men tänk vad 100 rosor kan betyda! För till sist så gick vi ut tillsammans.

Trägen vinner - efter några dagar till så fick jag till slut komma med upp till hennes rum och vi hamnade förstås i sängen också till slut.

Ovanför sängen hängde ett stort vackert tygstycke från Marimekko och lägenheten var mycket prydligt inredd med skrivbord och stol och ett litet soffbord framför sängen. Det stod en gammal Singer trampsymaskin där också. Marjatta sydde flitigt både till sig själv och sina vänner.

Marjatta hade haft ganska många pojkvänner, inte så konstigt med det utseendet och dessutom brukade hon gå ut en del på helgerna med sina kompisar på Sabbatsberg. Dom brukade gå på AIESEC och Kåren bl a. och killarna stod i kö men hon brukade inte ta med dom hem.

Hon hade haft en pojkvän i Finland också något år men hade inte fastnat på riktigt för någon. Men jag visste ju att det var henne jag ville ha.

När jag till slut kom i säng med henne så märkte jag att hon inte njöt av det hela och jag gjorde tappra försök att få det att kila för henne. Det tog en bra stund men till sist så kom himlen ner och Marjatta hade fått det att gå ihop med en kille - för första gången sade hon. Ingen av hennes tidigare

pojkvänner tydligen hade brytt sig - dom hade bara njutit själva. Jag trodde henne. Och efteråt har jag ju undrat vad det var för stjärnor som inte hade vetat hur man triggade igång henne innan vi träffades.

På morgonen hade hon gjort iordning frukost till oss båda. Det var finska Hapankorppu som jag åt för första gången, jättegott, och te. Vi hade en riktigt mysig morgon i hennes lilla lägenhet och jag hoppades på en fortsättning. I vilket fall så var ju min och hennes lycka gjord och vi umgicks och trivdes ihop och jag var ordentligt kär.

Marjatta kommer från Heinola som ligger några mil norr om Lahtis. Dom hade bott på landet tidigare och hennes far Keijo var Forstmästare och jobbade för ett stort skogsbolag. Huset låg vid en älv och hon hade 4 systrar som var yngre än henne.

Några månader efter att vi träffats åkte Marjatta till Finland för att träffa sin mamma som var sjuksköterska på ett sjukhus i Tammerfors dit familjen flyttat. Hon cyklade med sin mamma till hennes jobb en tidig morgon och cyklade hon ner i en grop som finska televerket hade grävt och inte skyltat ordentligt. Hon fick ett jack i läppen, slog ut några framtänder och hamnade på sjukhus en vecka.

Hon ringde mig och var väldigt ledsen.

Så jag gick till blomsteraffären på S:t Eriksplan igen och beställde 7 rosor som skulle skickas en och en varje dag i en vecka. Och det skulle vara ett kort från mig med texten Krya på dig! med underskriften Jerker.

Efter några dagar ringde hon och var ännu mer ledsen. Hon hade fått alla 7 rosorna på en och samma gång och på kortet stod det Hjärtliga gratulationer, undertecknat Jerker.

Marjatta ville ju bli sjuksköterska och hade sökt till sjuksköterskeskolan i Finland men hade för dåliga betyg så hon kom inte in. Det var därför hon hade åkt till Sverige och jobbat ett år extra.

Och nu var hon i Finland igen för att söka in. Jag trodde att hon kanske skulle stanna i Finland.

Och medan Marjatta var kvar i Finland kom det in en snygg och kurvig blondin i min butik en eftermiddag. Hon berättade att min gamla vän Totte Geijer, som var studiekamrat med henne på Farmis, hade skickat henne till mig för jag kunde fixa en bra stereo åt henne till rätt pris. Hon var från Värmland och hette Annika. På den tiden var det en bra stereoanläggning som gällde i studentlyorna och just på sensommaren och i januari när studielånen kom var det nästan kö i Hifi-butikerna.

Vi snackade en stund och jag demade prylarna jag tyckte hon skulle köpa och tillsammans fick vi ihop en rätt skaplig anläggning för hennes budget med två Karlsson OA5-kopior som Peter Facklam brukade leverera, en Kenwood receiver som jag köpte av Mats Öberg på Elfa och en Lenco skivspelare.

Vi kom överens om priset och Annika halade fram plånboken och betalade kontant på stället.

Men hon kunde ju inte ta med sig prylarna upp till sin studentlägenhet själv och undrade om inte jag kunde köra dom.

Visst sade jag - jag hade ju en hundkoja skåpbil utanför - inga problem, jag kan komma med dom när jag stänger. Men då får du bjuda på middag sade jag. Jag kan ta med vinet till maten. När jag stängt butiken kilade jag till Systemet och köpte vin och lastade in stereoanläggningen i bilen och körde över till henne. Hon bodde i en liten trång lya i ett av dom gula höghusen på Körbärsvägen.

Och så gick det som det gick.

Beatles hade just släppt Abbey Road albumet och jag tog med det och två flaskor vin. Vi hade jättetrevligt och maten smakade utmärkt, vinet likaså. Och vi hann knappt avsluta måltiden innan vi hamnade i sängen och älskade till Here comes the Sun. Jag tänker fortfarande på lilla söta kurviga Annika när jag hör den låten.

Men lyckan blev kort. Marjatta ringde från Finland några dagar senare och berättade att hon skulle jobba på Sabbatsberg

igen medan hon sökte in på Röda Korsets Sjuksköterskeskola.

Och jag kunde ju inte motstå henne, så jag gjorde slut på det som knappt hade börjat och Annika blev förstås jätteledsen men jag skickade upp min bror Hans till henne - tänkte att han kunde trösta henne men han berättade efteråt att min lilla fint inte lyckades.

Marjatta kom direkt till min butik när hon kom tillbaka och så var vi ihop igen.

Efter sommaren friade Marjatta till mig i Hagaparken en mörk höstkväll. Hon lovade att vara en bra fru för mig. Och på den vägen är det. När jag skriver det här 2020 har vi varit ihop i 51 år!!!

En av mina orgelelever, Peter Klaxman blev en privat vän och vi umgicks även med hans föräldrar Inger och Herry. Herry hade varit polis men tröttnat och jobbade med fastighetsförvaltning. Han fixade en egen lägenhet till oss i ett nybyggt hus med adressen Jungfrudansen 10 uppe i Huvudsta. Det var en trevlig tvåa och vi var jättegglada att kunna flytta ihop efter att jag själv bott hemma hos mina föräldrar i Saltsjö-Duvnäs och Marjatta på Röda Korsets elevhem på Dalagatan medan hon studerade till sjuksköterska på Röda Korsets Sjuksköterskeskola. Där trängdes vi två i en enkelsäng många många nätter.

Marjatta hade tjuvat om att vi skulle gifta oss i Finland så hennes 4 systrar och familjen skulle vara med. Jag var ju med på det även om jag inte precis tror på Gud och nästan aldrig gått i kyrkan utom på begravningar och bröllop.

Marjatta var helt inne på att vi skulle gifta oss i den fina kyrkan i Jaala, en liten by nära hennes farfar Jalmaris hem och familjens fina sommarstuga där vi spenderade några veckor varje sommar. Vi hade varit på hennes farfars begravning i den kyrkan också.

Vi gick tillsammans upp till Pastorsexpeditionen i Solna för att ta ut lysning och när jag fått papperen i handen frågade jag hur länge det gällde. Det gäller från idag och tre månader framåt sade tjejen i luckan.

Så jag föreslog Marjatta att vi skulle gifta oss på direkten istället så slipper vi stor baluns i Finland. Och Marjatta var med på det.

Så vi gick direkt tillsammans vidare bort till kommunalhuset och frågade efter borgmästaren. Borgmästaren har ju rätt att viga och vi var ju skrivna i kommunen så det skulle ju funka tänkte jag.

Borgmästaren kom ut och jag frågade om han kunde viga oss. Han var mycket tveksam, sade att han aldrig vigt några par, men jag stod på mig.

Han skulle läsa på hur man gjorde och så kunde vi få komma tillbaka på eftermiddagen. Sagt och gjort. Vi åkte hem en stund och kom tillbaka några timmar senare och nu var borgmästaren uppdaterad och visste hur man gjorde.

Vi hade inget bröllopsvittne så vi frågade vaktmästaren och han ställde upp.

Jag har ett foto på oss utanför kommunalhuset som vaktmästaren tog efter att vi blivit vigda. Vi var i våra vanliga kläder - ingen glamour precis.

Sedan körde jag Marjatta till jobbet, hon hade just börjat på Karolinska sjukhuset, och jag åkte vidare till affären.

Jag ringde till min syster Elisabeth och snackade med min vän Staffan Nordlund som brukade hjälpa mig i butiken efter skolan och frågade om dom ville komma över till Jungfrudansen på en drink lite senare. Dom blev vittnen och Staffan fotograferade när jag bar Marjatta över tröskeln till lägenheten. Det blev en mycket trevlig kväll i vårt lilla vardagsrum med ljus på borden.

Samma år kom en kund in till mig på Musikbörsen som hette Ebbe och var pianolärare. Han hade precis kommit på att han måste flytta ut allt från sin lägenhet på Birkagatan på stört. Huset skulle renoveras och allt var klart för att hantverkarna skulle börja på måndag morgon, och nu var det redan fredag och han hade förstås förträngt det hela i det längsta. Möblerna kunde han få iväg själv över helgen men nu måste han göra sig av med flygeln också.

Jag följde med honom hem och kollade. Flygeln var från 20-30-talet med fyrkantiga ben, ganska liten och nätt men lät väldigt bra och verkade bra i mekaniken. Jag gillade den. Ebbe ville ha 10.000 för den och eftersom förutsättningen var att flygeln skulle vara borta till måndag morgon så kom vi till slut överens om 6000:-.

Jag fick tag på en pianoflyttfirma och dom kunde komma samma dag redan framåt 6-tiden och hämta upp den hos Ebbe. Firman fick adressen till Jungfrudansen och jag jobbade vidare i butiken. Marjatta jobbade kvällsskiftet men jag sade inget till henne och åkte direkt hem efter att jag stängt butiken och tog emot flygeln som gick in på tvären i hissen, vilken tur. Och där stod den i vårt lilla vardagsrum, svartpolerad och med vacker pianobänk till. Men det fanns knappt plats för något mer i rummet där det redan stod en soffa och soffbort och två stolar.

Jag åkte och hämtade Marjatta när hon slutade efter 9 och när vi kom hem och hon fick se flygeln blev hon skitförbannad. Hur kunde jag köpa en flygel och ställa in i vår lilla lägenhet. Den skulle bort ögonaböj och jag sade att jag måste ju hitta en kund först så det kunde ta några dagar.

Jag spelade för mig själv när hon jobbade kväll och en del även för henne och hon vande sig förstås vid flygeln och började gilla den.

En dag skickade Calle Gerdhem en kund på flygeln. Han och Paula hade varit hemma hos mig på middag och han hade förstås sett flygeln.

Kunden åkte med hem till mig, Marjatta jobbade kväll och var redan på jobbet. Jag visade flygeln och han gillade den och slog till på 10.000:- för den.

Jag ringde samma pianotransportörer och dom hämtade den på direkten.

När jag sedan hämtat Marjatta som vanligt på kvällen och vi kom hem blev hon skitförbannad. Hur kunde jag sälja flygeln, nu hade jag inte något att spela på!!!

Haha! Så kan det gå.

Några år tidigare hade jag skaffat en Alfa-Romeo 1750 Spider, vit, 1967 års modell, den snygga med den rundade bakluckan, den var verkligen kanonsnygg. Dubbla Webers, ganska pigg. Den bytte jag till mig 1971 av Birger Ludwigs-son som hade en stor musikhandel utanför Eskilstuna där han även sålde bilar och båtar och mycket annat. Jag bytte till mig den mot en elektronisk kyrkorgel, jag tror den var av fabrikat Baldwin, som jag fått in i byte på Musikbörsen.

Jag sålde den förstås framåt höstkanten och saknade den.

En dag när jag åkte längs Sveavägen såg jag en fabriksny vit 1972 års modell av Alfa-Romeo 2000 Spider Iniezione. Den stod i skyltfönstret med cabben nerfälld och jag var ju tvungen att gå in och kolla på den. Handlaren ville ha 43.000:- för den men det var redan juli och jag visste ju att det var segt att sälja cabbar när halva sommaren redan gått. Så jag prutade och till slut kom vi överens om 39.900:- och jag körde hem med bilen.

Någon vecka senare bjöd jag Marjatta på en riktigt härlig bröllopsresa. Vi åkte nercabbat större delen av vägen. Först stannade vi Köpenhamn, gick på Carlsbergs bryggerirunda och sedan blev det Autobahn genom Tyskland. Vi övernattade lite här och där, Hannover, Frankfurt, München där vi förstas drack öl och lyssnade på mässingsorkestern på Hofbrauhaus - det får man ju inte missa. Vi körde vidare till Freiburg där vi hamnade ovanpå ett litet Gasthaus och åt Wurstsalat och drack fantastiskt gott vitt vin, en upplevelse. Vi åkte vidare till Geneve där vi träffade min syster Elisabeth och hennes man Daniel.

Sedan var det raka vägen genom bergspassen hela vägen ner till Genua. Jag kommer väl ihåg när vi åkte på Autostrada del Sol och jag ville testa hur fort bilen gick. Vi kom upp i 200 på en lång, lång raka, nercabbat. Vi hade vita läderhuvor modell Snobben på oss. Och när jag fått upp bilen i maxfart såg jag något rött i backspeglarna. Det var en Ferrari som körde om oss i 300 kilometer i timmen om inte mer. Sanslöst! Jag vet inte ens om det var en Ferrari, men den var Ferrariröd.

Vi körde vidare och när vägen började luta brant neråt efter dom långa rakorna och började svänga genom tunnlarna på sista delen ner mot Genua blev jag rädd. Jag tyckte jag körde så fort det gick men lastbilar och skåpbilar gasade om mig och däcken skrek i kurvorna. Ännu läskigare var det när vi kom in i Genua och hamnade på bakgatorna. Där var det en kort liten tutning som gällde för varje korsning annars small det. Det var ju inte precis som hemma.

Vi fortsatte några mil längs kusten och hittade ett jättefint ställe med utsikt över Medelhavet där vi stannade första natten. Nästa dag åkte vi vidare bort mot Portofino där vi tog in på ett stort lyxhotell vid stranden.

Personalen gick i frack och som tur var hade jag med mig en kavaj och några skjortor så vi kunde smälta in med övriga gäster på frukosten. Kyparna gick i frack då med.

När jag köpte min Alfa Romeo var den fabriksny och nu hade den gått lagom långt för att göra första servicen, fabrikksservice på den. Och i Santa Margherita fanns det en auktoriserad verkstad för Alfa-Romeo. Medan dom servade bilen gick vi ner till stranden och åt pizza såklart - vi beställde förstås in en Santa Margherita att dela på - fattas bara. Och skaldjur. Och skrattade åt alla feta gamla gubbar som var med unga söta flickor på sina jättelika yachter. Det var nästan som att gå på Skansen.

Andra dagen gick vi ner till hotellets egen strand. Vi ville ha varsin öl och jag ville ha någon engelskspråkig tidning att läsa och jag hann bara vända mig om så stod en kypare på stranden i sin frack. Först kom ölet och sedan såg vi hur kyparen cyklade iväg längs stranden för att fixa tidningen. Det tog ett bra tag och han var alldeles svettig när han kom tillbaka. Men jag fick inte ge honom något tips. Det var tvärtom på detta ställe. Man fick inte ge tips förrän man checkade ut. Första och sista gången jag varit med om det.

Jag tog ett dopp men när jag simmat åt vänster såg jag att det flöt upp något i havet. Det var en hel del skräp, kondomer, dasspapper och något som såg ut som bajs. Huga!!! Jag

gick upp igen och kollade en bit längs stranden och såg att avloppen gick rakt ut i vattnet. Otroligt! Men sant! Så vi badade inte mer där.

Vi åkte vidare andra vägen hemåt via Österrike och stannade till i Bayreuth där vi bodde på ett fint hotell med härliga täcken. Det slutade med att vi packade in två fina dyra bolster i bakluckan. Det blev trångt i bilen sedan även om vi hade minimalt med bagage.

Senare samma sommar åkte vi som vanligt till Marjattas föräldrars trevliga sommarstuga i Jaala. Och på vägen passade vi på att åka längre bort i Finland och följde den ryska gränsen där man såg gränsvakter i bevakningstornen. Intressant tyckte jag.

En bilhandlare Calle och jag kände hade berättat att man kunde fixa med mätaren om man backade just när den skulle slå om varje tusen mil. Jag måste ju testa och just när vi körde längs den ryska gränsen såg jag att det blev 9999 så jag backade och vips var mätarställningen nere på 0. Haha! Vi tog med oss Marjattas syster

Sirkku en bit på vår tripp runt Finland också och det blev ett väldigt trevligt besök detta år också.

Jag hade sagt till Herry Klaxman att vi gärna skulle flytta in till stan om han kunde fixa en större lägenhet och han ringde en dag. Han hade en 4:a på Borgargatan på Söder vid Högalidsparken i en ganska ny kåk som vi kunde byta till oss. Och det fanns även garageplats att hyra.

Perfekt tyckte jag så vi flyttade dit.

Lövåsvägen i Ulvsunda

Jag letade efter en villa. Gillade egentligen inte alls att bo i stan även om det var bekvämt. Och Marjatta var ju från landet och ville förstås ha en trädgård att pyssla om, inte bara några blomkrukor. Vi trivdes inte heller så bra i lägenheten för den var ganska mörk. Man kunde ta en promenad ner till Långholmen visserligen men vi ville ha något bättre och började kolla annonser på villor.

Vi hittade en trevlig villa på Lövåsvägen 26 i Ulvsunda. Den var byggd 1919 och mannen som ägde den hade själv varit med att bygga den. Villan var rappad i grönt, nu är den i rosa när man kollar på Googlemaps, och den var hemtrevlig och hade rätt pris. Tomten var bara på 600 kvm men det fanns några gamla fruktträd och plats för en bil.

Priset var 130.000:- och det var ju bara att slå till. Och jag var ju inte så säker på att vårt äktenskap skulle hålla så i samband med villaköpet skrev vi äktenskapsförord.

Det gäller fortfarande, på gott och ont.

Det var mycket som behövde lagas, vi fixade nytt tak i betongtegel, jag byggde en balkong från övervåningen ut på taket på tillbyggnaden på baksidan. Badrummet målades om. Vi kämpade kvällar och helger med att måla om hela huset inuti.

Jag hade många glada vänner som hjälpte till. Det var Benno Mengarelli, Staffan Nordlund, Per-Erik Hallins brorsa Gunnar Hallin och några till. Vi kämpade många kvällar medan Marjatta jobbade.

Man kom in via en trapp över källarnedgången till en hall. Till höger var vardagsrum rakt fram med genomgång till matrummet till vänster där det även fanns en liten toalett. Till höger kom man in i ett blomsterrum som vi använde som TV-rum och en trapp upp till övervåningen där det fanns ett stort sovrum med öppen spis! Och den funkade!!! Det fanns

även ett litet gästrum däruppe som blev barnkammare senare när Johan föddes.

Där nere var det ett skapligt stort kök med liten jungfrukammare bakom.

Det var stadsgas som gällde. I källaren stod gaspannan och i köket var det en gasspis. Alla golven hade korkmatta och den åkte ut förstås och vi lade nya trägolv på hela nedervåningen. Däruppe lade vi heltäckningsmatta i sovrummet.

En kul sak var att hela övervåningen lutade rätt ordentligt men vem bryr sig?

Vi trivdes riktigt bra.

Tomten var på bara 600 kvm och jag köpte ett växthus så att Marjatta kunde odla tomater och sallad osv. Det är fortfarande hennes största nöje att pyssla om sin trädgård och sina odlingar.

Det gick en häck runt hela tomten och den klippte vi till så den blev riktigt snygg på några år. Ingången byggde jag om med en grind och en överdel. Vi lade plattor till entrén och vidare bort till bilplatsen.

Källaren var verkligen en källare men jag hade planer. Först fixade vi en riktigt bra tvättstuga. Det var ett fult och ojämnt betonggolv i det utrymmet så jag lade klinkergolv själv. Det blev lite ojämnt men det fick funka. Vi köpte en Indesit tvättmaskin och skruvade upp klädstreck så Marjatta hade något att göra medan jag lirade i min inspelningsstudio!!! Haha!

Finn Sjöberg hade jag blivit vän med när han spelade med Harpo Banana Band. En väldigt fin gitarrist som jag uppskattade mycket och han bodde en bit bort med sin flickvän. Så han kom över många kvällar och hjälpte mig bygga studion medan vi drack några öl tillsammans och Marjatta jobbade. Det var mycket isoleringsmaterial och dubbeltak osv. Allt enligt konstens alla regler. När den var nästan klar så festade vi om ordentligt en kväll, jag tror vi två delade på en hela whisky. I vilket fall så lyckades Finn knappt ta sig hem men han hittade ytterdörren till lägenheten till sist och nästan morgon hittade hans flickvän honom sovande på

hallgolvet med kläderna på. Det var ju inte så populärt så vi umgicks inte så mycket i Ulvsunda efter det.

Men det gjorde jag med delar av Harpo Banana Band istället, särskilt trummisen Erik Romantschicz, en av dom bästa trumslagare jag vet. Snacka om stadig och inte några extravaganser om man inte bad om det.

Det var en hel del andra också som jag bjöd hem och spelade in i min lilla studio som Micke Rickfors.

Jag hade köpt en 4-kanals Teac/Tascam bandspelare och lite mickar och bjöd in vänner att musicera med. Jag hade en liten Davoli synt som jag brukade lägga basgångarna på. Jag bjöd också in Per-Erik Hallin och han lade på några slingor, vilken fantastisk musiker. Calle sålde ett kul litet elpiano från Crucianelli (sedermera Crumar) som vi spelade in också. Och jag gillade det där med 4-kanal, hade 4 högtalare i studion så vi kunde lyssna på resultatet i äkta 4-kanal med ett instrument i varje hörn om vi panorerade lite extra. Det var lite som Surround Sound fast 40 år tidigare.

Jag köpte en flygel till vardagsrummet. Det blev en Görs & Kallmann, inte så stor modell och väldigt bra i mekaniken. Jag spelade mycket piano på fritiden dom här åren och när vi fick Johan brukade jag sitta med honom i mitt knä medan vi spelade barnvisor och sjöng tillsammans.

Vi skaffade en katt. Jag döpte den till Fritz förstås, hade ju skrattat åt filmen Fritz the Cat. Det var en hankatt och han var bara 3 månader när vi fick honom.

En mycket trevlig katt som flyttade med oss ut till Hässelby, han blev hela 18 år.

Men katten måste ju kastreras och Calle & Paulas hyresgäst i Drottningholm var veterinär. Så vi bjöd in till kastrationsparty med Calle och Paula och veterinären och hans fru.

Den här veterinären var väldigt skojfrisk. Han hade blivit känd för sina galna Hundens Födelsedag Partyn. När gästerna kom fick dom såna där knäskydd som hantverkare bruka ha direkt när dom kom in. Det var ju hundens födelsedag och då skulle man vara hanhund eller tik, så alla fick krypa på

golvet. Det serverades drinkar i cocktailglas som man slickade i sig. Medan gästerna snackade och slickade fick alla tika en liten doftpåse fastsatt där bak, det var alla möjliga dofter som vitlök, ingefära, olika parfymer, apelsin, banan, lavendel förstås osv.

Och alla doftpåsar fanns givetvis i två exemplar, så alla hanhundar fick också varsin. Sedan var det bara att göra som hundarna och lukta tjejkärl i baken tills man träffade på den där doften som man själv hade fått i påsen.

Sedan gick man med sin bordsdam, eller kanske rättare sagt bordstik, till matsalen där middagen serverades i djupa tallrikar under bordet och utan bestick. Vinet till maten serverades i cocktailglas också så man kunde slicka i sig det som en hund. Det blev riktigt grisigt. Men det var verkligen skitkul.

När middagen var uppäten och urdrucken blev det dans men då fick alla resa sig upp och ta av knäskydden.

Man kanske skulle bjuda in sina vänner här nere i Marmaris till ett sånt party?

Undrar om Marjatta skulle tillåta det.

Tillbaka till Kastrations-partyt.

När vi hade fått i oss några drinkar var det dags att kastrera vår fina Fritz.

Veterinären gav honom en spruta och han somnade in. Sedan tog han upp katten på det portabla strykbrädet och vi tittade fascinerat på när han skar upp pungen och tog ut kulorna och sydde ihop såret. Marjatta tog katten i famnen och gick upp med honom till hans korg som stod i gästrummet på övervåningen.

Vi andra åt middag i matrummet, vi hade inte så bra matlust konstigt nog.

Sedan var det kaffe och konjak i vardagsrummet och efter en stund hör vi hur det dunsar i trappan till övervåningen. Det var Fritz som rullade ner. Han vinglade omkring och tittade på oss med jättelika pupiller. Han visste inte vad han råkat ut för.

Men allt gick bra och han trivdes hos oss. Med tiden blev han en utekatt förstås.

Jag hade byggt en balkong på baksidan över blomsterrummet. Där brukade vi ta en drink efter maten och åt även middag ibland. Vi var lite incognito där på sommaren för det var mycket lövträd omkring. På framsidan brukade vi sitta under ett äppelträd men där såg alla grannarna oss.

Man gick ut genom ett lite högre fönster ut till den här balkongen och vi brukade lämna det öppet för att få lite genomströmning av luften till övervåningen när det var varma dagar - vi hade bytt till betongtegel på taket och det höll värmen alldeles för bra. En kväll hörde vi ynkliga pip - katten hade släpat in en fladdermus i hallen som han lekte med.

Jag tog ifrån honom fladdermusen som var död - den åkte i soporna.

Och så gick vi ut på balkongen. Katten kom efter och han hoppade upp på taket. Där låg han bakom taknocken och väntade på nästa fladdermus. Vips upp med tassens! Hur snyggt som helst.

Marjatta påminde mig om en gång när jag hade varit och festat med Joppe och kommit hem ganska dragen mitt i natten och gått direkt och lagt mig.

Hon hade vaknat lite senare av att jag sade: Den där jävla Lena Andersson!

Den där jävla Lena Andersson i ganska upprörd ton. Den där jävla Lena Andersson! Och så hade jag slagit med näven i sängen.

Hon försökte lugna mig men jag fortsatte några gånger till.

Men till slut så vaknade jag och såg på henne och utbrast "Min lilla Gibson!"

Haha! Jag undrar fortfarande varför jag var förbannad på Lena Andersson.

Jag kom inte ens ihåg att jag träffat henne! Men Joppe kanske vet?

Pinsamt minne

Det ju pinsamma minnen som man kommer ihåg bäst - eller hur. Här är ett av mina riktigt pinsamma minnen.

Calle och jag hade tagit en tur söderut för att visa hans små elpianon och mina M3 sånganläggningar från Meazzi för den del musikhandlare.

Sista anhalten var Kalmar där vi besökte Rylanders Musik på Södra Långgatan. Rylander var en kulturpersonlighet, han samlade på självspelande instrument och spelade själv blåsinstrument. Butiken var väldigt trevlig och välskött, hans dotter tog över den senare och den finns kvar än idag.

Efter att vi visat prylarna och vi fått en order var av Rylander bjöd vi på middag på en restaurang vid Stortorget. Sedan gick Rylander hem till sig och vi gick tillbaka till hotell Witt där vi checkat in tidigare. Det var fredagskväll och massor med folk som gått dit för att dansa. I den stora salen till höger efter receptionen var ett dansband i full gång och vi förundrades över hur fulla Kalmargrabbarna var som raglade omkring och knappt kunde stå upprätta.

Vi tyckte det var pinsamt och gick ut till baren i receptionen istället. Vi tog varsin drink och tänkte gå och lägga oss - vi skulle köra upp till Stockholm på lördag morgon. Det stod många snygga tjejer i baren som spanade in oss. Och en kom fram till mig - en riktig skönhet som var zigenerska. Hon hade en drink i handen också och vi snackade en stund. Hon hette Mona-Lisa och frågade var jag bodde. Jag berättade att jag bodde på hotellet. Och vem var det som kom med skumma förslag om inte söta Mona-Lisa. Jag var ju lite packad och kanske ett lätt byte. I vilket fall så gick vi upp till mitt rum. Men hur skulle vi få till det - jag måste ju ha en kondom. Så jag gick över och knackade på hos Calle och han hade kon-
domer.

Sedan var det full rulle några timmar, Mona-Lisa var het och

härlig. Det var bara ett stort problem - när det blev riktigt intensivt för henne började hon riva mig på ryggen. Jag sade åt henne att sluta men hon fortsatte ändå.

Nästa morgon var det hemfärd och jag åkte förbi Musikbörssen och lastade av prylarna och bad Nysse kolla hur det såg ut på min rygg innan jag skulle hem till Marjatta. Drog upp min T-shirt och han sade att det syntes ingenting. Skönt tänkte jag.

När jag kom hem tittade Marjatta på mig och jag tror att hon fattade att jag varit ute på dumheter - efteråt säger hon att hon tyckte jag såg skyldig ut.

Jag gick upp till badrummet och tog en dusch. Och precis när jag duschade som bäst kom Marjatta in. Och hon såg långa rivmärken, hela ryggen full. Hon skrek till och sprang ner i köket. Och jag gjorde avbön. Berättade hela historien om Mona-Lisa i Kalmar osv. Hon trackar mig för det fortfarande nästan 50 år senare.

Nästa dag berättade jag det för Calle och Roffe inne på hans kontor. Pinsamt.

Samma kväll ringde Calle till mig hemma i Ulvsunda. Roffe hade gjort den dikt - den var rätt lång och jag kommer inte ihåg hela, bara några strofer: Jerker är lös, söker brudar med klös osv. och slutklämmen Nu är det en som slutat skratta - hans lilla fru Marjatta. Marjatta stod bredvid när han läste upp den och undrade vad vi snackade om så jag var fräck nog att be Calle dra dikten igen och gav luren till Marjatta.

Efter det så pratade hon inte med Calle på ett år.

Marjatta tog körkort till sist.

Hon behövde verkligen en bil. Jag hade kört henne till jobbet många morgnar och hämtat sena kvällar men det hade ju varit mycket bättre om hon kunde köra själv. Tunnelbana från Alvik in till S:t Eriksplan och buss ut till Karolinska fanns ju men det var en lång resa och inte så kul att åka kvällar eller tidiga morgnar heller.

Marjatta har alltid varit rädd att köra bil - hon är väldigt osäker på sin förmåga fast jag tycker hon kör riktigt bra när jag är med.

Efter att hon tagit en del lektioner på Fridhemsplans körskola övningskörde jag själv med henne i en svart Jaguar 340 med manuell låda som jag körde just då. Sedan fortsatte hon lektionerna men körskolan stängde och hon flyttade till nästa körskola vid Alvik. Det drog ut på tiden men till slut, efter över 70 lektioner, fick hon sitt körkort.

Jag köpte en Volkswagen Passat med automatlåda åt henne. Hon gillade den och hon började köra till jobbet. Men hon var fortfarande rädd att köra, hon körde långsamt och folk tutade på henne och körde om hela tiden och det gjorde ju inte saken bättre. Och hon ville inte åka andra rutter än till jobbet via Huvudstabron.

Vi åkte med bil till London några somrar och gick på musikmässan där.

Marjatta ville inte ha barn. Hon ville satsa på sin karriär som sjuksköterska och vidareutbildade sig med jämna mellanrum. Jag var ju aldrig hemma heller påstod hon. Men till sist - efter 3 år i nya huset, drack vi för många flaskor vin under äppelträdet i trädgården en ljummen sommarkväll och Johan blev till.

Dom ringde från Sabbatsberg och ville prata med henne och gick ut till Marjatta som stod på en stege med magen i vädret och beskärde några träd på tomten.

Hon skulle komma snarast för det var en del värden som inte såg så bra ut.

Fride Johan Antoni

Vår som Fride Johan Antoni föddes genom kejsarsnitt den 4 mars 1977 på Sabbatsbergs sjukhus. Jag fick inte vara med, jag satt i väntrummet i många timmar och var orolig men till sist fick jag komma in till Marjatta och det nyfödda barnet. Sjuksköterskor är ju rädda för att bli nedsövda och nu

såg hon lättad ut där hon låg med lilla Johan på magen. Johan var inte så vidare vacker precis, han hade legat i något konstigt läge i magen och var lite hopklämd i plåten.

Men allt gick bra förstås och Marjatta tjtade på att få komma hem så fort som möjligt. Så några dagar senare kunde jag hämta hem henne.

Hon sade att jag behövde inte vänta och pyssla om henne, hon klarade sig själv med Johan.

Några dagar senare när jag kom hem från jobbet stod hon på stegen igen och fortsatte att beskära plommonträdet med Johan i en korg bredvid.

Marjatta stannade hemma nästan tolv månader och sedan jobbade hon halvtid ända tills Johan var 12 år.

I Landshövdingehuset bakom oss bodde en tjej som heter Lena Karlsson som vi umgicks med. Hon bodde ihop med Hasse som var låssmed.

Hon hade börjat som barndagmamma. Svart förstås. Så när Marjatta började jobba igen tog hon hand om Johan. Hon hade en schäfer och tog hand om tre barn.

Jag ändrade Musikbörsens öppettider under ett år, vi öppnade 12 istället för 10, bara för att jag ville vara hemma med Johan på förmiddagarna. Vi låg ofta i sängen länge och myste när Marjatta redan hade åkt till jobbet på KS och vi tog barnvagnen och promenerade runt Lillsjön, en härlig promenad på parkstigarna.

Och när klockan närmade sig 12 gick jag över till Lena med honom.

Jag har många minnen från den lyckliga tiden.

En morgon var det ett kraftigt åskväder och jag tänkte att han inte skulle bli rädd för det, han var nämligen rädd för getingar eftersom Lena var det. Och det är han fortfarande.

Så när ovädret närmade sig gick vi ut i lekparken bakom huset bredvid Landshövdingehuset. Där var det en liten rutschkana med ett sånt där löjligt litet hus på toppen.

Vi trängde oss in i huset för det spöregnade. Och när det kom en blixträknaade jag ett-två-tre osv och när sedan smällen kom skrattade vi högt tillsammans.

Det blev en rolig lek som vi lekte många gånger senare också - även i vår segelbåt. Några år senare när vi hälsade på Marjattas familj i Finland hade jag parkerat bilen nära ett stort träd när ett åskväder kom och blixten slog ner i trädet med ett brak och det luktade bränt. Det blev en stor svart skada på trädet och jag och Marjatta blev livrädda - det var ju bara några meter från oss.

Men just en bil är ju bland det säkraste stället när åskan går. Men Johan blev inte rädd.

Johan var ett väldigt bra barn som var med på allt och sällan klagade. Han gillade att åka bil, särskilt när vi lyssnade på musik.

När han var 3 år åkte familjen upp till Åre första gången. Ingen av oss hade åkt utför och det var verkligen en ny upplevelse. Marjatta och jag gick på skidskola och Johan gick på barnens skidskola. Hur kul som helst. I slutet på veckan tog Röda Rapet hela vägen ner - Johan först och vi efter.

Efter några dagar var vi allihop ruttna i magen och det var spyor i backarna lite överallt. Vi frågade på hotellet. Jo, det brukade vara så ibland, man kallade det för Åresjukan och det berodde på att avloppsvattnet pumpades rakt ut i Åresjön och när isen lagt sig vispades vattnet runt och dricksvattnet som var OK annars blev förorenat. Inte så konstigt att vi blev sjuka!

Men hur hade vi fått i oss vattnet. Vi hade inte druckit kranvatten, och kaffet och tevattnet var ju kokat. Men en dag vid frukosten såg jag! Någon stjärna på hotellet en burk fryst koncentrad apelsinjuice med kallt vatten från kranen - sedan var det bara för gästerna att hälla upp i glaset. Och vi som alltid tog ett glas juice till frukost.

Marjatta jobbade halvtid och hade tid att sköta om huset, trädgården, Johan och mig och även någon gång i månaden min far som kom på besök för sitt jobb. Han var konsult åt Socialstyrelsen när det gällde konsumentfrågor.

Johan började i Alviksskolan och hamnade med en bra klassföreståndare.

Han trivdes utmärkt det gick bra för honom.

Surströmming mot knark

När vi bott några år i vår villa i Ulvsunda i Stockholm på 70-talet var det en inbrottsvåg i bilarna på gatan. Det var ju inte så kul att komma ut på morgonen och hitta bilen uppbruten och stereon urplockad. Samtidigt var det lite nya hyresgäster i ett hus bakom villorna som det fanns "utslussningslägenheter" i

Huset var ett långt rött hus med stengrund och kallades Landshövdingehus.

Där mitt i villaidyllen bodde det alltså folk som kommit direkt från avslutat fängelsestraff visade det sig.

En dag när jag kom hem och öppnade dörren hörde jag ett ljud från matsalen och jag sprang dit och såg att ett fönster var pangat och stod öppet. Jag tittade ut men såg ingen.

Jag sprang ut och kollade efter inbrottstjuven men såg ingen - han hade redan kommit iväg men när jag kom tillbaka in igen såg jag en ful gammal skinnjacka invirad i en grep från trädgården som låg på golvet bland lite glassplitter. När jag kollade igenom fickorna på skinnjackan låg där en sliten plånbok med ett körkort i. Haha!!! Efter lite detektivarbete fick jag tag på tjuven som bodde i en av utslussningslägenhet bara 30 meter från huset. Han betalade glasmästaren. Så var det avklarat. Hur korkade kan tjuvar vara som gör inbrott i närområdet.

I samma veva sov jag med öppet fönster och hörde konstiga ljud från gatan. Rusade ut och fick tag på en knarkare som satt i min bil och börjat leta hur man skulle få ut bilstereon.

Och denna sommar var det också en del konstigt folk som hängde i parken bakom vår kåk där vi hittade kanyler bredvid sandlådan. Inte så kul det heller.

En liten röd lampa var ibland tänd i ett fönster på nedervåningen i det andra Landshövdingehuset som låg om hörnet på Fältmarskalksvägen. Det var väl samma sak där - en kriminell som skulle slussas ut i samhället. Jag höll uppsikt ett tag och det var sliten tjej bodde där. Vi grannar gissade att den röda

lampan betydde att hon var ledig för ett nummer mot betalning, eller så dealade hon knark. Jag och några grannar spanade på henne någon vecka.

Hon hade konstiga vänner som gick till henne också, inte bara torskar, och vi kom fram till att hon var den som drog till sig knarkarna.

Vad göra? Vi grannar snackade ihop oss. Surströmming är ju effektivt!

Jag skaffade en burk surströmming och gick över till hennes lägenhet och ringde på för att kolla att hon inte var hemma. Öppnade surströmmingsburken och höll in den genom brevlådan till lägenheten samtidigt som jag viftade omkring så mycket spad som det gick i hennes hall.

Sedan såg vi inte henne på flera veckor. Och inga knarkare heller.

Men efter någon månad när lägenheten hade blivit sanerat kom hon tillbaka och den röda lyktan tändes igen och skumma typer syntes i parken och jag hade ytterligare ett inbrott i bilen som stod på gatan.

Så jag gjorde om bravaden, en ny surströmmingsburk inhandlades!

Efter min andra attack såg vi henne aldrig mer. Och inga knarkare på gatan utanför heller. Grannarna var också glada.

Uddgränd i Hässelby

När Studion och Musikbörsen gick i konkurs och banken tog huset blev vi tvungna att flytta.

Vi hittade ett nytt alldeles utmärkt hus ute i Hässelby för 600.000. Jag sålde min Cadillac så att jag fick ihop till handpenningen. Det enda jag ägde i övrigt var min Ravage 36 som jag skrivit på Marjatta, jag var ganska barskrapad.

Huset var ett suterränghus, en småstuga byggd år 1945 och

upprustad delvis av säljaren som var järnhandlare med butik i Åkermynatan. Det var 65 kvm i två plan, ingen övervåning, och i det undre planet var halva källare. Där uppe var det kök, matrum, vardagsrum och sovrum och där nere tvättstuga med badkar och bastu, klädkammare, gillestuga, sovrum och ett litet gästrum där nere som blev Marjattas syrum.

Det var lägre takhöjd där nere, men huset var charmigt med en mycket trevlig uppvuxen trädgård på 1240 kvm med flera äppelträd och ett plommonträd.

Det fanns ett garage också. Det enda felet var att tomten var ganska mörk för det var 13 stora höga granar, en björk och några tallar som skymde, och det fanns ingen balkong.

Så det första jag gjorde när vi flyttat in var att slå upp ett fönster i vardagsrummet och sätta in en balkongdörr och bygga en lång balkong längs hela husets framsida och runt hörnet på gaveln. Det blev ett helt annat hus.

Johan fick ett eget stort rum med egen ingång där nere också och allt var frid och fröjd.

Johan började i 2:an på Smedshagsskolan och av någon anledning så blev han lite hackkyckling. Alla andra i klassen kände ju varandra sedan ett år och Johan var ny och lite blyg. Han var ledsen när han kom hem ibland från skolan och vi försökte förstås trösta honom.

När Marjatta jobbade tidigt brukade jag köra honom till Fritis som började redan vid 07.00 och sedan gick han vidare till skolan som låg intill.

Han hade en klasskamrat som hette B_s och hans storebror trakasserade Johan på hemvägen ibland när vårterminen börjat. Drog ner honom på marken, slog honom, mulade honom i snön och jävlades med honom på flera sätt. Ett jävla sätt!

Marjatta pratade med fröken som var klassföreståndare och sade att hon måste göra något - Johan ville inte gå till skolan ibland. Men klassföreståndaren kunde inte sätta honom, för det gick inte att prata med B_s föräldrar.

Den här vintern var det en massa snack i media om Videovåldet. Det var så hemskt så hemskt och barnen härmade

vad dom såg på TV osv. Karate Kid hade blivit en hit något år innan.

En bit in på vårterminen var det föräldramöte - och man skulle prata om just videovåldet bl a.

Marjatta jobbade den kvällen men jag gick dit själv och satte mig bland några velourpappor och mammor. Klassföreståndaren började snacka videovåld.

Jag frågade om det verkligen var några av barnen som hade råkat ut för videovåld som karatesparkar osv. Jorå, en förälder reste sig upp - hennes son hade blivit sparkad på benet. Då blev jag förbannad och frågade om det var med en Karatespark. Reste mig och sa: Här sitter ni och snackar om videovåld medan min son blir kastad i snön på vägen hem och mulad av en som går här på skolan som är äldre än honom. Och när jag försökte få klassföreståndaren att göra något så går det inte för pojkens föräldrar går inte att snacka med. Jag öste på och klassföreståndaren gick ut i korridoren och grät. Och jag fick skäll av andra föräldrar som var med på mötet - dom tyckte väl att jag var en riktig buffel. Konstigt va?

Lärarinnan kom in i klassrummet rödgråten in igen och alla gick hem till sig.

När jag kom hem var bara Johan hemma, Marjatta jobbade kväll.

Men jag var fortfarande förbannad så jag tog fram skolkatalogen och hittade B_s adress och telefonnummer. Dom bodde i ett av radhusen strax nedanförfoss. Jag ringde upp och fick tala med mamman i huset. Jag berättade att hennes son hade upprepade gånger trakasserat min son, kastat honom i snödrivan och mulat honom och Johan hade kommit hem från skolan och grinat. Hon måste säga till sin son!

Men hon lyssnade förstås inte på det örat. Hennes son skulle minsann aldrig kunna göra något sånt osv.

Jag frågade om jag fick tala med hennes man och han kom till telefonen. Jag upprepade samma sak och han sade precis likadant. Hans son skulle aldrig kunna göra något sådant.

Vad bra! Sade jag. För nästa gång min son kommer hem

till mig och gråter och har blivit trakasserad av din son då kommer jag hem till dig. Och jävlar vad stryk du skall få.

Hotar du mig, hotar du mig! Svarade pappan.

Det kan du ge dig fasen på! Och jag lovar att jag skall spöa skiten ur dig. Jag är 1,92 lång och väger 100 kilo så du kommer att åka på mycket stryk!

Han lade på luren.

Jag väntade upprörd på Marjatta och vi åt middag när hon kommit hem.

Nästa morgon jobbade Marjatta tidigt så jag tog med Johan till Fritis. Där var det väldigt upprörd stämning och personalen tittade anklagande på mig.

Johans pappa har hotat B_s pappa! Hemsk typ jag var. Men det slutade med att dom kallade in skolpyskiatern som tog in B_s och Johan i ett rum. Johan berättade som det var. B_s grinade en skvätt och lovade att inte göra så mer.

Och sedan var det slut med dumheterna!

Någon vecka efter detta tog jag med Johan upp till Hassela där vi hade jättekul bara vi två. Vi skrattade mycket. Det var en tjej som jobbade i matsalen som gick som en serietecknad anka! Det är sant!!! Du skulle ha sett!

Varje gång hon gick ut och in mellan matsalen och köket tittade vi på varandra och skrattade som besatta. Inga andra fattade vad vi höll på med.

Vi var förstås både uppe i backarna och åkte skidor samt även i äventyrsbadet. En kväll lånade jag en 4-hjuling av Mats Ingels och Johan satt framför mig medan vi tog en vådligt tur genom skogen och uppför den långa skidbacken. Det är verkligen ett riktigt äventyr att köra 4-hjuling i snön.

Jag skötte om utrustningen J&J hade levererat också.

Den här veckan kände jag att vi hade fått ordning på livet igen och det var inga som trackade Johan i skolan längre heller.

Vässarö

Vilka minnen!!! Sjöscouternas egen sommarö vid Ålands hav.

Sommaren 1987 hoppade jag in som ledare för ett gäng sjöscouter från Hässelby där min son Johan varit med två terminer och lärt sig segla. Det var Åsa, en tjej på 18 år och jag och 15 sjöscouter från 7-8 år upp till kanske 10-12.

Det var kallt och regnigt dagarna efter skolavslutningen när vi tog bussen från Östra Station och sedan vidare med en chartrad båt från Singö.

När vi trötta och frusna kom fram till Vässarö var det fullt upp att slå upp tält och fixa mat osv. Vi hade med oss köttfärs och bröd - vi skulle egentligen laga köttbullar men jag föreslog att vi skulle köra ett eget hamburgerhak istället och - alla barn fick sina uppgifter. Ungarna var jätteduktiga och tyckte det var kul att vara på utflykt.

På kvällen när vi kommit i ordning i det stora tältet alla skulle sova i tog jag fram gitarren och så sjöng vi några kända låtar tillsammans - vi hade jättekul och ungarna var i toppform utom några som grinade och ville hem till mamma förstås - men det hade vi ju räknat med och dom lugnade sig efter ett slag när dom också fick vara med och spåna fram texten.

Detta år hade Arja Saijonmaa varit med i Melodifestivalen och jag föreslog ungarna att vi skulle ändra texten på hennes låt så den handlade om oss på Vässarö istället.

Tänk dig hennes låt men texten med finlandssvensk accent:

Vem är du? Var är jag? Visa mig på kaaartan. Haaar vi kommit till Vässarö?

Finns det någon bastu här, på detta skär osv. Det blev en kul text tack vare ungarna som spånade friskt och vi övade in låten så vi skulle kunna framföra den för dom andra - det var många grupper med sjöscouter från olika ställen runt Stockholm.

Ungarna var riktigt duktiga och vi var peppade att få sjunga för dom andra.

Andra kvällen efter att halva gänget nästan blåst bort över Ålands hav i sina optimistjollar och Åsa och jag med hjälp av några volontärer hade kämpat med att få dom i hamn var det lite lattjo igen med hamburgerbar. Åsa var också med när vi lagade hamburgarna och hon höll ordning på köket så allt funkade och alla fick sina burgare.

Det var stora vattenfyllda diken där vi hade slagit läger, och i diken var det små söta grodor.

Jag plockade upp en liten groda i smyg och medan ungarna såg på mig och Åsa tittade åt andra hållet stoppade jag den i munnen. Ungarna var helt fascinerade och väntade på vad som skulle hända. Och så knackade jag Åsa på axeln och när hon vänt sig mot mig så öppnade jag munnen och grodan hoppade ut - rakt i plåten på Åsa. Hon blev vettskrämd och hoppade flera meter. Ungarna skrattade som besatta och då sade jag att den som vågade ta en groda i munnen och göra samma trick skulle få en femkrona. Flera händer räcktes upp och jag tror hälften av ungarna provade.

Nästa kväll var det ett större samkväm tillsammans med andra sjöscouter med gitarrspel och sång osv. och vi sjöng vår inövade låt när jag och Åsa kompade på våra gitarrer.

Och till slut skulle förstås ”mina” våghalsiga ungar köra grodtricket. Dom hade plockat grodor som dom stoppade i sina munnar och skrämde barnen och även en del ledare. Det spred sig som en löpeld - alla ville prova till slut. Första sammankomsten för sjöscouterna i Hässelby på hösten var jag förstås jag och min son med. Och jag blev totalt utskälld av flera föräldrar. Hur kunde jag lära deras oskyldiga barn att skrämma folk med grodor i munnen! Jag borde skämmas!!! Haha!

Jag fick inte vara scoutledare fler somrar...

Vi bygger till huset

Marjatta och jag kände att huset var lite litet nu när Johan blivit större. Vi ville ha mer plats. Marjatta ville ha ett eget sovrum eftersom vi hade så olika arbetstider och Johan kunde få ett eget rum med egen ingång.

Vi kollade en del hus som var till salu i Hässelby men tyckte inte dom var något vidare. Så varför inte bygga till vårt hus?

Jag snackade med min vän Staffan Nordlund som är arkitekt och ritat stora delar av ombyggnationen av Marionetteaterns lokaler till musikstället Studion på S:t Eriksplan. Vi spånade tillsammans vad man skulle kunna göra.

Det slutade med att vi förlängde hela huset ända bort till garaget som stod separat runt 6 meter från huvudbyggnaden. Och så ville jag bygga till en hel övervåning med 90 graders snedtak och balkong under del av taket. Det var nu ett ganska platt tak med betongtegel och en sån där infälld vindstrappa som man faller ner från taket med steg.

Det var bara någon meters takhöjd på mitten.

Staffan ritade och kom med en hel del förslag, ett var att bygga en vinkel ut, jag tyckte den var bra men till sist kom vi överens om att bara förlänga huset och bygga övervåning.

Staffan skickade in bygglovsritningarna och jag började leta runt bland mina bekanta för att hitta någon som kunde åta sig jobbet.

En proggmusiker jag lärt känna på Musikbörsen som heter Kåre Wigforss tog jobbet. Han hade några vänner som hjälpte till och jag och Marjatta hjälpte till också så gott vi kunde.

Kåre och hans medhjälpare Petter och några till började med att gjuta bottenplatta och mura upp väggarna för bottenvåningen. Det var en bergsknalle närmast gatan så det extra rummet på bottenvåningen blev en halvmeter mindre djupt. Den gamla köksingången till köket försvann och där blev det ett valv in till köket istället.

Vi fick ett nytt stort sovrum, det gamla sovrummet blev bibliotek och arbetsrum för Marjatta som studerade vidare hela tiden och behövde en skrivhörna för datorn. Vi fick ett nytt stort badrum bredvid det nya sovrummet, tidigare hade vi bara haft toalett vid entrén och badrum i källarvåningen.

Där nere fick Johan ett jättebra stort sovrum med egen ingång och ett litet pentry samt en egen dusch.

Övervåningen blev kanonbra med en stor balkong under tak på ena sidan. Men trappen upp var ett problem för vi ville ju inte ha ett separat trapphus utan uppgång direkt från hallen. Men vi lyckades lösa det även om trappen upp blev väldigt brant.

Jag hade ju tagit ner en massa granar för att få ljusare på tomten och stammarna lät jag köra ut till en såg på Ekerö. Dom var lite skraja att såga upp dom till bräder men jag lovade att betala om dom skulle skada sågklingan på en spik. Det var jättebra bräder som hade legat på tork några år när vi satte igång att bygga. Dom vi kunde ha till mycket av konstruktionen.

Jag kollade Gula tidningen hela tiden och en dag hittade jag bra balkar för golvet till övervåningen - det var Astra i Södertälje som hade rivit ett hus och det var ordentliga balkar.

Det mesta av materialet i övrigt köpte jag via Gula Tidningen. Det var fönster, dörrar, isolering som kom från Norge. Taket köpte jag av Planja, ett plåttak som såg ut som tegel och håller än utan minsta problem.

Den vinklade branta trappen upp byggde en snickarlärare i Jönköping efter att jag skickat måtten.

Det blev verkligen toppen alltihop och vi bor ju kvar ännu. Och så här efteråt måste jag ge en eloge till Kåre, han och hans grabbar gjorde ett jättebra jobb.

Nästa sommar förlängde jag balkongen ända förbi garaget och den funkar bra också. När jag räknade ihop allt så hade det kostat 600.000:-, dvs lika mycket som huset kostat från början. Men det blev ju också mer än dubbelt så stort.

När allt var klart målade vi om huset i blått också.

Marmaris

Sommaren 1996 hade varit riktigt jobbig för min datafirma, det var 6 veckor solsken på raken och inte en kund. Jag kände verkligen att jag behövde en vecka någonstans för att komma bort från jobbet och åkte på en ospecificerad sista-minuten resa till Marmaris. Jag hade aldrig varit i Turkiet och blev väldigt glatt överraskad. Det var sista veckan i oktober och det var inte så många turister kvar. Jag hamnade i ett lägenhetshotell i Citeler en bit upp vid backen mot Icmeler. Redan första morgonen gick jag ner och åt frukost på en liten restaurang vid den långa fina stranden. Tog långa promenader in till stan, vädret var kanon som det alltid är i oktober i Marmaris - bästa tiden.

Andra dagen kom restaurangägaren fram och sade att han hade en liten utflyktsbåt och undrade om jag ville hänga på imorgon. Det var några tyskar och engelsmän som skulle ta en dagsutflykt. Visst - jag var på. Och det blev en riktig toppendag. Han stannade båten många gånger och vi kunde hoppa i och simma i det klara vattnet, vi var iland på några stränder också. Han bjöd på turkiska köttbullar och sallad och Efes öl till lunch. Vi var tillbaka vid 17-tiden och jag och några av dom andra satte oss vid baren nedanför lägenheterna.

Det var så otroligt skön avslappnad stämning.

I baren träffade jag en svensk kvinna och hennes dotter som jobbade på ett hotell i Moskva och en skön sjökapten från Finland och vi snackade ihop oss om att hyra en jeep och ta en utflykt. Nästa morgon hämtade jag ut en Suzuki jeep och vi lastade in oss och jag körde bort mot Icmeler och sedan uppför backen till höger och vidare på den smala grusvägen upp mot vägen till Datca.

Nu är det asfalterat. Det var 6-7 mil till Datca och vi hade riktigt kul medan vi sög in atmosfären. Det var en vacker slingrig väg och man såg havet på båda sidor när man åkte

högt upp på åsarna och backarna. Väl framme i Datca var det en lång nedförsbacke till stan. Den var inte stor 1986, kändes mer som en liten by men det var en fin huvudgata med en massa småbutiker där dom sålde honung, te, pressade granatäppeljuice osv. Barnen gick från skolan i sina skoluniformer, gubbarna satt på fiken och spelade brädspele. Det var en verklig idyll.

Vi parkerade och gick ner till den lilla stranden och hittade en liten bar där dom hade hamburgare och Efes. Hela dagen blev väldigt lyckad och vi snackade halva natten i baren vid våra lägenheter.

Hela veckan blev väldigt trevlig med många långa promenader in till stan och förvånansvärt god mat, jag hade inte ätit turkisk mat tidigare. Ölet var gott och en raki gick ner också ibland. Veckan gick alldeles för fort.

När jag kom hem igen sade jag till Marjatta att nästa gång skippar vi Cypern, Kreta, Rhodos osv. där vi varit tidigare. Det var dags för en tur till Turkiet!

Aldrig i livet!!! Dit får du åka själv. Muslimer...

Så något år senare åkte jag med min kompis Anders Gunnarsson till Alanya. Vi tog med varsin gitarr men redan på planet blev det fel. Dom gillade inte att vi körde några gamla klassiker som All you've done to me på planet. Trötta typer. Jävla panchos. Men när vi kom till hotellet gick vi till baren och körde lite istället.

Det blev en bra vecka och när bartendern fått lära sig några ackord vi bytte den ena gitarren mot drinkar baren. Det blev många drinkar. Och vi hade kanonkul även om vi inte lyckades få in några slantar när vi lirade på stranden.

Åren efter hakade Marjatta på och vi var en vecka i Antalya där vi tog härliga promenader längs den öde Lara-stranden. En dag gick vi så långt att vi knappt skulle orka hem igen, det var ett konstigt hotell som såg ut som Kreml med tinnar och torn där vi fick nog. Vi tog bussen tillbaka, det var långa omvägar.

Vi blev väldigt väl bemötta och gillade Turkiet mer och

mer. Särskilt efter att vi varit i Tunisien ett år - snacka om att lura turister. Verkligen inget ställe att rekommendera.

Marjatta och jag semestrade ett år i Antalya också och trivdes bra där med.

Nästa höst när jag ville åka till Turkiet igen fick jag Marjatta med mig på en vecka i Marmaris till slut - min gamla favoritstad. Vi checkade in på hotellet på kvällen och nästa morgon gick vi ner och kollade in stranden, det var bara 100 meter ifrån. På vägen tillbaka gick Marjatta in i en lite butik på hörnet för att köpa varsin glass åt oss. Efter bara någon mening svarade killen bakom disken på finska!!! Marjatta fattade ingenting, inte jag heller. Men killen som var runt 50 kände förstås igen den finska brytningen. Marjatta frågade om allt möjligt och han hjälpte till så gott han kunde.

Jag frågade lite om lägenheter, jag ville att vi skulle köpa en egen lägenhet som vi kunde vara i några månader om året. Marjatta tyckte också det kunde vara intressant att se. Hon hade dessutom just fått ett arv efter att hennes pappa gått bort och jag hade lite pengar på banken också.

Killen bakom disken hade en bekant och vi stämde möte. Bekanten jobbade med Bulut Altunsuyu som vi träffade också medan vi kollade på några lägenheter men fastnade inte för någon direkt men det var några fina lägenheter tyckte vi. Och vi gillade Marmaris mer och mer.

Marjatta hade inte pratat engelska så mycket sedan skolan som jag så hon uppskattade att så många pratade finska, för det gjorde dom lite här och var.

Det visade sig sedan att dom första utländska turisterna till Marmaris kom från Finland 1982 med finska resebyrån Aurinkomatkat. Innan dess hade det endast varit turkar från Istanbul, Izmir och Ankara som turistat och köpt lägenheter där. Finnarna är kvar fortfarande men det är inte så många längre och många av dom är äldre.

Så alla turkar som kan finska brukar jag fråga vad hon hette. Vadå hon hette svarar dom. Ja, den där finska bruden du trasslade med som lärde dig finska.

Nästan samtliga säger namnet på en finska dom träffat. Rätt kul tycker jag för jag vet ju hur det är med finska brudar, dom är inte svåra och dom är vana att ta för sig.

I vilket fall så åkte vi hem igen utan att det blivit något köp men jag tänkte att det skulle vara intressant att se hur staden var på vintern.

Och jag köpte till sist en lägenhet som Marjatta inte kunnat vara med och se.

Detta kåserar Marjatta om på min hemsida ilovemarmaris.com:

Marjatta är turist i verkligheten

”Vad är det med dig” undrade maken några dagar efter att vi hade kommit ner till Marmaris inför nyåret. ”Du har ju inte bråkat en endaste gång”.

”Det är därför att jag bestämde mig för att ställa in mig för en katastrof, då skulle det inte bli något som var en besvikelser” svarade jag. Jag hade ju inte sett lägenheten vi bestämt oss för att köpa i verkligheten själv ännu.

Vänner och bekanta och även släktingar var mycket förbryllade när jag berättade om vår lägenhetsaffär - hur vågade vi köpa en lägenhet i Marmaris?

Ärligt talat var jag det själv också först, det gick åtskilliga nätter när jag funderade, planerade, såg fram emot, ångrade... Vad hade jag gett mig in i, tänk om man blir lurad. Men det var ju så trevligt...

Visst var det skavanker och besvärligheter. Det hade regnat in från ett av fönstren - men det är ju bara att måla på. Propparna gick stup i kvarten så det var svinkallt på natten i sovrummet - eller så fanns det bara kallt vatten i badrummet på morgonen - att köra både varmvattenberedaren och låta luftkonditioneringen värma lägenheten samtidigt fung-

erade aldrig någon längre stund. Propparna för att vattnet inte skulle rinna ur diskhon eller tvättstället var kass, såna skulle jag minsann importera från Sverige... Och att spisfläkten saknade ventilationsröret när den levererades - ”fem minuter” sa killen och kom tillbaka nästa dag med för stort rör för hålet. Vi slog tillsammans i ett turkisk lexikon efter att jag hade visat med tumstocken och ritat att hålet var 13 cm i diameter. ”I morgon” pekade killen. Nästa kväll kom han igen - men konstigt, då var hålet för litet fortfarande. Demonstrativt tog jag fram stekpannan. Och i skattekontoret där jag skulle skattskrivna mig för att kunna få lagfart på lägenheten sträckte sig ”fem minuter” till två dagar innan jag fick ut mitt skattekort.

Jag retade Bulut över att turkiska minuter var så långa men en dag gav han igen för att jag inte blev färdig till avtalad tid till mötet med byggmästaren.

Efter en halvtimmes försening frågade Bulut mig om det handlade om finska minuter istället.

Bulut är för övrigt en hygglig gitarrist och som present fick han en ukulele som designats av maken själv. Det fick advokaten Dr. Kadir Yildirim också. Jag meddelade att nästa gång jag skulle komma till Marmaris förväntade jag mig att bli mött av den berömda ”Marmaris Ukulele Orchestra”. Bulut fick en speciell uppgift att öva in Per Gessles ”Tuffa tider på sommaren för drömmaren” för då skulle succén vara given när turisterna började anlända.

Nu i februari har jag hört av maken att dom har börjat träna inför uppgiften.

Nyårsfest med hembygdsföreningen

De första tre dagarna bodde vi på hotell Anemon för möblerna hade inte kommit till lägenheten och inte luftkonditioneringen heller. Den skulle ju alstra värme på vintern och var ännu inte installerad och det var 13 grader i lägenheten.

Vi från Sverige oroade oss inte över hur den nyårsaftonen i Marmaris skulle bli. Från det stora varuhuset Tansaş köpte vi ”skumpa”, nötter och ost som vi skulle starta upp med själva innan de tänkta festligheterna på någon restaurang senare på kvällen.

Orolig för oss var däremot den trevlige portieren i receptionen på Anemon, för på nyårsafton firades det hemma eller i lokal i slutna sällskap så han frågade om vi ville komma med på hotellets nyårsfest. Med viss tvekan tackade vi ja.

Vi kom till festlokalen en halvtrappa upp som var dekorerad med ballonger och girlanger och satte oss diskret vid anvisat bord. Det serverades en fin femrätters middag med både öl och vin till, och det åts flera timmar. Under tiden spelade en skicklig inhemsk keyboardist turkisk folkmusik, stundtals förstärkt med traditionella instrument.

Vi satt och ”kollade” på folket på festen, alla i familjen hade kommit med, det var unga, gamla och barn. Det var många som var lite äldre och maken skojade om att detta var Hembygdsföreningens fest och kopplade ihop det till mitt intresse för hembygdsforskning i Hässelby Hembygdsförening.

Vi trodde att vi var observatörer men ”tji” fick vi, för efter den goda maten var det dags för dans och när den började riktades alla kvinnors blickar - mot mig! Det var kvinnor som skulle visa upp sig och dom dansade först med varandra.

Det var lönlöst att påstå att man hade ont i höften eller vara

stel i ryggen. Den kedjerökande gamla damen från långbordet bredvid smällde till mig i rumpan och menade ”upp med dig” och en annan dam som min make och jag hade döpt till ”gruppledaren” drog upp mig till dansgolvet. Det var bara att försöka härma magdansen som alla medsystrar verkade behärska mer eller mindre.

Ibland ropade de uppmuntrande att jag började arta mig men ”skaka mera med höfterna”. Så småningom deltog även herrarna och till sist visste man inte vem som dansade med vem.

Alla var nyfikna över vilka dom två utbölingarna var, sällskapet var själva från Selçuk och hade abonnerat nyårsresan till Marmaris med turistbuss och övernattnig, ungefär som lantortsborna åker på teaterresa till Stockholm över helgen för att se en revy. Fast kuststaden Kuşadasi var mycket vackrare än Marmaris enligt den unga trevliga doktorsfrun som maken och jag hade döpt till ”hemmafrun”.

Klockan närmade sig tolv och när slaget var inne tände alla sina tomtebloss som de sedan försökte pricka sönder så många ballonger som möjligt med.

Sedan var festen slut och alla gick till sängs utan extra förfriskningar. Nästa morgon var alla pigga och uppe vid frukosten och hälsade glatt på oss, och sedan stod vi på hotellets trappa och vinkade av det glada sällskapet från Selçuk som for vi väg i sin buss.

Nästa morgon var det fint väder igen så vi tog en långpromenad till Icmeler där vi tog ett nyårsdopp i viken. Turkarna undrade vad vi var för konstiga typer men det var 18 grader i vattnet - helt OK.

Lägenheten behövde ju vitvaror och vi gick till Arcelik som är lite sm Electrolux på turkiska. Vi titta på en varmvattenberedare till badrummet som t o m hade jacuzzi. Tvättmaskin, diskmaskin, kylskåp och två AC aggregat. Plus vattenkokare, gasplatta och dammsugare. Dom räknade och räknade och till sist fick vi priset. SEK 24.000:- För rubbet!

Jag fattade ingenting. Jag frågade vad det skulle kosta att

montera varmvattenberedaren och dom två AC-aggregaten samt förstås koppla in tvättmaskin och diskmaskin och spisen till en sån där gasbehållare som ser ut som en bomb. Det ingår!!! Otroligt.

Nästa vinter åkte jag ner ensam, Marjatta måste jobba. Jag stannade tre veckor. Bulut hjälpte mig att koppla upp Internet och med en del annat. Jag hade tagit med mig några ukuleles och jag lärde Bulut att lira. Vi tränade med den där Gesslelåten med ukulele som heter Tuffa Tider och det gick riktigt bra.

Jag hade också tagit med mig CD-skivan med Min Ukulele å ja med Tommy Blom. Jag var ju med och spelade på den och vi körde mot baksidan som var bara kompet utan sång. Och det slutade med att Bulut skrev ihop en riktigt bra turkisk text. Ukulele ve ben, betyder Ukulele är bra. Jag visste ju inte att han var en sådan poet! Men den lät väldigt bra när vi körde till kompet på CD:n så jag skrev ner den fonetiskt så jag skulle kunna sjunga in den när jag var tillbaka i Stockholm. Vi träffades nästan varje kväll och lirade ihop och har faktiskt blivit vänner för livet. En kväll blåste det som tusan och det visslade lite toner genom fönsterkanterna och det lät precis som när Gessle visslar på

Tuffa Tider. Vi skrattade så vi hade ont i magen. Oiii-Oiii-ioo, Oiii-Oiii-ioo.

Jag var nere en hel del på vinterhalvåret dom här åren och körde igång en egen hemsida och reggade ilovemarmaris.com som jag kör fortfarande.

Där ligger många kul händelser dokumenterade med bilder osv. Texten om Kamelbrottning som du hittar här:

<http://www.ilovemarmaris.com/gammalt/kamelbrottning.htm>

Ny lägenhet nere vid stranden

Mycket vill ha mer. Så det slutade med att Marjatta och jag började leta efter en bättre lägenhet närmare stranden. Och vi hittade en nybyggd lägenhet 50 meter från havet. Det är en sk Duplex, dvs i två våningar, med 130 kvm i varje plan inkl balkonger och terrasser. Den kostade SEK 1.2 miljoner och vi slog till utan att vi sålt lägenheten i Armutalan. Men den såldes något år senare för 670.000:- så vi förlorade lite på den. Men det tycker jag att vi vann på den nya som har perfekt läge. Bakom ett stort bankpalats så man har skydd för vinterns vindar. Och på terrassen på framsidan har man utsikt över huset bredvid som inte är så högt och där ser man en bit av havet. Det är en lugn gata så man slipper trafiken på strandvägen också. Och det är hiss upp.

Dessutom är det nära till centrum och marknaden som är torsdagar och söndagar. Här bor vi kvar sedan dess.

När Marjatta fortfarande jobbade åkte jag ner själv en månad eller två i stöten.

Numera bor vi här 4-5 månader om året och jag tror vi kommer att bäras ut härifrån.

2007 köpte jag en fabriksny Fiat Doblo kombi. Mycket trevlig bil som Marjatta och jag åkte runt i halva Turkiet med. När den nya modellen kom 2011 bytte jag till en 2011 års modell som nu har gått nästan 6.000 mil. Eftersom Fiat Doblo byggs i Turkiet är det bra pris och just Doblo räknas som firmabil så det är lägre avgifter för vägskatten också. Skall man ut och åka på betalvägar skaffar man en RFID-bricka som fästs i framrutan och så kommer räkningen för vägtullarna på mail.

I Turkiet är det inte så smart att ha en bil skriven på sig själv för då får endast du och dina närmaste köra den, så jag har hela tiden skrivit mina bilar på Hasan istället. Jag

har tagit många sköna bilturer både med egen bil och med hyrbil när vi utgått från Istanbul.

Min bror Hans mårde dåligt efter att hans fru slängt ut honom och han hade bott i Thailand ett tag. Det var absolut inte hans frus fel - tvärtom.

Han hade haft jätteproblem med sin sin rygg i många år och drack en del - både för att slippa smärtorna och för att dämpa sin ångest.

Efter att han blivit sjukpensionär, hans firma gått omkull och många eländiga saker hänt så hade han flyttat till värmen i Thailand där hans rygg inte gjorde riktigt lika ont. Och så hade han börjat skriva en bok om sitt liv.

I januari 2009 bjöd jag honom att spendera en månad med mig i Marmaris.

Vi träffades i Istanbul och jag guidade honom runt på den europeiska sidan innan vi flög ner till Dalaman och Marmaris.

Hans var inte i någon vidare form. Han hade hemskt ont under fötterna och haltade pga smärtan. Men inte skulle han sluta ta Statiner för det. Han började dagen med ett stort glas apelsinjuice och sedan en insulinspruta i magen.

Jag tvingade ut honom att gå långa promenader längs stranden med mig och såg till att han inte drack mer än en flaska vin om dagen. Och han blev märkbart bättre på den månaden. Vi tog långa bilturer, besökte Izmir, åkte ut till Cesme och vidare upp längs kusten till Ayvalik, vi besökte Efes, vi turistade runt en hel del och var även i Fethiye och runt på södra kusten.

Vi träffade mina vänner Hasan, Kadir, Annette och Bulut som vi bjöd på middag. Hans var en bra kock och lagade fantastisk god kyckling bl a. Han hade några specialiteter han lagade som alltid lyckades. Vi spelade också tillsammans både ukulele och gitarr och jag körde lite på mitt Casiokeyboard också. Och Hans mårde bättre och bättre, fick upp flåset och var på riktigt bra humör.

Hans berättade att han höll på att skriva en bok om sitt liv och

han behövde någon som renskrev den och redigerade och undrade om jag skulle ställa upp.

Mycket var brottstycken som han skrev ner i sin notebook när han fått i sig några glas och mindes saker från förr. Mycket var roligt och intressant också.

Men det behövdes ju någon som höll ihop storyn och filade på den så den gick att ge ut.

Så när Hans åkt tillbaka till Thailand kom jag efter någon månad senare just för att hjälpa honom få boken färdig.

Han hade hyrt en villa på ett ställe strax söder om Hua Hin som heter Dolphin Bay, där den märkliga ön som ser ut som en liggande buddha finns i havet utanför.

Jag hyrde ett rum av familjen som körde baren där han brukade sitta om dagarna. Det låg i en länga med kanske 10-12 rum och var riktigt bra. Ganska kul att ha en ödla som kompis som klättrade i taket som i den där TV-serien om Mord i Paradiset. Och trevligt att kunna gå bara 100 meter ner till havet och ta ett dopp varje morgon. Det fanns också många bra restauranger längs kustvägen och stället kändes väldigt tryggt.

Efter frukost på baren precis bredvid tog jag fram min notebook och började jobba med hans bok. Framåt lunch kom Hans och vi tog en öl och åt lunch och jobbade lite gemensamt med boken. Vissa dagar jobbade jag ensam medan

Hans besökte en tjej han försörjde uppe i Hua Hin. Och några dagar gjorde vi gemensamma utflykter på moppe i trakten, det fanns en del att se. Vi var uppe i Hua Hin också en gång och åt god mat alldeles vid stranden.

Dolphin Bay var ett mycket trevligt ställe, inga prostituerade eller horhus, mycket trevligt folk i baren och havet doftade gott. Maten var också mycket bra överallt. Jag och Hans fick också utmärkt massage i ett litet tält precis vid stranden. Och det var seriöst - inga Happy Endings. Haha!

Efter några veckor lyckades Hans köra omkull på sin moppe på vägen till baren på morgonen och hamnade på sjukan uppe i Hua Hin. Det var mest skrapår men det var ju något mer också.

Jag var där och hälsade på några dagar på raken men han ville inte snacka och läkaren ville inte snacka heller förstås.

Jag misstänkte redan då att det var något allvarligare än att han fått en spricka i armen. Efter någon vecka hämtade jag hem honom igen till villan han hyrt. Men något var riktigt knas.

Boken blev i alla fall redigerad och klar för publicering med layout och allt.

Hans hade skrivit en bok många år tidigare som han skickat in till Bonniers bokförlag och dom hade antagit den men ville att han ändra på några ställen.

Men det vägrade han så den blev aldrig utgiven. Jag läste första kapitlet då och det var helt vilt. Huvudpersonen går in i hissen i Bonnierhuset och trycker på 18 knappen för 18 våningen. Men hissen stannar inte utan fortsätter högra och högre upp och till slut kommer han ut på ett stort öde fält, det är bara hissens överdel och han där uppe. Och så händer en massa galna saker.

Nu snackade han om att göra ett nytt försök med Bonniers.

Nu i maj 2020, 11 år efter att jag hälsade på honom, tycker jag att boken är riktigt underhållande. Och man fattar ju även hur tjejerna i Thailand lurade av honom alla pengar när man läser den. Vilka skojare. Så när du läser den fattar du vart dom 50.000 kronor i månaden som han fick ut rent tog vägen. Han hade ju en väldigt hög sjukförsäkring när han råkade ut för sin ryggskada några år tidigare och när han dessutom skrev sig i Thailand blev det ännu mer netto. Villan han hyrde kostade bara 3.000 i månaden och han och jag drack mest Chang och Singha öl som var nästan gratis på baren så det blev nog mycket över för tjejen i Hua Hin.

När jag varit hemma i Sverige någon månad hörde han av sig och berättade att han hade fått lungcancer. Det var ju inte precis så konstigt när man tänker på hur han levt de senaste 10 åren så jag var inte förvånad.

Han behövde komma hem till Sverige så han skrev sig i Sverigen igen och fick bo hos sin son i Göteborg medan han

gick på strålning eller cytostatika eller vad det nu var för behandling han gick igenom. Han höll sig mest för sig själv och snackade t o m om att åka ner till Thailand igen - han ville dö där.

Jag åkte ner till Göteborg mitt i sommaren med min Chrysler Cab och tog med honom i bilen ner till min mor som då var 90 år och bodde i Förslöv. Vi hade en trevlig resa men det var förstås inget kul att se min mors reaktion när hon fick se honom i så dåligt skick, utan hår på huvudet dessutom så han såg ut som 85 men var bara 59. Nästa januari dog Hans samma dag som jag invigde min nya utställningslokal. Jag hade redan bokat vinterns resa söderut så jag skippade att gå på begravningen - jag tyckte jag hade gjort mitt och gillar inte begravningar. Nästa sommar dog min mor, 91 år gammal. Tråkigt att hon dog efter sin egen son men shit happens. Och hennes begravning var utan kyrklig inblandning på Margretetorps vårdshus. Helt OK.

Här kan du ladda hem Hans bok om du vill läsa.

<http://ilovemarmaris.com/hans-antonis-bok.html>

Livet är en strid och äktenskapet är ingen vapenvila brukade Marjattas mamma Anna-Lisa säga. Marjatta säger att hon borde få tapperhetsmedalj som har stått ut med mig så länge, så jag gick till silversmeden nära Atatürkstatyn i Marmaris och lät göra en kul medalj av ett stort antikt mynt för några år sedan - så var det också fixat.

Härliga vägar längs kusten

För några år sedan åkte Marjatta och jag bil längs hela södra kusten ända bort till Mersin och Adana och vidare upp i Kappadokien och hem via Kayseri och Konya. Härlig resa. Och kul att besöka Konya där så många pratar svenska sedan dom bott i Sverige i många år och flyttat hem.

När man har GPS kan man följa småvägarna närmast havet också - det blir en helt annan upplevelse.

Vi har också åkt runt i västra delarna tillsammans med våra vänner från Göteborg, Siv och Bror, som har en lägenhet i Marmaris sedan många år.

Det är intressant att besöka skidorterna runt Isparta och sjön som försvinner lite varje år i Burdur.

Vi har också förstås besökt alla fantastiska kulturskatter som Efes, Patara, Pamukkale, Termessor, Kemer, Stratonikeia osv. Och det finns verkligen hur många som helst. När vi är ute och turistar i verkligheten och ser en brun skylt brukar jag stanna och googla om stället och det händer ofta att vi åker dit skylten pekar. Är det någonstans det vimlar av kulturhistoriska skyltar är det i Turkiet.

Några gånger har vi hyrt bil i Istanbul och tagit långa turer längs Svarta Havet till Zonguldak och långa veckoturer till Bursa och till porslinsstäderna Iznik och Kutahya och hela området sydost om Istanbul. Vi har blivit mycket väl mottagna överallt och väldigt mycket kultur finns det att se.

Turkiska för invandrare

Jag anmälde mig till kursen i turkiska som körs under vinterhalvåret för dom som flyttat till Turkiet. Staten står för kostnaden och lektionerna kördes i

Kulturhuset i Marmaris och den startade i slutet av januari 2016.

Jag köpte böckerna, dom fick jag betala själv. Och så var jag på plats första dagen - det var en lärare som pratade utmärkt engelska. 10 utländska tjejer som flyttat ihop med turkiska män, dom flesta hade ryska som modersmål.

Och så var det en engelsk dam i min ålder och lilla jag.

Jag klarade mig vidare 5-6 lektioner men sedan kom jag inte längre. Dom rysktalande tjejerna pratade redan skaplig turkiska så dom gick fram med stormsteg. Den engelska damen fattade inte mer än jag och slutade efter 5 lektioner. Och då slutade jag med. Lika bra. Och så tänkte jag att dom turkar om jag umgås med ändå pratar skaplig engelska, samma sak i butikerna. Och vad saker och ting heter i affärerna hade vi ju lärt oss hela tiden så det har aldrig varit problem att handla. Och det finns annat att ägna sig åt än att sitta som den sämsta eleven bland 10 rysktalande brudar är kanske kul några lektioner men sedan räcker det.

Jag hade gott om pengar på banken i Sverige efter att min firma gått jättebra några år. Men vad skall man med pengar på banken till? Särskilt när man inte får någon ränta och svenska kronan sjunker mot andra valutor varje år.

Huset bredvid där vi bor var en liten 2-plans villa med trädgård på fram- och baksidan. Där bodde ett gammalt par som hade bott i det sedan det var nytt på 50-talet. Vi brukade mor-sa på dom när dom satt i trädgården mot gatan.

För några år sedan dog frun och sedan mannen. Här i Turkiet vårdas dom gamla hemma - det är få som hamnar på långvården. Man blir omskött i sitt hem av någon från kommunen som kommer varje dag. Släkten hälsar förstås på också ibland.

När paret dött tog det ett tag innan släkten som ärvt huset gjorde som man brukar här. Man kontaktar en byggmästare och så ställer man upp med marken och byggmästaren med de nya huset och så delar man. Dvs släkten tar hälften av lägenheterna och byggmästaren hälften.

Så blev det här också. Huset blev jättefint med tjusigt trapphus i marmor och stor fin hiss. Lägenheterna var också verkligen attraktiva.

Det började komma upp skyltar med Satilik som betyder Till Salu. Och senare när lägenheterna fått nya ägare ofta Kiralik som betyder Att Hyra.

Min vän Hasan Günsli tyckte att jag skulle köpa en av

lägenheterna att hyra ut, han skulle sköta uthyrningen. Och jag tänkte att Johan med sin familj och andra vänner skulle kunna hyra den av mig också när det passade.

Så jag köpte en av de 8 lägenheterna i huset och väntade på att den skulle bli inflyttningsklar. Den var på 65kvm med balkong mot gatan och stor uteplats på baksidan och är #2. Ett stort kök/vardagsrum, ett stort sovrum, ett litet sovrum och en toalett med dusch och plats för varmvattenberedare och tvättmaskin.

Under tiden blev en annan lägenhet på 2:a våningen i samma hus till salu. Den hade balkong på båda sidor och ett ännu större sovrum plus två toaletter med dusch. Priset var fortfarande lågt - mycket pga att den turkiska liran hade fallit en hel del. Så jag köpte den andra lägenheten också, den är #6 i huset. Jag betalade runt 750.000:- styck för dom.

Till saken hör att när man köpt lägenheten är det nästan gratis att bo där.

Fastighetsskatten och den obligatoriska jordbävningsförsäkringen kostar runt 1.500:- per år. El till hissen och trappen en hundring i månaden. I Turkiet är det inte som i Sverige när man köper en bostadsrätt.

Man äger sin del av fastigheten och de andra måste vara med och dela kostnaden om taket skulle läcka eller hissen repareras. Och så har man en förtroendevald som sköter de få saker som skall skötas gemensamt som att betala för trappstädning och trapp-el. Vi betalar under 100:- i månaden för det.

När hissen pajade medan vi var hemma i Sverige frågade dom i vårt hus om jag kunde lägga ut 3500 TL för reparationen och det gjorde jag. Fick hälften tillbaka efter några månaders insamling av den förtroendevalda och nu är dom skyldiga mig 1750 TL minus månadsavgifterna som jag inte betalat.

Det är god sammanhållning i huset förutom att några anser sig inte behöva betala för hiss eftersom dom inte utnyttjar den men det sätts upp på deras fastighets avräkning så att

om dom säljer åker nästa köpare på att betala och skulle vi vilja bråka kunde vi låta en advokat hota med stämning för lagen är stenhård. Samma om taket skulle behöva läggas om.

Det är bara Marjatta och jag som är utlänningar i huset som har 10 lägenheter.

En är en turk som från Ankara som bor i Tyskland och kommer hit 3-4 månader om året. Ibland kommer han hit med sin feta merca, kör själv hela vägen.

Flera av lägenheterna ägs av släkten och nyttjas av olika folk olika perioder av året, väldigt vanligt här sägs det. Eller olika faser i livet. Grannen högst upp bredvid oss är engelsklärare på en skola. Hon blev utan jobb efter den misslyckade statskuppen 2017 då staten stängde ner den skolan som drevs av Gülenrörelsen precis som alla andra Gülenskolor. En mycket suspekt rörelse, läs om den! Det finns en Gülenskola i Stockholm, tror det var Husby.

Muslimsk förstås.

Innan dess var det en annan släkting som bodde där många år, en pensionär.

Det kanske var han som ägde lägenheten.

På nedre botten bor en pensionerad polis från London. Han och hans fru är från turkiska Cypern och åker dit ibland. Här är dom bara 3-4 månader om året. Marjatta brukar klippa ner buskarna på deras uteplats vid entrén så det inte blir höga buskar - hon har lämnat ett citronträd.

På nedre botten bor också Razul, en turkisk kille som pratar utmärkt norska.

Han bodde här redan när vi flyttade in 2016. Han var gift med en norsk tjej men nu är dom tyvärr skilda. Hans bröder driver en restaurang i Icmeler under säsongen.

Tillbaka till mina två nya lägenheter.

Jag beställde möbler. Bäddsoffor och matrumsmöbler från Ikea, dubbelsängarna i de stora sovrummen köpte jag lokalt. Fina sängar är billiga här. Några skåp köpte jag också lokalt. Marjatta hjälpe mig att möblera och dekorera.

Marjatta och jag köpte gemensamt in allt som behövs vad gäl-

ler resten som strykjärn, köksutrustning, kaffekokare, dammsugare osv samt förstås kuddar, täcken, porslin, glas osv.

Spis, tvättmaskin, diskmaskin, varmvattenberedare kyl&frys ingick i priset.

Men det ingick bara en AC som var i vardagsrummet så jag gick till Arcelik och beställde ett till varje sovrum också. Otroligt pris för dom, ungefär 3.600:-/st inkl montering. Och så köpte vi förstås platt-TV till varje lägenhet och kopplade in internet och TV via Turk Telekom.

Sedan var det bara att börja hyra ut. Hasan kämpade på, han körde via AirBnB och det gick skapligt men det var mer jobb än Hasan tänkte. Johan bodde en vecka Alice och Bosse och vi hade väldigt trevligt och några vänner till mig hyrde också.

När säsongen var slut började Hasan och jag snacka om att det skulle vara enklare och ge mig ungefär lika mycket netto om jag bara hyrde ut lägenheterna årsvis. Så jag tog in en första hyresgäst på lägenhet #6 som betalar runt 5.000:- per månad med kontrakt på ett år och deposition en månadshyra. Här skriver man ett speciellt papper som gäller juridiskt så man kan snabbt få ut en hyresgäst som inte sköter sig.

Och som tur var fick jag en hyresgäst till #2 också i februari 2020. Så jag slipper kämpa med AirBnB som ju inte hade varit något vidare bra en sån här sommar med Corona och flygförbud och noll turister flera månader.

Tack Corona!

Att jag kommit igång med att skriva mina memoarer är tack vare Coronaviruset. Marjatta och jag flög ner i slutet på februari 2020 för att övervaka när det nya lyxiga köket skulle installeras. Vi hade beställt det när vi var i Marmaris över nyår, högsta kvalitet hela vägen. Det gamla köket var inte

något vidare även om det funkade bra men jag fick för mig att vi skulle rusta upp lägenheten så vi kunde bo där mera och trivas. På hösten innan hade jag också låtit glasa in balkongen vid köket, det blev jättetrevligt och man kunde sitta där året om.

Vi hade bokat biljetter hem efter 12 dagar men flyget blev inställt pga flygförbudet osv. Så jag bokade om och bokade om och nu är det 1 juli som nästa biljetter är bokade efter 5 ombokningar.f

Den 21 mars blev det utegångsförbud för alla över 65 men vi har två stora terrasser så det är inte så rackarns allvarligt men tråkigt förstås.

Marjatta drar på sig munskydd och en smula över sitt vita hår på huvudet och smiter ut - hon ser ju yngre ut och hon har klarat sig nu i över 3 månader när hon gått och handlat.

Det är värre för mig - jag gjorde ett försök tillsammans med Bulut att gå till Turkcell och fixa turkiskt BankID men jag kom bara 100 meter så tog polisen mig. Stranden har varit avstängd sedan vi kom ner och folk uppmanas att inte vara ute och bli smittade, man måste ha ansiktsmask osv.

Jag skulle egentligen åkt på böter på c:a 5.000:- SEK men Bulut övertygade poliserna om att jag missuppfattat hur det funkade, vi hade bestämt möte med Turkcell, så jag fick bara en varning. Men det skall man ta på allvar. Jag och Marjatta har ju turkiskt uppehållstillstånd och dom kan dra in det om man missköter sig upprepade gånger. Det är viss skillnad här mot i Sverige.

Till sist: MIN EGEN BEGRAVNING

Jag har sagt till hur jag vill ha det och ni, mina vänner, måste lova att genomföra det så jag inte hamnar på någon kyrkogård i en urna eller kista.

Jag skall kremeras. En del av min aska skall stoppas in i den största nyårsraketen mina begravningsgäster kan hitta - jag har faktiskt två skapligt stora, en i reserv, på min utställning om det skulle bli svårt att hitta. En mörk kväll skall dom samlas runt raketen för fest på ett stort gärde, bjudna på skumpa eller Gin Tonic, det skall vara en liten ljudanläggning som spelar Tower of Power, Steely Dan och Ray Charles. Till slut spelar man upp "The Final Countdown" och just där gitarsolot går över i tudelittel tidelittle så skickar dom upp mig i skyn! POOOOFFFFF!!!!!! Sedan är allt över, alla är glada och lyckliga och kan prata om den där galna Jerker och hans galna begravning.

Hazze Wazeen får gärna vara med och kasta upp sin Hazze Wazeen signature bas i luften när solot börjar också!

Marjatta kommer säkert att överleva mig. Hon har också bestämt att hon vill ha en traditionell begravning och musiken som skall spelas när dom bär ut kistan ur kyrkan skall vara I Will Survive med Gloria Gaynor.